DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

ÇAKAL

FREDERICK FORSYTH

Ücretsiz PDF Kitap - https://rantey.org

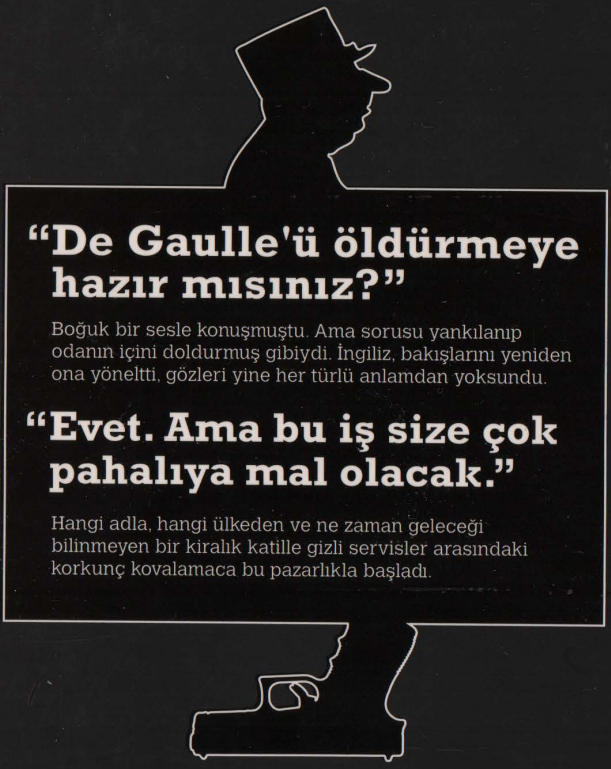

“De Gaulle'ü öldürmeye hazır mısınız?”

Boğuk bir sesle konuşmuştu. Ama sorusu yankılanıp odanın içini doldurmuş gibiydi. İngiliz, bakışlarını yeniden ona yöneltti, gözleri yine her türlü anlamdan yoksundu.

“Evet. Ama bu iş size çok pahalıya mal olacak.”

Hangi adla, hangi ülkeden ve ne zaman geleceği bilinmeyen bir kiralık katille gizli servisler arasındaki korkunç kovalamaca bu pazarlıkla başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FREDERICK FORSYTH

ÇAKAL

Çeviren:
Zeynep Heyzen Ateş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÇAKAL
FREDERICK FORSYTH

Çeviren
Zeynep Heyzen Ateş

Kitabın Özgün Adı
The Day of the Jackal

Yayın Hakları
© Hutchinson Publishing Group Ltd.
Birinci Basım, 1972
Onk Ajans aracılığıyla The Random House Group Ltd.
E Yayınları, 2006

Kapak Tasarımı
Cenk Gümüşcüoğlu

Baskı ve Cilt
Özener Matbaası

Yeni Çeviri için Birinci Basım
Mayıs 2012

ISBN 978-975-390-293-9

Sertifika No: 10763

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Anneme ve babama...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÇAKAL

I

Bir Komplonun Anatomisi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1. Bölüm

Paris'te mart sabahları soğuk olur ama bir adamın idam edileceği o sabah saat 06:40'ta sanki her zamankinden de soğuktu. Sözü edilen 11 Mart 1963 gününde, Fort D'Ivry'nin ana avlusunda bir Fransız Hava Kuvvetleri yarbayı, buz tutmuş toprağa yerleştirilmiş direğin önünde duruyordu. Elleri arkadan bağlanmıştı. Asker yavaş yavaş kaybolan bir şaşkınlıkla yirmi metre ötedeki idam mangasına bakıyordu.

Toprağa sürten ayakların çıkardığı gürültü, biraz olsun azalan gerilim... Yarbay Jean-Marie Bastien-Thiry'nin gözlerine bağlanan bez parçası, gün ışığını son kez ondan gizledi. Dua eden rahibin mırıltıları, askerlerin tüfeklerini doldururken çıkarttıkları sesler karşısında anlamsız bir tezat oluşturuyordu.

Duvarların ötesinde, Berliet marka bir kamyon şehir merkezine giderken yolunu kesen daha küçük araca korna çaldı; ses yavaşça solup giderken ölüm mangasının başındaki subayın "Nişan al" komutu duyuldu. Sırası gelen tüfeklerin sesi, havalanan bir grup güvercin sayılmazsa yeni yeni uyanmakta olan şehrin üzerinde en ufak bir etki yaratmadı. Subayın, mahkumun öldüğüne emin olmak için sıktığı tek kurşunun sesi de şehrin gürültülerine karışıp gitti.

Fransız cumhurbaşkanını öldürmeyi planlayan Gizli Ordu Örgütü (Organisation Armée Secrète, OAS) katillerinin lideri olan yarbayın öldürülmesi, cumhurbaşkanının hayatına yönelik saldırıları durdurmak amacıyla atılan son adımdı. Kaderin garip bir oyunu olsa gerek, bu olay aynı zamanda yeni bir başlangıç oldu. Ama bunun nedenini açıklamak için öncelikle askeri hapishanenin avlusunda artık sadece onu direğe bağlayan ipler sayesinde ayakta durabilen bu adamın, neden bahsi ge-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çen mart sabahı öldürüldüğünü anlatmak gerekiyor...

Güneş, sarayın duvarlarının arkasında battı ve uzun gölgeler avluyu kaplayarak insanları rahatlattı. Yılın en sıcak günlerinden biriydi, saat akşamın yedisi olmasına karşın sıcaklık yirmi üç dereceyi buluyordu. Şehrin diğer tarafında Parisliler, titiz karılarını ve bağrışan çocuklarını hafta sonu taşraya götürmek üzere arabalara ve trenlere doldurmuştu. Tarih, 22 Ağustos 1962'ydi ve şehir sınırlarının dışında bekleyen birkaç adam o gün Cumhurbaşkanı General Charles de Gaulle'ün ölmesi gerektiğine karar verdi.

Şehir halkı sıcaklardan kaçıp kendilerini nehrin ve kumsalların görece soğuğuna atmayı planlayadursun, Elysee Sarayı'nın süslemeli duvarlarının içindeki kabine toplantısı devam ediyordu. Gölgeler sayesinde biraz olsun serinlemeye başlayan avlunun ötesinde, çember oluşturacak şekilde dip dibe dizilmiş on altı siyah Citroen DS vardı.

Şoförler batı duvarının gölgesinde oyalanırken, hayatlarının çoğunu efendilerinin keyfini bekleyerek geçiren bütün işçiler gibi havadan sudan konuşuyordu.

Kabine toplantısı her zamankinden daha uzun sürdüğü için insanlar homurdanmaya başlamıştı. Saat 7.30'a yaklaşırken uşaklardan biri saraya uzanan altı basamaklı merdivenin tepesindeki camlı kapının arkasında belirdi ve nöbetçilere toplantının bittiğini işaret etti. Şoförler yarı içilmiş Gaulloise'larını söndürdü. Ön kapıdaki kulübelerinde oturmakta olan güvenlik görevlileri ve nöbetçiler esas duruşa geçtiler ve demir parmaklıklı dev kapılar iki yana açıldı.

Bakanlardan oluşan ilk grup cam kapının arkasında belirdiğinde, şoförler de limuzinlerinin direksiyonlarının başına geçmişti. Uşak kapıları açtı ve kabine üyeleri birbirleriyle sohbet ederek basamakları indi. Limuzinler sırayla merdivenin dibinde duruyor, uşağın kapıyı açmasıy-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

la beraber bakanlar kendi arabalarına biniyor ve Cumhuriyet Muhafızları'nın selamları eşliğinde Faubourg St. Honore'ye çıkıyorlardı.

On dakika içerisinde hepsi gitmişti. Avluda sadece iki uzun DS19 Citroen kalmıştı ve her biri yavaş yavaş merdivenlerin dibine yanaştı. İlkinin önünde Fransa Cumhuriyeti Cumhurbaşkanlığı Forsu dalgalanıyordu. Arabayı eski bir polis şoförü olan ve Satory'de ulusal jandarma tarafından eğitilen Francis Marroux kullanıyordu. Sessiz biri olduğu için avludayken birbirleriyle şakalaşan şoförlerin arasında ona rastlamak mümkün olmazdı. Çelik gibi sinirleri, arabayı hızlı ve güvenli kullanmak konusundaki yeteneği, De Gaulle'ün şoförlüğüne atanmasını sağlamıştı. Arabada Marroux dışında kimse yoktu. Arkadaki ikinci DS19 da, Satory'den bir jandarma tarafından kullanılıyordu. Saat 19.45'te camlı kapıların arkasında ikinci bir grup belirdi ve nöbetçiler yeniden esas duruşa geçti. Her zamanki gibi koyu gri kruvaze takımını giymiş ve koyu renk kravat takmış Charles de Gaulle camlı kapıların arkasında belirdi. Eski zamanlara özgü bir nezaketle Madam Yvonne De Gaulle'e kapıyı tuttu ve ardından kadının koluna girip Citroen'i beklemek üzere merdivenlerden inerken ona eşlik etti. Arabanın yanına geldiklerinde ayrıldılar. Cumhurbaşkanının eşi sol taraftan aracın arka koltuğuna yerleşti. General sağ taraftan eşinin yanına oturdu.

Damatları, Fransız ordusu zırhlı birlikler yarbaylarından ve o zamanki personel şefi olan Alain de Boissieu arka kapıların kapalı olup olmadığını kontrol etti ve ön koltuğa geçip Marroux'nun yanındaki yerini aldı.

İkinci arabaya da, merdivenlerden inerken cumhurbaşkanına eşlik eden iki görevli yöneldi. Önce Cezayir asıllı koruma Henry d'Jouder, şoförün yanına oturdu ve koltuğunun altında taşıdığı tabancasının emniyetini açarak arkasına yaslandı. O andan itibaren öndeki arabayı değil sokakları izleyecekti. İkinci görevli de geride kalan güvenlik görevli-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

lerine son birkaç söz söyleyerek aynı arabanın arka koltuğuna geçti. Bu adam, Cumhurbaşkanı Güvenlik Kuvvetleri'nin şefi Komiser Jean Ducret'ydi.

Batıdaki duvarın dibinde bekleyen beyaz miğferli iki motosikletli, motorları çalıştırıp gölgelerin arasından kapıya doğru yola çıktı. Girişe ulaştıklarında on metre arayla durup arka tarafı kontrol ettiler. Marroux, ilk Citroen'i basamaklardan uzaklaştırarak kapıya yöneldi ve motosikletlerin arkasına geçti. İkinci araba da onu takip etmeye başladığında, saatler 19.50'yi gösteriyordu.

Demir parmaklıklı kapılar ufak kortejin geçebilmesi için yeniden açıldı. Kortej, Faubourg St. Honore'nin sonuna vardığında Marigny Caddesi'ne saptı. Kestane ağaçlarının altındaki bir Scooter'ın üzerinde beyaz kasklı bir genç duruyordu. Kortejin geçişini izledikten sonra bir süre bekledi ve peşlerine takıldı. Ağustosta bir hafta sonu için trafik normaldi ve cumhurbaşkanının yoldan geçişiyle ilgili hiçbir duyuru yapılmamıştı. Görev başındaki trafik polislerine konvoyun yaklaştığını haber veren şey sadece motosiklet sirenlerinin sesiydi. Sesi duyan polisler deliler gibi düdük çalıp, ellerini kollarını sallayarak araçların zamanında geçmesi için trafiği durdurmaya çalışıyordu.

Konvoy, ağaçlar yüzünden karanlık olan bir caddeye saptığında hızlanarak güneşin aydınlattığı Clemenceau Meydanı'na girdi. Araçlar doğrudan III. Alexandre Köprüsü'ne yöneldi. Resmî arabaların arkasından giden Scooter onları takip etmekte güçlük çekmiyordu. Marroux, köprüden sonra motosikletlilerin peşinden General Gallieni Caddesi'ne saparak Invalides Bulvarı'na girdi. Scooter'ın sürücüsü o noktada istediği yanıta ulaşmıştı. Invalides'le Varennes'in kesiştiği noktada geride kalıp, köşedeki kafeye yöneldi. İçeri giren genç, cebinden bir jeton çıkardı ve kafenin arka tarafında şehir içi bir telefon görüşmesi yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yarbay Jean-Marie Bastien-Thiry, Meudon'un banliyösünde bir kafe-

de bekliyordu. Hava Kuvvetleri'nde görevli olan yarbay, otuz beş yaşında ve üç çocuk babasıydı. Mesleki ve özel hayatının sıradan görüntüsü aslında Charles de Gaulle'e beslediği nefreti saklamakta kullandığı bir maskeydi. De Gaulle'ün Cezayir'i Cezayirlilere bırakarak hem Fransa'ya hem de 1958'de onu göreve çağıran insanlara ihanet ettiğini düşünüyordu.

Cezayir'in kaybedilmesi ona hiçbir şey kaybettirmemişti ve onu yönlendiren şahsi bir motivasyon değildi. Kendi gözlerinde o bir vatanseverdi. Ona ihanet ettiğini düşündüğü adamı ortadan kaldırarak ülkesine hizmet ediyordu. O zamanlar binlerce kişi onun bu düşüncelerini paylaşıyordu ama bunlardan sadece bir kaçı de Gaulle'ü öldürüp hükümeti devirmeyi planlayan Gizli Ordu Örgütü'nün (OAS) fanatik üyelerindendi. Bastien-Thiry onlardan biriydi.

Beklediği telefon geldiğinde birasını yudumluyordu. Barmen telefonu ona uzattı, ardından barın diğer ucundaki televizyonun ayarlarını düzeltmeye gitti. Bastien-Thiry birkaç dakika kendisine anlatılanları dinledi, ardından "çok güzel, teşekkürler," dedikten sonra telefonu kapadı. İçtiği biranın parasını çoktan ödemişti. Ayağa kalkıp bardan çıktı, katlanmış gazeteyi koltuğunun altından çıkarıp dikkatlice kat yerlerini açtı. Sadece iki kere.

Sokağın diğer tarafındaki binanın birinci katındaki genç kadın tül perdeyi kapadı ve odada bulunan on iki adama döndü. "İki numaralı yol," dedi. Cinayet işinde deneyimsiz olan beş genç oyalanmayı bırakıp ayağa fırladı.

Diğer yedi kişi daha yaşlı ve daha tedirgindi. Aralarında en yetkili olan, Bastien-Thiry'nin sağ kolu Teğmen Alian Bougrenet de la Tocnaye'di. Zengin bir aileden gelen aşırı sağcı bir adamdı ve Bastien-Thiry'den sonra komuta ondaydı. O da otuz beş yaşındaydı, evli ve iki çocuk babasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Odadaki en tehlikeli kişiyse otuz dokuz yaşında geniş omuzlu iri yapılı radikal OAS'lilerden olan Georges Watin'di. Aslında Cezayirli bir tarım mühendisiydi ama iki yıl içinde OAS'nin en tehlikeli tetikçilerinden birine dönüşmüştü. Bacağındaki eski bir yaradan ötürü "Topal" olarak bilinirdi.

Kız haberi verdiğinde on iki adamlık birlik alt kata inip arka kapıdan yan sokağa çıktı. Sokakta kimi çalıntı kimi kiralık altı araba onları bekliyordu. Saat 19:55'ti.

Bastien-Thiry suikasti şahsen planlamış, günlerce ateş edilecek açıları, araçların hızlarını ve aradaki mesafeyi içeren hesaplamalar yapmıştı. Konvoyu durdurmaya yetecek ateş gücünü tespit etmek gerekiyordu. Seçilen yer, Libération Caddesi denilen uzun bir caddeydi, Petit-Clamart kavşağına kadar gidiyordu. Plan şöyleydi: Yol kenarına park edilmiş Estafette minibüsün arkasına saklanmış tüfekliler, konvoyun ilk grubu kavşağa gelmeden iki yüz metre önce cumhurbaşkanının arabasına ateş açacak, böylece dar bir açıyla kendilerine yaklaşan konvoya kaçacak zaman bırakmayacaklardı.

Bastien-Thiry'nin hesaplamalarına göre ilk araba, minibüsün yanına ulaştığında en az yüz elli kurşun yemiş olacaktı. Cumhurbaşkanının arabası durmak zorunda bırakıldığında, ikinci OAS gurubu ara sokaklardan birinden çıkıp güvenlik polisinin arabasını haklayacaktı. İki grup cumhurbaşkanının işini birkaç saniyede bitirip başka bir ara sokakta onları bekleyen üç kaçış aracına binip oradan uzaklaşacaktı.

Gruptaki on üçüncü kişi olan Bastien-Thiry'nin görevi konvoyu gözetlemekti. 20:05'te gruplar yerlerini almıştı. Pusunun Paris tarafına doğru yüz metre gerisinde olan Bastien-Thiry, elinde gazetesiyle otobüs durağında bekliyordu. Gazeteyi salladığında ilk grubun lideri Serge Bernier'ye saldırı sinyalini vermiş olacaktı. Bernier'nin Estafette'in yanında beklemesini kararlaştırmışlardı. O, işareti ayaklarının dibindeki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

çimenlere yayılmış olan nişancılara aktaracaktı. Bougrenet de la Tocnaye güvenlik polisine müdahale edecek arabayı kullanacak, "Topal" diye anılan George Watin, makineli tüfekle birlikte o arabada olacaktı.

Petit-Clamart yakınlarında silahların emniyet kilitleri açıladursun, de Gaulle'ün konvoyu Paris şehir merkezinin yoğun trafiğinden kurtulup banliyönün daha açık yollarına vardı. Burada hızları saatte doksan kilometreye çıktı.

Yol açılırken, Francis Marroux saatine baktı ve arka koltuktaki generalin sabırsızlandığını hissettiğinden hızı yüz kilometreye çıkardı. İki motosikletli yerlerini bırakıp konvoyun arkasına kaydı. De Gaulle bu tür gösterişlerden hoşlanmazdı ve ne zaman fırsat bulursa onlardan kurtulurdu. Konvoy bu şekilde Division Leclerc Caddesi üzerinden Petit-Clamart'a girdiğinde, saatler 20:17'yi gösteriyordu.

Yolun bir metre yukarısındaki Bastien-Thiry henüz büyük hatasının farkında değildi. Neler olduğunu altı ay sonra idamını beklediği sırada polislerden öğrenecekti. Suikastin zaman çizelgesini hazırlarken bir takvime bakmış ve 22 Ağustos'ta güneşin saat 20:35'te battığını okumuştu. De Gaulle normal programından daha geç saraydan ayrılsa bile -ki öyle olmuştu- kavşağa yaklaştığında hava yeterince aydınlık olacaktı. Ama Hava Kuvvetleri subayının baktığı takvim 1961 yılına aitti. 22 Ağustos 1962'de güneş 20:10'da battı. O yirmi beş dakikalık fark, Fransa tarihini değiştirdi. 20:18'de Bastien-Thiry, konvoyun Libération Caddesi üzerinden saatte yüz kilometre hızla kendisine doğru geldiğini gördü. Elindeki gazeteyi deliler gibi salladı.

Yolun yüz metre ilerisindeki Bernier loş ışıkta ancak belli belirsiz görebildiği figüre baktı. "Yarbay gazeteyi salladı mı?" diye sordu ortaya. Bu kelimeler dudaklarından dökülürken Cumhurbaşkanının otobüs durağının önünden geçen arabasının sivri burnunu gördü. "Ateş!" diye bağırdı ayağının dibindeki adamlara. Konvoy onlara doğru gelirken

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

ateş açtılar, saatte yüz kilometreyle giden hareketli bir hedefe doksan derecelik açıyla ateş ediyorlardı.

Araba sadece on iki kurşun yedi, o da ateş edenlerin becerisi sayesinde. Çoğu kurşun Citroen'in arkasına isabet etti. Kurşunlar yüzünden iki lastik patladı ve kendiliğinden kapanan lastiklerden olsalar da ani basınç kaybı hızlanan arabanın savrulmasına yol açtı. İşte o zaman Francis Marroux, De Gaulle'ün hayatını kurtardı.

Eski lejyoner, başarılı nişancı Varga tekerlekleri devreden çıkardığında geri kalanlar kurşunlarını arka pencereye boşalttı. İsabet eden sayısız kurşunun ardından bir tanesi arka pencereyi kırarak, cumhurbaşkanının burnunun dibinden geçti. Ön koltuktaki de Boissieu dönüp kayınpederine ve kayınvalidesine "eğilin" diye bağırdı. Madam De Gaulle başını kocasının kucağına yasladı. General "Yine ne var?" dedikten sonra arka pencereden dışarı baktı.

Marroux direksiyonu sıkı sıkı kavrayıp arabayı yeniden kontrol altına aldı ve hızı kesti. Anlık güç kaybının ardından Citroen, ikinci OAS birliğinin beklediği Du Bois kavşağına doğru ileri atıldı. Marroux'nun hemen arkasındaki güvenlik arabasına tek bir kurşun bile isabet etmemişti.

Du Bois Caddesi'nde motoru çalışır halde bekleyen Bourgrenet de la Tocnaye yaklaşan arabaların hızını gördüğünde iki seçeneği olduğunu biliyordu: Hızla gelen ilk arabanın önünü kesmek ve çarpışmada ölmek (parçalanan metalin içinden sağ çıkması ihtimali olmadığı aşikardı) veya el frenini bir saniye geç bırakmak. İkincisini seçti ve arabasıyla yan yoldan ana yola fırlayınca De Gaulle'ün değil, d'Jouder ve Komiser Ducret'nin yer aldığı arabanın yanına geldi.

Sağ taraftaki pencereden sarkan Watin, makineli tüfeğin şarjörünü ön taraftaki DS'ye boşalttı. Kırık arka camdan De Gaulle'ün profilini görebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu salaklar neden ateşe ateşle yanıt vermiyor?" diye sordu De Gaulle. D'Jouder on metre ötesindeki arabadaki OAS katillerine nişan almaya çalışıyordu ama arada polis sürücüsü vardı. Ducret şoföre cumhurbaşkanından ayrılmamasını emretti ve bir saniye sonra OAS geride kaldı. De la Tocnaye yan yoldan çıktığında, az kalsın devrilecek olan motosikletli toparlanıp diğerine yetişti ve arayı kapatmaya başladılar. Bütün konvoy bir sonraki kavşaktan dönüp Villacoublay'e doğru devam etti.

Pusu alanında OAS komandolarının birbirlerini suçlayacak vakti yoktu. O işlerle sonra ilgilenilecekti. Operasyonda kullanılan üç arabayı bırakıp kaçış arabalarına atladılar ve akşamın karanlığına karıştılar.

Komiser Ducret, arabasındaki telsizden Villacoublay'i aradı ve olanları onlara özetledi. Konvoy on dakika sonra oraya vardığında General De Gaulle doğrudan kendisini bekleyen helikopterin durduğu piste gitmekte ısrar etti. Araba durduğunda etrafı subaylarca sarıldı, kapılar açılıp sarsılmış görünen Madam de Gaulle'e eşlik edildi. General diğer kapıdan çıkıp üstündeki cam kırıklarını temizledi. Etrafını saran askerlerin panik içinde getirdikleri önerileri görmezden gelip arabanın diğer tarafına dolaştı ve eşinin koluna girdi.

"Gel hayatım, eve gidiyoruz," dedi eşine ve Hava Kuvvetleri personeline OAS ile ilgili yorumunu söyledi. "Kurşun sıkmasını dahi bilmiyorlar." Bu sözün ardından eşini helikoptere götürdü, kendisi de yanına geçti. D'Jouder de onlara katıldı ve taşrada bir haftasonu için şehirden ayrıldılar.

Francis Marroux, asfaltın kenarına yanaştırdığı arabasının direksiyonunun başındaydı. Arabanın sağ tarafındaki lastiklerin havası tamamen kaçmıştı ve DS jantların üzerinde gidiyordu. Ducret onu tebrik etmek için bir iki kelime mırıldandı, ardından bu pisliği temizleme işine girişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dünyanın her tarafındaki gazeteciler suikast girişimiyle ilgili fikir yürütmekle ve sütunları dolduracak daha iyi bir şey olmadığından şahsi tahminlerde bulunmakla meşgulken, Sûreté Nationale liderliğindeki Fransız polisi, gizli servisin ve jandarmanın da desteğiyle Fransa tarihindeki en büyük polis operasyonunu başlattı. Bu operasyon, kısa süre sonra ülkenin o güne kadar gördüğü en büyük insan avına dönüşecek, sadece hikâyesi bilinmeyen ve dosyalarda hâlâ kod adı olan "Çakal" lakabıyla anılan başka bir suikastçı için düzenlenen insan avı tarafından gölgede bırakılacaktı.

İlk ipucu 3 Eylül günü, bu tür vakalarda sık sık rastlandığı üzere sıradan bir kontrol sayesinde ele geçirildi. Valence kasabasının dışında, Lyon'un güneyinde, Paris-Marsilya yolundaki kontrol noktalarından birinde, içinde dört erkeğin yolculuk ettiği özel bir araba durduruldu. O gün kimlik kontrolü için yüzlerce araba durdurulmuştu ama bu arabadakilerden birinin belgeleri yoktu. O ve diğer üçü sorgulanmak üzere Valence'e götürüldü.

Valence'de arabadaki diğer üç kişinin, dördüncüyle hiçbir ilgileri olmadığı tespit edildi. Onu gideceği yere bırakmayı teklif etmişlerdi. Üç adam serbest bırakıldı. Dördüncü adamın parmak izleri, söylediği kişi olup olmadığını tespit etmek amacıyla Paris'e yollandı. Yanıt on iki saat sonra geldi: Parmak izleri Yabancılar Lejyonu'ndan kaçtığı için asker kaçağı olarak aranan yirmi iki yaşındaki birine aitti. Ama gencin verdiği isim doğruydu –adı Pierre-Denis Magade'dı.

Magade, Lyon'daki polis merkezine götürüldü. Sorgulanmayı beklediği sırada başında bekleyen polislerden biri ona şaka yollu şu soruyu sordu: "Eee, Petit-Clamart'dan ne haber?"

Magade çaresizce omuz silkti. "Tamam," dedi. "Ne bilmek istiyorsunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Şaşkın polis memurları onun anlattıklarını dinler ve stenograflar söylenenleri yazmak için defter üzerine defter eskitirken Magade sekiz saat boyunca öttü. Konuşması bittiğinde Petit-Clamart olayına karışan herkesin adlarını vermiş, üstüne üstlük planın yapılmasında veya malzemelerin elde edilmesinde rol oynayan dokuz kişinin daha adlarını açıklamıştı. Toplam yirmi iki kişi. Av devam ediyordu ve bu sefer kimleri aradıklarını biliyorlardı.

Sonunda tek bir kişi kaçmayı başardı ve bugüne kadar yakalanamadı. Kayıplara karışan George Watin'in, sivil mülteciler arasındaki diğer OAS liderleriyle birlikte İspanya'da yaşadığı sanılıyor.

Bougrenet de la Tocnaye, Bastien-Thiry ve komplonun diğer liderlerinin sorgusu ve suçlamaların hazırlanması aralık ayında tamamlandı ve grup 1963'te yargılanmaya başlandı.

Mahkeme tam hız devam ederken, OAS, De Gaulle'cü hükümete saldırmak için güç topladı ve Fransız Gizli Servisi de buna engel olmak için savaştı. Paris'e egemen olan ışıltılı hayatın gölgesinde, bu kültür ve medeniyet merkezinin arka sokaklarında, modern tarihin en acı ve en acımasız yeraltı savaşlarından biri yaşandı.

Fransız Gizli Servisi'nin tam adı "Service du Documentation Extérieure et de Contre Espionage"dır, kısaca SDECE olarak bilinir. Görevleri Fransa dışındaki casusluk operasyonları ve ülke içindeki karşı-casusluk eylemleridir. Ama bazen ülke içindeki ve dışındaki operasyonlar birbiriyle çatışabilir. *Birinci Gizli Servis* sadece bilgi alışverişiyle ilgilenir, bilgi anlamına gelen Renseignement kelimesinin kısaltması olan R harfiyle anılan bölümlere ayrılmıştır. Bu alt birimler şöyledir: R.1 Bilgi Analiz; R.2 Doğru Avrupa; R.3 Batı Avrupa; R.4 Afrika; R.5 Ortadoğu; R.6 Uzakdoğu; R. 7 Amerika/Batı Yarımküre. İkinci Gizli Servis ise karşı casuslukla ilgilenir. Üç ve Dört Komünizm'e ayrılmıştır, Altı Finans, Yedi Yönetim'dir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beşinci Gizli Servis'in tek kelimelik bir adı vardır: Eylem. Bu büro, OAS'ye karşı verilen savaşın merkezindeydi. Porte de Lilas yakınlarındaki Mortier merkez ofisten çıkan yüzlerce sert adam, her şeyle savaşmaya hazırdı. Çoğu Korsikalı olan bu adamlar, "sert adam" imajının gerçek hayattaki karşılığı nasıl olabilirse öyleydi. Fiziksel anlamda güçlerinin zirvesinde olmak üzere yetiştirilir, ardından Satory kampına götürülüp diğer servis ajanlarına kapalı bir bölümde, yok etmek konusunda eğitilirlerdi. Hafif silahları kullanmakta ustalaşır, silahsız dövüş, karate ve judo öğrenirlerdi. Telsizle iletişim, yıkım ve sabotaj, adam kaçırma, kundakçılık, işkence yaparak veya yapmaksızın sorgu ve suikast gibi alanlarda eğitim alırlardı.

Bazıları sadece Fransızca konuşurdu, diğerleri pek çok dili anadilleri gibi bilirdi ve dünyanın herhangi bir şehrinde kendilerini evlerinde hissedebilirlerdi. Görev sırasında karşılarına çıkanları öldürme yetkisine sahiptiler ve bu yetkiyi sık sık kullanırlardı.

OAS'nin eylemleri daha şiddet dolu ve daha vahşi bir hal almaya başlayınca, SDECE müdürü General Eugene Guibaud sonunda bu adamları OAS'nin üstüne saldı. Bazıları OAS'ye katıldı ve en yüksek konseylere kadar sızdı. Bulundukları noktadan gerekli bilgilere ulaşıyor, bu sayede diğerlerinin harekete geçmesini sağlayabiliyorlardı. Eylem Servisi'nin, terör örgütünün içindeki adamları aracılığıyla elde ettiği bu bilgiler sayesinde pek çok OAS üyesi Fransa'daki görevleri sırasında veya polis tarafından ele geçirilebilecekleri başka yerlerde yakalandı. Çeşitli durumlarda Fransa'ya getirilemeyecek suçlular, yakalandıkları ülkelerde acımasızca öldürüldü. Ortadan kaybolan OAS üyelerinin akrabaları, hâlâ bu kişilerin Eylem Servisi üyelerince temizlendiğine inanır.

Gerçi OAS'nin şiddet konusunda derse ihtiyacı yoktu. OAS üyeleri, Eylem Servisi'nin Barbouze'lar veya gizli görevleri nedeniyle "Sakallı-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

lar" olarak bilinen adamlarından, bütün polislerden daha fazla nefret ediyorlardı. De Gaulle taraftarı otoriteler arasında Cezayir'de verilen güç savaşının son günlerinde OAS, yedi Barbouze'u sağ ele geçirdi. Cesetler daha sonra balkonlardan ve sokak lambalarından sarkıtılmış olarak bulundu. Kulakları ve burunları kesilmişti. Gizli savaş bu şekilde devam etti ve kimin hangi bodrumda kimin ellerinde işkence görerek öldüğünün tam hikayesi asla anlatılmadı.

Kalan Barbouze'lar OAS dışındaydı, geri çekilip SDECE'nin emirlerini beklediler. Bazıları gizli servise alınmadan önce yeraltı dünyasında iş yapan profesyonel serserilerdi, eski bağlantılarını korumuşlardı ve birçok kez yeraltındaki arkadaşlarının yardımıyla hükümet için pis işler yaptılar. Fransa'da resmî olmayan, alternatif bir polis kuvvetinin varlığıyla ilgili söylentiler bu eylemler yüzünden başladı. Rivayete göre, bu alternatif polis kuvvetin başında De Gaulle'ün sağ kolu Jacques Foccart vardı. Gerçekte alternatif polis diye bir şey yoktu; onlara yüklenen eylemler Eylem Servisi'nin adamları veya geçici olarak işe alınan mafya liderleri tarafından gerçekleştirilmişti.

Paris ve Marsilya'daki yeraltı dünyasını ve Eylem Servisi'ni yöneten Korsikalılar, intikam konusunda deneyimliydiler. Bu yüzden, Cezayir'de öldürülen yedi Barbouze için OAS'ye karşı bir intikam savaşı ilan edildi. Nasıl 1944'te Fransa'nın güneyine yapılan çıkarmada Korsikalılar İttifak Kuvvetleri'ne yardım etmişse (kendi çıkarları içindi, daha sonra ödül olarak Cote d'Azur'deki ticaretin çoğu onlara bırakıldı) altmışların başında da Korsikalılar, OAS'ye karşı verilen savaşta Fransa'yla birlikte savaştı. OAS'nin adamlarının çoğu *pieds-noir* yani Cezayir doğumlu Fransızlardı ve Koriskalılarla benzer özelliklere sahipti. Zaman zaman bu savaş, neredeyse kardeş savaşını andıran bir hal aldı.

Bastien Thiry ve arkadaşlarının mahkemesi sürerken, OAS soruşturması başlatıldı. Bu araştırmaların ışında, Petit-Clamart komplosunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

azmettiricisinin Albay Antoine Argaud olduğu ortaya çıktı. Argaud, Fransa'nın en iyi okullarından biri olan Teknik Üniversite mezunuydu. Sağlam bir kafası ve dinamik bir enerjisi vardı. De Gaulle yönetimindeki Özgür Fransa Ordusu'nda teğmen olarak çarpışmış, Fransa'yı Naziler'den kurtarmak için mücadele etmiş, sonra da Cezayir'de bir bölüğün komutanlığına atanmıştı. Kısa ama yapılı bir adam, parlak ama acımasız bir askerdi. 1962'de sürgündeki OAS'nin operasyon şefliğine getirilmişti.

Psikolojik savaş taktikleri konusunda uzman olduğundan, De Gaulle'cü Fransa'ya karşı savaşın her seviyeden yürütülmesi gerektiğini biliyordu: Terör, diplomasi ve halkla ilişkiler. Argaud, bu kampanyanın bir parçası olarak, OAS'nin politik kanadı olarak çalışan Ulusal Direniş Konseyi'nin başındaki Eski Fransa Dışişleri Bakanı Bidault'nun gazetelere demeçler vermesini sağladı. Bütün Batı Avrupa'da televizyona çıkan Bidault, OAS'nin De Gaulle karşıtlığını "saygın" terimlerle açıklıyordu.

Argoud, artık onu Fransız Ordusu'nun en genç albayı yapan istihbarat yeteneğini konuşturmaya başlamıştı ve bu sayede OAS'nin içindeki en tehlikeli adam haline geldi. Bidault'ya bütün büyük radyo ve televizyon kanallarında programlar ve bütün büyük gazetelerde bir dizi röportaj ayarladı. Bu röportajlarda deneyimli politikacı, OAS serserilerinin çok da yenilir yutulur olmayan eylemlerine uygun kılıflar uyduruyordu.

Argaud'nun düzenlemeleri sayesinde Bidault'nun röportajlarının elde ettiği sükse, Fransız hükümetini alarma geçirdi. Aynı dönemde Fransa'daki çeşitli sinema ve kafelere plastik patlayıcılı saldırı eylemleri düzenleniyordu. Derken 14 Şubat'ta De Gaulle'e karşı yeni bir suikast planı ortaya çıkarıldı. De Gaulle bir sonraki gün Chapms de Mars'taki Askeri Okul'da bir konuşma yapacaktı. Komploya göre, salona girdiği anda ön sıralarda saklanan suikastçı tarafından arkadan vurulacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sonradan bu komployа karışmakla suçlanan ve mahkemeye çıkarılan isimler Jean Bichon, Robert Poinard adlı teğmen ve Askeri Okul'daki İngilizce öğretmenlerinden biri olan Madam Paule Rousselet de Liffiac'tı. Tetikçinin George Watin olması planlanmıştı ama "Topal" bir kere daha kaçmayı başardı. Poinard'ın dairesinde keskin nişancı tüfeği bulundu ve üçlü tutuklandı. Daha sonra mahkemede Watin'i ve tüfeği içeri sokmak için, Gedikli Çavuş Marius Tho'ya danıştıkları ortaya çıktı. General De Gaulle önceden belirlendiği gibi 15 Şubat'ta Askeri Okul'daki törene katıldı ama hiç hoşuna gitmese de okula zırhlı araçla gelmesi gerekti.

Bütün bunlar bir komplo olarak inanılamaz ölçüde amatörceydi ama De Gaulle'ün canını sıkmaya yetti. Ertesi gün İçişleri Bakanı Frey'i çağırdığında yumruğunu masaya indirdi ve ulusal güvenlikten sorumlu bakana "Bu suikast işi fazla uzadı," dedi.

Diğerlerine örnek olması için üst düzey OAS üyelerinden bazılarının olabilecek en sert şekilde cezalandırılmasına karar verildi. Frey, askeri mahkemede hâlâ devam etmekte olan Bastien-Thiry davasının nasıl sonuçlanacağına emindi çünkü Bastien-Thiry, De Gaulle'ün ölmesinin neden gerekli olduğunu açıklarken herkesi kendine düşman etmeyi başarmıştı. Ama sıradan bir cezadan çok daha caydırıcı bir şeye ihtiyaç vardı.

22 Şubat'ta SDECE'nin İkinci Servis'inin şeflerinin hazırlayıp İçişleri Bakanlığına yolladığı rapor, Eylem Servisi'nin müdürünün masasına ulaştı. İşte o rapordan bir parça:

"Devam eden hareketin çete liderlerinden biri olan Fransız ordusu eski albayı Antoine Argoud'nun konumunu öğrenmiş bulunuyoruz. Almanya'ya kaçmış ve aldığımız istihbarata göre önümüzdeki günlerde orada kalmayı planlıyor...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Durum böyleyken Argoud'ya ulaşmak ve ele geçirmek mümkün olabilir. Karşıcasusluk örgütümüzün Alman gizli servisine yaptığı resmî talep geri çevrilmiştir. Dolayısıyla Alman gizli servisi, ajanlarımızın, Argoud'nun ve diğer OAS liderlerinin peşinde olmasını bekleyecektir. Bu nedenle operasyon son hızla ve olabildiğince gizli tutularak yürütülmelidir."

Bu görev Eylem Servisi'ne verildi.

25 Şubat gününün öğleden sonrasında Argoud, Roma'dan önceden de diğer OAS liderleriyle buluştuğu Münih'e geldi. Doğrudan Unertlstrasse'ye gitmek yerine taksiye binip Eden-Wolff Oteli'ne geçen Argoud, anlaşıldığı üzere birileriyle buluşmak amacıyla bir oda tuttu. Odaya asla ulaşamadı. Koridorda kusursuz Almanca konuşan iki adam tarafından önü kesildi. Onların Alman polisi olduğunu düşünen Argoud pasaportunu çıkarmak için iç cebine uzandı.

Onu iki elinden yakaladılar, ayakları yerden kesildi ve yakınlarda bekleyen çamaşır minibüsüne tıkıldı. Argoud etrafa saldırdarak Fransızca küfürler yağdırdı. Kemikli bir el ağzını kapadı, bir diğeri midesine yumruk indirdi. Bir parmak kulağın altındaki sinire ulaştı ve Argoud bayıldı.

Yirmi dört saat sonra Paris'teki Orfevres rıhtımı 36 numaradaki Polis Judiciaire'in karakolunun, başında bulunduğu telefonu çaldı. Boğuk bir ses, görev başındaki polis memuruna OAS adına konuştuğunu ve Antoine Argoud'nun güzelce bağlanmış olarak binanın arkasındaki minibüste olduğunu söyledi. Birkaç dakika sonra minibüs bulundu, kapısı açıldı ve Argoud şaşkın polislerin kucağına düştü.

Yirmi dört saattir bağlı olan gözleri odaklanmakta güçlük çekiyordu. Ayakta durmak için yardım alması gerekti. Burnu kanamıştı ve üstü başı kurumuş kan içindeydi. Ağzı polisin çekip çıkardığı bez yüzünden hâlâ acıyordu. Biri ona "siz Albay Antoine Argoud musunuz?" diye sor-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://kantey.org

duğunda, "Evet" diye mırıldandı. Eylem Servisi ajanları önceki gece bir şekilde onu sınırdan geçirmiş ve polise telefon açıp otoparklarında onları bekleyen paketi haber vermişti. Argoud 1968 Haziran'ına kadar tutuklu kaldı.

Ama Eylem Servisi'ndekilerin hesaba katmadığı bir şey vardı: Argoud'yu devreden çıkarınca, örgütü moral bozukluğuna uğratmış olsalar da onun gölge yardımcısının, az tanınan ama aynı ölçüde akıllı bir adam olan Marc Rodin'in önünü açmışlardı. Rodin, De Gaulle'ü öldürmeyi hedefleyen operasyonların başına geçti. Fransız hükümeti için her açıdan kötü bir pazarlıktı.

4 Mart'ta Yüksek Askeri Mahkeme Jean-Marie Bastien Thiry ile ilgili kararını açıkladı: O ve diğer ikisi ölüm cezasına çarptırıldı. "Topal" da dahil olmak üzere diğer üçü hâlâ kayıptı. 8 Mart'ta General De Gaulle 3 saat boyunca hiç ses çıkarmadan oturdu ve sanıkların avukatlarının şefkat gösterilmesi taleplerini dinledi. Üç ölüm cezasından ikisini müebbet hapse çevirdi ama Bastien-Thiry'nin cezası olduğu gibi kaldı.

O gece, avukatı kararı Hava Kuvvetleri Yarbayı'na bildirdi.

"Ayın 11'inde olması kararlaştırıldı," dedi müvekkiline. Müvekkili inanmadığını belli edercesine gülümsemesini sürdürünce ekledi, "Kurşuna dizileceksin."

Bastien-Thiry gülümsemeyi sürdürdü ve başını salladı.

"Anlamıyorsun," dedi avukatına, "Hiçbir Fransız askeri bana kurşun sıkmayacaktır."

Ama yanılıyordu. İdamın haberi sabah saat 8'de Fransa'daki Radyo Avrupa Bir tarafından duyuruldu. Batı Avrupa'da yayını dinleyen herkes böylece idamdan haberdar edildi. Bu yayın, Avusturya'daki ufak bir otel odasında, De Gaulle'ü ölüme hiç olmadığı kadar yaklaştıran bir dizi düşünceyi ve eylemi harekete geçirdi. Orası, OAS'nin yeni operasyon şefi Albay Marc Rodin'in odasıydı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2. Bölüm

Marc Rodin transistorlu radyoyu kapadı ve neredeyse hiç dokunmadığı kahvaltı tepsisini masanın üzerinde bırakarak ayağa kalktı. Pencereye yürüdü, yeni bir sigara yaktı ve bahar geç geldiği için hâlâ bozulmamış olan karlı manzaranın tadını çıkardı.

"Piçler."

Bu sözü mırıldanırken acı çektiği belliydi. Ardından Fransa cumhurbaşkanına, hükümete ve Eylem Servisi'ne olan hislerini *sotto voce* ses tonuyla savurduğu bir dizi küfürle dile getirdi.

Rodin, hiçbir açıdan kendinden önceki şefe benzemiyordu. Kadavraları andıran bir yüzü olan bu ince *uzun* adam, duygularını maskelemekte ustaydı. Onun geçmişinde Teknik Üniversite gibi parlak sayfalar yoktu. Babası bir ayakkabı tamircisiydi, ergenlik çağının sonlarında, Almanların Fransa'yı işgalinin ardından bir balıkçı teknesine atlayıp İngiltere'ye kaçmış ve Lorraine Haçı olarak anılan birliğe katılmıştı.

Başçavuşluğa yükselişi kolay olmadı. General Koenig komutasında Kuzey Afrika'da, daha sonra da Normandiya ormanlarında General Leclerc'le birlikte zorlu savaşlara katıldı. Ne eğitimi ne seviyesi yükselmesine olanak tanımasa da Paris çarpışmaları sırasında başarıyla sonuçlandırdığı bir görev, subaylığa yükselmesini sağladı. Böylece Fransa'da savaş sona erdiğinde, sivil hayata dönmek ya da orduda kalmak arasında bir seçim yapma şansı oldu.

Ama sivil hayat ona ne verebilirdi? Babasından ayakkabı tamirciliğini öğrenmişti ama doğduğu ülkenin işçi sınıfı Komünistlerin eline geçmişti, ayrıca Direniş ve Özgür Fransa Hareketi de onların elindeydi. Bu yüzden orduda kaldı ve pek çok subay gibi, kendisinin kan dökerek el-

Ücretsiz pdf için satın alın: kendisinin

de ettiği rütbelere, yeni kuşak genç askerlerin sadece birkaç teorik dersin ardından kavuşmalarını izledi. Öfkelenmemesi mümkün değildi. Üstüne üstlük, iyi okullardan mezun olan bu gençler onun hakkı olan terfileri almaya başladığında, bu öfke bir daha gitmemek üzere içine yerleşti.

Yapacak tek bir şey kalmıştı; o da, diğerleri avlularda askercilik oynarken, hâlâ sıcak çarpışmaların ortasında olan sömürge birliklerinden birine katılmaktı. Sonunda sömürgelerde görev alan paraşütçü birliklerinden birine atanmayı başardı.

Bir yıl geçmeden Çinhindi'ndeki bir bölüğün komutanlığına getirildi. Orada, kendisiyle aynı dili konuşan ve kendisi gibi düşünen adamların arasındaydı. Ayakkabı tamircisinin oğlu yine savaş sayesinde basamakları tırmandı. Çinhindi Savaşı bittiğinde binbaşı olmuştu ve Fransa topraklarında geçirdiği mutsuz ve sıkıcı bir yılın ardından Cezayir'e gönderildi.

Fransa'nın Çinhindi'nden çekilmesi ve Fransa'da geçirdiği bir yıl, içindeki doğurgan öfkenin, hepsini birbirinin aynı olarak gördüğü politikacılar ve komünistlere karşı büyük bir nefrete dönüşmesine yol açtı. Fransa bir asker tarafından yönetilmediği sürece, asla gündelik hayatın her yanına sızan hainlerin ve asalakların elinden kurtulamayacaktı. Sadece ordu, ülkeyi saran bu hastalıktan etkilenmemeyi başarmıştı.

Adamlarının öldüğünü ve canlı ele geçirilip işkenceden geçmiş askerlerin cesetlerinin oluşturduğu yığınları gören bütün subaylar gibi Rodin için de en önemli şey orduydu. Ona göre burjuvalar, rahat evlerinde oturabilsinler diye hayatlarını feda eden bu askerlere tapar, onları vatanın gerçek evlatları olarak görürdü. Ama sekiz yıl boyunca Çinhindi'ndeki ormanlarda savaştıktan sonra ülkesinin sivillerinden askerlere en ufak bir sempati beslemediklerini öğrenmişti. Sol kanattan entelektüellerin, kendisine göre hayati bilgiler elde etmek için yapılan iş-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kenceler nedeniyle orduyu kınayan metinlerini okumak Rodin'in içinde bir şeylerin parçalanmasına yol açtı. Bu duygu, doğumuyla başlayan geçmişinin getirdiği eksikliklerle birleştiğinde, hissettiği öfke fanatizme dönüştü.

Sivil otoriteler ve hükümet yeterince destek vermiş olsa, ordunun Viet-minh'i yenmiş olacağına inanıyordu. Çinhindi'nden çekilmek orada canını veren binlerce genç adama ihanet etmek demekti. Rodin'in hayatında artık başka ihanetlere yer yoktu ve olmayacaktı. Cezayir bunu ispatlayacaktı. 1956 baharında Marsilya'dan olabildiğince mutlu bir adam olarak ayrıldı, Cezayir'in hayatının başyapıtı olacağına inanıyordu. Edindiği deneyimi kullanacak ve Fransız ordusunun gücünü dünyaya gösteren bir örnek yaratacaktı.

İki yıl süren zorlu çarpışmalar bu düşüncelerini çok az etkiledi. Doğru, asileri yenmek başlangıçta düşündüğü kadar kolay olmamıştı. O ve adamları ne kadar fellah öldürürse öldürsün, kaç köyü yakıp yıkarsa yıksın, kaç FNL teröristi işkence altında ölürse ölsün isyan bütün ülkeyi kaplayana ve şehirleri ele geçirene kadar yayıldı. Ama Rodin pes etmedi.

İhtiyaç duydukları şey, Fransa'nın desteği artırmasıydı. En azından burada savaşın gerekliliğiyle ilgili tartışmalar yoktu. Cezayir, Fransa'nın parçasıydı. İçinde üç milyon Fransız yaşıyordu. Normandiya, Brittany ya da Alpes-Maritimes bölgeleri için nasıl savaşılmışsa, Cezayir için de öyle savaşılacaktı. Albaylığa yükseldiğinde, Marc Rodin ıssız iç bölgelerden ayrılıp büyük şehirlere, önce Bûne'a, sonra Konstantine'e geldi.

İç bölgelerdeyken Ulusal Kurtuluş Ordusu askerlerine (ALN) karşı savaşıyorlardı. Düzensiz bir orduydu ama gözü kara savaşçılardı. Onlara duyduğu nefret, şehre gelip kirli savaşan gerillalarla karşılaştığında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

içinde birikmeye başlayan nefretle kıyaslandığında hiçbir şey sayılmazdı. Şehir gerillaları kahvelere, dükkanlara ve çocuk bahçelerine attıkları bombalarla savaşı sürdürüyordu. O da aynı şekilde karşılık verdi ve Konstantin şehrini Fransız sivillerin gittiği yerlere bomba koyan bu ayak takımından temizlemek için aldığı tedbirler Kasbah'ta ona "Kasap" lakabını kazandırdı.

FLN'den ve ordusu ALN'den tamamen kurtulmak için tek eksiği Fransa'nın desteğiydi. Bir çok fanatik gibi Rodin'in de inançları gözünü kör etmişti. Savaşın maliyeti yükselirken Fransa'nın bozulmuş ekonomisi, kazanılamaz görünen bu savaşın yükünün altından kalkamaz hale geldi.

1958 Haziran'ında, General de Gaulle, başbakan olarak iktidara döndü. Yozlaşmış ve güçten düşmüş IV. Cumhuriyeti devirdi ve V. Cumhuriyeti kurdu. Onu önce başbakanlığa, ardından 1959'da Elysée Sarayı'na taşıyan "Cezayir Fransızlarındır" cümlesini söylediğinde Rodin odasına çekilip ağladı. De Gaulle'ün Cezayir ziyareti, Rodin için Zeus'un Olimpos'tan inmesi gibiydi. Artık Fransa'nın Cezayir politikasının değişeceğine inandı. Komünistler görevlerinden atılacak, Jean-Paul Sartre hain ilan edilip kurşuna dizilecek, sendikalar tepelenecek, Fransa sonunda Cezayir'deki vatandaşlarını ve Fransız uygarlığının sınırlarını koruyan ordusunu yürekten desteklemeye karar verecekti.

Rodin güneşin doğudan doğduğuna ne kadar eminse, işlerin bu şekilde gelişeceğinden de o kadar emindi. De Gaulle, kendince Fransa'yı kendine getirecek önlemler almaya başladığında Rodin, bir hata olması gerektiğini düşündü. Yaşlı adama zaman tanımalıydı. Ben Bella ve FLN ile yapılan görüşmelerin dedikoduları ilk duyulduğunda Rodin kulaklarına inanamadı. 1960'da Büyük Jo Ortiz önderliğinde gerçekleşen isyan hareketine sempati duysa da De Gaulle'ün, fellahların tamamını tek bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hamlede ortadan kaldırmayışının yaşlı adamın savaş taktiklerinden biri olduğuna inanıyordu. Le Vieux'nün* ne yaptığını bildiğine emindi. "Cezayir Fransızlarındır" dememiş miydi?

De Gaulle'ün Fransa'yı yeniden canlandırma planında Cezayir'e yer olmadığının delilleri ortaya çıktığında, Rodin'in dünyası tren çarpan Çin porseleni gibi paramparça oldu. İnançtan ve umuttan, imandan ve güvenden geriye hiçbir şey kalmamıştı. Sadece nefret. Kurulu düzene, politikacılara, Cezayirlilere, sendikalara, gazetecilere, yabancılara duyulan nefret; ama her şeyden ve her şeyden çok O Adam'a duyulan nefret. Rodin'i izlemek istemeyen birkaç korkak haricinde o ve emrindeki askerlerin tamamı 1961 Nisan'ındaki askeri ayaklanmaya katıldı.

Ayaklanma başarısızlıkla sonuçlandı. De Gaulle ustaca ve aşırı zeki hamlelerle ayaklanmayı daha güçlenmeden bitirmeyi başardı. Subayların hiçbiri Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle görüşmelerin başlamasından birkaç hafta önce askerlere dağıtılan binlerce transistorlu radyoya dikkat etmemiş, etmişse de önemsememişti. Radyo askeri birlikler için zararsız bir rahatlama unsuru sayıldığından bir sürü subay ve astsubay, askerlerin radyosu olması fikrini destekliyordu. Fransa'dan gelen pop müzik, sıcaktan, sineklerden ve can sıkıntısından bunalan askerlerin dikkatini içinde bulundukları rahatsız koşullardan uzaklaştırıyordu.

Radyo zararsızdı ama De Gaulle'ün sesi zararsız değildi. Ordunun Fransa'ya bağlılığı sınanırken, Cezayir'in dört bir yanındaki barakalara dağılmış on binlerce asker radyolarını açtı. Haber bülteninin sonunda Rodin'in 1940 Haziran'ında duyduğu sesi duydular. Mesaj neredeyse aynıydı: "Bağlılığınızı göstermek için seçeceğiniz iki yol var. Ben Fransa'yım, ülkeyi kaderine götürecek kişiyim. Beni izleyin. Bana boyun eğin."

* De Gaulle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Birçok tabur komutanı ertesi sabah uyandıklarında, birliklerinde sadece birkaç asker kaldığını gördü. Astsubaylarının da çoğu gitmişti.

İsyan hayalleri radyoyla yıkılmıştı. Ama Rodin, diğerlerinden talihliydi. Subay, astsubay ve piyadelerinden yüz yirmisi onunla kaldı. Bunun nedeni, emrindeki askerlerin çoğunun Çinhindi ve Cezayir kırsalında savaşan askerlerden oluşmasıydı. Diğer asilerle birleşip Elysée Sarayı'ndaki haini devirmeye ant içen Gizli Ordu Örgütü'nü (OAS) kurdular.

Zafer kazanmış Ulusal Kurtuluş Cephesi'yle hükümete bağlı Fransız Ordusu düşünüldüğünde, OAS yıkım için dileyebileceğinden fazla hedefe sahipti. İlerleyen yedi hafta içerisinde Fransız yerleşimciler hayatlarının emeğini iki kuruşa satıp savaşın mahvettiği ülkeden kaçarken, Gizli Ordu yapılabilecek en çirkin intikam harekatlarından birine başladı. Yıkım bittiğinde, adları De Gaulle'cü yetkililer tarafından bilinen OAS liderlerinin, yabancı ülkelere sığınmaktan başka çareleri kalmamıştı.

1961 kışında Rodin, OAS'nin yurtdışındaki operasyonlarının şefliğine atanan Argoud'nun yardımcılığına getirildi. O günden sonra Argoud, Fransa'ya yapılan saldırıların arkasındaki isim oldu. Bütün planların arkasında onun yeteneği ve zekası vardı. Rodin ise eylem adamıydı. İşleri ayarlayan, adamları toplayan, kurnazlığını konuşturan kişiydi. Sadece kaba bir fanatik olsaydı tehlikeli olurdu ama sıra dışı olmadı. OAS'nin içinde 60'larda onun gibi pek çokları vardı. Ama Rodin onlardan farklıydı. Yaşlı ayakkabı tamircisi babası, kafası çalışan bir çocuk yetiştirmişti. Onu eğiten, orduda verilen resmî eğitim değildi. Rodin kendi kendini yetiştirmişti.

Kendi Fransa anlayışı ve ordu gururu söz konusu olduğunda Rodin de diğerleri kadar bağnazdı ama söz konusu olan pratik bir sorun olduğunda sıra dışı bir pragmatizmle ve konsantrasyonla konuyla ilgilenebi-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantev.org

liyordu. Bu yüzden büyük bir hevesle davaya sarılan diğerlerinden çok daha etkiliydi.

11 Mart sabahı Charles de Gaulle'e suikast düzenleme problemi masaya yatırıldığında, onun katkısı bu özellikleri olacaktı. İşin kolay olacağını düşünecek kadar aptal değildi. Tam aksine Petit-Clamart ve Askeri Okul'daki başarısızlıklar, işi çok güçleştirecekti. Katil bulmak zor değildi; asıl sorun cumhurbaşkanının etrafındaki güvenlik kalkanını delebilecek birini bulmak veya bunu sağlayacak bir plan yapmaktı.

Zihinde sorunların bir listesini yaptı. Oda duman bulutuyla kaplanana kadar iki saat hiç durmadan sigara içti. Ardından, listenin tam olduğuna kanaat getirdiğinde, onları aşacak bir plan yapmaya girişti. Yaptığı plan ne kadar mükemmel olursa olsun son aşamada tıkanıyordu. Çözülmesi imkansız bir problem vardı: Güvenlik.

Durum, Petit-Clamart'dan bu yana çok değişmişti. Eylem Servisi'nin adamları OAS'nin en üst saflarına kadar sızmıştı. Argoud'nun kaçırılışı, Eylem Servisi'nin işi ileri seviyelere taşımaktan kaçınmayacağının göstergesiydi ve Alman hükümetiyle bile sorunlar yaşanmaya başlamıştı.

Argoud'nun sorgusu on dört gündür devam ederken bütün OAS şefleri kaçıp saklanmak zorunda kalmıştı. Bidault aniden örgütün adını duyurma tutkusundan vazgeçti, diğer örgüt üyeleri panik içinde İspanya'ya, Amerika'ya, Belçika'ya kaçtı. Sahte evraklar düzenlendi, uzak ülkelere uçak biletleri alındı.

Bunu izleyen günlerde, daha aşağı seviyelerdeki destekçiler desteklerini çekmeye başladı. Moraller bozuldu, Fransa'da yaşayan ve davaya destek vermeye hazır olan insanlar telefonlara çıkmaz oldu. Bilgi edinmek için açılan telefonlar bile ya hiç açılmıyor ya da insanlar özür dileyerek telefonu kapatıyordu.

Petit-Clamart başarısızlığı ve tutukluların sorgusundan sonra, Fran-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sa'daki üç şebekenin tamamı kapatıldı. İçerden bilgi alan polis, bütün şüphcli evlere baskın yapmış vc birbiri ardına silah ve mühimmat depolarını keşfetmişti. Komplocular daha ikinci kez masaya oturamadan De Gaulle'ü yok etme amaçlı iki komplo daha meydana çıkarılmıştı.

Gizli Ordu'nun siyasal kanadı laf kalabalığına dalmış, Fransa'da yeniden demokrasiyi kurmanın gerekliliği üzerinde belirsiz fikirler ortaya atarken Rodin, yatağının üzerine koyduğu yüklü evrak çantasındaki raporlarda gösterilen kara gerçekle karşı karşıyaydı. Parasızlık çeken, ulusal ve uluslararası düzeyde desteklerini, üyelerini ve prestijini yitiren OAS, gizli servislerle polisin devamlı saldırıları karşısında yıkılıyordu.

CNR, Fransız demokrasisinin onarılmasıyla ilgili nutuklar atarken Rodin yatağının yanındaki çantada yer alan evrakların gösterdiği gerçeklerle yüzleşti. Paraları azalmıştı, ulusal ve uluslararası desteği kaybediyorlardı, üyeleri ve inandırıcılıkları azalıyordu. OAS, Fransız hükümeti ve Fransız gizli servisi tarafından böcek gibi eziliyordu.

Bastien Thiry'nin idamı durumu kötüleştirmekten başka işe yaramazdı. Bundan sonra, planlara yardım edecek birilerini bulmak gerçekten güç olacaktı. Yardım etmeye hazır olanların yüzleriyse Fransa'daki her polisin ve milyonlarca vatandaşın kafasına kazınmıştı. Birçok grubun birlikte çalışmasını ve detaylı planlamayı gerektiren bütün planların, daha suikastçı De Gaulle'e yüz kilometre yaklaşmadan açığa çıkarılması kaçınılmazdı.

Kendisiyle yaptığı tartışmanın sonuna ulaşan Rodin bir sonuca vardı: "Tanınmayan bir adam..." Tanıdığı katilleri düşündü, gözünü kırpmadan cumhurbaşkanını öldürecek insanların listesini gözden geçirdi. Kendisi dahil herkesin Emniyet Müdürlüğü'nde tuğla kadar kalın dosyaları vardı. Yoksa neden kendisi, Marc Rodin, Avusturya Alpleri'ndeki küçük bir otelde saklansındı?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yanıtı öğlenden hemen önce buldu. Önce bu ihtimali kafasından atmaya çalıştı ama bu ısrarcı düşünce onu rahat bırakmadı ve kafasına yerleşti. Öyle bir adam bulunabilse... öyle bir adam var olsa... Yavaş yavaş, epey çaba harcayarak, öyle bir adamı içeren bir plan hazırladı ve aklına gelen bütün engelleri bu plan dahilinde değerlendirdi. Plan, güvenlik önlemlerinin ortaya çıkardığı güçlükler dahil olmak üzere her şeyin üstesinden geliyormuş gibi görünüyordu.

Öğle yemeğinden hemen önce, Marc Rodin pardösüsünü giydi ve aşağı indi. Buz tutmuş yola adım attığı anda serin bir rüzgâr yüzünü yaladı. İrkilmesine yol açan bu rüzgâr, aşırı ısıtılmış odada üst üste içilen sigaraların verdiği baş ağrısından kurtulmasını sağladı. Sola sapıp Adlerstrasse'deki postaneye yöneldi, bir dizi kısa telgraf çekerek sahte adlarla Almanya'nın güneyine, Avusturya'ya, İtalya'ya ve İspanya'ya dağılmış bulunan arkadaşlarına, birkaç hafta sürecek bir iş yolculuğuna çıktığını ve yerinde bulunamayacağını bildirdi.

Alçakgönüllü odasına döndüğü sırada bazılarının korktuğunu düşünebilecekleri aklına geldi, Eylem Servisi'nin kendisini kaçırmasından veya öldürmesinden korktuğu için ortadan kaybolmayı planladığını sanabilirlerdi. Omuz silkti. Bırak ne isterlerse düşünsünler, uzun uzadıya açıklama yapma dönemi kapanmıştı.

Stammkarte'deki pansiyonda yemek yedi, günün yemeği Eisbein ve makarnaydı. Her ne kadar ormanlarda ve Cezayir çöllerinde geçirdiği yıllar yemek zevkini ortadan kaldırmışsa da bu yemeği mideye indirmekte güçlük çekti. Öğleden sonra olduğunda çoktan gitmişti, valizler yapılmış, fatura ödenmiş, yola düşülmüştü. Bir adam arıyordu, daha doğrusu belirli türde bir adam ve henüz o adamın var olduğunu bilmiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Rodin, trenine bindiğinde, BOAC'nin 4B Komet uçağı Londra havaalanının 40 numaralı uçuş pistine konuyordu. Uçak Beyrut'tan gelmişti. Havaalanına dağılan yolcular arasında uzun boylu, sarışın bir İngiliz de vardı. Ortadoğu güneşinde yanmış yüzü sağlıklı bir görüntü yansıtıyordu. Kendini rahat hissediyordu ve iki ay boyunca Lübnan'ın inkar edilemez zevklerinin tadını çıkardığı için oldukça zindeydi. Lübnan'dan İsviçre'deki banka hesabına aktarılan yüklü miktardaki paraysa onun için daha da büyük bir zevk olmuştu.

Geride bıraktığı Mısır'ın kumlu topraklarında, omurgalarına saplanan birer kurşunla ölmüş iki Alman'ın cesetleri vardı. Ölümleri Nasır'ın Al Zafira hareketini yıllarca geciktirecekti ve New York'taki Siyonist milyarder, bu cinayetler için harcadığı parayı iyi harcanmış bir para olarak görüyordu. Gümrükten rahatlıkla geçen İngiliz, araba kiralayıp Mayfair'deki dairesine gitti.

Rodin'in araştırması doksan gün boyunca devam etti. Bu araştırmanın sonucu, sürekli yanında taşıdığı çantaya yerleştirdiği, kahverengi zarf içindeki üç ince dosyaya sığıyordu. Avusturya'ya geri döndüğünde haziran ortasıydı. Viyana, Bruckneralle'deki küçük bir aile pansiyonu olan Kleist pansiyonuna yerleşti.

Merkez postanesinden, biri Kuzey İtalya'daki Bolzano şehrine, diğeri de Roma'ya, iki kısa telgraf çekti. Bu telgraflarla iki yardımcısını hemen Viyana'ya, kendisiyle buluşmaya çağırıyordu. Bahsi geçen iki adam yirmi dört saat içinde geldi. René Montclair, Bolzano'dan araba kiralamıştı. André Casson, Roma'dan uçakla gelmişti. İkisi de sahte isimler altında, sahte kimliklerle yolculuk ediyorlardı çünkü İtalya ve Avusturya'daki SDECE ajanları, onları arananlar listesinin en üstüne yerleştirmişti. SDECE, havaalanlarındaki ve sınır kontrol noktalarındaki casusları ve ispiyonculları satın alarak onlara ulaşmaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Pansiyona ilk varan André Casson oldu, planlanan saat olan 11'den yedi dakika önce oradaydı. Taksi şoförüne, kendisini Bruckneralle'nin köşesine bırakmasını söyledi. Hızlı adımlarla pansiyona girmeden önce dakikalarca bir çiçekçi dükkanının vitrininde kravatını düzeltmekle oyalandı. Rodin, odayı takma bir isimle tutmuştu. Bu isim, meslektaşları tarafından bilinen yirmi kadar isminden biriydi. Çağırdığı iki kişiden ikisi de önceki gün Schultze imzalı telgraflar almıştı. Rodin'nin, yirmi gün boyunca kullanacağı takma isim buydu.

"*Herr Schultze bitte*?"* dedi Casson genç otel kâtibine. Kâtip kayıt defterine baktı.

"64 numaralı oda. Sizi bekliyor muydu efendim?"

"Evet," yanıtını veren Casson doğrudan merdivene yöneldi. Birinci kata vardığında 64 numaralı odayı aramaya koyuldu. Biraz daha ilerde, sağda odayı buldu. Kapıyı vurmak için elini kaldırdığında biri, bileğini havada yakaladı. Dönüp baktığında kirli sakalın arkasında kalan yüzü gördü. Yabancının, siyah bir çizgi oluşturan kalın siyah kaşların altındaki gözlerindeki bakış meraklı olmaktan uzaktı. Adam yirmi adım geride peşine takılmış, Casson halının inceliğine rağmen en ufak bir gürültü duymamıştı.

Dev yapılı adam, vereceği cevapla ilgili değilmiş gibi, ama bileğini de bırakmadan sordu:

"Vous desirez?"** dedi dev önemli değilmiş gibi. Ama Casson'ın sağ elini tutuşu gevşemedi.

Dört ay önce, Argoud'nun Eden-Wolff Oteli'nden ne kadar çabuk kaçırıldığını hatırlayan Casson, midesinin kasıldığını hissetti. Ardından, bileğini tutan bu adamın Rodin'nin Çinhindi'nde ve Vietnam'da komuta

---

* Bay Schultze lütfen.

** Ne istiyorsunuz?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ettiği taburda görevli olan Polonyalılardan biri olduğunu hatırladı. Yabancılar Lejyonu askerlerindendi. Rodin'nin bazı özel görevler için Viktor Kowalski'yi kullandığını hatırlıyordu.

"Albay Rodin'yle randevum var Viktor," dedi yumuşak bir sesle.

Kendi adıyla şefininkini duyunca, Viktor'un zaten birleşik olan kaşları daha da çatıldı. "Ben André Casson'um," diye ekledi. Kowalski bu isimden etkilenmiş görünmedi. Casson'un üstünden kapıya uzanıp sol eliyle 64 numaralı odanın kapısını çaldı.

"Oui,"* dedi içerden bir ses.

Kowalski ağzını kapının tahtasına yaklaştırdı.

"Bir ziyaretçiniz var."

Kapı hafifçe aralandı. Rodin aralıktan dışarı bir göz attı, sonra kapıyı ardına kadar açtı.

"Sevgili André, gerçekten çok özür dilerim." Başıyla Kowalski'ye bir işaret yaptı. "Tamam onbaşı, bu adamı bekliyordum."

Sonunda sağ elini kurtarmayı başaran Casson içeri girdi. Rodin, dışarı çıkmadan Kowalski'ye bir şeyler söyledi, ardından kapıyı kapadı. Polonyalı, beklemek üzere gölgelerin arasına geri döndü.

Rodin, Casson'un elini sıktı ve onu, önünde iki koltuğun bulunduğu gaz sobasının yanına götürdü. Haziran ayının ortaları olduğu halde hafif bir yağmur çiselediği için dışarıda hava serindi; iki adam da Kuzey Afrika'nın sıcak güneşine alışkındı, bu nedenle soba sonuna kadar yanıyordu. Casson pardösüsünü çıkardı ve koltukların birine yerleşti.

"Genellikle böyle tedbirler almazsın Marc," dedi.

"Kendim için almadım," karşılığını verdi Rodin. "Herhangi bir şey olursa kendimi koruyabilirim. Ama elimdeki kâğıtlardan kurtulmak için

* Evet.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bana birkaç dakika gerekli." Pencerenin dibindeki masanın üzerindeki evrak çantasını ve yanında duran kalın bir dosyayı gösterdi. "Viktor'u, aslında bu nedenle getirdim. Ne olursa olsun, kâğıtları yok etmem için gereken altmış saniyeyi bana sağlayacaktır."

"Kâğıtlar bu kadar önemli mi?"

"Belki, belki." Rodin'in sesinden, halinden memnun olduğu anlaşılıyordu. "Önce René'yi bekleyelim. Aynı anda içeri girmemeniz için saat on biri çeyrek geçe gelmesini söyledim. Viktor şaşırabilirdi. Çevresinde tanımadığı çok insan oldu mu sinirleniyor."

Rodin, sol koltuğunun altında koca bir Colt tabanca taşıyan Viktor sinirlendiğinde neler olabileceğini düşündü ve yüzüne ender görülen gülümsemelerinden biri yayıldı. Tam o sıra kapı çalındı. Rodin kapıya doğru yürüyüp ağzını ahşaba yasladı. "Evet?"

Cevap veren René Montclair'in gergin sesi oldu.

"Marc, Tanrı aşkına..."

Rodin kapıyı açtı. Montclair, devin yanında çok ufak tefek görünüyordu. Viktor sol koluyla onu sarıp kollarını gövdesine yapıştırarak esir almıştı.

"Tamam Viktor," diye mırıldandı Rodin, Kowalski'ye. Polonyalı, adamı serbest bıraktı. Kapı yeniden kapandı ve Rodin, Montclaire'den özür diledi.

Montclair ona doğru yürüdü ve ikili el sıkıştı. Pardösüsünü çıkarmıştı, sırtında kötü dikilmiş koyu gri bir elbise vardı. Çoğu eski ordu mensubu gibi o da üniformaya alışkındı, Rodin ve o, sivil giysiler içinde hiçbir zaman rahat edememişlerdi.

Konuklar yatak odasındaki iki koltuğa yerleşince, çalışma masası olarak kullandığı masanın arkasındaki dik arkalıklı iskemle Rodin'e kaldı. Yatağın yanındaki dolaptan bir şişe Fransız konyağı çıkaran Rodin,

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

soran bakışlarla şişeyi havaya kaldırdı. Konukları, onaylayarak başlarını salladığında Rodin üç bardağa bolca konyak doldurdu, birini Montclair'e, diğerini de Casson'a uzattı. Konuşmaya başlamadan önce içkilerinden birer yudum aldılar; ikilinin içlerini ısıtmaya ihtiyaçları vardı.

Ufak tefek ve tıknaz bir adam olan René Montclair, Rodin gibi subaydı, bütün hayatı orduda geçmişti. Ama Rodin'nin aksine hiç çarpışmaya katılmamıştı. Hayatının çoğu yönetimde geçmiş, son on yıl boyunca Yabancılar Lejyonu'nun muhasebeciliğini yapmış ve 1963 ilkbaharında, OAS'nin muhasebecisi olmuştu.

André Casson aralarındaki tek sivildi. Ufak tefek ve kılı kırk yaran bu adam, hâlâ Cezayir'de banka müdürlüğü yaptığı günlerdeki gibi giyinmeye devam ediyordu. Görevi Fransa'da OAS-CNR arasındaki bağlantıyı sağlamaktı.

Her iki adam da Rodin gibiydi, farklı görevlerde yer alsalar da hepsi OAS'nin önemli isimleriydi, Montclair'in bir zamanlar on dokuz yaşında bir oğlu vardı. Babası Marsiya'da Yabancılar Lejyonu'nun parasal işleriyle ilgilenirken oğlu da Ulusal Askeri Birliğe katılmış, üç yıldır askerlik yapıyordu. Binbaşı Montclair oğlunun cesedini hiç görmedi. Lejyonerler, genç adamın gerillalar tarafından esir tutulduğu köye baskın yaptıklarında oğlunun cesedini de diğerleriyle gömmüştü. Ama sonradan oğluna yapılanları duydu. Lejyon'da hiçbir şey çok uzun süre gizli kalmaz, insanlar konuşur.

André Casson işlerin daha da içindeydi. Cezayir'de doğmuştu, hayatı işi, evi ve ailesinden ibaretti. Çalıştığı bankanın merkezi Paris'te olduğundan Cezayir'in bağımsızlığa kavuşması onu işsiz bırakmayacaktı. Ama yerleşimciler 1960'ta ayaklandığında onlara katılmıştı, Konstantin'deki liderlerden biriydi. Bu olaydan sonra bile işini korudu ama işadamları işyerlerini satıp Fransa'ya taşınmaya başladıklarında, Fransa'nın Cezayir'deki varlığının sona ermekte olduğunu anladı. Başarısızlığa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uğrayan askeri ayaklanmadan hemen sonra De Gaulle'ün izlediği yeni politikaya ve denizin ötesindeki hiç görmedikleri bir ülkeye kaçan yerleşimcilere öfkelenen Casson, OAS'den birinin bankadan 30 milyon frank çalmasına yardım etti. Suça ortaklık ettiği, düşük seviyedeki memurlardan biri tarafından tespit edildi. Veznedar, onu üstlerine rapor etti. Böylece Casson'un bankadaki kariyeri bitmiş oldu. İki çocuğunu ve eşini Perpignan'daki akrabalarının yanına yollayarak OAS'ye katıldı. Özellikle artık Fransa'da yaşamakta olan binlerce OAS sempatizanından haberdar olduğu için, OAS için değerli biriydi.

Marc Rodin, masanın arkasındaki yerini aldı ve diğer ikisini izledi. Diğerleri de merakla ona baktı ama soru sormadı.

Rodin dikkatli ve metodik adımlarla açıklamalarına başladı. Geçen aylar içerisinde OAS'nin Fransız gizli servisi karşısında aldığı yenilgilere ve başarısızlıkları sıraladı. Misafirleri hüzünlü gözlerle ellerindeki bardaklara baktı.

"Gerçeklerle yüzleşmeliyiz. Geçen aylarda pek çok darbe aldık. Fransa'yı diktatörden kurtarmak için yaptığımız Askeri Okul girişiminin bozguna uğraması uzun başarısızlıklar listesindeki son madde oldu. Adamlarımızın ona tükürecek kadar yaklaştıkları bütün girişimlerimiz, detaylarda yapılan hatalar yüzünden başarısızlığa uğradı. Planlama veya uygulama hatalarından bahsediyorum. Detaylara girmeme gerek yok, neden bahsettiğimi benim kadar iyi biliyorsunuz.

Antoine Argoud'nun kaçırılması en değerli liderlerimizden birini kaybetmemize yol açtı ve her ne kadar bize sadık olsa da yeni sorgu metotları ve üzerinde kullanacakları uyuşturucular sayesinde ondan bilgi almayı başaracakları aşikar. Bütün organizasyonun güvenliği tehlikede. Antoine bilinecek ne varsa biliyordu, bu yüzden şimdi her şeye sıfırdan başlamalıyız. Münih'teki ofisimiz yerine bu belirsiz otelde toplanmamızın nedeni bu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir yıl önce olsa sıfırdan başlamak o kadar da kötü olmazdı. O zaman arkamızdaki binlerce vatansevere ve taraftara güvenebilirdik. Artık işler o kadar kolay değil. Jean-Marie Bastien-Thiry'nin öldürülüşü de işleri kolaylaştırmayacak. Destekçilerimizi suçlamıyorum. Onlara sonuç vaat ettik ama hiçbir şey veremedik. Eylem bekliyorlar, boş laf değil."

"Tamam, tamam, nereye varmaya çalışıyorsun?"dedi Montclair. Her ikisi de Rodin'in haklı olduğunu biliyordu. Montclair, Cezayir'deki banka soygunlarından elde edilen gelirin, organizasyonu işletmenin masraflarına gittiğini herkesten iyi biliyordu ve sağ kanattan işadamlarının yaptığı bağışlar suyunu çekmek üzereydi. Yakın zamanda para toplamak adına yaptığı tüm girişimler başarısızlığa uğramıştı. Casson, Fransa yeraltı dünyasıyla bağlarının her geçen gün zayıfladığını biliyordu. Güvenli evler basılıyor, Argoud yakalandığından beri destekçiler geri çekiliyordu. Bastien-Thiry'nin idamı bu çöküş sürecini hızlandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Rodin tarafından yapılan özet doğruydu ama gerçekleri duymak hoş değildi.

Rodin sözü bölünmemiş gibi konuşmayı sürdürdü.

"Öyle bir noktaya vardık ki, Fransa'yı kurtarma amacımız, Büyük Zohra'dan* kurtulmak geleneksel yollarla ulaşılamaz bir hal aldı. Ama diktatörden kurtulmadan geri kalan hiçbir amacımıza ulaşamayacağımızı biliyoruz. Fransız Gestapo'sunun birkaç gün içinde fark edeceği başka tasarılar için genç vatanseverleri ateşe atmaya çekiniyorum. Her yan muhbir, hain ve kaçak dolu.

Bu durumdan faydalanan gizli polis, örgütümüze öylesine başarıyla sızdı ki üst kademelerde alınan kararlardan bile haberleri oluyor. Daha birkaç gün geçmeden verdiğimiz kararlar, planlarımız, kullanacağımız

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

* Grand Zohra, De Gaulle'ün lakaplarından biri.

adamlarla ilgili bilgiler onlara ulaşıyor. Bu durumla yüzleşmek hiç hoş değil ama yüzleşmezsek sahte bir cennette yaşamaya başlarız. Bütün katillerimizin ve suikastı başarıya ulaştırabilecek bütün adamlarımızın polis tarafından tanındığını kabul etmemiz gerek.

Bu durumda Zohra'yı ortadan kaldırabilmemiz için geriye tek bir seçenek kalıyor. Bütün bu casus ağını ve ispiyoncuları atlatacak, Gizli Polis'i bütün avantajlarından arındıracak ve neler olduğunu öğrenseler bile çaresiz kalmalarını sağlayacak tek bir yöntem var."

Montclair ve Casson başlarını kaldırıp Rodin'e baktı. Yatak odasına sadece cama vuran yağmur damlalarının böldüğü bir ölüm sessizliği hakimdi.

"Eğer durumla ilgili tespitlerimin doğru olduğunu kabul edecek olursak," diye devam etti Rodin, "o zaman Büyük Zohra'yı ortadan kaldırabilecek yeteneğe sahip olduğunu bildiğimiz herkesin Gizli Polis tarafından bilindiğini kabullenmeliyiz. Hiçbiri Fransa topraklarında rahatça hareket edemez. Böyle bir görev üstlendiklerinde, av hayvanlarından farkları olmayacaktır. Peşlerine sadece Fransız polisi değil, Barbouze'lar ve hainler de düşecektir. İnanıyorum ki beyler, tek çözüm bu iş için bir yabancıdan yararlanmak."

"Nasıl bir yabancı?" diye sordu Casson sonunda.

"Öncelikle yabancı uyruklu biri olması gerekiyor," dedi Rodin. "OAS ya da CNR üyesi olmayan biri. Fransa'daki polisler tarafından tanınmayan, poliste dosyası olmayan biri. Bütün diktatörlüklerin en büyük zaafı bürokrasidir. Dosyada yazmayan şeyin var olmadığı varsayılır. Suikastçı bilinmeyen biri olacak, bu yüzden onlar için var olmayacak. Yabancı bir pasaportla seyahat edebilir, işi yapar ve Fransa halkı De Gaulle'den kalanları süpürmek için ayaklanırken ülkesine geri döner. En önemlisiyse fark edilmeden ve şüphe uyandırmadan Fransa'ya girebilecek biri olması. Bunu şimdilik hiçbirimizin yapması mümkün değil."

Ücretsiz PDF kitap arşivi: http://kitap.tc

İki misafir sessizdi, Rodin'in planı zihinlerinde şekillenirken derin düşüncelere dalmışlardı.

Montclair hafif bir ıslık koyuverdi.

"Bir kiralık katil ya da paralı asker."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Rodin. "Dışarıdan birinin böyle bir işi bize olan sevgisinden veya vatanseverliğinden yapacağını düşünmek mantıksız bir şey. Bu tür bir operasyon, büyük yetenek ve çelik gibi sinirler gerektiriyor. Gerçek bir profesyonelle anlaşmalıyız. Ve böyle bir adam büyük paralar isteyecektir, çok büyük paralar," diye ekledi ve göz ucuyla Montclair'e baktı.

"Öyle bir adamı nereden bulacağız?" diye sordu Casson.

Rodin elini kaldırdı.

"Her şey sırayla beyler. Öncelikle halledilmesi gereken pek çok detay var. Prensipte benimle anlaşıp anlaşmadığınızı bilmek istiyorum."

Montclair ve Casson birbirlerine baktı. Ardından ikisi birden Rodin'e dönüp başlarını salladı.

"Bien."* Rodin iskemlenin elverdiğince arkasına yaslandı. "Öyleyse ilk konu, yani prensipte anlaşmak kısmı halloldu. İkinci konu bu iş için kaçınılmaz olan güvenlik meselesi. Benim bakış açıma göre, bilgi sızdırmayacağına kesin gözüyle bakabileceğimiz insanların sayısı gün geçtikçe azalıyor. Bunu OAS ve CNR'deki arkadaşlarımızın hain olduklarını ima etmek için söylemiyorum ama bir sırrı ne kadar fazla insan bilirse duyulma ihtimali o kadar artar. Bu fikrin özünde gizlilik yatıyor. Doğal olarak ne kadar az insan bilirse o kadar iyi olacaktır.

OAS içinde bile önemli pozisyonlara gelmiş Gizli Polis ajanları var. Bu ajanlar planlarımızı Gizli Servis'e rapor ediyor. Bu adamları temizle-

* İyi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

menin de günü gelecek ama şimdilik bizim için çok tehlikeliler. CNR politikacıları arasında, kendilerini adamaları beklenen projenin büyüklüğünü ve gereklerini tam olarak kavrayamayan insanlar var. Bu adamları, planın varlığından haberdar ederek kimsenin hayatını bile isteye ve gereksiz yere tehlikeye atmak istemiyorum.

Seni buraya çağırdım René ve seni de çağırdım André, çünkü ikinizin de sadakatinden ve sır tutma yeteneğinizden eminim. Dahası bu plan için ikinizin de yardımlarına ihtiyacım var. René, bu kiralık katilin talep edeceği parayı bulmak konusunda sana güveniyorum. Ve André, ihtiyaç duyması halinde Fransa içinde bu adama destek olacak bir avuç sadık adama ihtiyacımız var.

Ama detayları üçümüzden başkasının bilmesi için herhangi bir geçerli neden göremiyorum. Bu yüzden sizlere, içinde sadece üçümüzün yer aldığı bir komite oluşturmamızı öneriyorum. Bu fikrin planlanması ve uygulanmasıyla ilgili tüm sorumluluğu üzerimize alalım."

Yine bir sessizlik oluştu. Sonunda Montclair, "OAS'nin konseyini ve bütün CNR'yi devre dışı bırakmayı mı öneriyorsun? Bundan hoşlanmayacaklar."

"Öncelikle bunu bilmeyecekler," diye karşılık verdi Rodin sakin bir sesle. "Bu fikri onlara sunabilmemiz için büyük bir toplantı yapılması gerekir. Sadece bu bile Barbouze'ların dikkatini çekmeye yeter. Toplantının neyle ilgili olduğunu öğrenmek için ellerinden geleni yaparlar. Konsey üyelerinden bir ikisinin bilgi sızdırması bile mümkün. Tek tek bütün konsey üyelerini ziyaret edecek olsak prensipte anlaşmak için bile haftalar geçmesi gerekir. Ardından her biri, her etapta bilgilendirilmek isteyecektir. Kahrolası politikacıların ve komite üyelerinin nasıl olduğunu bilirsiniz. Sadece bilmek için, her şeyi bilmek isterler. Hiçbir işe yaramazlar ama herhangi birinin sarhoşken söyleyeceği bir söz veya yapacağı bir dalgınlık her şeyi mahvedebilir.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İkinci olarak bütün OAS konseyinin ve CNR'nin bilmesi şimdikinden farklı bir durum yaratmaz, sadece üç kişi yerine otuz kişi planı biliyor olur. Diğer taraftan planı bu haliyle uygulamaya koyar ve başarısız olursak şimdikinden kötü durumda olmayız. Suçlamalar olacaktır ama başka bir şey olmaz. Plan başarılı olursa güç elimize geçer ve kimse bizimle tartışamaz. Bu durumda söyleyin, benimle beraber bu fikrin yegâne planlayıcıları, uygulayıcıları ve eylemcileri olmayı kabul ediyor musunuz?"

Montclair ve Casson birbirlerine bakıp başlarını sallayarak onayladıklarını belli etti. Argoud üç ay önce yakalandığından beri ilk kez buluşuyorlardı. Argoud yönetime geçtiğinde Rodin sessizce geri plana çekilmişti. Şimdi hakkı olan liderliği eline alıyordu. Yeraltı ağının lideri ve organizasyonun para kesesi bu durumdan etkilenmişti.

Rodin ikisine bakıp derin bir nefes aldı ve gülümsedi.

"Güzel," dedi, "şimdi detaylara gelelim. Kiralık katil tutma fikri aklıma ilk olarak radyoda Bastien-Thiry'nin idam edildiğini duyduğumda geldi. O zamandan beri, aradığımız gibi bir adam bulmaya çalışıyorum. Bu tür adamları bulmanın zor olduğunu kabul edersiniz; reklamlarını yaptıkları söylenemez. Martın ortalarından beri öyle birini arıyorum ve araştırmamın sonuçları bunların içinde yazıyor."

Masasındaki üç kahverengi zarfı kaldırdı, Monclair ve Casson birbirlerine baktı ama herhangi bir şey söylemedi. Rodin devam etti.

"Bu dosyaları incelerseniz her şey daha kolay olacaktır. Ardından ilk tercihimizin kim olduğunu konuşabiliriz. Şahsi görüşümü soracak olursanız, her üçü de işi yapabilecek kişiler. Seçtiğimiz kişinin görevle ilgilenmemesi veya yapamayacak durumda olması halinde, başvurmak üzere birden fazla seçenek olmasını uygun gördüm. Her dosyadan tek bir kopya olduğu için değişerek okumanız gerekecek."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zarflardan üç dosya çıkardı. Birini Montclair'e diğerini Casson'a verdi. Üçüncüyü elinde tuttu ama okumaya zahmet etmedi. Üç dosyada yazanları da ezbere biliyordu.

Okunacak fazla bir şey yoktu. Elindekini okumayı ilk bitiren Casson oldu. Rodin'e bakıp surat astı.

"Hepsi bu mu?"

"Bu tür adamlarla ilgili detaylı bilgilere ulaşmak mümkün değil," diye karşılık verdi Rodin. "Şunu dene." Casson'a elindeki dosyayı uzattı.

Birkaç dakika sonra Montclair de elindeki dosyayı bitirmişti. Dosyasını Rodin'e verip Casson'un bitirdiği dosyayı aldı. İki adam yeniden okumaya koyuldu. Bu sefer ilk bitiren Montclair oldu. Rodin'e bakıp omuz silkti.

"Eh.. elimizde fazla bir şey yok, ama bunun gibi elli adamımız var. Haydut bulmaktan kolay ne var..."

Casson onun lafını böldü.

"Bunu görene kadar bekle." Son sayfayı çevirip kalan paragrafları taradı. Bitirdiğinde dosyayı kapayıp Rodin'e baktı. OAS şefi kendi seçimini belli edecek bir şey yapmadı. Casson'un bitirdiği dosyayı alıp Montclair'e verdi. Ardından üçüncü dosyayı Casson'a geçirdi. İki adam da dört dakika içinde son dosyaları okumayı bitirdi.

Rodin dosyaları topladı ve masaya kaldırdı. İskemlesine geçip şömineye doğru çevirdi, kollarını arkaya alıp diğer ikisine baktı.

"Size bu konuda geniş bir pazar olmadığını söyledim. Bu tür işi yapacak başkaları da olabilir ama Gizli Servis'in dosyaları elimizde olmadığından onları bulmak imkansız. Zaten bu işte gerçekten iyi olanların Gizli Servis'te bile dosyaları yoktur. Üçünü de okudunuz. Şimdilik onlara Alman, Güney Afrikalı ve İngiliz diyelim. André?"

Casson omuz silkti. "Benim için yanıt açık. Bu kayıtlara göre İngiliz diğerlerine kıyasla açık farkla önde."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"René?"

"Katılıyorum. Alman bu işler için artık biraz yaşlı. Naziler için peşlerindeki İsrail ajanlarını halletmek dışında politik alanda yaptığı bir iş yok. Ayrıca Yahudilere karşı şahsi bir kini olmalı, yani tam olarak profesyonel olduğu söylenemez. Güney Afrikalı Lumumba gibi zenci politikacıları halletmek için uygun olabilir ama Fransa cumhurbaşkanına kurşun sıkmak için bundan çok daha fazlası gerekir. Ayrıca İngiliz'in akıcı bir Fransızcası var."

Rodin başını salladı. "Ben de onu seçeceğinizi düşünmüştüm. Dosyaları hazırlamayı bitirmeden bile onun diğerlerinden iyi olduğu açıkça ortadaydı."

"Bu Anglosakson'dan emin misin?" diye sordu Casson. "Bu işleri gerçekten o mu yapmış?"

"Ben de şaşırdım," dedi Rodin. "Bu nedenle ona fazladan zaman ayırdım. Kesin kanıt soracak olursanız hiçbir şey yok. Ama olsaydı kötüye işaret olurdu. Öyle olması, her tarafta istenmeyen bir göçmen olarak kaydının olduğu anlamına gelirdi. Bu haliyle onunla ilgili her şey dedikodulardan ibaret. Resmî olarak dosyası kar gibi beyaz. İngilizler onu tespit etmiş olsa bile ellerinde soru işaretinden fazlası yoktur. Bu da Interpol'ün onu kara listeye almasına yetmez. İngilizler'in, kendilerine sorulsa bile bu adam konusunda SDECE'yi uyarmaları ihtimali çok çok düşük. İngiliz Gizli Servisi'yle Fransız Gizli Servisi'nin birbirlerinden nefret ettiğini bilirsiniz. Geçen ocak George Bidault'nun Londra'da olduğu konusunda çenelerini sıkı tuttular. Evet, böyle bir iş için İngiliz bütün avantajlara sahip. Ama tek bir sorun var..."

"Neymiş o?" diye sordu Monclair.

"Ucuza gelmeyecektir. Böyle bir adam çok para ister. Finans durumumuz nedir, René?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Montclair omuz silkti. "Çok iyi değil. Gerçi masraflarımız azaldı. Argoud olayından sonra CNR'deki bütün kahramanlar ucuz otellerde saklanmaya başladı; beş yıldızlı oteller ve televizyon röportajları konusundaki hevesleri azalmış görünüyor. Ama diğer taraftan gelirimiz de azaldı. Dediğin gibi eyleme geçmeliyiz yoksa bütün para kaynaklarımız tükenecek. İnsan bu tür bir operasyonu öpücükler ve bolca sevgi olmadan yürütemez."

Rodin ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bir yerlerden para bulmalıyız. Diğer taraftan ne kadar paraya ihtiyacımız olduğunu bilmeden böyle bir operasyona girişmenin anlamı olmaz..."

"Bu durumda," diye araya girdi Casson, "bir sonraki adımımız İngiliz'le irtibata geçmek olacak. İşi alıp almayacağını ve ne kadar istediğini öğreneceğiz."

"Evet. Bu konuda hepimiz hemfikir miyiz?" Rodin iki adama sırayla göz attı. İkisi de başlarını salladı. Rodin saatini kontrol etti. "Saat biri biraz geçiyor. Londra'da, telefon açıp bu adamla temasa geçmesini isteyebileceğim bir ajanım var. Bu tarafa gelmesini isteriz. Eğer gece uçağıyla Viyana'ya uçmaya hazırsa akşam yemeğinden sonra onunla buluşabiliriz. Ne olursa olsun, ajanım bizi aradığında yanıtının ne olduğunu öğreneceğiz. Size bu odanın yanındaki iki odayı tuttum. Bir arada olursak Viktor'un bizi koruması çok daha kolay olur. Her şeyi düşünmek zorunda olduğumu anlıyorsunuzdur."

"Kabul edeceğimize emindin, değil mi?" diye sordu Casson. Hareketlerinin tahmin edilmesinden ve onun yerine kararlar alınmasından hoşlanmamıştı.

Rodin omuz silkti. "Bu bilgileri toplamak için uzun zaman harcadım. Şimdi ne kadar az zaman harcarsak o kadar iyi. İlerlemek istiyor-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sak hemen harekete geçmeliyiz."

Ayağa kalktığında diğer ikisi de onunla birlikte ayağa kalktı. Rodin, Viktor'u çağırdı ve ona lobiye gidip 65 ve 66 numaralı odaların anahtarlarını almasını söyledi. Onu beklerken Montclair ve Casson'a döndü. "Merkez postanesinden telefon açmam gerek. Viktor'u yanıma alacağım. Gittiğimde ikiniz aynı odada kalın ve kapıyı kilitli tutun. İşaret olarak önce üç kere kapıyı çalacağım, ardından durup iki kere daha kapıya vuracağım."

Üç artı iki'lik tanıdık kapı sinyali "Algerie Française" kelimelerinin melodisinden geliyordu. Önceki yıllarda De Gaulle'cü hareketi eleştirmek için Parisli şoförler bu ritimle korna çalarlardı.

"Bu arada," diye devam etti Rodin, "ikinizden birinin silahı var mı?"

İki adam da kafalarını olumsuz anlamda salladı. Rodin yazı masasına gidip 9 mm'lik bir MAB tabanca çıkardı. Şarjörü kontrol etti, yerine takıp silahın emniyetini açtı. Tabancayı Montclair'e uzattı. "Nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Montclair başını salladı. "Yeterince," dedi ve tabancayı aldı.

Viktor geri dönüp ikiliyi Montclair'in odasına götürdü. Yanına geldiğinde Rodin paltosunu giyiyordu.

"Gel Viktor, yapılacak işlerimiz var."

O akşam, alacakaranlık geceye dönüşürken, Londra'dan gelen BEA'nın* Vanguard uçağı Viyana'nın Schwechat Havaalanı'na iniyordu. Uçağın arka tarafındaki koltuklardan birine yerleşmiş olan İngiliz, git gide alçalan uçağın altından hızla akıp giden ışıkları seyrediyordu. Son dakikada, hafifçe aydınlanan çimenler, uçuş pistinin iki yanındaki numaralı panolar ve ışıklar kayboldu, yerlerini kapkara çimento kulvar al-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

* British European Havayolları.

dı. Uçağı indirirken gerek duyulan kesin ve düzenli hareketler İngiliz'in hoşuna gidiyordu. Her şeyin belirlendiği gibi gitmesinden hoşlanırdı.

Yanında oturan genç Fransız, kuşkulu gözlerle onu süzdü. Öğle tatilindeyken gelen telefondan beri sinirleri iyice gerilmiş durumdaydı. Bir yıl önce Paris'ten ayrılırken OAS'nin hizmetine girmiş ama o güne kadar Piccadilly'deki Fransız Turizm Bürosu'ndaki ofisinde beklemesi dışında başka hiçbir emir almamıştı. Ona gerçek adıyla değil "Sevgili Pierre...." diye hitap eden bir mektuba veya telefona hemen itaat etmesi gerektiğini biliyordu. Ama o günden sonra hiçbir şey olmamıştı. Ta ki, 15 Haziran'a kadar.

Santral operatörü ona Viyana'dan bir telefonu olduğunu söylemiş, ardından Fransa'daki aynı adla kasabadan ayırmak için "*En Autriche*" diye eklemişti. Neler olduğunu merak eden oğlan çağırıyı kabul ettiğinde kendisine "Sevgili Pierre" diye hitap eden biriyle karşılaştı. Kod adını hatırlamak birkaç saniyesini aldı.

Öğle yemeğinden sonra başının ağrıdığını bahane ederek işten çıktı, Audley sokağı yakınlarındaki bir daireye giderek, kapıyı açan İngiliz'e mesajı iletti. Adam, üç saat içinde Viyana'ya gidecek uçağa binmesi gerektiğini öğrendiğinde hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermemişti. Sakin sakin bir çanta hazırlamış, birlikte taksiye atlayıp Heathrow Havaalanı'nın yolunu tutmuşlardı. Fransız, yol parasını nakit olarak ödemeyi unuttuğunu, yanına da sadece pasaportuyla çek defterini aldığını söyleyince, İngiliz hiçbir yorumda bulunmadan iki kişilik gidiş dönüş biletinin parasını vermişti.

O andan sonra neredeyse hiç konuşmamışlardı. İngiliz, Viyana'da nereye gittiklerini, kiminle ve niçin buluşacaklarını sormamıştı bile. Böylesi daha iyiydi çünkü Fransız'ın da bu konuda bir şey bildiği yoktu. Aldığı talimat Londra Havaalanı'ndan telefon edip BEA uçağına bineceklerini bildirmekti. Schwechat'a indiklerinde danışmaya uğraması söylenmişti. Tüm bunlar iyice gerilmesine yol açtı ve yanındaki İngi-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

liz'in kontrollü tavırları ve sakinliği de işleri kötüleştirmekten başka bir işe yaramadı.

Danışmaya vardıklarında orada çalışan hoş Avusturyalı kıza adını verdi. Kız arkasındaki bölmeleri karıştırıp ufak bir mesaj kağıdıyla geri geldi. Şöyle yazıyordu: "614403'ü ara, Schulz'u iste." Dönüp ankesörlü telefonların durduğu ana salona yürüdü. İngiliz, omzuna dokunup *Wechsel* yazılı kabinleri işaret etti.

"Bozuk paraya ihtiyacın olacak," dedi akıcı bir Fransızca'yla. "Avusturyalılar bile o kadar cömert değildir."

Fransız kızardı ve döviz bürosuna doğru ilerledi. İngiliz duvarın dibindeki koltuklardan birinin köşesine yerleşip filtreli İngiliz sigaralarından birini yaktı. Fransız rehberi, bir dakika sonra, cebinde Avusturya banknotları ve bir avuç bozuk parayla geri dönmüştü. Fransız, telefonların yanına gitti, boş bir kabin bulup numarayı çevirdi. Hattın diğer ucundaki Herr Schulz ona kısa ve net talimatlar verdi. Görüşme sadece birkaç saniye sürdü, ardından telefon kapandı.

Genç Fransız kanepenin yanına döndüğünde sarışın, başını kaldırıp ona baktı.

"On y va?"* diye sordu.

"On y va." Dönüp gitmeye hazırlanırken Fransız mesajın ve telefon numarasının yazılı olduğu kağıdı buruşturup yere fırlattı. İngiliz kağıdı yerden aldı, açtı ve çakmağının alevine tuttu. Kağıt bir an için parıldayıp zarif süet botlarının altında ezdiği siyah küllere dönüştü. Konuşmadan binadan çıkıp taksiye bindiler.

Şehir merkezi trafik ışıkları ve arabalarla doluydu. Bu yüzden taksinin Kleist Pansiyonu'na varması kırk dakikayı buldu.

"Burada ayrılıyoruz. Sizi buraya getirmem, ama taksiyi başka bir ye-

* Gidelim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

re götürmem söylendi. Doğrudan 64 numaralı odaya çıkacaksınız. Sizi bekliyorlar."

İngiliz başını salladı ve arabadan çıktı. Şoför soru sorarcasına Fransız'a baktı. "Devam edin lütfen," dedi Fransız. Taksi, sokağın sonunda gözden kayboldu. İngiliz, eski gotik yazıyla yazılmış sokak adına ve Kleist Pansiyonu'nun kapısındaki Roma harflerine baktı. Sonunda yarısını içtiği sigarayı yere fırlatıp içeri girdi.

Görev başındaki resepsiyonistin sırtı kapıya dönüktü ama kapının gıcırtısını duyunca o yöne baktı. İngiliz, resepsiyoniste aldırmaksızın doğrudan merdivenlere gitti. Görevli ne istediğini soracaktı. Tam bu sırada ziyaretçi o tarafa bakıp şöyle bir başını salladı. "*Guten Abend*,"* dedi.

"*Guten Abend, mein Herr*,"** diye karşılık verdi görevli otomatik olarak ama daha cümlesini bitiremeden ziyaretçi gözden kaybolmuştu. Acele ediyormuş gibi görünmese de basamakları ikişer ikişer çıkıyordu. Tepeye vardığında duraksadı ve önündeki koridora baktı. Uzak uçta 68 numaralı oda yer alıyordu. Durduğu yerde kapıları sayarak 64 numara olması gereken kapıyı buldu. Kapıdaki rakamlar silinmişti.

Kendisi ve 64 numaralı kapı arasında koridorun yaklaşık 20 adımlık bölümü vardı. Sağ tarafta iki kapı daha bulunuyordu ve solda, ucuz pirinç bir çubuğa yerleştirilen kırmızı bir perdeyle örtülmüş ufak girinti yer alıyordu. Girintiyi dikkatle inceledi. Perdenin altındaki iki santim boşluktan siyah bir ayakkabının ucu görünüyordu. Dönüp yeniden alt kata indi. Bu sefer resepsiyon görevlisi hazırlıklıydı. En azından ağzını açmayı başardı.

"Bana 64 numaralı odayı bağlayın lütfen," dedi İngiliz. Görevli bir

---

* İyi akşamlar.

** İyi akşamlar bayım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saniye adamın yüzüne baktıktan sonra bu komuta boyun eğdi. Birkaç saniye sonra diğer taraftaki telefonu alıp adama uzattı.

"Eğer o goril on beş saniye içinde girintideki yerinden çıkmazsa geldiğim gibi geri dönüyorum," dedi sarışın ve telefonu bıraktı. Ardından yeniden üst kata çıktı.

Üst katta 64 numaralı odanın kapısının açılışını ve Albay Rodin'in dışarı çıkışını izledi. Adam bir an için koridorun diğer ucundaki İngiliz'e baktıktan sonra alçak sesle seslendi, "Viktor." Girintiden çıkan devle, koridorun başındaki İngiliz'i süzdü. "Her şey yolunda. Onu bekliyorduk," dedi Rodin. Kowalski kaşlarını çattı. İngiliz, yürümeye başladı.

Rodin onu yatak odasına aldı. Oda, bir tür işe alma ofisi gibi düzenlenmişti. Yazı masasının üstü kâğıtlarla kaplıydı. Arkasında dik arkalıklı iskemle vardı ama diğer odalardaki iskemleler de buraya getirilip onun iki tarafına yerleştirilmişti. Bu iki iskemlede Montclair ve Casson oturuyor, temkinli gözlerle ziyaretçiyi süzüyordu. Masanın önünde herhangi bir iskemle veya koltuk yoktu. İngiliz, etrafı süzdü ve koltuklardan birini alıp masaya bakacak şekilde çekti. O sırada Rodin, Viktor'a talimat vermeyi bitirmiş ve kapıyı kapatmıştı. Döndüğünde, İngiliz rahat bir şekilde koltuğuna yerleşmiş Casson ve Montclair'e bakıyordu. Rodin ortadaki iskemleye geçti.

Rodin, birkaç saniye Londra'dan gelen adamı süzdü. Gördükleri onu memnun etti. İnsanlar konusunda uzman olduğundan, yaptığı değerlendirmenin doğru olduğunu biliyordu. Ziyaretçi 1.80 boyunda, otuzlu yaşların başında başında, sağlam, atletik yapıya sahip bir adamdı. Zinde görünüyordu, yüzü güneşten yanmıştı, hatları hoş olsa da dikkat çekici olmaktan uzaktı. Kollarını rahat bir şekilde koltuğun kollarına yerleştirmişti. Rodin'in gözünde, karşısındaki kendini kontrol etmesini beceren bir adamdı. Ama adamın gözleri Rodin'i rahatsız etti. O güne kadar zayıf insanların nemli gözlerini, psikopatların boş bakışlı gözlerini

ve askerlerin temkinli gözlerini görmüştü. İngiliz'in gözleri açıktı ve bakınca içten bir ifade gözüküyordu. İrisleri hariç. Onlar, kış sabahı gibi sisli bir griydi. O gözlerde hiçbir ifade olmadığını anlamak, Rodin'in birkaç saniyesini aldı. Arkada hangi düşünceler dolanıyor olursa olsun, gözler hiçbir şeyi ele vermiyordu. Adeta aynalı cam gibiydi. Rodin hafif bir rahatsızlık hissetti. Sistemin ve prosedürlerin yarattığı bütün adamlar gibi o da beklenmedik ve kontrol edilemez şeylerden hoşlanmıyordu.

"Kim olduğunu biliyoruz," diye söze başladı. "Kendimi tanıtsam iyi olur. Ben Albay Marc Rodin..."

"Biliyorum," dedi İngiliz, "OAS'nin operasyon şefisiniz. Siz hazine sorumlusu René Montclair ve siz de André Casson'sunuz. Yeraltı örgütünün şefi." Konuşurken tek tek adamlara bakmıştı. Sigarasına uzandı.

"Şimdiden çok şey biliyormuş gibi görünüyorsunuz," diye araya girdi Casson. Ziyaretçinin sigarasını yakışını izlediler. İngiliz arkasına yaslanıp dumanı havaya üfledi.

"Beyler, dürüst olalım. Ben sizin ne olduğunuzu biliyorum ve siz de benim ne olduğumu biliyorsunuz. Hepimizin sıra dışı meslekleri var. Ben her yere özgürce, kimse tarafından takip edilmeden gidebiliyorum, sizi ise avlamak üzere hazır bekliyorlar. Ben para için harekete geçiyorum, sizse idealizm uğruna. Ama iş detaylara geldiğinde hepimiz profesyoneliz. Bu yüzden gizli kapaklı davranmaya gerek yok. Benimle ilgili araştırma yaptınız. Bu tür araştırmaların, araştırılan kişinin kulağına gitmeksizin sürüp gitmesi imkansızdır. Doğal olarak beni araştıran kişinin kim olduğunu öğrenmek istedim. İntikam arayan biri olabilirdi ya da bana iş vermek isteyen biri. Kim olduğunu bilmek benim için önemliydi. Sonunda benimle ilgilenen örgütün kimliğini öğrendim ve British Museum'daki Fransız gazetelerini okumakla geçen iki günün ardından örgütünüzle ilgili yeterince bilgi edindim. Yani bu öğleden son-

ra ayak işlerinize bakan çocuğun uğraması benim için bir sürpriz değildi. Kim olduğunuzu ve kimi temsil ettiğinizi biliyorum. Bilmek istediğimse ne istediğiniz."

Birkaç dakika sessizlik oldu. Casson ve Montclair yol göstermesi için Rodin'e baktı. Albay ve kiralık katil bir süre birbirlerini süzdü. Rodin, karşısındaki adamın tam aradığı kişi olduğunu anlayacak kadar uzun süredir bu işin içindeydi. O andan sonra Montclair ve Casson, onun için odadaki mobilyalardan farksızlardı.

"Gazetelerdeki yazıları okuduğunuza göre sizi örgütümüzün eylemlerinin arkasındaki motivasyonları anlatarak sıkmayacağım. Bunları zaten doğru bir şekilde idealizm olarak ifade ettiniz. Fransa'yı yöneten kişinin bir diktatör olduğuna, ülkemizi kirlettiğine ve onurunu ayaklar altına aldığına inanıyoruz. Yarattığı rejimin ancak o ölürse ortadan kalkacağını düşünüyoruz. Adamlarımızın bu amaç doğrultusunda gerçekleştirdikleri altı girişimden üçü, daha planlama aşamasında ortaya çıkarıldı, biri eylemden bir gün önce adamlardan birinin ihanetiyle ortadan kalktı ve iki tanesi gerçekleşti, ama başarısız oldu.

Bir profesyonelin hizmetlerinden yararlanmayı düşünüyoruz. Şu an için henüz bir karar vermiş değiliz. Paramızı ziyan etmek istemiyoruz. Öncelikle öğrenmek istediğimiz şey, bunun mümkün olup olmadığı."

Rodin kartlarını açıkça masaya yaymıştı. Yanıtını zaten bildiği son cümle gri gözlerde kıvılcımlar oluşmasına yol açtı.

"Dünya üzerindeki hiçkimse bir kiralık katilin kurşununa karşı korumalı değildir," dedi İngiliz. "De Gaulle çok sık halk içerisine çıkan biri. Elbette onu öldürmek mümkün. Bu noktada asıl sorun, onu öldürdükten sonra kaçmayı başarma ihtimalinin yüksek olmaması. Bir diktatörü ortadan kaldırmak için en garantili yöntem, kendi de ölmeye hazır olan bir fanatiğin halk içinde yaptığı saldırıdır." Bir an durdu. "Görüyorum

da," diye ekledi yarı şeytani bir sesle, "idealizminize rağmen henüz böyle bir adam yaratmayı başaramamışsınız. Hem Pont de Seine hem de Petit Clamart girişimlerinin başarısız olmasının nedeni adamlarınız arasında hayatını riske atacak kimse olmaması."

"Şimdi bile hayatlarını vermeye hazır vatansever Fransızlar var..." diye araya girecek oldu Casson ama Rodin elinin bir hareketiyle onu susturdu. İngiliz o tarafa bakmadı bile.

"Ya bir profesyonel?" diye konuşması için onu teşvik etti Rodin.

"Bir profesyonel ani girişimlerde bulunmaz, hata yapma ihtimali daha düşüktür. İdealizmden beslenmediği için son anda tereddüde düşmez, patlamanın veya kullandığı metot her neyse onun başka kimlere zarar vereceğini hesaplamaya kalkmaz. Profesyonel olduğundan tüm bunları zaten önceden hesaplamıştır. Bu yüzden başarılı olma ihtimali geri kalan herkesten daha yüksektir ama görevi tamamlayabileceğine inandığı bir plan yapana kadar bu işe girişmez. Görevi tamamlamak demek, sadece hedefi ortadan kaldırmak değil aynı zamanda zarar görmeden kaçabilmenin de bir yolunu bulmaktır.

"Bir profesyonelin Grand Zohra'yı öldürüp kaçmasını sağlayabilecek bir plan yapabileceğini düşünüyor musunuz?"

İngiliz, birkaç dakika hiçbir şey söylemeden sigarasını içti ve pencereden dışarı baktı. "Prensipte evet," diye karşılık verdi. "Yeterince zaman ve planlamayla prensipte her şey mümkündür. Ama bu örnekte iş her zamankinden daha zor. Diğer bütün hedeflerden daha zor."

"Neden diğerlerinden daha zor?" diye sordu Montclair.

"Çünkü De Gaulle hayatına kastedileceğini biliyor. Belki belirli bir saldırıdan haberi yok ama genel olarak bunun peşinde olduğunuzu biliyor. Bütün önemli adamların fedaileri ve güvenlik görevlileri vardır ama hayatlarına kastedilen herhangi bir saldırı olmaksızın geçen yılla-

rın ardından bu güvenlik görevlilerinin hareketleri rutine biner ve dikkatlerinin yoğunluğu azalır. Hedefin işini bitiren tek kurşun beklenmediktir ve paniğe yol açar. Panik sayesinde katil kaçmayı başarır. Bu örnekte dikkatin yoğunluğunun azalması diye bir şey söz konusu değil, rutine bağlanmış bir güvenlikten söz edemeyiz. Ve eğer kurşun hedefi tutturacak olursa paniğe kapılmak yerine doğrudan katili aramaya başlayacak pek çok kişi olacak. Bu iş başarılabilir ama şu an için dünyadaki en zor işlerden biri. Görüyorsunuz ya beyler, şimdiye kadarki çabalarınız sadece başarısız olmakla kalmadı, aynı zamanda çıtayı da çok yükseltti."

"Bu iş için bir profesyoneli tutmaya karar vermemiz durumunda..." diye söze başladı Rodin.

"Bir profesyoneli tutmak zorundasınız," diye lafını böldü İngiliz.

"Söyler misiniz, neden? Hâlâ tamamen vatansever gerekçelerle bu işi yapmaya hazır adamlar var."

"Evet, hâlâ Watin ve Curutchet var," diye karşılık verdi sarışın. "Bir yerlerde başka Degueldre'ler ve Bastien Thiry'ler olduğu kesin. Ama siz üçünüz buraya beni teorik bir suikastın genel koşulları üzerine sohbet etmeye çağırmadınız. Tetiği çekecek adam eksikliği duyduğunuzdan da çağırmadınız. Beni çağırdınız çünkü Fransız Gizli Servisi'nin ajanlarının örgütünüzün üst seviyelerine sızdığına inanıyorsunuz. Verdiğiniz hiçbir karar sır olarak kalmıyor ve yüzleriniz Fransa'daki bütün polislerin hafızasına kazınmış durumda. Bu yüzden dışarıdan birine ihtiyacınız var. Haklısınız. Bu iş yapılacaksa dışarıdan biri tarafından yapılmalı. Geriye tek bir soru kalıyor, size kaça patlayacak. Şimdi beyler, inanıyorum ki malı incelemek için yeterince vaktimiz oldu, değil mi?"

Rodin yan tarafa, Montclair'e doğru bakıp bir kaşını kaldırdı. Montclair başını sallayarak onayladı. Casson da ona uydu. İngiliz en

ufak bir ilgi göstermeksizin pencereden dışarı baktı.

"De Gaulle'ü öldürmeye hazır mısınız?" diye sordu Rodin sonunda. Boğuk bir sesle konuşmuştu. Ama sorusu yankılanıp odanın içini doldurmuş gibiydi. İngiliz, bakışlarını yeniden ona yöneltti, gözleri yine her türlü anlamdan yoksundu.

"Evet ama bu iş size çok pahalıya mal olacak."

"Ne kadar?" diye sordu Montclair.

"Bunun, kişinin hayatındaki son iş olacağını anlamalısınız. Suikastı gerçekleştiren kişi bir daha çalışamaz. Bırakın yakalanmamayı, kimliğinin tespit edilememesi ihtimali bile çok düşük olacaktır. İnsan bu işten hayatının geri kalanında ona yetecek kadar para kazanmalı. De Gaulle taraftarlarının intikam planlarından kendini koruyacak kadar parası olmalı."

"Fransa bizim olduğunda," dedi Casson, "para sorunu yaşamayacağız..."

"Nakit," dedi İngiliz. "Yarısı peşin, yarısı iş tamamlanınca."

"Ne kadar?" diye sordu Rodin.

"Yarım milyon."

Rodin surat asan Montclair'e baktı. "Yarım milyon frank büyük para..."

"Dolar," dedi İngiliz.

"Yarım milyon dolar mı?" diye bağıran Montclair iskemlesinden ayağa fırladı. "Sen deli misin?"

"Hayır," diye karşılık verdi İngiliz sakin bir sesle, "ben işimde en iyiyim ve bu yüzden çok pahalıyım."

"Daha ucuza birilerini bulabileceğimiz kesin," dedi Casson.

"Evet," dedi sarışın. Sesinde duygudan eser yoktu. "Daha ucuza birilerini bulabilirsiniz ve bulduğunuz insanlar yüzde elli depozitoyu alıp

ortadan kaybolur veya daha sonra bu işin neden yapılamayacağıyla ilgili bahaneler uydurur. Bir işi, o işte en iyi olan kişiye verdiğinizde bunun bedelini ödersiniz. Bahsi geçen bedel, bu iş için yarım milyon dolar. Karşılığında Fransa'yı almayı beklediğinize göre, ülkenizi çok ucuza kapattığınızı söyleyebilirim."

Sohbet boyunca sessiz kalan Rodin adama hak verdi.

"*Touché.*[*] Sorun şu ki mösyö, yarım milyon dolar nakdimiz yok."

"Bunun farkındayım," diye karşılık verdi İngiliz. "Eğer bu işin yapılmasını istiyorsanız parayı bulmanız gerekiyor. Tahmin edebileceğiniz üzere işe ihtiyacım yok. Son yaptığım işten sonra yıllar boyunca rahat rahat yaşayacak kadar param var. Ama emekli olacak kadar para kazanma fikri çekici. Bu yüzden bu ödül uğruna büyük risklere girmeye hazırım. Buradaki arkadaşlarınız benimkinden bile büyük bir ödülün peşinde –Fransa'nın kendisinin. Ama risk fikri onları rahatsız ediyor. Çok üzgünüm ama eğer istediğim parayı bulamazsanız o zaman kendi planlarınızı yapmaya ve yetkililer tarafından birer birer yok edildiklerini görmeye geri dönmeniz gerekecek."

Koltuğundan kalktı, sigarasını söndürdü. Rodin de ayağa kalktı.

"Lütfen oturun mösyö. Parayı bulacağız." İkisi de yeniden oturdu.

"Güzel," dedi İngiliz. "Ama başka koşullarım da var."

"Ne gibi?"

"Bu iş için bir yabancıya ihtiyaç duymanızın başlıca nedeni, örgütünüzün içinde güvenlik sızıntıları olması. Örgütte kaç kişi bir kiralık katil tutma fikrinden, daha da önemlisi benim varlığımdan haberdar?"

"Sadece bu odadaki üç kişi. Bastien Thiry idam edildiğinde bu fikri buldum. O günden sonra her şeyle kendim ilgilendim. Konudan haber-

[*] Tuş.

dar olan başka kimse yok."

"Ve böyle de kalmalı," dedi İngiliz. "Görüşmelerin kayıtları, evraklar ve dosyalar yok edilmeli. Üçünüzün kafası dışında hiçbir yerde hiçbir şey kalmamalı. Şubat ayında Argoud'nun başına gelenler, üçünüzden biri yakalandığı takdirde kendimi görevden azledilmiş saymamı gerekli kılacaktır. Bu yüzden iş bitene kadar güvende olacağınız bir yerde, koruma altında olmalısınız. Anlaştık mı?"

"*D'accord.*[*] Başka?"

"Planlama ve operasyon bana ait. Detayları kimseye anlatmayacağım, size bile. Sözün kısası kaybolacağım. Benden haber almayacaksınız. Londra'daki telefon numaram ve adresim sizde var ama harekete geçmeye hazır olduğumda ikisini de bırakacağım.

Benimle ancak ve ancak çok acil bir durumla karşılaşacak olursanız oradan iletişime geçmelisiniz. Bunun dışında hiçbir temas olmayacak. Size İsviçre'deki bankamın adını vereceğim. Bana 250 bin doların yatırıldığını haber verdiklerinde veya tamamen hazır olduğunda, hangisi daha sonra gerçekleşecek olursa, harekete geçeceğim. Kesinlikle beni acele ettirmenize veya planıma müdahale etmenize izin vermeyeceğim. Anlaştık mı?"

"*D'accord.* Ama Fransa'daki adamlarımızdan bazıları size bilgi sağlamak için çok uygun pozisyonlarda. Bazılarının size yararı olacağına inanıyorum."

İngiliz bir an söyleneni değerlendirdi. "Tamam, hazır olduğunuzda bana postayla tek bir telefon numarası yollayın, tercihen bir Paris numarası olmalı. Böylece o numarayı Fransa'nın herhangi bir yerinden arayabilirim. Kimseye yerimi bildirmeyeceğim ama cumhurbaşkanıyla ilgili son bilgileri almak için o numarayı arayacağım. Telefonun diğer

[*] Tamam.

ucundaki kişi Fransa'da ne aradığımı bilmemeli. Ona sadece bir görevim olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyabileceğimi söyleyin. Ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Bırakın sadece bilgiyi aktaran kişi olsun. Ve kaynakları, ona gerçekten işe yarayacak bilgiler veren birileri olmalı, gazetelerden okuyabileceğim şeylerle ilgilenmiyorum. Anlaştık mı?"

"Pekala. Tamamen tek başınıza hareket etmek istiyorsunuz, herhangi bir arkadaş veya sığınacak bir yer istemiyorsunuz. Kendi başınızın çaresine bakacaksınız. Ya sahte evraklar? Elimizin altında iki tane mükemmel kalpazan var."

"Kendi evraklarımı kendim temin ederim, teşekkürler."

Casson araya girdi. "Fransa'da, Alman işgali dönemindeki direnişi andıran bir örgütüm var. Size yardımcı olması için bütün bu yapıyı emrinize verebilirim."

"Hayır teşekkürler. Bu işteki en önemli silahım kimliğimin gizliliği ve buna oynamayı tercih ediyorum."

"Ama bir şeylerin yanlış gitmesi ihtimaline karşı, eğer kaçmanız gerekirse..."

"Sizin tarafınızda bir sorun yaşanmadığı sürece hiçbir şey yanlış gitmeyecek. Örgütünüz tarafından tanınmaksızın veya onlarla temasa geçmeksizin hareket edeceğim Mösyö Casson. Bu tercihimin altında beni buraya getirenlerle aynı nedenler yatıyor; örgütünüz casuslarla dolu."

Casson patlayacak gibi göründü. Montclair dertli gözlerle pencereye bakıp nasıl yarım milyon dolar toplayacağını düşünüyordu. Rodin'se düşünceli gözlerle masanın diğer tarafındaki İngiliz'i süzdü.

"Sakin ol André. Mösyö yalnız çalışmak istiyorsa öyle olsun. Kendi tercihi. Ona yarım milyon doları boşuna ödemiyoruz."

"Bilmek istediğim," diye mırıldandı Montclair, "bu kadar parayı na-

sıl bu kadar çabuk toplayabileceğimiz."

"Örgütünüzdekileri kullanıp birkaç banka soyun," diye önerdi İngiliz.

"Ne olursa olsun, bu bizim problemimiz," dedi Rodin. "Ziyaretçimiz Londra'ya dönmeden önce söylemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Çeyrek milyonu alıp ortadan kaybolmayacağının garantisi ne?" diye sordu Casson.

"Size söyledim beyler, emekli olmak istiyorum. Eski askerlerden oluşan bir ordunun peşime düşmesi işime gelmez. Öyle bir durumda kendimi korumak için, sizden aldığımdan fazlasını harcamam gerekir. Para uzun süre dayanmaz."

"Peki'," diye devam etti Casson, "işi bitirmenizi bekleyip ardından paranın geri kalanını ödemeyi reddetmemize ne engel olacak?"

"Aynı şey," diye karşılık verdi İngiliz. "Parayı ödememeniz halinde bir sonraki hedefim, siz üçünüz olursunuz ama bunun olacağını sanmıyorum, yanılıyor muyum?"

Rodin araya girdi. "Hepsi buysa misafirimizi daha fazla oyalamayalım. Ah... son bir detay. Adınız. Kimliğinizin gizli kalmasını istiyorsanız bir kod adınız olmalı. Herhangi bir öneriniz var mı?"

İngiliz bir an düşündü. "Avlanmaktan bahsettiğimize göre "Çakal"a ne dersiniz? İşinizi görür mü?"

Rodin başını salladı. "Evet, işimizi görür. Aslında sanırım bu isimden hoşlandım."

İngiliz'i kapıya kadar geçirip kapıyı açtı. Viktor deliğinden çıkıp kapıya yaklaştı. Rodin ilk kez gülümsedi ve tokalaşmak için elini uzattı. "En kısa sürede söylediğiniz şekilde sizinle temasa geçeceğiz. Bu arada siz de zaman kaybetmemek için planınızı yapmaya başlayın, olur mu?

Güzel. Öyleyse bonsoir,* Bay Çakal."

Polonyalı, ziyaretçinin geldiği gibi sessizce gidişini izledi. İngiliz, geceyi havaalanı otelinde geçirdi ve sabah ilk uçakla Londra'ya döndü.

Rodin ise Kleist Pansiyonu'nda Casson ve Montclair'in şikâyetleriyle yüzleşmek zorunda kaldı. Saat dokuzla gece yarısı arasındaki üç saatte yaşananlar ikisini de sarsmıştı.

"Yarım milyon dolar," deyip duruyordu Montclair. "Yarım milyon doları nereden bulacağız?"

"Çakal'ın önerisine uyup birkaç banka soymamız gerekebilir," karşılığını verdi Rodin.

"O adamdan hiç hoşlanmadım," dedi Casson. "Tek başına çalışıyor, hiç müttefiki yok. Böyle adamlar tehlikelidir. Onları kontrol etmek mümkün değildir."

Rodin tartışmayı kapattı. "İkiniz de beni iyi dinleyin: Bir plan yaptık, birine teklif götürmek konusunda anlaştık, para için Fransa cumhurbaşkanını öldürmeye hazır ve bu işin altından kalkabilecek kadar becerikli birini aradık. Bu tür adamları tanırım. Eğer bu işi yapabilecek biri varsa o da karşımızdaki adamdı. Biz hamlemizi yaptık. Şimdi üzerimize düşenleri halledelim ve gerisini ona bırakalım."

* İyi akşamlar.

3. Bölüm

1963 yılında haziran ayının ikinci yarısı ve temmuz ayının tamamı boyunca Fransa, bugüne kadar eşi benzeri görülmemiş bir soygun furyasıyla çalkalandı. Bankalar ve mücevherciler soyuluyor, postanelerin kasaları boşaltılıyordu. Bu suç dalgasıyla ilgili detaylar, resmî kayıtlarda bulunabilir.

Ülkenin bir ucundan diğerine tabanca, tüfek ve yarı otomatik silahlarla hemen her gün bir banka soyuluyordu. Mücevhercilere yapılan ani baskınlar o kadar yaygınlaşmıştı ki polisler, henüz korkudan titreyen ve çoğu zaman dayak yediği için kanlar içinde olan bir mücevherciyi sakinleştiremeden bir diğerinde yapılan soyguna çağrılıyordu.

Farklı kasabalarda, soyguncuların karşı koymaya çalıştıkları için iki gişe görevlisi öldürüldü ve temmuz ayı bitmeden önce bu kriz o kadar büyük boyutlara ulaşmıştı ki Republicain de Securite askerleri, yani bütün Fransızlar'ın CRS olarak bildiği ve ayaklanmaları bastırmak için kullanılan birlikler, ilk kez göreve çağrıldı. Bankalara giren bütün müşterilerin, girişte mavi üniformalı CRS askerlerinin önünden geçmeleri olağan bir durum halini aldı. Askerlerin elinde tam otomatik taramalı tüfekler vardı.

Hükümete bu suç dalgasıyla ilgili şikâyetler yağdıran bankacıların ve mücevhercilerin baskısına yanıt olarak geceleri polis tarafından yapılan banka kontrollerinin sıklığı arttırıldı. Ama bunun aslında bir yararı yoktu çünkü soyguncular gecenin karanlığında becerikli bir şekilde kasaları açan yetenekli profesyoneller değildi, maskeli serserilerdi. Silahlıydılar ve en ufak bir direnişle karşılaştıklarında ateş etmekten çekinmiyorlardı.

Tehlikeli saatler gündüz saatleriydi, ülkedeki herhangi bir bankada veya mücevhercide işgününün ortasında içeri dalan iki ya da üç silahlı ve maskeli soyguncuyla karşılaşılabilir, "Haut les mains"* bağırışı duyulabilirdi.

Temmuz ayının sonlarına doğru farklı soygunlarda üç soyguncu yaralandı ve tutuklandı. Her biri ya anarşi yaratmak için OAS'nin varlığından yararlanan pis bir serseriydi ya da OAS'nin adamlarından olan eski askerlerdendi. Ama polis merkezlerinde yapılan en kapsamlı sorgulamalara rağmen bu üç adamdan hiçbiri ülkeyi sarsan bu ani soygunların nedenini söylemeye ikna edilemedi. Tek bildikleri patronlarının (çete lideri) onlarla temasa geçtiği ve bir bankayı ya da mücevherciyi hedef gösterdiğiydi. Sonunda polis, soyguncuların soygunların amacını bilmediğine ikna oldu; hepsine kârdan pay vaat edilmişti ve onlara ne emrediliyorsa onu yapıyorlardı.

Fransız otoritelerinin bu soygunların arkasında OAS'nin olduğunu kavraması uzun sürmedi ama nedenini ancak ağustos ayının ikinci haftasında öğrenebildiler.

Ama haziran ayının son iki haftasında, bankalara ya da para ve mücevherlerle uğraşan diğer işyerlerine yapılan baskınlar öyle bir hal almıştı ki Police Judiciaire'in Şefi Komiser Maurice Bouvier soygunlarla ilgilenme görevini bizzat devraldı. Komiser'in Orfevres Rıhtımı 36 numaradaki PJ Genel Merkezi'ndeki şaşırtıcı ölçüde küçük ofisinde çalınan mücevherlerin satış değerini ve paranın miktarını gösteren bir çizelge hazırlandı. Temmuz ortalarına gelindiğinde çalınan para 2 milyon frankı bulmuştu ve o gün için değeri 400 bin dolar civarındaydı. Bu soygunları düzenlemek için yapılan masraflar ve soygunları gerçekleştiren kişilere ödenecek ücret çıkarıldığında bile, komiserin tahminle-

* Eller yukarı.

rine göre ortada ciddi miktarda para kalıyordu.

Haziranın son haftası SDECE'nin şefi General Guibaud'nun masasına Roma'daki ofisin şefinin hazırladığı bir rapor geldi. Rapora göre OAS'nin liderlerinden üçü, Marc Rodin, René Montclair ve André Casson Condotti Sokağı'nın yakınlarındaki bir otelin en üst katına yerleşmişti. Rapora göre, bu kadar seçkin bir mahallede kalmak aşırı pahalıya patlasa da üçlü otelin üst katını tamamen kapatmıştı. Gece gündüz, Yabancılar Lejyonu'nun eski askerlerinden olan silahlı sekiz kişi tarafından korunuyorlardı. Başlangıçta bir konferans için buluştukları düşünülmüştü ama günler geçti ve SDECE ajanları, adamların aldığı önlemlerin Antoine Argoud gibi kaçırılmamak adına alınmış önlemler olduğunu keşfetti. General Guibaud korkakça Roma'daki otele sığınmış terör örgütü liderlerini düşününce sırıtmaktan kendini alamadı. Eden-Wolff Oteli'nde yaşananlar Fransa Dışişleri Bakanlığı'yla Alman Dışişleri Bakanlığı'nın arasını bozmuş olsa da Guibaud, Eylem Servisi'nin adamlarının gerçekleştirdiği adam kaçırma harekatından son derece memnundu. OAS şeflerinin kaçıp saklandıklarını düşünmek bile başlı başına bir ödüldü. Marc Rodin'in dosyasını incelediği sırada generalin yüzünde şüpheci bir ifade belirdi ve her şeye rağmen Rodin gibi bir adamın nasıl olup da bu kadar çabuk korktuğunu kendine sordu. İşinde deneyimli, politikanın ve diplomasinin gereklerinin farkında bir adam olan Rodin bu tür bir kaçırma operasyonu için yeniden izin alınamayacağını biliyor olmalıydı. Üç OAS adamının güvenlikleri için aldıkları önlemlerin gerçek nedeni ancak çok sonra ortaya çıkacaktı.

Çakal, haziran ayının son on beş günüyle, temmuzun ilk iki haftasını Londra'da önceden planlanmış aktivitelerle geçirdi. Döndüğü günden itibaren, geri kalan her şeyin yanı sıra kendini Charles de Gaulle ile ilgili yayınlanmış her şeyi elde etmeye ve okumaya verdi. Yerel kü-

tüphancye gitmek ve Brittannica'da Fransa cumhurbaşkanı maddesine bakmak gibi basit bir eylem bu konuda yazılmış referans kitaplarına ulaşmasını sağladı.

İyi bilinen kitapçıları dolaşıp sahte bir isim ve Paddington'daki Praed Sokağı'nda bir adres sayesinde aradığı kitapların kendisine yollanmasını sağladı. Her sabah dairesinde birkaç saat kitapları okudu ve zihninde Elysee Sarayı'nın yeni sahibinin detaylı bir resmini oluşturdu. Okuduklarının çoğunun pratikte bir yararı yoktu ama orada burada yapılan bir yorum ilgisini çektiğinde veya generalin karakteriyle ilgili işe yarar bir ipucu yakaladığında onları ufak bir deftere not alıyordu. Fransa cumhurbaşkanının karakteriyle ilgili en önemli ipuçlarını, generalin anı kitabı Bıçak Sırtı'nda (Le Fil de L'Epee) buldu. Charles de Gaulle bu kitapta hayat ve ülkesiyle ilgili düşüncelerini ve kendi gördüğü şekliyle kaderini yazmıştı.

Çakal ne yavaş ne aptaldı. Dikkatli bir şekilde kitapları okuyarak titiz bir plan yaptı. Zihninde inanılmaz miktarda bilgiyi depolayabiliyor, ileride ihtiyaç duyabileceğini düşündüğünden, hiçbir şeyi silip atmıyordu.

Ama her ne kadar Charles de Gaulle'ün ve onu tanıyan insanların yazdıklarını okumak, zihninde Fransa'nın gururlu cumhurbaşkanıyla ilgili bir resim belirmesini sağlasa da, Rodin'in Viyana'daki yatak odasında 15 Haziran günü işi yapmayı kabul ettiğinden beri aklında olan soru çözüme ulaşamıyordu. Temmuzun ilk haftası sona erdiğinde hâlâ bu sorunun yanıtını bulamamıştı –suikast nerede, ne zaman ve nasıl gerçekleşmeliydi? Son çare olarak British Museum'ın okuma odasına gitti ve her zamanki sahte adıyla araştırma izin formu imzaladıktan sonra Fransa'nın önde gelen gazetesi Le Figaro'nun eski sayılarını okumaya başladı.

Yanıtı tam olarak ne zaman bulduğu bilinmiyor ama 7 Temmuz'dan

sonraki üç gün içerisinde bulduğunu varsaymak yanlış olmaz. Bu üç gün içinde köşe yazarlarından birinin 1962'de yazdığı bir makale, Çakal'ın zihninde bir fikri tetikledi. 1945'ten bu yana De Gaulle'ün cumhurbaşkanlığını işleyen bütün dosyaları kontrol eden suikastçı, sonunda aklındaki soruyu yanıtlamayı başardı. Bahsi geçen zaman diliminde, Charles de Gaulle'ün hangi günlerde; hastalık, hava muhalefeti ya da herhangi bir tehlike olasılığına aldırmadan halkın karşısına çıkacağını keşfetti. O noktadan itibaren Çakal'ın hazırlık çalışmaları araştırma evresinden çıktı ve katil işi planlamaya başladı.

Uzun saatler boyunca dairesinde sırtüstü uzanıp krem rengi tavanı izledi ve her zaman içtiği uzun sigaraların birini yakıp birini söndürerek son detayına kadar suikastı planladı.

En az bir düzine fikri gözden geçirdi ve hepsinden vazgeçti. Sonunda bir planda karar kıldı. Böylece ne zaman ve nerede sorularının yanıtlarına, nasıl sorusu da eklenmiş oldu.

Çakal, 1963 yılında General de Gaulle'ün sadece Fransa cumhurbaşkanı olmadığını, aynı zamanda Batı dünyasının en iyi korunan karakterlerinden biri de olduğunu biliyordu. Ona suikast düzenlemek, sonradan kaderin ispatladığı üzere ABD Başkanı John F. Kennedy'ye suikast düzenlemekten çok daha zordu. İngiliz katil bilmese de, Amerikalılar'ın nezaketi sayesinde Fransız güvenlik uzmanları Başkan Kennedy'yi korumak için alınan önlemleri incelemiş ve Amerikan Gizli Servisi'nin uygulamaya koyduğu bu önlemlerden hoşlanmamışlardı. Fransız uzmanların Amerikan yöntemlerini kullanmayı reddetmelerinin haklılığı John Kennedy, 1963 kasımında Dallas'ta yarı deli bir amatör tarafından öldürüldüğünde ispatlanmış oldu. Buna karşın De Gaulle hayatta kaldı, huzur içinde emekli oldu ve sonunda kendi evinde öldü.

Çakal, karşısındaki güvenlik uzmanlarının dünyanın en iyilerinden olduğunu biliyordu. De Gaulle'ün çevresindeki korumalar her zaman

alarmdaydı ve bu organizasyonda hiç güvenlik sızıntısı yoktu. Diğer taraftan Çakal, kim olduğunun bilinmemesine güveniyor, hedefinin kendi güvenlik kuvvetleriyle işbirliği yapmaktaki isteksizliğinin lehine olacağını düşünüyordu. Çakal'ın seçtiği günde Fransa cumhurbaşkanının gururu, inatçılığı ve tehlike altında olmaktan duyduğu hoşnutsuzluk onu ne kadar riskli olursa olsun birkaç saniyeliğine bile olsa halkın içine çıkmaya zorlayacaktı.

Kopenhag'ın Kastrup Havaalanı'ndan gelen SAS uçağı son bir dönüş yapıp, Londra'daki terminal binasının önüne indi. Motorların gürültüsü birkaç saniye daha devam etti ve ardından sustu. Birkaç dakika içerisinde merdivenler getirildi ve yolcular gülümseyen hostesle vedalaşarak tek sıra halinde dışarı çıkıp, aşağı inmeye başladı. Havaalanının terasından onlara bakan sarışın adam, güneş gözlüğünü alnına kaldırıp dürbünü gözlerine yerleştirdi. O sabah altıncı kez merdivenlerden inen yolcuları inceliyordu ama teras kalabalıklaşmaya ve yolcuları bekleyenlerin sayısı artmaya başladığından uçaktan inenleri gözetlemek, fazlasıyla dikkat çekmeye başlamıştı.

Sekizinci yolcu uçaktan inip kendine çeki düzen verdiğinde terastaki adam hafif gerildi ve yeni geleni takip etti. Danimarkalı yolcu bir tür rahipti, gri dini kostüm giymiş ve rahip yakalığı takmıştı. Kırklı yaşlarındaymış gibi görünüyordu, gri saçları ortalama bir uzunluktaydı ve geriye doğru taranmıştı. Yüzünün daha genç bir havası vardı. Geniş omuzlu, uzun boylu fiziksel açıdan sağlam görünen bir adamdı. Yapısı, terastan onu izleyen adamınkiyle neredeyse aynıydı.

Yolcular pasaport ve gümrük kontrolü için sıraya girerlerken Çakal dürbünü yanındaki deri çantaya koyup, çantayı kapattı ve cam kapılardan geçip ana hole indi. On beş dakika içerisinde Danimarkalı rahip, bir el çantası bir de valizle gümrükten çıktı. Onu karşılayacak hiç kimse

yokmuş gibi görünüyordu. Adamın ilk işi döviz bozdurmak için Barclay's bankasının gişesine gitmek oldu.

Altı hafta sonra sorgulandığında, Danimarka polisine anlattıklarından gişede yanı başında duran sarışın İngiliz'e dikkat etmediğini biliyoruz. Sırada bekliyormuş gibi yapan bu adam, aslında sakince güneş gözlüğünün arkasından Danimarkalı'nın hatlarını inceliyordu. Danimarkalı ise böyle bir adamın varlığının bile farkında değildi.

Ama Cromwell Yolu Terminali'ne giden BEA aracına binmek için ana salondan çıktığında İngiliz birkaç adım arkasındaydı. Londra'ya da aynı araçla gitmiş olmalılar.

Terminalde Danimarkalı'nın birkaç dakika beklemesi gerekti. Valizlerinin, aracın arkasındaki valiz bölmesinden çıkarılması zaman aldı. Ardından check-in gişelerini geçip, evrensel bir kelime olan "Taxi" kelimesinin yazılı olduğu okları takip etti. O bunu yaparken Çakal aracın arkasına dolandı, otoparkı geçip arabasını park ettiği personel otoparkına girdi. Çantasını üstü açık spor arabanın yolcu koltuğuna bıraktı, direksiyonun başına geçerek, arabayı terminalin sol duvarının yakınlarına park etti. Buradan baktığında aşağıda taksi bekleyenlerin oluşturduğu sırayı görebiliyordu. Danimarkalı üçüncü taksiye bindi ve Knightsbridge'e doğru gitti. Spor araba da onu takip etti.

Taksi hiçbir şeyden haberi olmayan rahibi Halfmoon Sokağı'ndaki küçük ama rahat bir otele bıraktığında, spor araba otelin önünden geçip Curzon Sokağı'nın uzak tarafında boş bir yer buldu. Çakal çantasını bagaja kilitleyip, Evenings Standard gazetesinin gündüz baskısını aldıktan beş dakika sonra otelin fuayesindeydi. Danimarkalı'nın aşağı inmesi için yirmi beş dakika beklemesi gerekti. Rahip, anahtarını resepsiyoniste teslim etti. Görevli kız tarafından yerine asılan anahtar birkaç saniye olduğu yerde sallandı. Lobide arkadaşını bekliyormuş gibi görünen Çakal, Danimarkalı restorana girerken gazetesini indirip gözleriyle

onu takip etti. Anahtardaki numaranın 47 olduğuna dikkat etmişti. Birkaç dakika sonra resepsiyonist, otel müşterilerinden birinin tiyatro rezervasyonunu kontrol etmek için arka taraftaki ofise girdiğinde güneş gözlüklü adam sessizce ve kimsenin dikkatini çekmeden merdivenlerden yukarı çıktı.

Dört santimlik esnek mika, 47 numaralı odanın kapısını açmak için yeterli olmadı. Mikanın yanı sıra bir bıçaktan da yararlanmak gerekti ama sonunda kilit bir 'klik' sesiyle yerinden ayrıldı. Rahip sadece öğle yemeği yemek için alt kata indiğinden, pasaportunu yatağının yanındaki masada bırakmıştı. Çakal, otuz saniye içinde koridora geri döndü. Rahibin seyahat çeklerinden hiçbirine dokunmamıştı ve ortada hırsızlığa dair hiçbir delil olmadığından yetkililerin Danimarkalı'ya inanmayacaklarını umdu. Pasaportunu bir yerlerde kaybettiğini varsayacaklardı. Bu düşüncesinde haklı çıktı. İngiliz, Danimarkalı kahvesini bitirmeden çok önce, hiç kimse tarafından görülmeden otelden ayrılmayı başarmıştı. Aynı öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde odasını baştan aşağı arayan rahip, otel müdürüne pasaportunun kayboluşundan bahsetti. Otel müdürü de odayı aradı ve seyahat çekleriyle dolu cüzdan da dahil geri kalan her şeyin yerinde olduğunu işaret ederek, müşteriyi polisi çağırmanın gereksiz olduğuna, pasaportunu yolda bir yerlerde kaybetmiş olması gerektiğine ikna etti. Nazik bir adam olan ve yabancı bir ülkede olduğu için ne yapacağını tam bilemeyen Danimarkalı, pasaportunu bir yerlerde unutmuş olabileceği ihtimalini kabul etti. Bu yüzden ertesi gün Danimarka Konsolosluğu'na pasaportunu kaybettiğini bildirdi ve yeni seyahat evraklarına kavuştu. Londra'da on beş gün kalıp Kopenhag'a döndüğünde bir daha bu olayı düşünmedi. Konsolosluktaki görevli Rahip Per Jensen adına hazırlanmış pasaportun kayboluşuyla ilgili evrakları doldurdu ve bu konuyu zihninden silip attı. Tarih 14 Temmuz'du.

İki gün sonra benzer bir olay New York eyaletinin Syracuse şehrinden Amerikalı bir öğrencinin de başına geldi. New York'tan Londra Havaalanı'na gelmiş ve American Express gişesinde seyahat çeki bozdurmak için pasaportunu çıkarmıştı. Çeki bozdurup parayı ceketinin iç cebine koyduktan sonra, pasaportunu el çantasının fermuarlı gözüne yerleştirdi. Birkaç dakika sonra hamallardan birinin dikkatini çekmeye çalışırken çantayı bir anlığına yere bıraktı. Ama çanta üç saniye sonra yok oldu. Olanları hamala anlattığında hamal onu Pan American gişesine götürdü, oradakiler de havaalanı güvenlik polisine gitmesini söylediler. Güvenlik polisine gittiğinde polis onu ofise götürdü ve öğrenci sorununu açıkladı.

Kısa bir araştırmanın ardından, el çantasını kimsenin yanlışlıkla almış olamayacağı ortaya çıktı ve hırsızlık raporu dolduruldu.

Polis bu olay için uzun boylu atletik genç Amerikalı'dan özür diledi ve halka açık alanlardaki kapkaççılar ve gaspçılarla ilgili olarak oğlanı uyardı. Ona, havaalanı yönetiminin bu tür hırsızlıklara engel olmak için aldığı önlemler anlatıldı. Oğlan zarifçe, arkadaşlarından birinin benzer bir şekilde New York'taki merkez istasyonunda soyulduğunu belirtti.

İçinde çantanın tarifinin ve pasaport da dahil olmak üzere içeriğinin yer aldığı rapor, tüm benzer raporlar gibi Londra Metropolitan Polisi'nin bütün birimlerine yollandı. Ama haftalar geçtiği halde ne çantanın ne içindekilerin izine rastlanmayınca konu kapandı.

Bu arada Marty Schulberg, Grosvenor Meydanı'ndaki ABD Konsolosluğu'na gitti, pasaportunun çalındığını rapor etti ve İskoçya'ya yapacağı bir aylık seyahatin ardından ABD'ye dönmesini sağlayacak evraklara kavuştu. Konsoloslukta pasaportun kaybedildiğini kayıtlara işlediler, durum Washington'a rapor edildi ve unutulup gitti.

Londra Havaalanı'nın denizaşırı seyahatler geliş terminaline iniş yapan yolcularından kaçının uçaktan inerken o yabancı tarafından terastan dürbünle izlendiğini hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz. Yaşları arasındaki farka rağmen pasaportlarını kaybeden iki kişinin ortak özellikleri vardı. İkisi de ortalama 1.75 boyundaydı, geniş omuzları olan zayıf kişilerdi. Gözleri maviydi ve yüzleri onları takip edip soyan İngiliz'inkini andırıyordu. Bunları saymazsak Rahip Jensen 48 yaşındaydı, gri saçları ve altın çerçeveli okuma gözlüğü vardı; Marty Schulberg 25 yaşındaydı, kahverengi saçlıydı ve kalın çerçeveli gözlüğünü gözünden hiç çıkarmıyordu.

Çakal'ın Audley Sokağı'ndaki dairesindeki yazı masasının başına oturduğunda incelediği yüzler bunlardı. Bütün bir gününü tiyatro kostümleri hazırlayan dükkanları, gözlükçüleri ve Amerikan giysilerinde uzmanlaşmış bir erkek giysileri dükkanını ziyaret ederek geçirdi. Mavi renkli kontakt lens, biri altın diğeri kalın çerçeveli iki gözlük, siyah deri ayakkabılar, tişört, iç çamaşırı, beyaz çoraplar ve gök mavisi bir yağmurluk aldı. Hepsi New York'ta yapılmıştı. Ardından rahiplerin giydiği türden beyaz gömlek, rahip yakalığı ve siyah cüppe satın aldı. Aldığı son üç giysinin etiketlerini dikkatli bir şekilde söktü.

O günkü son işi Chelsea'de iki eşcinsel tarafından işletilen peruk mağazasını ziyaret etmek oldu. Buradan, saçı griye ve kestane rengine boyamak için gerekli olan malzemeleri aldı. Ayrıca en kısa sürede en doğal görünümü sağlamak için boyayı nasıl uygulaması gerektiğini öğrendi. Saç boyasını sürebilmek için küçük fırçalar da satın aldı. Amerikan giysilerini saymazsak, asla hiçbir dükkandan bir taneden fazla mal satın almadı.

Ertesi gün, 18 Temmuz'da Le Figaro'nun en altında küçük, bir paragraflık bir haber yayımlandı. Bu habere göre, Police Judiciaire'in, Brigade "Criminelle" Müdür Yardımcısı Komiser Hippolite Dupuy, Orfev-

res Rıhtımı'ndaki ofisinde kalp krizi geçirmiş ve hastaneye giderken ölmüştü. Yerine kimin geçeceği belli olmuştu. Cinayet masasının şefi Komiser Claude Lebel yeni emniyet müdürü olacaktı. Hemen işinin başına geçmesi bekleniyordu. Her gün Londra'da bulduğu bütün Fransız gazetelerini okuyan Çakal, paragrafı bir kere daha okudu ve gözleri başlıktaki "Criminelle" kelimesine takıldı ama üzerine fazla düşünmedi.

Londra Havaalanı'nı gözetlemeye başlamadan önce, bütün suikastı sahte bir kimlikle gerçekleştirmeye karar vermişti. Sahte bir İngiliz pasaportu elde etmek dünyadaki en kolay şeylerden biriydi. Çakal ülke dışına çıkmak isteyen çoğu paralı askerin kullandığı yönteme başvurdu. Öncelikle Thames vadisine gidip ufak köyleri aradı. Ziyaret ettiği üçüncü mezarlıkta amacına uygun bir mezar taşı buldu. Mezar taşı 1931 yılında 2,5 yaşında ölen Alexander Duggan'a aitti. Yaşasaydı Duggan denilen çocuk Çakal'dan birkaç ay büyük olacaktı. Köyün yaşlı rahibi, Duggan'ların aile ağacını hazırlamaya çalışan bir meraklı olduğunu söyleyen ziyaretçiye yardım etmekte oldukça gönüllü davrandı. Ona köyde Duggan soyadlı bir ailenin olduğu söylenmişti. Ziyaretçi nazikçe kilise kayıtlarını görüp göremeyeceğini sordu.

Rahip zaten çok nazik biriydi ama Norman döneminden kalma binanın onarımı için bağış kutusuna yapılan bir bağış havayı daha da yumuşattı. Kilisenin kayıtlarına göre Duggan'ın annesi ve babası geçen yedi yıl içinde ölmüştü, tek oğulları Alexander otuz yıldan uzun süre önce kilise mezarlığına gömülmüştü. Çakal sayfaları karıştırıp 1929'daki doğumlara, evliliklere ve ölümlere baktı. Nisan ayına zarif bir el yazısıyla işlenmiş olan Duggan adını bulması uzun sürmedi.

Alexander James Quentin Duggan, doğumu 3 Nisan 1929, St. Mark Kilisesi, Sanbourne Fishley.

Detayları zihnine not edip rahibe teşekkür etti ve kiliseden ayrıldı. Londra'ya döndüğünde doğum, evlilik ve ölüm kayıt ofisine gitti. Ora-

daki genç asistanlardan birine, Shropshire'daki bir avukatlık firmasında çalıştığını ispatlayan belgeyi gösterdi. Müşterilerden birinin torununun izini bulmaya çalıştıklarını söyledi. Adam ölüp her şeyi torunlarına bırakmıştı. Bu torunlardan biri de Sanbourne Fishley'de 3 Nisan 1929'da doğan Alexander James Quentin Duggan'dı.

İngiltere'deki çoğu kamu görevlisi kendilerine nazikçe sorulduğunda yardımcı olmak için ellerinden geleni yapar ve bu örnekteki asistan da bir istisna değildi. Kayıtlar araştırıldığında bahsi geçen çocuğun araştırmacının söylediği tarihte doğduğu ortaya çıktı. Ama bir trafik kazası sonucu 8 Kasım 1931'de ölmüştü. Çakal birkaç şilin karşılığında doğum ve ölüm sertifikalarının kopyasını aldı. Eve dönmeden önce çalışma bakanlığının ofislerinden birine uğradı ve pasaport başvuru formu aldı. Bir oyuncakçıya gidip 15 şilin karşılığında, çocuklar için hazırlanan baskı setlerinden birini ve ardından postaneye uğrayıp 1 poundluk ödemeli gönderi zarfı satın aldı.

Dairesine döndüğünde başvuru formunu, Duggan'ın adına doldurdu. Sırasıyla, doğum tarihini ve geri kalan bilgileri yazdı. Tarif kısmını, kendi özelliklerine göre doldurdu. Kendi boyunu, saç ve göz rengini yazıp, meslek kısmına 'işadamı' yazmakla yetindi. Duggan'ın doğum sertifikasına bakarak anne ve babasının adlarını doldurdu. Danışılacak kişi kısmına St. Mark'ın Rahibi James Elderly'nin adını yazdı. Sabah konuştuğunda, kilise kapısındaki isim plakasından adamın adını öğrenmişti. Rahibin imzasını taklit ettikten sonra, çocuklar için hazırlanan baskı setini kullanarak üzerinde "St. Mark Kilisesi Sanbourne Fishley" yazan bir mühür hazırladı. Mührü dikkatlice rahibin adının yanına bastı. Fransa'daki pasaport ofisine doğum sertifikasının kopyasını, başvuru formunu ve ödemeli gönderi zarfını yolladı. Ölüm sertifikasını yok etti. Dört gün sonra Le Figaro'yu okuduğu sırada, yeni pasaportu adresine ulaştı. Öğle yemeğinden sonra pasaportu aldı. Aynı gün öğleden sonra

dairesinin kapısını kilitledi, arabasına atlayıp Londra Havaalanı'na gitti ve Kopenhag uçağına bindi. Bilet parasını nakit ödedi. Valizinin altındaki en fazla sıradan bir dergi kalınlığında olan ve tespit edilmesi neredeyse imkansız gizli gözde, Holborne'daki avukatlık firmasındaki kasasından aldığı 2000 sterlin vardı.

Kopenhag'a yaptığı kısa bir iş ziyaretiydi. Kastrup Havaalanı'ndan ayrılmadan önce ertesi günkü Brüksel uçuşunda kendine bir yer ayarladı. Danimarka'nın başkentine vardığında alışverişe çıkmak için çok geç bir saatti. Bu yüzden Kongs Ny Torv'daki Hotel d'Angleterre'de kendine yer ayırttı, Seven Nations'da krallar gibi bir yemek yedi ve Tivoli Bahçeleri'nde dolaşırken Danimarkalı iki sarışınla flört etti. Sabaha karşı birde yatağına dönmüştü.

Ertesi gün Kopenhag'daki en meşhur erkek kıyafetleri dükkanlarından birinden ince bir rahip cüppesi, siyah yürüyüş ayakkabıları, bir çift çorap, iç çamaşırı seti ve üç beyaz gömlek satın aldı. Bütün bunları alırken hepsinin Danimarka etiketi taşımasına dikkat etti. Aslında üç beyaz gömleğe ihtiyacı yoktu; onları almasının tek nedeni, gömleklerdeki etiketleri Londra'da rahiplik yemini etmeye hazırlanan bir teoloji öğrencisi olduğunu söyleyerek aldığı rahip gömleklerine aktarabilmekti.

Son alışverişinde Fransa'nın belli başlı katedrallerini ve kiliselerini anlatan Danimarkaca bir kitap aldı. Tivoli Bahçeleri'nde, göl kenarındaki bir restoranda yemek yedikten sonra ve 3:15 uçağıyla Brüksel'e gitti.

4. Bölüm

Paul Goossens gibi yetenekleri şüphe götürmeyen bir adamın, ellili yaşlara geldiğinde yanlış yola sapmasının nedenleri, hem arkadaşları hem çok sayıdaki müşterisi hem de Belçika polisi için tam bir sırdı. Liege'deki Fabrique Nationale'deki örnek bir eleman olarak geçirdiği otuz yıl, ona hesaplamaların kusursuz olması gereken bir mühendislik dalında tartışılmaz bir ün kazandırmıştı. Dürüstlüğünden kimsenin şüphesi yoktu. Ayrıca bu otuz yıllık süreçte şirketin en önemli silah uzmanı haline geldi. En ufak kadın silahından, ağır makineli tüfeklere kadar bütün silahlar onun uzmanlık alanınaydı.

Sicili inanılmazdı. İşgalin ardından Almanlar tarafından el konulup işletilen silah fabrikasında çalışmayı sürdürmüş olsa da, sonradan yapılan incelemeler gizliden gizliye Fransız direnişine hizmet ettiğini ortaya çıkardı. Onun da bir parçası olduğu grubun temin ettiği güvenli evler, müttefik paraşütçülerinin hayatlarının kurtulmasını sağladı. Kurduğu sabotaj çetesinin işiyse üretilen silahların düzgün çalışmamasını ve Almanlar'ın elinde patlamasını sağlamaktı. Bu yaptıkları, avukatları tarafından mahkemede onun lehine kullanıldı. Cezasını hafifletmekte büyük etkisi oldu ve jüri bu eylemlerinden asla bahsetmemiş olmasının gerekçesi olarak, madalya almanın onu utandıracağını söylemesinden etkilenmişti.

Ellilerine geldiğinde yüklü bir silah anlaşması sonucunda yabancı bir müşterinin büyük miktarda parasını iç edince ondan şüphelenmeye başladılar. Şirketteki bölüm başkanlarından biriydi. Üstleri, polisin bütün soruşturmalarında, Bay Goossens'in güvenilir biri olduğunu ve asla bir suç işlemeyeceğini söylediler.

Şirket yöneticilerinden biri mahkemede bile onun lehine konuştu ama mahkemeye başkanlık eden yargıç ne bu tanıklığı ne Goossens'in geçmişteki başarılarını yeterli bulmadı. Goossens mahkeme sonucunda, güven gerektiren bir pozisyona ihanet ettiği gerekçesiyle on yıl hapis cezasına çarptırıldı. Temyizde bu ceza beş yıla indirildi. Üç buçuk yılda iyi halden çıktı.

Karısı onu boşamış ve çocuklarını yanında götürmüştü. Liege'in banliyösündeki eski hayatı artık sona ermiş; biçilmiş çimenler ve sıcak aile hayatı geride kalmıştı. Eski işi ve kariyeri de uçup gitmişti. Önce Brüksel'de ufak bir daire tuttu, daha sonra şehrin dışındaki bir eve taşındı. Sonunda, Batı Avrupa yeraltı dünyasının gayri resmî silah kaynağı olarak işleri açıldığında, serveti de büyüdü.

60'ların başına gelindiğinde "L'armurier" lakabını kazanmıştı: Silahçı. Bütün Belçika vatandaşları ölümcül silah, altıpatlar, otomatik silah, tüfek ya da herhangi bir tabanca alma hakkına sahipti. Tek yapmaları gereken, Belçikalı olduklarını belgeleyen bir kimlik kartı göstermekti. Her silah ve cephane satışında silah, imalatçısının defterine işlenir ve alan kişinin kimlik numarası yazılırdı. Goossens, kendi kartını değil, her zaman başkalarının kimliklerini kullanırdı.

Şehrin en büyük yankesicilerinden biriyle bağlantı kurmuştu. Devlet hapishanesinin misafiri olmadığı zamanlarda bu adam, her cepten her cüzdanı kolaylıkla çalabilirdi. Goossens bu cüzdanları para karşılığında hırsızdan satın alıyordu. Ayrıca elinin altında düzenli olarak yararlandığı, sahte evrak hazırlama konusunda uzman bir kalpazan vardı. Adam 40'lı yılların sonunda büyük miktarda Fransız frankı basmış ama ne yazık ki Banque de France yazarken farkında olmadan u'yu koymayı unutmuştu (o zamanlar çok gençti). Ardından sahte pasaport işine girip büyük başarı elde etmişti. Goossens bir müşterisi için silah almaya ihtiyaç duyduğunda, silahçının dükkanına giden kişi asla kendi gitmez-

di. Sahte veya çalıntı bir kimlik kartıyla hapishaneden yeni çıkmış birini veya işsiz bir adamı kendi yerine yollar, en kötü ihtimalle tiyatro dünyasında sahneleri fethederken işsiz kalmış oyunculardan birini tutardı.

Kendi personeli içinde sadece yankesici ve kalpazan onun kim olduğunu biliyordu. Müşterilerinden de sadece Belçika yeraltı dünyasının en önemli isimleri, Goosens'in gerçek kimliğinden haberdardı. Bu kişiler onu rahat bırakmakla kalmıyor aynı zamanda yakalandıklarında silahlarını nereden aldıklarını söylemeyerek adamın güven içinde çalışmasını sağlıyordu. Goossens onlara her zaman lazımdı.

Yine de bu durum Belçika polisinin, Goossens'in yaptığı işlerin çoğundan haberdar olmasını engellemedi. Ama onu yakalayamadılar çünkü asla üzerinde çalıntı malla ortalıkta dolaşmıyordu. Mahkemede hüküm giymesini sağlayacak bir tanık bulma şansları olmadı. Garajındaki ekipmanlardan haberleri vardı ama yaptıkları bütün baskınlarda, sahte madalyonlar ve Brüksel hatırası heykelcikler dışında bir şey bulamadılar. Son baskında onlara polis kuvvetlerine olan saygısının göstergesi olarak Manneken Piss biblosu hediye etti.

21 Temmuz 1963 gününün sabahı, en iyi müşterilerinden biri olan eski bir paralı askerin referansıyla kendisine gönderilen İngiliz'i beklerken içi rahattı. 1960'tan 1962'ye kadar Katanga için savaşan ama artık Belçika'nın başkentindeki kerhaneleri işleten eski askerin sözüne güvenirdi.

Ziyaretçi önceden konuşulduğu gibi öğlen geldi ve Goossens ona koridorun sonundaki ufak ofisini gösterdi.

Ziyaretçisi ofise geçip oturduğunda Goossens, "Rica etsem gözlüğünüzü çıkarabilir misiniz?" diye sordu. Uzun boylu İngiliz tereddüt ettiğinde ekledi: "İş ilişkimiz devam ettiği sürece birbirimize güvenmemiz

daha iyi olacaktır. Bilmem beni anlıyor musunuz? Bir içki ister misiniz?"

Pasaportuna göre adı Alexander Duggan olan adam güneş gözlüğünü çıkardı ve soru sorarcasına iki bira doldurmakta olan silah satıcısına baktı. Goossens masasının arkasına geçip birasını yudumladı ve sakin bir sesle sordu,

"Size nasıl yardımcı olabilirim Mösyö?"

"Sanırım Louis sizi arayıp geleceğimi haber verdi."

"Kesinlikle." Goossens başını salladı. "Aksi takdirde burada olamazdınız."

"Size işimin ne olduğunu söyledi mi?"

"Hayır. Sizi Katanga'dan tanıdığını ve ağzınızın sıkı olduğuna güvence verebileceğini söyledi. Bir silaha ihtiyacınız varmış ve nakit ödeme yapmaya hazırmışsınız. sterlin olarak."

İngiliz yavaşça başını salladı. "Eh, ben sizin işinizi bildiğime göre sizin benim işimi bilmemeniz için bir neden yok. Ayrıca ihtiyacım olan silah, sıra dışı birtakım değişiklikler yapılmış özel bir silah olacak. Benim... şey... uzmanlık alanım, güçlü ve zengin düşmanları olan insanları ortadan kaldırmak. Doğal olarak bu adamların kendileri de çoğunlukla güçlü ve zengin. İşim her zaman kolay değil çünkü kendilerini koruyacak özel korumalar tutabiliyorlar. Bu tür bir iş planlama ve iyi bir silah gerektiriyor. Elimde böyle bir iş var ve bir tüfeğe ihtiyacım olacak."

Goossens yeniden birasını yudumlayıp misafirine bakarak başını salladı.

"Mükemmel, mükemmel. Benim gibi bir uzmansınız demek. Burada bir meydan okuma seziyorum. Aklınızda ne tür bir tüfek var?"

"Önemli olan tüfeğin tipi değil. Sorun, işin getirdiği birtakım kısıtla-

malar ve bu kısıtlamalar dahilinde düzgün çalışacak bir tüfek bulmak."

Goossens'in gözleri zevkle parladı.

"Özel bir silah," dedi memnun bir şekilde. "Tek bir adam ve tek bir iş için özel olarak yapılacak bir silah, asla başka bir örneği olmayacak bir silah. Doğru adama geldiniz. Gerçekten de bir meydan okuma seziyorum sevgili Mösyö. Bana gelmenize sevindim."

Belçikalı'nın profesyonellikten kaynaklanan heyecanı, İngiliz'in gülümsemesine yol açtı. "Ben de size geldiğime sevindim Mösyö."

"Şimdi söyleyin bana, bahsi geçen kısıtlamalar nedir?"

"En büyük kısıtlama ebatlarla ilgili, uzunluk değil ama kullanılan parçaların fiziksel cüssesi. Şarjör ve namlu şundan büyük olmamalı..." Sağ elini kaldırdı, orta parmağının ucuyla başparmağını birleştirip çapı 5 santimlik bir çember oluşturdu.

"Bu nedenle her seferinde tek kurşun atan bir silah olacak çünkü aksi takdirde gaz bölmesinin bundan büyük olması gerekir ki böyle bir seçenek yok. Bütün parçaları sökülüp takılabilecek bir tüfek istiyorum."

Goossens tavana bakarak başını salladı, zihni ziyaretçisinin söylediği bütün detayları tek tek gözden geçiriyor, bütün parçaları ince bir tüfeğin görüntüsünü gözünün önünde oluşturmaya çalışıyordu.

"Devam edin lütfen," diye mırıldandı.

"Diğer taraftan Mauser 7.92 veya Lee Enfield 303 kalibre de olamaz çünkü yan tarafta bir çıkıntısı olsun istemiyorum. Bana mermiyi doğrudan sürmeyi sağlayan bir kol gerek. Bir de ateş etmeden hemen önce takılabilecek bir tetik."

"Neden?" diye sordu Belçikalı.

"Çünkü bütün mekanizma, taşınmak için yuvarlak bir muhafazaya yerleştirilebilmeli ve kesinlikle dikkat çekmemeli. Muhafazanın çapı size gösterdiğimden büyük olmamalı, bunun nedenlerini size açıklayaca-

ğım. Sökülüp takılabilen bir tetik yapmak mümkün mü?"

"Kesinlikle, her şey mümkün. Elbette arkadan doldurulan tek atışlık bir tüfek tasarlanabilir. Ama o zaman sürgü kullanmak gerekir ve o da yer tutacaktır. Ayrıca namlunun tamamını içine alacak tek parçalı çelik dürbünün özel olarak yapılması gerekecek. Küçük bir atölye böyle bir silahı sıfırdan yapabilir, kolay bir iş değil ama mümkün."

"Ne kadar sürer?" diye sordu İngiliz.

Belçikalı omuz silkip ellerini iki yana açtı. "Korkarım ki birkaç ay."

"O kadar zamanım yok."

"O zaman zaten var olan bir tüfeği alıp üzerinde değişiklikler yapmak gerekecek. Lütfen devam edin."

"Tamam. Silah hafif olmak zorunda. Büyük kalibreli olması gerekmiyor, kurşun ne olursa olsun işimi görecektir. Kısa bir namlusu olmalı, yirmi santimden uzun değil..."

"Ne kadarlık bir mesafeye atış edeceksiniz?"

"Orası hâlâ belli değil ama 130 metreden uzun olacağını sanmıyorum."

"Başa mı yoksa gövdeye mi ateş edeceksiniz?"

"Baş olmak zorunda. Gövdeyi tutturmak daha kolay ama kafaya ateş etmek daha emin."

"Öldürmek içinse evet, eğer iyi bir atış olursa," dedi Belçikalı. "Ama göğsü tutturmak daha kolay. En azından insan 130 metreden, kısa namlulu düşük kalibreli bir silah kullanıyorsa. Üstelik arada engeller olacaktır." "Zannedersem," diye ekledi, "bu noktadaki şüphelerinizden biri, aradan geçecek insanlar olduğunu varsaymanız değil mi?"

"Evet, bu mümkün."

"İkinci bir atış için şansınız olacak mı? Silahın yapısı nedeniyle kovanı çıkarıp yeni bir kurşun sürmenin ve tekrar nişan almanın kolay ol-

mayacağını hatırlatmak isterim."

"Kesinlikle hayır. Susturucu kullanırsam ve ilk kurşun açık farkla ıskalarsa belki ikinci bir kurşun sıkacak şansım olur ama ilk kurşun şakağına isabet etse bile, kaçabilmem için susturucuya ihtiyacım var. İnsanlar kurşunun nereden geldiğini anlayana kadar birkaç dakikam olacaktır."

Belçikalı başını sallamayı sürdürdü ama artık not defterine bakıyordu.

"Bu durumda kesik kurşun kullanmanız daha iyi. Silahınızla beraber birkaç tane hazırlarım. Ya da patlayıcı kurşunlar. Neden bahsettiğimi biliyor musunuz?"

İngiliz başını salladı. "Gliserin mi civa mı?"

"Civa daha iyi. Daha temiz bir iş çıkarır. Tüfekle ilgili başka söylemek istediğiniz var mı?"

"Korkarım ki evet. İnce olabilmesi için tutma yerinin altındaki ahşap parça çıkarılmak zorunda. Ateş etmek için bir Sten tabancası gibi yapısı olmalı. Üç parçanın her biri; üst parça, alt parça ve omuz desteği, üç parçaya ayrılabilmeli. Son olarak etkili bir susturucusu ve teleskopik dürbünü olmalı. Her ikisi de tüfekten çıkarılıp ayrı olarak taşınabilmeli."

Belçikalı uzun uzun düşündükten sonra birasını bitirdi. İngiliz sabırsızlanmaya başladı.

"Ne diyorsunuz, yapabilir misiniz?"

Goossens bir rüyadan uyandırılmış gibi irkildi. Özür dilercesine gülümsedi.

"Lütfen beni affedin. Oldukça karışık bir sipariş. Ama evet, yapabilirim. Şimdiye kadar benden istenilen bir silahı temin edemediğim olmadı. Sizin tarif ettiğiniz silahı oluşturacak parçaları kimsenin şüphesini

çekmeden elde etmek için dikkatli davranmam gerekiyor. Tarif ettiğiniz şey bir av. Ava, av tüfeği gerekir ve alacağınız bu olacak. Yirmi iki kalibre olmaz, çünkü o ancak tavşanlar içindir. Remington 300 de olmaz çünkü tarif ettiğiniz ebatlara uymuyor.

Sanırım istediğiniz gibi bir silah aklımda var. Üstelik burada, Brüksel'de bazı spor dükkanlarından bu silahı temin etmek mümkün. Pahalı bir tüfek, rahatlıkla hedefi tutturabileceğiniz şekilde tasarlanmış. Hata payı çok düşük, mekanizması güzel, hafif ve ince. Genelde ceylan avlamakta kullanılır ama patlayıcılı kurşun yerleştirecek olursanız rahatlıkla işinizi görür. Lütfen söyler misiniz, şey... bahsi geçen beyefendi yavaş mı hareket edecek, hızlı mı yoksa sabit mi olacak?"

"Sabit olacak."

"O zaman hiç sorun çıkmayacaktır. Kabzayı üçe ayırmak ve tetiği takılıp çıkarılabilir hale getirmek, silah ustasının rahatlıkla halledebileceği şeyler. Susturucu takılabilmesi için namlunun ucunu ayarlama ve namluyu kısaltma işini kendim yapabilirim ama namlu kısaldığı zaman hata payı artacaktır. Çok üzücü. İyi bir nişancı mısınız?"

İngiliz başını salladı.

"O zaman hareketsiz bir insana teleskopik dürbünle 130 metreden nişan aldığınızda sorun yaşayacağınızı sanmıyorum. Susturucuya gelince, onu kendim imal edeceğim. Susturucu karışık bir parça değildir ama temin edilmesi zordur. Özellikle tüfekler için yapılan uzun susturucular. Çünkü avlanırken kullanılmaz. Şimdi Mösyö, biraz önce silahı taşımak için yuvarlak bir muhafaza gerektiğinden bahsettiniz. Aklınızdaki tam olarak ne?"

İngiliz ayağa kalktı. Masanın etrafından dolanıp ufak tefek Belçikalı'ya doğru eğildi. Elini ceketinin cebine şoktuğunda bir an için küçük adamın gözlerinde korku kıvılcımları belirdi. İlk kez, katilin yüzündeki

ifadenin hiç değişmediğine ve gözlerinin bulut parçalarını andıran gri gölgelerle kaplı olduğuna dikkat etti. İngiliz cebinden gümüş bir kalem çıkardı.

Goossens'in not defterine birkaç saniye bir şeyler çiziktirdi.

"Bunu tanıyor musunuz?" dedi, not defterini silah ustasına verirken.

"Elbette," diye yanıt verdi Belçikalı, detaylı bir şekilde çizilmiş taslağı inceledikten sonra.

"Tamam. Bütün nesne iç içe geçmiş bir dizi alüminyum tüpten oluşuyor. Bu..." Kalemle çizimin üst kısmına vurdu... "Tüfeğin parçalarından birini içeriyor. Diğer dipçik şuraya girecek. Her ikisi de şu kısmı oluşturan tüplerin içinde gizleniyor. Omuza gelen parça şuraya yerleşecek. Anlayacağınız üzere, bu kısım iki ayrı amaçla kullanılan tek parça. İşte..." Taslağın başka bir noktasını işaret ettiğinde Belçikalı'nın gözleri iri iri açıldı. "En ince kısım namlunun yerleştirileceği kısım. Dürbün olduğunda gez ve arpacığa gerek yok. Yani diğer parçalar sökülünce bu parça rahatlıkla muhafazaya sığacaktır. Şuradaki ve diğer taraftaki son parçalar dürbünle susturucuyu içine alacak ama çözülmesi gereken bir de kurşun sorunu var. En iyisi hepsini alttaki bölmeye doldurmak. Bütün bu parçalar birleştirildiği zaman tam olarak göründüğü şey olmalı. Kimse şüphelenmemeli. Parçalara ayrıldığı zaman içine kurşunların, susturucunun, dürbünün, tüfeğin yerleştirildiği kaplar ortaya çıkmalı. Anladınız mı?"

Ufak tefek Belçikalı birkaç saniye çizime baktı. Ardından ayağa kalkıp elini uzattı.

"Mösyö," dedi eğilerek adamı selamlarken, "bu dahice. Hem tespit edilmesi imkansız hem son derece basit. Sizin için onu hazırlatacağım."

İngiliz ne memnun ne rahatsız oldu.

"Güzel," dedi. "Şimdi zaman meselesi var. Silaha on dört gün içinde

ihtiyacım var, bunu ayarlayabilir misiniz?"

"Evet. Üç gün içerisinde silahı temin ederim. Gerekli değişikliklerin yapılması bir haftalık iş. Dürbünü almak sorun değil. Dürbün tipini bana bırakabilirsiniz, 130 metre için ne gerekeceğini biliyorum. Ama kalibrasyonu kendiniz kontrol etmelisiniz. Susturucuyu yapmak, kurşunları düzenlemek ve muhafazayı imal etmek... evet, geceli gündüzlü çalışmak koşuluyla söylediğiniz zaman diliminde bitirilebilir. Ancak konuşulması gereken son dakika sorunları çıkması ihtimaline karşı bir iki gün önce buraya dönmelisiniz. On iki gün içinde geri gelebilir misiniz?"

"Evet, yedi ila on dört gün içindeki herhangi bir zaman olur. Ama teslim tarihi en geç on dördüncü gün. 4 Ağustosta Londra'ya dönmüş olmalıyım."

"Eğer son görüşmemiz ve ödemeyi yapmak için 1 Ağustos'ta buraya gelmeyi başarırsanız 4 Ağustos sabahı bütün detaylarıyla sizi tatmin edecek şekilde tamamlanmış olan silahınıza kavuşacaksınız."

"Güzel. Şimdi masraflar ve ücretiniz konusuna gelelim," dedi İngiliz. "Ne kadar tutacağını biliyor musunuz?"

Belçikalı bir süre düşündü. "Bu tür bir iş için, bütün detaylar, yapılması gereken değişiklikler ve bu işi yapmakta kullandığım bilgi ve deneyimim karşılığında 1000 sterlinlik bir ücret talep edeceğim. Bu ücretin normalden yüksek olduğunu biliyorum ama bahsettiğimiz sıradan bir tüfek değil. Bir sanat eseri. İnanıyorum ki Avrupa'da size bu silahı hazırlayabilecek ve her şeyin mükemmel olmasını sağlayacak tek kişi benim. Sizin gibi, ben de Mösyö alanımın en iyisiyim. Ve en iyi için her zaman daha fazla para ödenir. Bunlara ek olarak, silahın kurşunların ve malzemenin alımı var. Yani 200 sterlin daha."

"Uygun," diye karşılık verdi İngiliz. Pazarlık yapmadı. Yeniden ceke-

tinin cebine uzandı ve 5 sterlinlik banknotlar çıkardı. Hepsi 20'lik desteler halindeydi. Beş desteyi alıp adama verdi. "Önerim," diye devam etti düz bir sesle, "ciddiyetimi göstermek ve masraflarınızı karşılamak için 500 sterlinlik bir ön ödeme yapmak olacak. On bir gün sonra geri geldiğimde kalan 700 sterlini getireceğim. Sizin için uygun mu?"

"Mösyö," dedi Belçikalı parayı cebe indirirken, "hem bir profesyonel hem de beyefendi olan biriyle iş yapmak büyük bir zevk."

"Başka taleplerim de var," diye devam etti ziyaretçi, sözü bölünmemiş gibi. "Louis'le temasa geçmeyi denemeyeceksiniz. Ona da, başka birine de gerçek kimliğimi sormayacaksınız. Kimin için çalıştığımı veya kime karşı çalışacağımı öğrenmeyi denemeyeceksiniz. Bunlardan herhangi birini denemeniz halinde eylemlerinizden haberdar olacağıma emin olun. Böyle bir şey yaşanacak olursa kendinizi ölü bilin. Buraya döndüğümde polisi aramış veya tuzak kurmuş olursanız sizi öldürmekte tereddüt etmem. Anlaşıldı mı?"

Goossens bembeyaz oldu. Koridorda durup İngiliz'e baktı. Özel veya sıra dışı silahlar sipariş etmeye geldiklerinde Belçika yeraltı dünyasından pek çok sert adamla yüzleştiği olmuştu. Bunlar zorlu adamlardı ama kanalın diğer tarafından gelen ve iyi korunan önemli birini öldürmeyi planlayan bu adamda mesafeli ve tartışmasız bir şeyler vardı. Öldüreceği kişinin çete dünyasından biri olmadığı belliydi; önemli biri, belki bir politikacı. Goossens bir an için itiraz etmeyi düşündü ama ardından bunun akıllıca olmayacağına karar verdi.

"Mösyö," dedi alçak sesle, "sizinle ilgili hiçbir şey bilmek istemiyorum. Elinize geçecek silahın seri numarası olmayacak. Anlıyorsunuz ya, benim için önemli olan sizin üzerinizden asla izimin sürülmemesi. Bu yüzden sizinle ilgili zaten bildiklerimden fazlasını bilme ihtiyacı duymuyorum. *İyi günler Mösyö*."

Çakal parlak gün ışığına adım attı ve iki sokak öteden bir taksiye binip şehir merkezindeki Hotel Amigo'ya geri döndü.

Silahları alabilmek için Goossens'in bir yerlerde bir kalpazanı olması gerektiğini biliyordu ama kendisi bir kalpazan bulmayı tercih etti. Yine Katanga'dan tanıdığı Louis ona yardımcı oldu. Zaten zor bir şey değildi. Brüksel sahte kimlik belgeleri endüstrisinin merkeziydi ve gerekli belgelere sahip olmayan pek çok yabancı bu alanda çalışanların yardımına ihtiyaç duyardı. 60'ların başında Brüksel, paralı askerlerin operasyon merkeziydi, sonradan Kongo'daki Fransızlar ve Güney Afrika'daki İngiliz birlikleri birleşip işi ele geçirmişti. Katanga elden gittiğinde 300 kadar askeri danışman boşta kaldı. Bu adamlar, ceplerinde sahte kimliklerle fahişe mahallesinin etrafındaki barlarda vakit öldürürdü.

Çakal, aradığı adamı Neuve Sokağı'ndaki barda buldu. Görüşmeyi Louis ayarlamıştı. Kendini tanıttı ve birlikte köşedeki masaya geçtiler. Çakal kendi adına olan ehliyetini çıkardı. İki yıl önce Londra şehir konseyi tarafından verilmişti ve hâlâ birkaç ayı vardı.

"Bu," dedi Belçikalı'ya, "artık ölü olan bir adama ait. İngiltere'de araba kullanmam yasak olduğundan, kendi adıma düzenlenmiş yeni bir birinci sayfaya ihtiyacım var."

Duggan adına hazırlanmış pasaportu kalpazanın önüne koydu. Karşısındaki adam pasaportu inceledi, ne kadar yeni olduğuna baktı ve birkaç gün önce verildiğini görünce tartan gözlerle İngiliz'i süzdü.

"Gerçekten," diye mırıldandı ve küçük kırmızı ehliyeti açtı. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı.

"Zor değil Mösyö. İngiliz yöneticilerinin hepsi birer beyefendi. Resmî evrakların sahtesinin yapılabileceğini düşünmediklerinden çok az önlem alıyorlar. Bu kağıt..." Ehliyet numarasının ve ismin yazılı olduğu ilk sayfayı inceledi, "bir çocuğun baskı makinesiyle bile basılabilir. Fi-

ligranı halletmek kolay. Bu istediğiniz hiç sorun değil. Başka bir isteğiniz var mı?"

"İki evrak daha gerekli."

"Ah. Söylememi mazur görürseniz bu kadar basit bir iş için benimle temasa geçmiş olmanız biraz garip. Londra'da bu işi birkaç saat içinde halledebilecek adamlar olmalı. Diğer evraklar nedir?"

Çakal evrakları bütün detaylarıyla anlattı. Belçikalı gözlerini kısarak düşüncelere daldı. Cebinden bir paket Bastos çıkardı, İngiliz'e uzattı, İngiliz reddedince kendine bir sigara yaktı.

"Bu istedikleriniz kolay değil. Gerçi Fransız kimlik kartı halledilebilir, üzerinde çalışabileceğim pek çok kimlik kartı var. İyi bir sonuç elde edebilmek için evrakın orijinalinin olması gerektiğini anlıyorsunuzdur. Ama diğeri... daha önce bir örneğini gördüğümü sanmıyorum. Son derece sıradışı bir talep."

Çakal yanlarından geçen garsona içki sipariş ederken duraksadı. Garson uzaklaştığında konuşmaya devam etti.

"Bir de fotoğraf meselesi var. Kolay değil. Yaş, saç rengi ve boy konusunda farklılıklar olması gerektiğini söylediniz. Sahte evrak yaptıranların çoğu evraktaki fotoğrafın kendilerine benzemesini ister çünkü bütün kişisel detaylar sahtedir ama siz, şimdiki halinize benzemeyen yeni bir fotoğraf istiyorsunuz, bu da işleri zorlaştırıyor."

Karşısındaki İngiliz'i süzerek birasının yarısını içti. "Bunu başarmak için sizin yaşınızda, hatları sizinkine benzeyen bir adam bulmak gerek. En azından yüz ve kafa yapısı olarak. Ardından saçı istediğiniz kadar kısa kestirilmeli. Ancak ondan sonra bu adamın fotoğrafı evraklara yerleştirilebilir. O noktadan sonra o adama benzemek veya benzememek sizin sorununuz. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Evet," diye karşılık verdi Çakal.

"Bunu halletmek zaman alacak. Brüksel'de ne kadar kalabilirsiniz?"

"Fazla değil," diye karşılık verdi Çakal. "Kısa süre içinde buradan ayrılmak zorundayım ama 1 Ağustos'ta geri geleceğim. Ondan sonra üç gün daha kalma şansım olacak ama ayın 4'ünde Londra'ya doğru yola çıkacağım."

Belçikalı bir süre düşündü ve önündeki pasaport fotoğrafına baktı. Ardından pasaportu katlayıp cebindeki kağıda Alexander James Quentin Duggan adını not aldıktan sonra İngiliz'e geri verdi. Kağıt parçasını ve ehliyeti cebine attı.

"Tamam. Halledilebilir. Yine de yüzünüzün fotoğrafını çekmem gerek, hem önden hem profilden. Bu iş zaman alacak ve bol para gerekecek. Yapılması gereken ekstra harcamalar var. Bir meslektaşımla birlikte bahsi geçen ikinci kartı elde edebilmek için yankesicilik yapmaya Fransa'ya gitmemiz gerekebilir. Elbette ilk olarak Brüksel'de istediğiniz evrakı arayabilirim ama zaman sınırı düşünüldüğünde..."

"Ne kadar?" diye sordu İngiliz.

"Yirmi bin Belçika Frangı."

Çakal bir an düşündü. "Yüz elli İngiliz sterlini. Tamam. Size 100 sterlin depozito ödeyeceğim. Kalanını teslimatta veririm."

Belçikalı ayağa kalktı. "O zaman portre fotoğraflarını çekmeye gitsek iyi olur. Kendi stüdyom var."

Bir taksiye binip, bir kilometreden biraz fazla mesafedeki ufak daireye gittiler. Bodrum katı fotoğraf stüdyosuna dönüştürülmüştü, dışarıdaki tabela burasının pasaport fotoğrafları konusunda uzmanlaşmış ticari bir müessese olduğunu gösteriyordu. Vitrin, yoldan geçen birinin stüdyonun sahibinin başarılı çalışmaları olduğunu varsayacağı fotoğraflarla kaplıydı. İki kızın portreleri, evli bir çiftin berbat şekilde rötuşlanmış düğün fotoğrafı ve yüzükoyun uzanmış iki tombul bebek. Belçikalı

merdivenlerden inip ön kapıya gitti, kapıyı açıp misafirini içeri aldı.

Fotoğraf çekimi iki saat sürdü. Bu zaman diliminde Belçikalı, penceredeki portreleri çeken kişinin asla gösteremeyeceği bir yetenek sergiledi. Köşedeki kilitli sandıkta pahalı kameralar ve flaş ekipmanı yer alıyordu. Ayrıca saç boyaları, peruklar, çeşit çeşit gözlükler ve tiyatrolarda kullanılan makyaj malzemeleri vardı.

Fotoğraf çekiminin ortalarında Belçikalı gerçek fotoğraf için birini aramanın gerekliliğini tekrarladı. Yaklaşık yarım saat Çakal'ın yüzünü inceledi, makyaj yaptı ve aniden sandığın yanına gidip elinde bir perukla geri döndü.

"Bununla ilgili ne düşünüyorsunuz?"

Kısa kır saçlı bir peruktu.

"Saçlarınızı kısa kestirip bu renge boyayacak olursanız sizce böyle görünür mü?"

Çakal peruğu alıp inceledi. "Deneyip fotoğrafta nasıl durduğunu görebiliriz," diye önerdi.

İşe yaradı. Belçikalı, yarım saat sonra elinde altı fotoğrafla karanlık odadan çıktı. Birlikte fotoğrafları masaya koyup incelediler. Yaşlı ve yorgun görünüşlü adamın yüzüne baktılar. Teni neredeyse griydi. Gözlerinin altında morluklar vardı. Adamın ne sakalı ne bıyığı vardı ama gri saçları en az ellili yaşlarındaymış gibi görünmesini sağlamıştı ve sağlam bir ellilik olduğu söylenemezdi.

"Sanırım bu işimizi görür," dedi Belçikalı sonunda.

"Sorun şu ki," diye karşılık verdi Çakal, "bu etkiyi yaratmak için makyaj malzemeleriyle yarım saat çalışman gerekti. Bir de peruk meselesi var. Bunları kendi başıma yapamam. Üstelik burada yapay ışık altındayız ama bu evrakları göstermem gerektiğinde açık havada olacağım."

"Ama önemli olan da bu," diye karşılık verdi kalpazan. "Fotoğrafın birebir benzeri olmayacaksınız, fotoğraf da sizin birebir benzeriniz olmayacak. Evrakları inceleyen adamın nasıl düşündüğünü hesaba katmalısınız. Önce gerçek yüze bakar ardından evrakları ister. Sonra fotoğrafları görür. Zihninde zaten karşısındaki adamın görüntüsü vardır. Bu durum yargısını etkiler. Benzerlikleri arar, uyumsuzlukları değil.

"İkinci olarak bu fotoğraf 25'e 25 santim. Kimlik kartındaki fotoğraf 3'e 4 olacak. Üçüncüsü, bire bir benzerlikten kaçınmak gerekir. Eğer kart birkaç yıl önce verilmişse adamın değişmiş olması kaçınılmazdır. Bu fotoğrafta gömlekli bir pozunuz var. Böyle bir gömlek giymekten kaçının ya da boynunuza bir kravat veya fular bağlayın.

"Son olarak size yaptıklarım arasında rahatlıkla taklit edilemeyecek hiçbir şey yok. Asıl mesele elbette saç. Kısacık kesilmeli ve griye boyanmalı. Belki bu fotoğraftakinden de griye ama kesinlikle daha koyu bir renge değil. Yaşın etkisini arttırmak için iki üç günlük kirli sakal bırakın. Ardından kör bir jiletle traş olun ve birkaç yerinizi kesin. Yaşlılar genellikle bunu yapar. Ten rengine gelince, bu hayati önem taşıyor. Acıma yaratmak için gri ve yorgun bir ton olmalı. Hasta görünüşlü olmalısınız. Kordit* bulmanız mümkün mü?"

Çakal kalpazanın söylediklerini hayranlıkla dinledi ama yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. O gün ikinci kez işini çok iyi bilen bir profesyonelle temasa geçmeyi başarmıştı. İş bittiği zaman Louis'e uygun şekilde teşekkür etmeyi kendine hatırlattı.

"Bunu ayarlamak mümkün," dedi temkinli bir sesle.

"İki üç parça kordit çiğnenip yutulduğu zaman yarım saat içinde berbat bir mide bulantısına yol açar. Rahatsız edicidir ama felaket değildir. Ayrıca tenin griye dönmesine ve yüzün terlemesine neden olur.

* Dumansız barut.

Ordudayken hasta numarası yapmak için onları kullanırdık."

"Bilgi için teşekkürler. Şimdi işin kalanına gelelim, evrakları zamanında bitirebilecek misiniz?"

"Teknik açıdan herhangi bir sorun yok ama ikinci Fransız evrakının orijinalini ele geçirmek hâlâ bir sorun. O evrakı elde etmek için acele etmeliyim ama ağustosun ilk günlerinde gelecek olursanız hepsini sizin için hazırlamış olurum. Siz... masrafları karşılamaktan bahsetmiştiniz..."

Çakal ceketinin iç cebine uzandı ve yirmi tane 5'likten oluşan bir desteyi Belçikalı'ya uzattı.

"Sizinle nasıl temasa geçebilirim?" diye sordu.

"Bu gece olduğu gibi temas kurmanızı önereceğim."

"Çok riskli. Sizinle temasa geçmemi sağlayan aracı kaybolmuş veya şehir dışına çıkmış olabilir, o zaman sizi bulmamın imkanı olmaz."

Belçikalı bir dakika kadar düşündü. "O zaman ağustosun ilk üç günü saat altı ile yedi arasında bu gece buluştuğumuz barda olacağım. Gelmezseniz anlaşmanın yattığını varsayacağım."

İngiliz, peruğu çıkardı ve yüzündeki makyajı makyaj temizleyicisi sürülmüş bir bezle sildi. Konuşmadan kravatını taktı ve ceketini giydi. İşi bittiğinde Belçikalı'ya döndü.

"Netleştirmek istediğim bazı konular var," dedi sakin bir sesle. Sesindeki arkadaş canlısı ton tamamen kaybolmuş ve sisli kanal gibi donuk olan bakışlarını Belçikalı'ya dikmişti. "İşi bitirdiğiniz zaman söz verdiğiniz gibi bana geleceksiniz. Yeni ehliyeti ve ehliyette çıkardığınız sayfayı bana geri vereceksiniz. Ayrıca şimdi çektiğiniz fotoğrafların tüm negatiflerini ve baskılarını istiyorum. Duggan ve ehliyetin sahibinin adını unutacaksınız. Fransız evraklarına yerleştireceğiniz ismi kendiniz seçebilirsiniz ama sıradan ve yaygın bir Fransız ismi olmasına özen

gösterin. Evrakları bana verdikten sonra o ismi de unutacaksınız. Bir daha bu işten, başka hiç kimseye bahsetmeyeceksiniz. Bu söylediklerimin herhangi birini yapmayacak olursanız öleceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Belçikalı birkaç saniye adamın bakışlarına karşılık verdi. Geçen üç saat boyunca İngiliz'in arabayla İngiltere'ye gitmek ve ne idüğü belirsiz amaçları doğrultusunda orta yaşlı bir Fransız taklidi yapmak isteyen sıradan bir müşteri olduğunu düşünmüştü. Belki elmas ya da uyuşturucu işinde olan bir kaçakçı ama iyi biri olduğuna karar vermişti. Bu son sözler üzerine fikrini değiştirdi.

"Anlaşıldı, Mösyö."

Birkaç saniye sonra İngiliz, geceye karıştı. Taksi çağırıp Amigo'ya dönmeden önce beş blok yürüdü. Otele vardığında gece yarısı olmuştu. Odasına soğuk tavuk ve bir şişe Moselle sipariş etti, makyajın son kalıntılarını da temizlemek için dikkatli bir şekilde yüzünü sildi ve uyudu.

Ertesi sabah otelden ayrıldı ve Paris'e giden Brabant ekspresine bindi. Tarih 22 Temmuz'du.

SDECE'nin Eylem Servisi'nin şefi, aynı sabah masasının başında oturmuş önündeki iki evrakı inceliyordu. İkisi de başka bölümlerdeki ajanlar tarafından doldurulmuş rutin raporlardı. Her evrakın üst tarafında, raporun kopyasını alma yetkisine sahip bölüm başkanlarının listesi yer alıyordu. Onun adının yanına ufak bir çarpı işareti konmuştu. Her iki rapor da o sabah gelmişti. Normal koşullar altında Albay Rolland onlara şöyle bir göz atar, söylenenleri inceler ve yazanları ürkütücü hafızasına not aldıktan sonra ayrı başlıklar altında dosyalanmalarını sağlardı. Ama her iki raporda da çizilmiş bir kelime dikkatini çekmişti.

İlk rapor R.3 (Batı Avrupa) bölümünden gelen ve birimlerarası bir rapordu. Roma'daki bürodan gelen bir haberi içeriyordu. Bu habere gö-

re Rodin, Montclair ve Casson en üst kattaki süitlerindeydi ve hâlâ sekiz nöbetçi tarafından korunuyordu. 18 Haziran'da oraya yerleştiklerinden beri dışarı çıkmamışlardı. R.3 Paris'ten Roma'ya yeni görevliler yollayıp oteli yirmi dört saat gözetim altına almıştı. Paris'ten gelen talimatlar aynıydı: Herhangi bir hamle yapmayın, izlemeyi sürdürün. Oteldeki adamlar dış dünyayla bağlantılarını korumak için önceki üç hafta boyunca aynı rutini kullanmıştı (bakınız 30 Haziran tarihli R.3 Roma raporu) ve şimdi de aynı düzen korunuyordu. Kurye olarak Viktor Kowalski'yi kullanıyorlardı. Mesajın sonu.

Albay Rolland masasının sağ tarafındaki evrak yığınını karıştırdı. Evraklar, kül tablası olarak kullanılan ve Disque Bleue izmaritleriyle yarı yarıya dolmuş olan 105 milimetrelik mermi kovanının yanında duruyordu.

Rapora göre her gün nöbetçilerden biri otelden ayrılıp Roma merkez postanesine yürüyordu. Orada Poitiers adına kiralanmış bir posta kutusu vardı. OAS anahtarlı bir posta kutusu kiralanmamıştı çünkü birilerinin mektupları çalabileceğinden korkuyorlardı. OAS'nin kıdemli adamlarından gelen mektupların hepsi Poitiers'e hitaben yazılmıştı ve görevli tarafından posta kutusu bölümünde tutuluyordu. Bu görevliye rüşvet vermeyi ve gelen mektupları ele geçirmeyi deneyen R.3 ajanı çuvallamıştı. Adam kendisine yapılan rüşvet teklifini üstlerine iletmiş ve yerine daha üst düzey bir görevli atanmıştı. Poitiers'e gelen mektupların, artık İtalyan Gizli Servisi tarafından gözden geçiriliyor olması mümkündü ama R.3 ortak bir operasyon için İtalyanlarla görüşmemek yolunda talimat almıştı. Görevliye rüşvet verme girişimi başarısız olmuştu ama inisiyatifi ele almak gerekliydi. Her gün gece gelen posta Rodin'in Hindiçin'deki askerlerinden olan Viktor Kowalski'ye teslim ediliyordu. Anlaşılan Kowalski'nin elinde kendini Poitiers olarak tanıtmasını sağlayacak gerekli sahte evraklar veya posta ofisi tarafından ka-

bul edilen bir vekalet mektubu vardı. Kowalski'nin postalayacağı mektuplar varsa içerideki posta kutusunun başında postanın toplanmasına beş dakika kalana kadar bekliyor ve mektupları son anda kutuya atıp içindekiler teslim alınana kadar yerinden ayrılmıyordu. Mektubun alınması veya yollanması sürecine müdahale etmek şiddet eylemlerine girişmeyi gerektiriyordu ki Paris'tekiler buna taraftar olmadıklarını belirtmişti. Ender olarak Kowalski uluslararası bir telefon görüşmesi yapıyordu. Denizaşırı görüşmelere ayrılan telefonu kullanıyordu ama numarayı öğrenmek veya konuşmayı dinlemek için yapılan bütün çabalar başarısız olmuştu. Mesajın sonu.

Albay Rolland elindeki dosyanın kapağını kapattı ve o sabah gelen iki rapordan ikincisini eline aldı. Rapor Metz polisindendi. Rutin baskında ele geçirilen bir adamın sorgusuyla ilgiliydi. Adam polislerden kaçmaya çalışırken, iki polisi öldürmüştü. Daha sonra, polis merkezine götürülüp parmak izinden kimliği tespit edildiğinde Yabancılar Lejyonu'ndan Sandor Kovacs adlı Macar bir asker olduğu ortaya çıktı. 1956'da Budapeşte'den gelen sığınmacılardandı. Paris polisi, Metz'den gelen bilgilere Kovacs'ın adı çıkmış bir OAS teröristi olduğu bilgisini eklemişti. 1961'de Cezayir'in Bone ve Konstantin şehirlerinde pek çok kişiyi öldürmüştü. O zamanlar başka bir OAS tetikçisiyle birlikte çalışıyordu, eski Yabancılar Lejyonu Onbaşı Viktor Kowalski. Mesajın sonu.

Rolland iki adam arasındaki bağlantıyı düşündü. Bir saattir aynı konuya kafa yoruyordu. Sonunda önündeki düğmeye bastı ve sekreteri, "Evet Albayım," diye karşılık verdi. "Bana hemen Viktor Kowalski'nin dosyasını getir."

Dosya on dakika içinde arşivden çıkarıldı ve Albay sonraki bir saati onu okuyarak geçirdi. Gözleri pek çok kez aynı paragrafa kaydı. Daha az stresli işlerle uğraşan diğer Parisliler aşağıda yemeklerini yerken Albay Rolland kendisini, sekreterini ve üç alt kattaki evrak ofisinden ge-

len bir el yazısı uzmanını içeren bir toplantı yaptı. İçeride ayrıca onu korumakla görevli iki nöbetçi de vardı.

"Beyler," dedi onlara, "burada olmayan birinin isteksiz ama kaçınılmaz yardımlarıyla bir mektup yazıp yollayacağız."

5. Bölüm

Çakal'ın treni Gare du Nord'a öğle yemeğinden hemen önce vardı. Bir taksiye atlayan adam Madeleine Meydanı'na çıkan Suresne Sokağı'ndaki küçük ama rahat bir otele yerleşti. Kopenhag'daki Angleterre Oteli'nin veya Brüksel'deki Amigo'nun seviyesinde değildi ama Çakal'ın Paris'te bulunduğu sürece daha alçakgönüllü ve daha az bilindik bir otelde kalmak için geçerli nedenleri vardı. Öncelikle, uzun süre konaklayacaktı. Ama asıl neden, temmuz ayının sonlarında Paris'te onu Londra'dan gerçek ismiyle tanıyan birine rastlaması ihtimalinin Kopenhag veya Brüksel'den fazla olmasıydı. Sokaktayken bundan korkmuyordu çünkü sürekli güneş gözlüğüyle dolaşıyor ve bulvarları aydınlatan parlak gün ışığının kimliğini koruyacağına inanıyordu. Asıl tehlike, otel koridorunda veya otelin girişinde birileriyle karşılaşmaktı. Bu noktada son karşılaşmak istediği, neşeli bir "seni burada görmek ne güzel" nidasıydı. Onu Bay Duggan olarak tanıyan resepsiyon görevlisinin, gerçek adını duymasını kesinlikle istemiyordu.

Gerçi Paris'teki konaklama tarzında dikkat çekici bir şey yoktu. Sakin bir hayat sürüyor, odasında kruvasan ve kahveden oluşan bir kahvaltıyla güne başlıyordu. Otelin karşısındaki şarküteriden bir kavanoz İngiliz marmeladı almıştı, kahvaltı tepsisiyle gelen böğürtlen reçeli yerine onu kullanıyordu. Marmeladı otel görevlilerine vermiş ve sabah kahvaltısı için gelen tepsiye, reçel yerine marmelat koymalarını istemişti.

Personele karşı her zaman nazikti, İngilizlerin korkunç telaffuzlarını taklit etmeye özen göstererek birkaç kelime Fransızca konuşuyor ve

kendisine hitap edildiğinde nazikçe gülümsüyordu. Otel yöneticisinin sorularına çok rahat olduğunu söyleyerek karşılık verip teşekkür ediyordu.

"*Monsieur Duggan*,"* dedi otelin sahibesi bir gün resepsiyoniste, "çok nazik bir beyefendi. *Un vrai gentleman*."** Bundan kimsenin şüphesi yoktu.

Otelin dışındaki zamanını turistler gibi değerlendirdi. İlk gününde bir Paris haritası aldı ve görmek istediği yerleri haritada işaretledi. O mekanları ziyaret ederek, tam bir kendini adamışlıkla hepsini inceledi. Bazılarının mimari güzelliklerini ve diğerleriyle olan tarihi bağlantılarını zihnine kazıdı.

Zafer Takı'nın çevresinde dolanarak üç gün geçirdi. Cafe de L'Elysee'nin terasında oturup anıtı ve L'Etoile Meydanı'nı çevreleyen binaların çatılarını inceledi. O günlerde onu takip eden biri olsaydı (ki yoktu) Haussmann'ın başarılı mimarisinin bile böylesine hayranlıkla incelenmesine şaşırırdı. Ama hiç kimse bu sessiz ve zarif İngiliz turistin kahvesini yudumlayıp binaları incelerken zihninden nişan alacağı açıları hesapladığını tahmin edemezdi. Çakal, üst katları ve takın altındaki Sonsuz Ateşi inceledi. Yangın çıkışından kaçan birinin ne kadar şansı olabileceğini hesapladı.

Üç gün sonra L'Etoile'den ayrılarak, Mont Valerien'de Fransız direnişinin şehitleri için dikilen anıtı ve mezarlığı ziyaret etti. Elinde çiçeklerle oraya vardığında bundan çok etkilenen bir rehber, ona mezarlığı gezdirdi. Rehber, ziyaretçinin gözlerinin sürekli olarak mezarlıktan ziyade etraftaki binaların çatılarında ve cezaevinin duvarlarında dolaştığını fark etmedi. İki saat sonra Çakal, rehberi nazik bir teşekkürle ve

---

* Mösyö Duggan.

** Gerçek bir beyefendi.

cömert ama abartılı olmayan bir bahşişle baş başa bırakıp mezarlıktan ayrıldı.

Ayrıca Invalides Meydanı'nı ziyaret etti. Güneyde Hotel des Invalides, Napolyon'un mezarı ve Fransız ordusunun zaferleri için dikilen anıt yer alıyordu. Dev meydanın batısı Çakal'ın asıl ilgisini çeken yerdi. Batı sınırını oluşturan Fabert Sokağı'yla Santiago du Chili Meydanı'nın üçgeninin kesiştiği noktadaki kafede sabah kahvesini içti. Başının üzerindeki binanın yedinci veya sekizinci katından, Granelle Sokağı 146 numaradan bir keskin nişancının 90 derecelik bir açıyla Invalides Bahçeleri'ni kontrol altında tutabileceğini hesaplamıştı. Hesabına göre, iç avlunun girişi, meydanın çoğu ve iki üç sokak nişancının kontrolünde olurdu. Direniş için iyi bir nokta ama suikast için iyi bir nokta değil. Öncelikle üst pencerelerden Invalides Sarayı'na uzanan mesafe 200 metrenin üzerindeydi. Ayrıca, 146'nın penceresinden bakıldığında Santiago Meydanı'nda yetişen limon ağaçlarının tepeleri bakış açısını kesiyordu. Vauban heykelinin omuzlarına konup duran güvercinlere baktı ve mentollü Vittel'in parasını ödeyip oradan ayrıldı.

Bir gününü Notre Dame Katedrali'nde geçirdi. Cite Adası'nın dolambaçlı yolları arka merdivenler, dar sokaklar ve geçitlerle doluydu ama katedralin girişiyle, katedrale yanaşan arabaların uzaklığı ancak birkaç metreydi. Üstelik Parvis Meydanı'ndaki çatılar çok uzaktaydı. Charlemagne Meydanı'nı çevreleyen çatılarsa hiç şüphesiz güvenlik güçlerinin adamlarıyla dolu olacaktı.

Son olarak, Rennes Sokağı'nın güneyindeki meydanı gezdi. 28 Temmuz günüydü. Bir zamanlar Rennes Meydanı olan bu meydan artık 18 Haziran 1940 Meydanı adını taşıyordu. De Gaulle'cü hareketin şehri ele geçirdiği tarih. Çakal'ın gözleri binanın üzerindeki bir levhada yazan isme takıldı ve orada kaldı. Geçen ay okuduğu bir şeyi hatırladı. 18 Haziran 1940'ta Londra'da sürgünde olan yalnız ve gururlu adam, rad-

yodan Fransızlar'a çarpışmayı kaybetseler de savaşı kaybetmediklerini bildirmişti.

Güney tarafında, Montparnasse Garı'nın yer aldığı bu meydanda bir şeyler vardı. Burası savaş kuşağından Parisliler için anılarla doluydu. Bunu düşünmek suikastçının duraksamasına yol açtı. Yolu, kavşağı ve Montparnasse Bulvarı'ndan aşağı akan trafiği inceledi. Odessa ve Rennes sokaklarından gelen trafik burada birleşiyordu. Rennes Sokağı'nın iki tarafındaki dar cepheli yüksek binalara baktı. Hepsi meydana tepeden bakıyordu. Yavaş yavaş meydanın güney tarafına yürüdü ve parmaklıkların arasından tren istasyonunun avlusuna baktı. Arabalar ve her gün binlerce yolcuyu getirip götüren taksiler Paris'in en büyük istasyonlarından biri olan Montparnasse'ta birbirine girmişti. Kış geldiğinde meydan sakinleşecek ve her şey küller altında kalacaktı. Tren garının yıkılmasına karar verilmişti.

Çakal, sırtını parmaklıklara verip Rennes Sokağı'ndaki trafiği inceledi. 18 Haziran 1940 Meydanı'na bakıyordu ve belirlenen günde Fransa cumhurbaşkanının son bir kez geleceği yerin burası olduğuna ikna oldu. Geçen bir haftalık süreçte incelediği diğer yerler de imkan dahilindeydi ama buraya geleceği kesindi. Kısa süre içinde artık Montparnasse Garı diye bir yer olmayacaktı, insanlara tepeden bakan sütunlar yıkılacak ve Berlin'in küçük düşüşünü, Paris'in yeniden yükselişini gören avlu geri kalan her yer gibi kafelerle doldurulacaktı. Ama tüm bunlar gerçekleşmeden önce iki altın yıldıza sahip olan adam son bir kez buraya gelecekti. Bu arada Rennes Sokağı'nın batı tarafının köşesindeki evin üst katıyla, meydanın ortası arasında yaklaşık 130 metre mesafe vardı.

Çakal, eğitimli gözlerle karşısındaki manzarayı izledi. Rennes Sokağı'nın köşesindeki evler olağan seçimlerdi. Rennes Sokağı'ndaki ilk üç ev de kullanılabilirdi çünkü yeterince uygun bir atış açısına sahiptiler. Ama onların ötesine geçildiğinde açı fazlasıyla daralıyordu. Aynı şekil-

de Montparnasse Bulvarı'na bakan ilk üç evi kullanmak mümkündü. İlk üç evden sonra açılar yine fazlasıyla dardı ve mesafe çok uzuyordu. Meydanı donatan binaların diğerleri fazlasıyla uzaktı. Bir de tren istasyonu vardı. Ama istasyonu kullanmak imkansızdı çünkü üst kat pencereleri meydanı gözetleyen güvenlik görevlileriyle dolu olurdu. Çakal, ilk olarak Rennes Sokağı'ndaki üç evi incelemeye karar vererek, batı tarafının köşesindeki bir kafeye, Düşes Anne kafesine oturdu.

Terasta oturup birkaç adım ötesinde akıp giden trafiği izledi, bir kahve ısmarladı ve sokağın diğer tarafındaki evlere baktı. Üç saat orada kaldı. Ardından uzak uçtaki Alzaslı Hansi büfesinde öğle yemeği yedi. Doğu tarafındaki binaları inceledi. Öğleden sonra meydanı turladı, apartman bloklarının ön kapılarını inceledi ve aşılması mümkün kapıları tespit etti.

Sonunda Montparnasse'a bakan evlere ulaştı. Bu taraftaki binaların çoğu ofisleri içeriyordu, daha yeni daha hareketliydiler.

Ertesi gün meydana geri döndü. Binaların önünden yürüdü, sokağı geçti ve ağaçların altındaki banka oturup gazetesiyle ilgileniyormuş gibi yaparak üst katları inceledi. Beş altı kat yüksekliğindeki binaların cepheleri oluklarla bölünmüştü. Ardından çatı katlarını içeren siyah kiremit döşeli çatılar vardı, burada bir zamanlar hizmetkarlara ait olan odaların pencereleri görülüyordu. Bu dairelerde şimdi yoksul kiracılar kalıyordu. Çatılar ve oradaki Mansarde adı verilen pencereler, gün boyunca gözetim altında tutulurdu. Güvenlik görevlilerinin çatılara da nöbetçi dikmesi olasıydı. Bacaların arasına saklanan görevliler dürbünlerle karşı taraftaki binaların pencerelerini ve çatılarını tarardı ama çatının hemen altındaki kat Çakal'ın aklındaki iş için yeterliydi. Odanın karanlığına saklanıp karşı sokaktaki nöbetçilerin dikkatini çekmemek mümkündü. Paris yazlarının ne kadar sıcak olduğu düşünülecek olursa pencerenin açık olması kimsenin dikkatini çekmezdi.

Ama odanın ne kadar içerisinde olunursa, ateş edilmesi gereken açı da o kadar daralırdı. Bu yüzden Çakal, Rennes Sokağı'ndaki üçüncü evi listeden çıkardı. Oradan ateş etmeye kalkarsa fazlasıyla dar bir açı kullanmak zorundaydı. Ateş etme şansını öğleden sonra yakalayacağına inanıyordu. Güneş batıya doğru hareket ediyor olacaktı ama sokağın doğu tarafındaki evlerin pencerelerine çarpıp parlama yapma ihtimali vardı. Çakal, sokağın batı tarafındaki iki evde karar kıldı. Yaptığı seçimin doğruluğunu incelemek için 29 Temmuz günü saat 4'e kadar bekledi ve batı tarafındaki evlerin çok az ışık aldığını ama doğu tarafındakilerin tamamen aydınlandığını gördü.

Ertesi gün kapıcıya dikkat etti. Kafede veya bankta oturarak geçirdiği üçüncü gündü. Bu sefer, ilgisini çeken iki dairenin bulunduğu binaların kapısının birkaç adım ötesini seçmişti. Birkaç adım ötesinde, yayaların geçip gittiği kaldırımın diğer tarafında, kapıcı, binanın önünde oturmuş örgü örüyordu. Yakınlardaki bir kafenin garsonu, kadınla sohbet etmek için duraksadı. Kapıcıya Madame Berthe diye hitap etti. Hoş bir sahneydi. Aydınlık, sıcak bir gündü ve güneş meydanın diğer tarafındaki tren istasyonunun üstünde ışıldıyordu.

Kapıcı kadın anaç tavırlı, rahat biriydi. Binaya girip çıkan insanlara söylediği "Bonjour Monsieur" sözüne, aldığı neşeli "Bonjour Madame Berthe" yanıtlarından sevilen biri olduğu anlaşılıyordu. İyi niyetli birine benziyordu ve şanssız insanlara karşı şefkatliydi. Bu, en azından öğleden sonra 2'yi biraz geçe, bir kedi gölgeye sığınmak için ayaklarının dibine geldiğinde kadının ona bir tabak su vermesinden anlaşılıyordu. Kediye "Küçük Minet," diye hitap ediyordu.

Saat dörtten kısa süre önce örgü örmeyi bıraktı, giysisinin ceplerini karıştırdı ve ayaklarını sürüyerek fırına doğru yola çıktı. Çakal, ayağa kalkıp binaya girdi. Asansörü kullanmaktansa merdivenleri tercih etti ve üst katlara çıktı.

Merdivenler binanın arka tarafındaydı, her katta binanın içine açılan ufak bir kapı vardı. Her kattaki bir diğer kapı da, arka taraftaki yangın merdivenine açılıyordu. Altıncı ve en üst kattaki kapılara ulaştığında açıp aşağıya baktı. Yangın çıkışı bir iç avluya iniyordu. Avlu, arkasındaki meydanın köşesini oluşturan diğer blokların arka kapılarıyla çevrelenmişti. Avlunun uzak tarafında kuzeye doğru açılan dar bir geçit vardı. Çakal kapıyı kapattı, sürgüyü sürdü ve altıncı kata çıktı. Oradaki koridorun sonunda yer alan merdivenler, tavan arasına uzanıyordu. Sahanlıkta, iç avluya bakan dairelere açılan iki kapı ve binanın ön tarafındaki dairelere açılan iki kapı daha vardı. Yön algısı sayesinde ön tarafa bakan dairelerin Rennes Sokağı'na açılan pencereleri olduğunu biliyordu. Aşağıdaki sokaktan gözetleyip durduğu pencereler bunlardı.

Zillerden birinin üzerindeki isim levhasında *Mlle Beranger* yazıyordu. Diğerinde *M. et Mme Charrier* yazılıydı. İçeriyi dinledi ama her iki daire de sessizdi. Kilitleri inceledi; ikisi de kalın ve sağlam ahşaba gömülmüştü. Kilitlerin dili büyük ihtimalle güvenliklerine önem veren Fransızların tercih ettiği kalın çeliktendi. Anahtara ihtiyacı olacağını anlayan Çakal, Madam Berthe'in dairelerin yedek anahtarlarına sahip olduğuna emindi.

Birkaç dakika sonra merdivenlerden aşağı koşarak, geldiği yoldan geri döndü. Beş dakikadan kısa süredir bloktaydı ama kapıcı geri gelmişti. Buzlucam panelden baktığında kadını gördü ve geri dönüp hızlı adımlarla kemerli girişten dışarı çıktı. Sola dönüp Rennes Sokağı'nda ilerledi, diğer iki bloğu geçti ve posta ofisine ulaştı. Bloğun köşesinde Littre adlı dar bir sokak vardı. Sokağa sapıp posta ofisinin duvarını takip etti. Binanın bittiği yerde kapalı bir geçit görülüyordu. Çakal durup bir sigara yaktı ve geçidin iki tarafını inceledi. Buradan posta ofisinin arka kapısına ulaşılabiliyordu. Tünelin sonunda aydınlık bir avlu vardı. Uzak tarafta, az önce ayrıldığı binanın yangın çıkışını görebiliyordu.

Suikastçı sigarasından derin bir nefes çekip yürüdü. Kaçış yolunu bulmuştu.

Littre Sokağı'nın sonuna vardığında yeniden sola döndü ve Vaugirard Sokağı'na saptı. Sokağın, Montparnasse Bulvarı'yla kesiştiği noktaya kadar yürüdü. Köşeye ulaştığında taksi bulmak için sokağı inceledi ve motorlu bir polisin sokakların kesiştiği yerde durmuş trafiği yönettiğini gördü. Polis Vaugirard Sokağı'ndan gelen arabaları durdurdu. Duroc'tan gelenler sağa yönlendirildi ve yine Duroc yönünden siren sesleri duyuldu.

Montparnasse Bulvarı'nın köşesinde duran Çakal, Duroc kavşağından gelen kafilenin ona doğru ilerlediğini gördü. En önde beyaz kasklı, siyah deri giysili iki motosikletli vardı. Arkalarında tek sıra ilerleyen iki Citroen DS göründü. Çakal'ın önündeki trafik polisi kafilenin geçebilmesi için yolu açtı.

Sağa dönen iki motosikletli peşlerinde arabalarla Maine Caddesi'ne saptı. İlk arabanın arka koltuğunda, şoförle emir subayının arkasında koyu gri elbiseli uzun boylu bir figür vardı. Çakal, uzun boynun üzerindeki kafayı ve şekilli burnu göz ucuyla gördü. Kafile duraksamaksızın gözden kayboldu. İçinden "Seni bir sonraki görüşümde," dedi uzaklaşan görüntüye, "dürbünümün ucunda olacaksın." Ardından bir taksi bulup oteline geri döndü.

Sokağın aşağısında, Duroc metro istasyonunun yakınlarında biri daha cumhurbaşkanının geçişini sıra dışı bir ilgiyle izliyordu. Polislerden biri elini sallayıp onu durdurduğunda kadın sokağı geçmek üzereydi. Saniyeler sonra motorlarla başlayan konvoy, Invalides Bulvarı'ndan çıkıp Montparnasse Bulvarı'na daldı. Kadın da ilk Citroen'in arka koltuğundaki kime ait olduğu hemen anlaşılan profili gördü ve gözleri tutkuyla parladı. Arabalar gittikten sonra bile arkalarından bakmayı sürdürdü. Polisin kendisine baktığını fark edene kadar öylece durdu. Ar-

dından hızlı adımlarla karşıya geçme işine geri döndü.

26 yaşındaki dikkat çekici ölçüde güzel olan Jacqueline Dumas, Champs Elysee'nin arka tarafındaki pahalı bir güzellik salonunda güzellik uzmanı olarak çalışıyordu. 30 Temmuz akşamı, o akşamki randevusuna hazırlanmak üzere Bretteuil Meydanı'ndaki ufak dairesine gitmekteydi. Birkaç saat içinde nefret ettiği aşığının kollarında, çırılçıplak halde olacağını biliyor ve iyi görünmek istiyordu.

Birkaç yıl önceye kadar, hayatındaki tek önemli şey, bir sonraki randevusuydu. İyi bir aileden geliyordu, birbirine bağlı bir aileydi. Babası bir bankada çalışan saygıdeğer bir memurdu. Annesi, tipik bir burjuva sınıfı ev kadınıydı. Kız, güzellik uzmanlığı kursunu bitirmiş ve kardeşi Jean Claude askere yazılmıştı. Aile Le Vezinet'ün banliyösünde yaşıyordu. Çok iyi bir mahalle değildi ama hoş bir evdi.

Silahlı Kuvvetler Bakanlığı'ndan gelen telgraf, 1959'un sonlarına doğru kahvaltı ettikleri sırada onlara ulaşmıştı. Telgrafta, bakanlığın üzülerek Mösyö ve Madam Arman Dumas'ya Cezayir'de savaşan oğullarının Jean Claude'un öldüğünü bildirdiği yazıyordu. Oğlanın eşyaları en kısa zamanda ailesine yollanacaktı.

Bu haberin ardından Jacqueline'in dünyası paramparça oldu. Her şey anlamsız gelmeye başladı. Ne ailesinin Le Vezinet'deki güvenli hayatının ne de güzellik salonundaki kızların Yves Montand'ın yakışıklılığından ya da Amerika'dan gelen çılgın danstan, rock'n roll'dan bahsetmelerinin, onun için artık hiçbir anlamı yoktu. Zihninde dönüp duran tek şey, küçük Jean Claude'un, sevgili kardeşinin, savaştan ve şiddetten nefret eden o kırılgan ve nazik insanın, tek isteği kitaplarıyla baş başa kalmak olan o çocuğun öldüğü haberiydi. Cezayir'de, Tanrı'nın bile unuttuğu bir vadide hayata gözlerini yummuştu. Kız, böylece onlardan nefret etmeye başladı. Bunun suçlusu pis, iğrenç, korkak Araplar'dı.

Derken François geldi. Bir kış sabahı, kızın ailesi akrabalarını ziyarete gittiğinde aniden ortaya çıktı. Aylardan aralıktı, sokakta hâlâ kar vardı ve bahçe de karla kaplıydı. Diğer insanlar ne kadar solgun görünüyorsa, François o kadar dinç ve bronzdu. Matmazel Jacqueline'le görüşüp görüşemeyeceğini sordu. "Benim," diye yanıtladı kız. Adam ne istiyordu? Jean Claude Dumas'nın bulunduğu taburun komutanı olduğu yanıtını veren adam bir mektup getirmişti. Kız adamı içeri aldı.

Mektup, Jean Claude'un ölümünden birkaç hafta önce yazılmıştı. Oğlan mektubu iç cebinde taşıyıp durmuştu. Devriye geziyorlardı. Gerillalarla değil ALN askerleriyle karşılaşmışlardı. Bu askerler Cezayir ordusunun eğitimli birlikleriydi ve Cezayir Milli Hareketi'ni destekliyorlardı. Çarpışmada Jean Claude ciğerlerine bir kurşun yemişti. Ölmeden hemen önce mektubu komutanına vermişti.

Jacqueline mektubu okudu ve biraz ağladı. Mektup oğlanın son haftalarından bahsetmiyordu, Konstantin'deki barakalar, saldırı dersleri ve disiplin üzerine bir şeyler karalanmıştı. Kız geri kalanı François'dan öğrendi: Sayıları üstün olan ALN askerleri yaklaşırken kilometrelerce geri çekilip telsizden destek istemişlerdi. Saat sekizde bomba uçakları gök gürültüsünü andıran sesleriyle gökyüzünde belirmişti. Kız, erkek olduğunu ispatlamak için en zorlu birliklerden birine gönüllü giden kardeşinin nasıl bir erkek gibi öldüğünü dinledi. Kan kusarak kayalardan birinin üzerine yığılmıştı.

François, kıza karşı çok nazikti. Savaşın sertleştirdiği profesyonel bir askerdi ama askerlerinden birinin kız kardeşine karşı çok nazik ve dikkatli davranıyordu. Kız ondan hoşlandı ve Paris'te akşam yemeği yeme teklifini kabul etti. Ayrıca anne ve babasının dönüp, üzülmelerinden korkuyordu. Jean Claude'un nasıl öldüğünü duymalarını istemiyordu çünkü ikisi de bu kaybın acısını yeni atlatmış, yeni yeni hayatlarına dönmeye başlamıştı. Yemek sırasında teğmenden sessiz kalacağına dair

yemin etmesini istedi ve adam kabul etti.

Ama kızın merakı tatmin edilemez boyutlardaydı, Cezayir Savaşı'yla ilgili bilgi edinmek istiyordu. Neler olduğunu, bu savaşın gerçekte niye yapıldığını, ne anlama geldiğini ve politikacıların aslında neyin peşinde olduklarını öğrenmek istiyordu. De Gaulle önceki ocak ayında cumhurbaşkanı olmuş, vatansever söylemlerle ve savaşı bitirip Cezayir'in Fransız kalmasını sağlayacağı vaadiyle Elysee'e yerleşmişti. Kız ilk olarak François'dan, babasının hayran olduğu adamın hain olarak görüldüğünü duydu.

François'nın izindeki günlerini birlikte geçirdiler. Kız her gün iş çıkışı onunla buluşuyordu. Adam ona Fransız ordusunun ihanetini, Paris hükümetinin FLN lideri Ahmed Ben Bella ile yaptığı gizli görüşmeleri ve Cezayir'in Araplara bırakılmasıyla ilgili gizli anlaşmaları anlattı. Ocak ayının ikinci yarısında savaşa geri döndü ve bir sonraki görüşmeleri ancak ağustos ayında, adam bir haftalık izinle Marsilya'ya geldiğinde gerçekleşti. Kız adamı bekledi, zihninde onu Fransız genç erkekleriyle ilgili iyi ve temiz ne varsa, hepsinin sembolü haline getirdi. 1960 sonbaharında ve kışında adamı bekledi, fotoğrafı yatağının yanındaki masada duruyordu. Geceleri uyurken o fotoğrafa sarılıyordu.

Adam son izninde, 1961 baharında yeniden Paris'e geldi, el ele bulvarlarda dolaştılar. Adam üniformalıydı, kız en güzel elbisesinin içindeydi. Adamın şehirdeki en güçlü, en cesur, en yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordu. İşyerindeki kızlardan biri onları gördü ve ertesi gün tüm salon Jacquline'in hamileliğiyle ilgili söylentilerle çalkalanıyordu. Ama kız orada değildi; sürekli adamla olabilmek için yıllık iznini almıştı.

François heyecanlıydı. Havada bir şeyler vardı. FLN ile yapılan görüşmeler herkes tarafından duyulmuştu. Ordu, gerçek ordu buna daha fazla katlanmayacaktı. Cezayir Fransa'nın kalmalıydı. İkisi de; savaşın

sertleştirdiği yirmi yedi yaşındaki subay da, yirmi üç yaşındaki müstakbel anne de buna inanıyordu.

François bebeği asla göremedi. 1961 Mart'ında Cezayir'e geri döndü ve 21 Nisan'da Fransız ordusundan birlikler hükümete karşı harekete geçti. Birinci Paraşütçü Alayı, başkaldırıya katılanlar arasındaydı. Bir hafta geçmeden çatışmalar başladı ve mayıs ayının başında François da ölenler arasındaydı.

Jacqueline haberi temmuz ayında aldı. O ana kadar hiçbir şeyden şüphelenmemişti. Kimseye bir şey söylemeden Paris'in ucuz bir mahallesinde daire tutarak, gazla kendini öldürmeyi denedi. Başarısız oldu çünkü odada gazın dışarı çıkacağı pek çok çatlak vardı ama bebeği kaybetti. Anne ve babası yıllık ağustos tatillerine giderken kızı da yanlarında götürdü. Jacqueline biraz olsun toparlanmış göründü. Aralık ayında OAS'ye katıldı ve gizliden gizliye onlar için çalışmaya başladı.

Bu hareketinin altında yatan gerekçeler basitti: François ve Jean Claude. Ne olursa olsun, kendisinin nasıl bir bedel ödemesi gerekirse gereksin intikamları alınmalıydı. Bu tutkunun dışında, kadının dünyadan beklediği hiçbir şey yoktu. En büyük şikayeti ayak işlerine bakmaktan başka bir işe yaramamaktı. En fazla, bir parça plastik patlayıcıyı alışveriş torbasına tıkıp bir yerden diğerine götürmüşlüğü vardı. Daha fazlasını yapabileceğine inanıyordu.

Petit-Clamart olayından sonra cumhurbaşkanını öldürmeye teşebbüs edenlerden biri, üç gece kızın Bretheuil Meydanı'na bakan dairesinde saklandı. Kız için büyük bir andı ama adam yoluna devam etti. Bir ay sonra yakalanmıştı ama kızla ilgili hiçbir şey söylemedi. Belki kızı unutmuştu. Ama güvenli davranmak adına hücre lideri, kıza birkaç ay boyunca OAS işleriyle ilgilenmemesini emretti. Etraf sakinleşene kadar hareketlerine dikkat etmeliydi. 1963 yılının Ocak ayı geldiğinde genç kadın yeniden mesaj taşımaya başlamıştı.

Temmuz ayında bir adam tarafından ziyaret edilene kadar her şey aynı şekilde devam etti. Adamın yanında, kızın hücresinin lideri vardı. Adamın bir adı yoktu. Ona organizasyon adına özel bir işi üstlenmeye hazır olup olmadığını sordular. Elbette hazırdı. Tatsız ve tehlikeli bir iş olabilir, dediler. Önemli değil, dedi.

Üç gün sonra bir arabanın içinden, uzaktaki bir binadan çıkan adamı ona gösterdiler. Adamın kimliğini ve konumunu açıkladılar ve kızdan ne beklediklerini anlattılar.

Temmuz ortalarında sözde bir rastlantı sonucu adamla tanıştı. Restoranda adamın masasının yanındaki masada oturuyordu. Çekinerek adamdan tuzluğu istedi. Adam da bunu fırsat bilip konuşmaya başladı. Genç kadın alçakgönüllü ve çekingen tavırlarını korudu. Bu doğru bir tepkiydi. Kızın tavırları adamın ilgisini çekti. Farkında olmadan sohbet genişledi, konuşmanın çoğunu adam yapıyordu. On beş gün geçmeden artık bir ilişkileri vardı. Adamın temel ihtiyaçlarını giderecek kadar erkekler hakkında bilgisi vardı. Yeni aşığı, deneyimli kadınlarla kolay zaferlere alışkındı. Kendisi utangaç, çekici ama namuslu bir kadını oynadı. Birlikte dışarıda vakit geçirdiklerinde tutucu davranışlar sergiliyor ama arada bir adamın, mükemmel vücudunu fark etmesini sağlıyordu. Adam yemi yuttu ve kızı fethetmeyi en önemli önceliği haline getirdi.

Temmuz ayının sonlarına doğru hücre lideri, yakında adamla oturmaya başlayacağını haber verdi. Sorun adamın karısının ve iki çocuğunun onunla yaşamasıydı. 29 Temmuz'da adamın ailesi, Loire Vadisi'ndeki yazlıklarına geçti. Adamın iş için Paris'te kalması gerekmişti. Ailesi yola çıktıktan dakikalar sonra salondaki telefonun başına geçmiş Jacqueline'in o gece dairesinde onunla bir akşam yemeği yemesi konusunda ısrar ediyordu.

Dairesine varan Jacqueline Dumas saatine baktı. Hazırlanmak için üç saati vardı ve hazırlanma konusunda çok titiz davransa da iki saat

yeterliydi. Soyundu ve duş aldı, boy aynası karşısında saçlarını kuruttu ve havlunun teninde dolaşmasını, belirgin bir korkma hissiyle izledi. Kollarını havaya kaldırıp göğüslerini inceledi ama François tarafından okşanacaklarını bildiği zamanki gibi bir heyecan duymuyordu.

Önündeki geceyi düşündüğünde karnı mide bulantısıyla kasıldı. Kendine bu işi sonuna kadar götüreceğine yemin etti. Ne tür bir sevgi isterse istesin, adama istediğini verecekti. Çalışma masasının arka tarafından François'nın fotoğrafını aldı. Adamın yüzünde her zamanki ironik yarım gülümseme vardı. Fotoğraf, kadının tren istasyonunda adamı karşılamak üzere koştuğu gün çekilmişti. Fotoğraftaki yumuşak kahverengi saçlar, havalı üniforma ve içindeki yapılı adam –bir zamanlar başını o adamın göğsüne yaslamayı ne kadar severdi. Tüm bunlar hâlâ orada, çerçevenin içindeydi. Yatağa uzanıp François'nın fotoğrafını üzerinde tuttu, adamın ona yukardan baktığını hayal etti. Seviştikleri zaman yaptığı gibi "Alors petite tu veux?"* diye sorduğunu hayal etti. Kız hep şu yanıtı verirdi, "Oui, tu sais yen..."** ve sonra sevişirlerdi.

Gözlerini kapattığında adamı içinde hissedebiliyordu, sert ve sıcak ve bütün gücüyle sürtünüyor. Kulağına fısıldadığı sözleri duyabiliyordu. Son emir: "Viens, viens..."◊ Kız asla bu emre uymamazlık etmezdi.

Gözlerini açıp tavana baktı, adamın fotoğrafına sarılmıştı. "François," dedi, "yardım et, lütfen bu gece bana yardım et."

Çakal için ayın son günü son derece meşgul geçti. Sabahı bit pazarında geçirdi, tezgahlar arasında dolandı, yağlı siyah bir bere, bir çift ayakkabı, çok temiz olmayan bir pantolon ve askeri bir palto aldı. Daha

---

* O halde istiyorsun ufaklık?

** Evet, biliyorsun.

◊ Gel, gel.

hafif bir paltoyu tercih ederdi ama askeri paltolar genellikle yaz ortası düşünülerek dikilmezlerdi. Üstelik Fransız ordusununkiler kalın kumaştan yapılıyordu. Ama palto uzundu, dizin altına geliyordu ve önemli olan buydu.

Bit pazarından çıkmak üzereyken gözü zamanla pas tutmuş madalyalarla dolu tezgaha takıldı. Bir sürü madalya aldı, bir de Fransız askeri madalyalarını tarif eden bir kitapçık. Kitapçıktaki renkleri atmış resimler, okuyucuya hangi başarı için hangi madalyaların verildiğini açıklıyordu.

Royale Sokağı'nda Queenie'de öğle yemeği yedi, oteline gitti, faturayı ödeyerek, eşyalarını topladı. Yeni aldığı eşyaları, iki pahalı valizinden birine yerleştirdi. Madalya koleksiyonunu çıkardı ve el kitabından yararlanarak çeşitli madalyaları yan yana dizdi. Düşman karşısında gösterilen cesaret için verilen Askeri Madalya'yı en öne koydu, yanına Özgürlük Madalyası'nı ve II. Dünya Savaşı'nda Fransız ordusuyla birlikte savaşanlara verilen madalyaları ekledi. Kendi kendini Bir Hakeim, Libya, Tunus, Normandiya Çıkartması ve General Philip Leclerc komutasındaki II. Silahlı Birlik'in başarıları için verilen şeritlerle ödüllendirdi.

Madalyaların geri kalanını ve kitabı ayrı ayrı Malesherbes Sokağı'ndaki lambaların dibinde yer alan çöp kutularına attı. Resepsiyon görevlisi, Etoile du Nord Ekspresi'nin kuzey garından 5.15'te kalkacağını söylemişti. Çakal bu treni yakaladı, iyi bir akşam yemeği yedi ve temmuz ayının son saatlerinde Brüksel'e vardı.

6. Bölüm

Viktor Kowalski'ye yazılan mektup, ertesi sabah Roma'ya ulaştı. Dev onbaşı, günlük postayı almaktan dönüyordu. Resepsiyonun önünden geçtiği sırada otel görevlilerinden biri arkasından seslendi. "Signor, per favore..."*

Her zamanki gibi kendinden emin bir şekilde çocuğa döndü. Komi olduğunu tahmin ettiği oğlanı tanımıyordu ama tanımaması normaldi. Otelin girişini geçip, asansöre yürüdüğü sırada çalışanlara dikkat etmezdi. Kara gözlü genç adamın elinde bir mektup vardı. Kowalski'nin yanına geldiğinde mektubu ona uzattı.

"Şeyy... Una lettera, Signor. Per un Signor Kowalski... no cognosco questo signor ... E forse un francese...."**

Kowalski oğlanın İtalyanca'sından bir kelime bile anlamadı ama berbat telaffuz edilmiş olsa da kendi adını tanıdı. Mektubu oğlanın elinden kaparak , üzerindeki isme ve adrese baktı. Otele başka bir isimle kayıt yaptırmıştı. Üstelik fazla okuyan bir adam olmadığından, beş gün önce Paris gazetelerinden birinde yayımlanan, OAS'nin üç adamının yerinin tespit edildiği ve bir otelin en üst katında oldukları haberini okumamıştı.

Yani onu ilgilendirdiği kadarıyla, kimsenin nerede olduğunu bilmemesi gerekiyordu. Mektup yine de ilgisini çekti. Çok sık mektup almazdı ve bütün basit insanlarda olduğu gibi mektubun gelişi onun için büyük bir olaydı. İtalyan, yanında durmuş, köpeklerinkini andıran gözle-

---

* Bayım lütfen...

** Bu beyi tanımıyorum... Galiba Fransız.

riyle bu büyük bulmacayı çözecek kişi Kowalski'ymiş gibi ona bakıyordu. Çünkü resepsiyondakilerden hiçbiri mektupta yazan ismi duymamıştı ve mektupla ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Kowalski otel görevlisine döndü. "Bon je vais demander,"* dedi. İtalyan kaşlarını çattı.

"Demander, demander," diye tekrarladı Kowalski ve tavanı işaret etti. O zaman İtalyan'da jeton düştü.

"Ah, si. Domandare. Prego Signor. Tante grazie..."

Kowalski yürüyüp gidince, minnettarlığını elini kolunu sallayarak anlatmaya çalışan İtalyan geride kaldı. Dev adam asansöre binip sekizinci kata çıktı, asansörden indiğinde koridorda masabaşı işlere alışkın olan adamla karşılaştı. İkili bir saniye birbirlerine baktı, ardından diğeri silahın güvenliğini kapatıp cebine kaldırdı. Asansörde sadece Kowalski vardı, başka kimse yoktu. Bu kontrol sıradan bir rutindi, asansörün kapısının üstündeki ışıklar ne zaman asansörün yedinci katın üstüne çıktığını gösterecek olsa aynı şeyi tekrarlıyorlardı.

Bu katta, masa başı işlerle uğraşan adamın dışında, koridorun sonundaki yangın çıkışına bakan biri daha vardı. Üçüncü bir kişi de merdivenlerin başında duruyordu. Hem merdivenlere hem yangın çıkışına bubi tuzağı kurulmuştu ve otel yönetiminin bundan haberi yoktu. Bubi tuzaklarını etkisiz hale getirmenin tek yolu koridordaki masanın altındaki bir düğmeyle tetiğe giden elektriği kesmekti.

Gündüz vardiyasındaki dördüncü adam, dokuzuncu katın üstündeki çatıdaydı. Saldırı durumunda devreye girecek üç kişi daha vardı ama onlar şimdi odalarında uyuyordu. Herhangi bir şey olacak olursa saniyeler içerisinde uyanırlardı. Sekizinci katta asansör kapıları dikkatle iz-

---

* Tamam, soracağım.

** Ah, evet. Sormak. Buyrun bayım. Çok teşekkürler.

leniyordu ama asıl tehlike sinyali, asansörün üzerindeki ışığın asansörün doğrudan en üst kata gittiğini işaret etmesiydi. Şimdiye kadar tek bir kez, kaza eseri bunu yaşamışlardı. Komilerden biri bir tepsi içkiyi getirirken dokuzuncu katın düğmesine basmıştı. Kısa sürede bir daha bunu yapmamaya ikna edildi.

Masabaşı işlerle uğraşan adam üst kata telefon açıp postanın geldiğini haber verdi ve Kowalski'ye yukarı çıkmasını işaret etti.

Eski onbaşı kendisine yazılan mektubu çoktan cebine kaldırmıştı ama şefleri için yazılan mektuplar sol bileğine zincirlenmiş çelik bir kutunun içindeydi. Hem zincirin hem de apartmanın kilidi sağlamdı ve anahtarlar sadece Rodin'deydi. Birkaç dakika sonra OAS onbaşısının bileğindeki zincir açıldı ve Kowalski dinlenmek üzere odasına geri döndü. Öğleden sonra, masabaşındaki adamın asansörün karşısındaki görevini devralacaktı.

En sonunda sekizinci katın arka tarafındaki odasına çekildiğinde mektubu okudu. İşe, imzayı kontrol ederek başladı. Kovacs'tan geldiğini görerek şaşırdı, adamı bir yıldan uzun süredir görmemişti ve Kowalski okumakta ne kadar güçlük çekiyorsa Kovacs da yazmakta o kadar güçlük çekerdi ama biraz uğraşarak da olsa mektubu çözdü. Uzun değildi.

Kovacs mektubu yazdığı gün bir gazete gördüğünü, bir arkadaşının gazetede yazanları ona okuduğunu ve bu sayede Rodin, Montclair ve Casson'un Roma'daki otelde saklandıklarını öğrendiğini söyleyerek mektuba başlamıştı. Eski arkadaşı, Kowalski'nin de onlarla olacağını varsaymıştı, bu yüzden ona yazıyordu.

Sonraki paragraflar Fransa'da işlerin ne kadar zorlaştığı üzerineydi, polisler her tarafta kimlik kontrolü yapıyordu. Asıl para hâlâ mücevhercilere yapılan baskınlardan geliyordu ama işler çok güçleşmişti. Söyle-

diğine göre Kovacs şahsen dört soyguna katılmıştı ve hiçbiri çocuk oyuncağı değildi, özellikle de insan topladıklarını teslim etmek zorunda kalıyorsa. Budapeşte'de eski günlerde çok daha iyisini yapmıştı.

Son paragrafta Kovacs'ın birkaç hafta önce Michel'le görüştüğünden bahsediliyordu. Michel, Jojo'yla konuştuğunu, küçük Sylvie'nin hasta olduğunu öğrendiğini yazmıştı. Kanıyla ilgili bir şeydi, lös bilmem ne, ama Kovacs kızın yakında iyi olacağını umduğunu ve Viktor'ın endişelenmemesi gerektiğini söylemişti.

Ama Viktor endişelendi. Küçük Sylvie'nin hasta olduğunu düşünmek onu çok endişelendirdi. Şiddetle geçen otuz altı yıllık hayatında çok az şey Viktor Kowalski'nin kalbine işlemeyi başarmıştı. Almanlar Polonya'yı işgal ettiğinde on iki yaşındaydı ve ailesi siyah bir minibüsle götürüldüğünde on üç. Ablasının katedralin arkasındaki büyük otelde ne yaptığını anlayacak kadar büyüktü. Otel, Almanlar tarafından ele geçirilmişti ve özellikle subayların uğrak yeriydi. Kızın yaptıkları, oğlanın ailesini o kadar rahatsız etmişti ki askerî ofise durumu şikayet etmişlerdi. Sonu belliydi. Viktor, partizanlara katılacak kadar büyüktü, ilk Alman'ı öldürdüğünde on beş yaşındaydı. Ruslar geldiğinde ise on yedi. Ailesi Ruslardan her zaman nefret etmiş ve korkmuştu. Ona, Rusların Polonyalılara neler yaptığıyla ilgili korkunç hikayeler anlatırlardı. Böylece Viktor sonradan idam edilen partizanlardan ayrıldı, avlanan bir hayvan gibi Çekoslavakya'ya gitti. Ardından Avusturya'ya geçerek, Lehçe konuşan gençlerin tutulduğu kamplardan birine yerleştirildi. Açlıktan güçsüz düşmüştü. Onun da savaş sonrası Avrupa'sındaki zararsız göçmenlerden biri olduğunu düşündüler. Amerikan yiyecekleri sayesinde gücü geri geldi. 1946'nın bir bahar akşamı kamptan kaçarak güneye, İtalya'ya doğru gitti. Fransa'dan geçerken yanında kampta tanıştığı ve Fransızca konuşan başka bir Polonyalı vardı. Marsilya'da bir gece dükkanlardan birine daldı. Kendisini rahatsız ettiği için dükkan sahibi-

ni öldürerek yeniden kaçtı. Arkadaşı onu terk etti ama giderken Viktor'a gidilecek tek bir yer olduğunu söyledi: Yabancılar Lejyonu. Viktor ertesi sabah Lejyon'a yazıldı ve savaşın mahvettiği Marsilya'da polisin araştırması herhangi bir sonuca ulaşamadan kendini Sidi-bel-Abbes'te buldu. Bu Akdeniz şehri Amerikan yiyecekleri için önemli bir ihracat merkeziydi. Üstelik bu yiyecekler için cinayet işlenmesi gayet normaldi. Marsilya'daki dava dosyası hiçbir şüpheli bulunamayınca birkaç gün sonra kapatıldı ama bunu öğrendiğinde Kowalski artık bir lejyonerdi.

On dokuz yaşındaydı ve kıdemliler onu "*Petit bon homme*"* diye çağırıyordu. Viktor onlara öldürme konusundaki yeteneğini gösterince, onu Kowalski diye çağırmaya başladılar.

Hindiçin'de geçen altı yıl içinde normal olmak adına ne kalmışsa tamamen yok etti. Bu sürecin ardından dev onbaşı Cezayir'e yollandı. Ama bu iki görev arasında Marsilya'nın dışında altı aylık bir silah eğitimi aldı. Orada, rıhtımdaki barlardan birinde çalışan Julie ile tanıştı. Kızın erkek arkadaşıyla sorunları vardı. Kowalski adamı barda iki seksen yere serdi, hem de tek bir yumrukla.

Julie karşısındaki devasa lejyonerden hoşlanmıştı. Aylar boyunca kızın koruyuculuğunu üstlendi. İş çıkışı bardan eski limandaki dairesine kadar kıza eşlik ediyordu. Aralarında bolca şehvet vardı, –özellikle kızın tarafında– ama aşk yoktu. Kadın, hamile kaldığını öğrendiğinde aralarındaki sevgi daha da azaldı. "Bu çocuk senden," dedi adama, adam da inandı çünkü inanmak istiyordu. Adama ayrıca bebeği istemediğini ve ondan kurtulmasına yardım edecek yaşlı bir kadın tanıdığını söyledi. Kowalski kızı yakaladı ve bebeğe bir şey yaparsa onu öldüreceği konusunda kızı uyardı. Üç ay sonra Cezayir'e geri döndü. Bu arada başka bir Polonyalı eski lejyonerle, Polonyalı Jojo olarak bilinen Josef

* Küçük beyefendi.

Grzybowski'yle arkadaş oldu. Adam Hindiçin'den sonra çürüğe çıkarılmıştı. Artık garda tekerlekli arabasında yiyecek satan bir dulla yaşıyordu. 1953'te evlendikten sonra işi birlikte yürütmeye başlamışlardı. Jojo topallayarak karısının arkasında dolanır, eşi yiyecekleri dağıtırken paraları toplar ve para üstlerini verirdi. Çalışmadığı akşamlarda Jojo, lejyonerlerle dolu barlara gitmekten hoşlanırdı. Eski zamanlardan bahsetmeyi seviyordu. Barlardakilerin çoğu genç lejyonerlerdi, onun Hindiçin'deki günlerinden çok sonra Lejyon'a alınmışlardı ama bir akşam Kowalski'ye rastladı.

Kowalski bebek konusunda öğüde ihtiyaç duyduğunda Jojo'ya başvurdu. Jojo ona doğru olanı yaptığını söyledi. İkisi de bir zamanlar Katolik'ti.

"Çocuğu öldürmek istiyor," dedi Viktor.

"Sürtük," dedi Jojo.

"Aptal bir inek," diye hak verdi Viktor. Biraz daha içip barın arkasındaki aynaya baktılar.

"Çocuğa büyük haksızlık," dedi Viktor.

"Bunu yapmak doğru değil," diye hak verdi Jojo.

"Daha önce hiç çocuğum olmamıştı," dedi Viktor biraz düşündükten sonra.

"Benim de, üstelik evliyim," diye yanıt verdi Jojo.

Sabah olduğunda çok sarhoş olmalarına karşın bir plan üzerinde anlaşmışlardı. Gerçek sarhoşların ciddiyetiyle planın şerefine içtiler.

Ertesi sabah Jojo verdiği sözü hatırladı ama bu haberi eşine nasıl vereceğini bilemedi. Üç gün kara kara düşündü. Bir iki kez konunun etrafından dolandı, derken bir gün karısıyla yatakta oldukları sırada haberi verdi. Madam bu habere bayılınca gerçekten çok şaşırdı. Böylece gerekli ayarlamalar yapıldı.

Viktor yapması gerektiği gibi Cezayir'e dönüp Binbaşı Rodin'e katıldı. Karşılarındaki yeni bir savaştı. Marsilya'da Jojo ve eşi tehdit ve rüşvet aracılığıyla hamile Julie'ye göz kulak oluyordu. Viktor, Marsilya'dan ayrıldığında kız dört aylık hamileydi ve kürtaj için çok geçti. Jojo, kızın eski sevgilisi ortalıkta dolanmaya başlayınca adama bunu hatırlattı. Pezevenk olduğu ortaya çıkan adam, sakat bacaklı eski bir asker bile olsa lejyonerlere dalaşmaya çekiniyordu. Bu yüzden eski para kaynağına yaklaşmayacağına yemin etti ve geçimini başka yerlerde aradı.

Julie 1955'te mavi gözlü ve altın saçlı bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Evlatlık belgeleri Jojo'yla eşi tarafından doldurulup, Julie'ye imzalatıldı. Böylece evlat edinme süreci tamamlandı. Julie eski hayatına geri döndü, Jojo'larınsa Sylvie adlı bir kızları oldu. Mektup yazıp Viktor'a durumu haber verdiler. Barakadaki yatağına uzanmış olan asker bu habere çok sevindi ama kimseye söylemedi. Çünkü o güne kadar sahip olduğu ne varsa elinden alınmıştı ve çocuğu kaybetmek istemiyordu.

Yine de, üç yıl sonra, Cezayir tepelerindeki büyük bir saldırı görevinden hemen önce başındaki subay bir vasiyet hazırlamasını önerdi. Daha önce bu fikir hiç aklına gelmemişti. Öncelikle, bırakacak hiçbir şeyi yoktu çünkü bütün kazancını barlarda ve izne çıktığı dönemlerde şehirlerdeki kerhanelerde tüketiyordu. Bunun dışında sahip olduğu geri kalan her şey Lejyon'a aitti. Ama subay, modern bir Lejyon'da vasiyetin gerekli olduğunu söyleyince, Kowalski subaydan yardım alarak vasiyetini hazırladı. Her şeyini Marsilya'da yaşayan eski lejyoner Josef Grzybowski'nin kızına bırakıyordu. Sonunda bu evrakın bir kopyası dosyasına yerleştirilerek, dosyanın geri kalanıyla beraber Paris'teki Silahlı Kuvvetler Bakanlığı'nın arşivlerine kaldırıldı. 1961'de Konstantin ve Bone'da düzenlenen terör olayları sırasında Fransız Gizli Servisi Kowalski'nin adına ulaştığında diğer dosyalarla beraber onun dosyası da yeniden günışığına çıkınca, Eylem Servisi'nden Albay Rolland'ın dik-

katini çekti. Grzybowski'lere yapılan bir ziyaretin ardından hikaye ortaya çıktı ama Kowalski bunu hiç bilmedi.

Kızını hayatında iki kere gördü. İlk olarak 1957'de bacağına kurşun yiyip Marsilya'ya izne gönderildikten sonra, ikinci olarak da 1960'da askeri mahkemede şahitlik etmek üzere şehre gelen Rodin'e eşlik ederken. İlk seferinde küçük kız 2 yaşındaydı. İkincisinde 4,5. Kowalski kolları Jojo'lar için hediyelerle ve Sylvie için oyuncaklarla dolu olarak evlerinin kapısında belirdi. Küçük çocuk ve ayı kadar büyük Viktor çok iyi anlaştılar ama bundan kimseye bahsetmedi, Rodin'e bile.

Şimdi kızın lös bilmem ne hastalığına yakalandığını duymak Kowalski'nin sabahın geri kalanında endişelenmesine yol açtı. Öğle yemeğinden sonra, çelik kutunun bileğine zincirlenmesi için üst kata çıktı. Rodin, Casson'un serserilerinin önceki aylarda yaptıkları soygunlarda topladıkları paranın miktarıyla ilgili, Fransa'dan haber bekliyordu. Bu yüzden Kowalski'den öğleden sonra gelen postayı kontrol etmek için bir daha ofise gitmesini istedi.

"Lös bilmem ne hastalığı nedir," diye sordu aniden onbaşı.

Rodin bakışlarını adamın bileğine yerleştirdiği zincirden uzaklaştırıp şaşkın şaşkın Kowalski'ye baktı.

"Hiç duymadım," diye karşılık verdi.

"Bir kan hastalığı," diye açıkladı Kowalski.

Odanın diğer tarafında dergi okumakta olan Casson bir kahkaha attı.

"Lösemi demek istiyorsun," dedi.

"Nedir bu hastalık mösyö?"

"Kanser," diye karşılık verdi Casson. "Kan kanseri."

Kowalski önünde duran Rodin'e baktı. Sivillere güvenmezdi.

"Doktorlar onu iyileştirebilir mi albayım?"

"Hayır Kowalski, hastalık ölümcüldür. Tedavisi yok. Neden?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Kowalski, "okuduğum bir şey."

Ardından gitti. Rodin, günün emirlerinden daha karışık hiçbir şey okumadığını bildiği fedaisinin arkasından şaşkın şaşkın baktı ama bu olayın üzerinde durmadı. Çünkü o öğleden sonra beklediği mektup gelmişti. Yazanlara göre İsviçre'deki OAS banka hesaplarında artık 250 bin dolardan fazla para vardı.

Rodin, tatmin olmuş bir şekilde oturup bankerlere bahsi geçen miktarı, kiralanan suikastçının hesabına yollamaları için talimat mektupları yazdı. Kalan parayı nasıl toplayacağına dair herhangi bir planı yoktu. Cumhurbaşkanı De Gaulle öldüğünde, eskiden OAS'yi finanse eden sağ kanattan bankerlerin ve iş adamlarının yeniden örgüte para akıtmaya başlayacağını ve geri kalan 250 bin doların kolayca bulunacağını biliyordu.

Bu adamlar, birkaç hafta önceki nakit talebine yarım ağızla olumsuz yanıt verdiklerinde, önceki yatırımlarının geri dönüşünü görmekle ilgili bütün şanslarını kaybetmişlerdi. Ama cumhurbaşkanının ortadan kalkmasıyla özür dilemek için ellerinden geleni yapacakları kesindi. Yeniden doğan Fransa'nın yeni hükümdarlarının gözüne girmek için ellerinden geleni yapacaklardı. Rodin, bankerlere yazdığı talimat mektuplarını bitirdi. Ama Casson, Rodin'in İsviçreli bankerlere yazdığı ve parayı Çakal'a yollamalarını söyleyen mektupları gördüğünde itiraz etti. Hayati önem taşıyan konulardan birinin, üçünün İngiliz'e verdikleri söz olduğunu hatırlattı. Buna göre, Paris'teki bir bağlantıları Fransız cumhurbaşkanının hareketleriyle ilgili son bilgileri ve güvenlik rutinindeki değişiklikleri İngiliz'e bildirmek zorundaydı. Bu bilgiler suikastçı için hayati önem taşıyordu. Bu noktada paranın transfer edildiğini haber vermek Casson'a göre adamın gereğinden erken harekete geçmesine yol açabilirdi. Ne zaman saldıracağı elbette suikastçının bileceği işti

ama fazladan birkaç günün kimseye zararı olmazdı. Başarı ve başarısızlık arasındaki farkı yaratan şey, bu birkaç gün içerisinde elde edilip katile ulaştırılacak istihbarat olabilirdi.

Casson, Paris'teki şeflerden birinin De Gaulle'ün yakın çevresine bir ajan yerleştirmeyi başardığı yönünde bir haber almıştı. Bu ajanın düzenli olarak generalin yeri, seyahat planları, halk karşısına çıkacağı zamanlar ve önceden duyurulmayan diğer programları ile ilgili bilgi almaya başlaması için birkaç gün daha geçmesi gerekliydi. Bu yüzden Casson, suikastçıya görevi için hayati önem taşıyacak bilgilere ulaşabileceği Paris'teki telefon numarasını verene kadar, Rodin'in parayı bir süre daha elinde tutmasını istiyordu.

Rodin, Casson'un söylediklerini uzun uzadıya düşündükten sonra haklı olduğuna karar verdi. İkisi de Çakal'ın ne planladığını bilmiyordu. Ama bankerlere giden talimatların ardından Londra'ya yollanan ve Paris'teki telefon numarasını içeren mektup, Çakal'ın planlarında en ufak bir değişikliğe yol açmadı. Roma'daki teröristler katilin çoktan cinayeti işleyeceği güne karar vererek, planını yapmaya başladığını bilmiyorlardı.

Sıcak Roma gecesinde çatıya oturmuş olan iriyarı adam elindeki 45'lik Colt'la oynadı. Kowalski kanında lös olan Marsilya'daki küçük kız için endişeleniyordu. Gün doğumundan hemen önce aklına bir fikir geldi. Jojo'yu 1960'ta son gördüğünde, lejyoner eskisinin daireye telefon bağlatmaktan bahsettiğini hatırladı.

Kowalski'nin mektubu aldığı sabah Çakal, Brüksel'deki Amigo otelinden ayrılıp Goossens'in yaşadığı sokağa gitti. Kahvaltı sırasında silah tüccarını arayıp Duggan olarak kendini tanıtmış, randevularını hatırlatmış, saat on birde buluşmaya karar vermişlerdi. Sokağın köşesine

10:30'da vardı, yarım saatini gazete standından sokağı izleyerek geçirdi.

Sokak yeterince sessizdi. Tam 11'de kapıya gitti. Goossens onu koridordan geçirip arka taraftaki küçük ofise aldı. Çakal girdikten sonra Goossens kapıyı dikkatlice kilitleyip, zinciri taktı. Ofise girdiklerinde İngiliz, silah tüccarına döndü.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. Belçikalı utanmış göründ ü.

"Şey, evet, korkarım öyle."

Suikastçı buz gibi gözlerle adamı süzdü ama yüzü ifadesizdi, gözleri yarı kapalıydı.

"Bana 1 Ağustos'ta gelmemi ve 4 Ağustos'ta silahıma kavuşacağımı söylediniz," dedi.

"Bu söylediğiniz doğru. Ama sizi temin ederim sorun silahla ilgili değil," dedi Belçikalı. "Aslında silah hazır ve dürüst olmak gerekirse onu başyapıtlarımdan biri olarak görüyorum. Sorun diğer nesnede. Hani şu sıfırdan yapılması gereken. Size göstereyim."

Masanın üzerinde yarım metre uzunluğunda, kırk santim genişliğinde ve sekiz santim derinliğinde bir muhafaza vardı. Goossens kutuyu açınca Çakal, üst tarafı masaya inen muhafazaya baktı.

Düz bir tepsi gibiydi, dikkatle şekillendirilerek parçalara ayrılmıştı. Her bölüm, tüfeğin hangi parçası ona yerleştirilecekse o şekilde düzenlenmişti.

"Bunun orijinal muhafaza olmadığını anlamışsınızdır," diye açıkladı Goossens. "Onu hazırlamak çok uzun sürerdi. Bunu kendim hazırladım. Bütün parçalar yerli yerine oturuyor."

Doğru söylüyordu. Bütün parçalar yerli yerine oturuyordu. Üst kısımda kırk santimlik namlu vardı. Çakal namluyu incelediğinde çok hafif olduğunu gördü. Arka tarafta kurşunu sürmeye yarayan kol ve kolun

arkasında yuvarlak çıkıntı vardı. Çakal kolu kımıldatmayı denedi ve saatin aksi yönüne çevirdi. Kurşun yeri ortaya çıktı. Namlunun arkasındaki karanlık deliği görebiliyordu. Kurşun sürmüş gibi yapıp kolu saat yönüne çevirdi. Parça rahatlıkla yerine oturdu.

Arka tarafta fazladan bir parça çelik, mekanizmaya ustaca lehimlenmişti. İki santim kalınlığındaydı ama üst tarafında kurşunun rahatça sürülmesini sağlayan bir boşluk vardı. Ortadaki deliğinse vida için oraya yerleştirildiği belliydi.

"Kabza için," dedi Belçikalı.

Çakal tüfeği çevirip altını inceledi. Tetik korkuluğunu silaha bağlayan noktada bir vida deliği daha vardı. Goossens, Çakal'a iki santim uzunluğundaki vidayı uzattı. Çakal, madeni yuvasına vidalayarak, tetiğin takılacağı yeri inceledi.

Belçikalı tepsiye uzanıp dar bir çelik parçasını uzattı.

"Dipçiğin ilk parçası," dedi.

Çakal 30 derecelik bir açıyla parçayı mekanizmanın arkasına taktı. Yandan bakıldığında çelik parçası silahın arkasından çıkmış gibi görünüyordu. Kabzanın bittiği noktadan 4 santim ötede, atış mekanizmasına yakındı. Çelik parçası düzgün bir biçimde inceltilmişti ve ortasında bir delik vardı. Goossens ikinci ve daha kısa bir çeliği uzattı.

"Üst parça," dedi.

Bu parça da rahatlıkla yerine oturdu. Böylece üstte ve altta bir üçgenin iki tarafı gibi uzanan iki demir parçası olmuş oldu. Goossens omuza oturan parçayı Çakal'a uzattı. Yaklaşık 10 santim uzunluğunda siyah deriyle kaplı bir parçaydı. Omuza yaklaşan noktalarda ufak birer delik vardı.

"Burada vidalanacak bir şey yok," dedi silah tüccarı, "sadece çeliklerin ucundaki çıkıntıları yerleştirmeniz yeterli."

İngiliz, iki çelik çubuğun ucundaki çıkıntıları omza gelen parçadaki deliklere yerleştirdi. Tüfek şimdi, yandan bakıldığında normal bir tüfeğe benziyordu. Çakal tüfeği omzuna yerleştirip parmağını tetiğin üstüne koydu. Sol gözünü kapattı ve sağ gözünü tüfeğe yaklaştırdı. Yumuşak bir klik sesi duyuldu.

Elinde 20 santim uzunluğundaki siyah bir tüple karşısında durmakta olan Belçikalı'ya döndü.

"Susturucu," dedi İngiliz. Tüpü alıp tüfeğin ucunu inceledi. Namlu kesilmişti. Susturucunun geniş ucunu namluya yerleştirdi ve daha fazla ilerlemeyecek noktaya gelene kadar yuvarlayarak, namluya sabitledi. Susturucu, namlunun ucuna uzun bir sosis gibi yerleşti. Çakal elini uzattığında, Goossens dürbünü avucuna bıraktı.

Namlunun üstünde, metale yerleştirilmiş bir çıkıntı vardı. Dürbün aksamı bu çıkıntıya tam oturuyordu. Dürbün ve namlu tam olarak paraleldi. Sağ tarafta dürbünün ayarlanmasını sağlayan düğmeler vardı. İngiliz, tüfeği kaldırıp nişan aldı. Şöyle bir bakıldığında Piccadilly'deki bir silah dükkanında, yeni av tüfeğini deneyen zarif bir takım elbise giymiş bir İngiliz centilmeni gibi görünüyordu. Ama on dakika önce önündekiler garip görünüşlü bir avuç parçaydı. Oysa şimdi uzun menzilli ve susturuculu bir suikastçı tüfeğine dönüşmüştü. Çakal tüfeği bıraktı. Belçikalı'ya dönüp tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

"Güzel," dedi. "Çok güzel. Sizi tebrik ederim. Çok iyi iş çıkarmışsınız."

Goossens'in yüzü aydınlandı.

"Ama hâlâ nişan alma ve deneme atışı yapma meselesi var. Kurşununuz var mı?"

Belçikalı masanın çekmecesine uzanıp yüz kurşunluk bir kutu çıkardı. Kutunun üzerindeki mühür bozulmuştu ve altı kurşun eksikti.

"Bunlar deneme yapmak için," dedi silah tüccarı. "Diğer altısını uçlarını patlayıcı hale getirmek için aldım."

Çakal bir avuç kurşunu alıp inceledi. Bu iş için çok küçük görünseler de bir tanesi bile yeterli olacaktı. Elindeki kurşunların, o kalibredeki kurşunlar arasında, uzun kesimli olanlardan olduğuna dikkat etti. Böylece fazladan patlayıcı kurşunun hızını arttıracak ve hedefin tutturulmasını kolaylaştıracaktı. Kurşunların ucu sivriydi, çoğu av kurşunu böyle olmazdı. Ayrıca av kurşunlarının uçları kurşunken, bunlarınki nikeldi. Yarışma kurşunlarını andırıyorlardı ama av tüfeğininkilerle aynı kalibredeydiler.

"Gerçek kurşunlar nerede?" diye sordu suikastçı.

Goossens masasına döndü ve bir kağıt mendil çıkardı.

"Normalde onları güvenli bir yerde tutarım," diye açıkladı. "Ama geleceğinizi bildiğimden onları çıkardım."

Mendili açtı ve içindekileri gösterdi. İlk bakışta kurşunlar İngiliz'in elindekilerle aynıydı. Elindeki kurşunları bırakıp mendildeki kurşunlardan birini alarak, yakından inceledi. Kurşunun ucundaki ufak nikel bölüm, içindeki kurşun ortaya çıkarılacak şekilde törpülenmişti. Kurşunun sivri ucu köreltilmiş, burna açılan ufak delikten içeri civa konulmuştu. Ardından sıvı kurşunla delik mühürlenmişti. Kurşunun sertleştiği noktada, orijinal şekline dönene kadar ucu yeniden törpülenmişti.

Daha önce kullanmış olmasa da, Çakal bu kurşunları biliyordu. Yapımları karışık olduğundan büyük miktarlarda kullanılmaları mümkün değildi. Cenevre Anlaşması bu kurşunların üretimini yasaklamıştı çünkü domdom kurşunundan bile vahşiydiler. Patlayıcı kurşun, insan vücuduna çarptığı anda küçük bir el bombası gibi hareket ediyordu. Ateş anında, içindeki civa kurşunun haznesine yapışıyordu. Aynen hızla giden arabadaki bir yolcunun, araba hareket ettiğinde koltuğa yapışması

gibi. Kurşun ete veya kemiğe çarpar çarpmaz civa aniden öne fırlıyordu.

Civanın etkisi, kurşunun açık bir elin parmakları gibi dört bir yana saçılmasını sağlıyordu. Parçalar şarapnel gibi insanın içine dağılıyordu. Böylece, çay fincanı büyüklüğündeki bir alandaki etler, kemikler ve dokular parçalanıyordu. Bu tür bir kurşun kafatasına isabet ettiğinde vurulan kişinin sağ kalmasına imkan yoktu.

Çakal kurşunu yeniden mendile bıraktı. Yanında duran ufak tefek adam soran gözlerle ona bakıyordu.

"Gözüme iyi göründüler. İşinizde usta olduğunuz belli Bay Goossens. Öyleyse sorun nedir?"

"Sorun diğeri mösyö. Tüpler. Onları imal etmek düşündüğümden zor oldu. Başlangıçta, önerdiğiniz gibi alüminyum kullandım ama lütfen şunu anlayın. Önce mükemmel tüfeği temin etmekle uğraştım. Bu yüzden diğer işin başına ancak birkaç gün önce geçebildim. Çok zor olmayacağını, yeteneğim ve atölyemdeki aletler sayesinde altından kalkacağımı umuyordum.

Ama tüpleri olabildiğince dar tutabilmek için çok ince bir metal aldım. Aşırı inceydi. Birleştirmek için makineme koyduğumda neredeyse kağıt gibi olduğunu gördüm. En ufak bir baskıda yamuluyordu. Ölçümleri koruyabilmek için çelik kullanmam gerekti çünkü geri kalan hiçbir malzeme doğal görünmeyecekti.

Kullanabileceğim tek malzeme buydu. Alüminyum gibi görünüyordu ama daha ağırdı. Daha güçlü bir metal olduğundan daha ince kesilebilirdi. Ağırlığı taşır ama yamulmazdı. Yalnız, metal ne kadar sertse onunla çalışmak o kadar zor olur. İşe dün başladım..."

"Tamam. Söylediklerniz mantıklı. Sorun şu ki ona ihtiyacım var ve mükemmel olması gerekiyor. Ne zaman bitirebilirsiniz?"

Belçikalı omuz silkti. "Söylemesi zor. Tüm malzeme elimde. Yeni bir sorun ortaya çıkmadığı sürece, ki çıkacağını sanmıyorum, beş ya da altı gün. Belki bir hafta..."

İngiliz canı sıkıldıysa bile belli etmedi. Belçikalı açıklamalarını sıralarken yüzünün ifadesizliğini koruyup Belçikalı'nın yüzünü inceledi. Ufak tefek adam konuşmayı bitirdiğinde öteki hâlâ düşünüyordu.

"Tamam," dedi en sonunda. "Seyahat planlarımda değişiklik yapmam gerekecek ama durum geçen sefer burada olduğum kadar ciddi değil. Her şey yapmam gereken bir telefon görüşmesine bağlı. Her koşulda tüfeğe alışmak için çalışmam gerek. Bunu Belçika'da da yapabilirim ama tüfeğe, normal kurşunlara ve özel yapım kurşunlara ihtiyacım var. Ayrıca atış talimi yapabileceğim sessiz bir yer bulmalıyım. Bu ülkede tamamen gizlilik içerisinde yeni bir tüfek nerede test edilebilir? Unutmayın, 150 metrelik açık araziye ihtiyacım var."

Goossens bir süre yanıtı düşündü. "Ardennes Ormanı'nda," dedi sonunda. "Ormanın derinliklerinde insan saatlerce yalnız kalabilir. Gidip dönmek bir gün sürer. Bugün perşembe, yarın hafta sonu başlıyor. Yani orman piknik yapan insanlarla dolu olacak. Ayın 5'ini, pazartesi gününü öneririm. Salı veya çarşamba günü umarım işin kalanı bitmiş olur."

İngiliz başını salladı, tatmin olmuş görünüyordu.

"Tamam. Sanırım tüfeği ve kurşunları şimdi alacağım. Gelecek hafta salı veya çarşamba günü sizinle temasa geçerim."

Müşteri tüfeğe uzanırken Belçikalı itiraz etmeye hazırlandı. Müşteri ondan hızlı davrandı.

"Size hâlâ 700 sterlin borcum var. İşte..." Masaya birkaç deste banknot bıraktı... "500 sterlin daha. Kalanı malzemelerin geri kalanını aldığımda vereceğim."

"Mersi mösyö," dedi silah tüccarı 5 sterlinlik desteleri cebine attı. Tüfeğin parçalarını birbirinden ayırdı ve hepsini tek tek muhafazaya

yerleştirdi. Suikastçının istediği patlayıcılı kurşun ayrı bir kağıda sarılıp yine muhafazanın içine, temizlik bezlerinin ve fırçaların yanına konuldu. Muhafazanın kapağını kapatan Belçikalı onu İngiliz'e uzattı.

Ardından Goossens nazikçe adama kapıyı gösterdi.

Çakal, oteline geldiğinde geç bir öğle yemeği için hâlâ zamanı vardı. Muhafazayı dolabının dibine yerleştirdi, dolabı kilitleyip, anahtarı cebine attı.

Öğleden sonra postaneye giderek, Zürih'teki bir numarayı aradı. Telefonun bağlanması yarım saat sürdü, ardından Herr Meyer'in gelmesi beş dakika daha aldı. İngiliz kendini tanıtıp, bir dizi numara söyledi.

Herr Meyer izin isteyip, iki dakika sonra geri geldi. Ses tonu önceki gibi temkinli değildi. Hesapları dolar ve İsviçre frankı olan müşteriler daha iyi muamele görürdü. Brüksel'deki adam bir soru sorunca İsviçreli banker yine izin istedi. Bu sefer dönmesi 30 saniyeden kısa sürdü. Anlaşılan müşterinin dosyasını ve hesap çizelgesini kasadan çıkarmış inceliyordu.

"Hayır beyefendi," dedi Brüksel'deki telefon kulübesine ulaşan sesi. "Burada yeni bir ödeme yapıldığında sizinle temasa geçmemizi söyleyen talimatınız var ama bahsettiğiniz dönemde herhangi bir ödeme yapılmamış."

"Bir süredir Londra'da olmadığım için paranın ben yokken gelmiş olabileceğini düşünmüştüm Herr Meyer."

"Hayır, hiçbir şey yok. Ödeme yapıldığı anda sizi acil postayla bilgilendireceğiz." Herr Meyer'in iyi dileklerini dinlemeyi beklemeyen Çakal telefonu kapattı, para üstünü alarak telefon kabininden çıktı.

O gece Neuve Sokağı'nda kalpazanla buluştu. Altıyı biraz geçe bara gittiğinde adam çoktan oradaydı. Köşedeki masanın boş olduğunu gören İngiliz, kalpazandan kendisine katılmasını istedi. Masaya oturma-

sından birkaç saniye sonra Belçikalı ona katıldı.

"Bitti mi?" diye sordu İngiliz.

"Evet, hepsi bitti. Ve harika bir iş çıkardığımı söylemeliyim."

İngiliz elini uzattı.

"Göster bana," diye emretti. Belçikalı Bastos'larından birini yakıp başını iki yana salladı.

"Lütfen beni anlayın mösyö, burası çok ortalıkta bir yer. Onları incelemek için iyi bir ışığa ihtiyacınız var, özellikle de Fransız kimlik belgelerini. Hepsi stüdyoda."

Çakal buz gibi gözlerle adamı süzüp başını salladı.

"Tamam. Stüdyoya gidip evraklara bakalım."

Birkaç dakika sonra bardan ayrılıp bodrumdaki stüdyonun olduğu binaya gittiler. Hava ılık, akşam aydınlıktı. Dışarı çıktıklarında İngiliz, her zamanki gibi güneş gözlüğünü takıp tanınmaktan kaçındı. Ama sokak dardı, üstelik o kadar da güneş yoktu. Diğer taraftan gelen yaşlı bir adam vardı ama iki büklümdü ve yere bakıyordu.

Kalpazan önden yürüyüp, anahtarlığındaki bir anahtarla kapıyı açtı. Stüdyonun içi gece kadar karanlıktı. Kapının yanındaki pencereye yapıştırılan korkunç fotoğrafların arasındaki boşluklardan süzülen günışığı olmasa, içerde geceyi gündüzden ayırt etmek mümkün olmazdı. İngiliz dış ofisteki masayla, koltuğun şekillerini seçebiliyordu. Kalpazan iki kadife perdenin arasından stüdyoya geçerek ortanın ışığını yaktı.

Cebinden kahverengi bir zarf çıkarıp açarak, içindekileri yan taraftaki yuvarlak maun masanın üstüne yaydı. Ardından masayı odanın ortasına taşıyıp ışığın altına yerleştirdi. Arka taraftaki stüdyonun lambaları hâlâ sönüktü.

"Lütfen mösyö." Gülümseyip masadaki üç belgeyi işaret etti. İngiliz ilk belgeyi alıp ışığa tuttu. Ehliyetiydi, ilk sayfası değiştirilmişti. Ehliye-

tin yeni sayfasında sahibinin adı Alexander James Quentin Duggan olarak geçiyordu. Buna göre ehliyet sahibi 10 Aralık 1960'tan 9 Aralık 1963'e kadar 1A, 1B, 2, 3, 11, 12 ve 13 gruplarına mensup araçları kullanmaya yetkiliydi. Altında Londra Şehir Konseyi ve Trafik Yasası 1960 yazıyordu. En altta ehliyet yazısı ve ücreti alınmıştır mührü vardı. Çakalın görebildiği kadarıyla mükemmel bir sahte ehliyetti, işini göreceği kesindi.

İkinci belge Fransız kimlik kartıydı, André Martin adına düzenlenmişti. Belgeye göre 53 yaşında olan Martin, Colmar'da doğmuştu ve Paris'te yaşıyordu. Çakal'ın yirmi yıl yaşlandırılmış kendi fotoğrafı belgenin bir köşesindeydi. Gri saçlar ve utangaç bir yüz. Belgenin kendisi hafif lekeliydi, kenarları kıvrılmıştı. Kim görse, çalışan bir adamın kimlik belgesi olduğuna inanırdı.

Ama onu en çok ilgilendiren üçüncü örnekti. Ondaki fotoğraf kimlik kartındakinden biraz farklıydı. Kartların verildiği tarih birbirleriyle aynı değildi, ne de olsa gerçek olsalar yenilenme tarihleri birbirinin aynısı olamazdı. O belgede de Çakal'ın iki hafta önce çekilmiş fotoğraflarından biri vardı ama gömleği daha koyu renkti ve kirli sakalı varmış gibi duruyordu. Becerikli bir rötuş yoluyla bu etki sağlanmıştı. Kim baksa fotoğrafların aynı kişinin farklı zamanda çekilmiş fotoğrafları olduğunu düşünürdü. Bu belge de mükemmel bir sahtekârlık örneğiydi. Çakal başını kaldırıp evrakları cebine attı.

"Çok güzel," dedi. "Tam istediğim gibi. Sizi tebrik ederim. Yanılmıyorsam 50 pound borcum kalmıştı."

"Doğru mösyö. Mersi." Kalpazan hevesli gözlerle paranın ödenmesini bekledi. İngiliz, cebinden on tane 5 sterlinden oluşan bir deste çıkardı.

Desteyi bırakmadan önce işaret parmağıyla başparmağının arasında

tuttu ve "Yanılmıyorsam bir şey daha vardı," dedi.

Belçikalı beceriksizce anlamamış numarası yapmaya çalıştı.

"Mösyö?"

"Ehliyetin gerçek ilk sayfası. Geri istediğimi söylemiştim."

Artık kalpazanın numara yaptığına şüphe yoktu. Çok şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı, bu düşünce aklına bile gelmemiş gibi davrandı. Banknotları bırakıp arkasını döndü. Bir yöne birkaç adım yürüdü, derin düşüncelere dalmış gibi başını öne eğip, ellerini arkada birleştirdi. Ardından dönüp geri geldi.

"O parça hakkında konuşabileceğimizi düşünüyorum mösyö."

"Öyle mi?" Çakal'ın ses tonu düşüncelerini ele vermedi. Düzdü, soru tonu sayılmazsa ifadesizdi. Yüzünden ne düşündüğünü okumak mümkün olmasa da gözleri bir şey düşünüyormuş gibi yarı kapanmıştı.

"Sorun şu ki mösyö, ehliyetin gerçek adınızı içeren ilk sayfası burada değil. Ah, lütfen lütfen..." Adamın tedirginliğini yatıştırmaya çalışırmış gibi abartılı bir hareket yaptı. Oysa İngiliz tedirgin olduğunu gösteren hiçbir harekette bulunmamıştı... "O sayfanın güvenli bir yerde olduğunu söyleyebilirim. Bankadaki özel bir kasada, benim dışımdaki biri tarafından açılması mümkün değil. Anlarsınız, benimki gibi bir alanda iş yapan kişiler temkinli olmalı, örneğin kendilerini güvenceye almasını bilmeli."

"Ne istiyorsun?"

"Şimdi sevgili beyefendi, o kağıdın el değiştirmesi için son konuştuğumuzdan biraz daha yüksek bir rakam ödemeye razı olabileceğinizi ummuştum."

İngiliz hafifçe iç çekti, bu insanın hayatını gereksiz yere karmakarışık etme becerisi canını sıkmıştı. Belçikalı'nın teklifini ilgi çekici bulduğunu gösteren herhangi bir harekette bulunmadı.

"İlgileniyor musunuz?" diye sordu kalpazan. Rolünü uzun uzadıya provasını yapmış gibi oynuyordu. Nazik yaklaşım, sözüm ona üstü kapalı ipuçları. İngiliz kendini kötü bir B tipi filmin karşısındaymış gibi hissetti.

"Daha önce de şantajcılarla karşılaştım," dedi İngiliz. Bu bir suçlama değildi düz bir sesle söylenmiş düz bir sözdü. Belçikalı şaşırmış gibi davrandı.

"Ah Mösyö, lütfen böyle demeyin. Şantaj mı? Ben mi? Size şantaj falan yaptığım yok. Benim önerdiğim şey basit bir ticaret. Paraya karşılık bütün bir paket. Ne de olsa bankadaki kasada ehliyetinizin orijinali, negatifler ve fotoğraf baskıları yer alıyor. Bir de korkarım ki..." Gerçekten pişmanmış gibi bir suratla devam etti, "makyajınız olmaksızın ışığın altında durduğunuz sırada çekilmiş bir fotoğrafınız daha. Bu evrakların İngiliz ve Fransız görevlilerinin eline geçtiğinde size sorun yaratacağına eminim. Sorunlardan kaçınmak için para ödemeye alışkın olduğunuz belli..."

"Ne kadar?"

"1000 sterlin mösyö."

İngiliz bu teklifi düşündü ve sessizce başını salladı.

"O evrakları ele geçirmek için bu parayı gözden çıkarmaya değer," diye vardığı sonucu açıkladı.

Belçikalı'nın yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi. "Bunu duyduğuma sevindim mösyö."

"Yanıtım yine de hayır," diye devam etti İngiliz. Sanki hâlâ derin düşünceler içindeydi. Belçikalı gözlerini kıstı.

"Ama neden? Anlamıyorum. Onları geri almak için 1000 sterline değeceğini söylediniz. Düzgün bir anlaşma. İkimiz de talep edilen işlerle uğraşıp, karşılığında para almaya alışkınız."

"İki nedeni var," diye açıkladı diğeri. "İlk olarak fotoğrafların negatiflerinin kopyasının alınıp alınmadığına emin olamam, yani ilk para talebinin arkasından başkalarının gelip gelmeyeceğini bilmiyorum. Ayrıca evrakları başka bir arkadaşına verip vermediğini de bilmiyorum. Onları geri almak istediğinde arkadaşın evraklara sahip olmadığını söyleyebilir."

Belçikalı rahatlamış göründü. "Endişeniz buysa korkularınız yersiz. Öncelikle, evrakları bir partnere vermek işime gelmez çünkü onları bana geri vermemesi riski vardır. 1000 sterlini evrakları almaksızın vereceğinizi sanmıyorum. Yani evraklardan ayrılmam için bir neden yok, tekrar ediyorum bir banka kasasındalar.

Tekrar para istemeye gelince, bu da anlamsız. Ehliyetin kopyası İngiliz görevlilerin ilgisini çekmez, üstelik sahte bir ehliyetle yakalansanız bile, bunun size yaratacağı sorunlar oldukça sınırlı olur. Bana tekrar tekrar para ödemenizi gerektirecek kadar ciddi bir şey değil. Fransız kimliklerine gelince, Fransız görevlilerine bir İngiliz'in André Martin adlı bir Fransız'ın kılığına gireceğini söylersem sizi tutuklayabilirler. Ama para talebimi yinelersem, aynı kimliği kullanmak yerine başka bir kalpazan bulup başka bir kimlik edinirsiniz. O zaman André Martin'i ele vermemden endişelenmenize gerek kalmaz, çünkü Martin artık yoktur."

"Peki neden şimdi bunu yapmayayım?" diye sordu İngiliz. "Ne de olsa yeni bir set bana en fazla 150 sterline patlayacaktır."

Belçikalı ellerini iki yana açtı.

"Zamanınızın dar olduğu gerçeği üzerine bahse girdiğimi düşünebilirsiniz. Zaman kaybetmektense ödemeyi yapacağınızı varsayıyorum. Kısa bir süreniz olduğu için André Martin evraklarına ve benim bu konuda sessizliğime ihtiyacınız var. Yeni bir setin hazırlanması zaman gerektirir, üstelik benim hazırladıklarım kadar iyi olmaz. Elinizdeki ev-

raklar mükemmel. Bu yüzden bende kalanları ve çenemi tutmamı istiyorsanız bedelini söyledim. Evraklar zaten sizde. Çenemi tutmamın bedeli ise 1000 sterlin."

"İsteğini böyle ifade ediyorsan tamam, ama Belçika'ya gelirken 1000 sterlin getirdiğimi nereden biliyorsun?"

Kalpazan bütün yanıtları bilen ama arkadaşının mızmızlanmalarını dindirmek için hepsini teker teker açıklamaya üşenmeyen biri gibi anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Mösyö siz bir İngiliz'siniz. Bu gayet açık, ama orta sınıftan bir Fransız işçi gibi görünmek istiyorsunuz. Fransızca'nız mükemmel, neredeyse aksansız konuşuyorsunuz. Bu yüzden André Martin'in doğum yeri olarak Colmar'ı seçtim. Bilirsiniz Alzaslılar Fransızca'yı sizinki gibi çok hafif bir aksanla konuşur. Fransa'yı André Martin kılığında geçebilirsiniz. Dahice. Kimsenin aklına Martin gibi yaşlı bir adamı aramak gelmez. Bu yüzden taşıdığınız şey her neyse çok değerli olmalı. Örneğin uyuşturucu? İngilizler arasında moda olduğunu duydum. Ve Marsilya, en önemli tedarik merkezlerinden biri. Yoksa elmaslar mı? Bilmiyorum ama ne iş yaparsanız yapın, kârlı bir iş olduğunu biliyorum. İngiliz centilmenleri yarış pistlerinde yankesicilik yaparak zaman harcamaz. Lütfen mösyö, oyun oynamayı keselim. Londra'daki arkadaşlarınıza telefon açıp buradaki bir bankaya 1000 sterlin yollamalarını rica edin. O zaman yarın paketlerimizi değiştiririz ve atlayıp yolunuza gidersiniz, olmaz mı?"

İngiliz birkaç kere başını salladı, sanki hatalarla dolu bir geçmiş yüzünden pişmanlık duyuyordu. Aniden başını kaldırdı ve Belçikalı'ya gülümsedi. Kalpazan adamın gülümsediğini ilk kez görüyordu ve sessiz İngiliz'in durumu bu kadar sakin karşılaması, kendisini büyük ölçüde rahatlattı. Bu tür durumlarda genelde kaba kuvvete başvurulurdu. Ama bu adam yola gelmişti. Üzerindeki bütün gerilim akıp gitti.

"Tamam," dedi İngiliz, "sen kazandın. Yarın öğlene kadar 1000 sterlin bulabilirim ama bir koşulum var."

"Koşul mu?" Belçikalı yeniden gerildi.

"Burada buluşmayacağız."

Kalpazan şaşırdı. "Buranın ne kötülüğü var? Sessiz, gelen giden yok...."

"Benim için buranın her şeyi sorun. Önce ben farkında olmadan burada benim bir fotoğrafımı çektiğini söyledin. Paketlerimizi değiş tokuş ederken de gizli bir kamera veya görmediğim bir yere saklanmış bir arkadaşın tarafından fotoğrafımın çekilmesini istemiyorum..."

Belçikalı'nın ne kadar rahatladığı görülüyordu. Bir kahkaha attı.

"Bundan korkmanıza gerek yok arkadaşım. Burası gizli bir yerdir ve benim tarafımdan davet edilmediği sürece kimse gelmez. İnsanın temkinli davranması gerektiğini anlarsınız. Farklı fotoğraflar çekerek elde ettiğim bir yan gelirim var. Benimkisi kârlı ama özel bir iş, Grande Place'daki bir stüdyoda yapılacak iş değil..."

Sol elini kaldırıp işaret parmağıyla başparmağını birleştirdi ve bir O oluşturdu. Ardından sağ elinin işaret parmağını uzatıp O'nun içinden geçirerek cinselliği kastettiğini işaret etti.

İngiliz gözlerini kırpıştırdı. Sırıttı ve güldü. Belçikalı da güldü. İngiliz, ellerini Belçikalı'nın kollarına koydu, parmakları pazularını kavradı. Belçikalı hâlâ sevişme anlamına gelen işareti yapıyordu. Derken kalpazanın kahkahaları yarım kaldı, ekspres tren mahrem yerine çarpmış gibi iki büklüm oldu.

Başı geriye devrildi, elleri mim hareketine devam edemedi ve dizlerinin üzerine yığıldı. Kahkaha boğuk bir çığlığa dönüştü. Bilinci yarı kapanmış olarak dizlerinin üzerinde süründü, ardından yan devrildi ve yere uzandı.

Çakal adamın yere düşmesine izin verdi. Ardından düşmüş figürün üstünden atlayıp Belçikalı'yı arkasından yakaladı. Sağ kolu Belçikalı'nın boynuna dolandı ve elinin ucuyla kendi sol pazusunu yakaladı. Sol elini kalpazanın alnına koymuştu. Tek bir hamlede boynu geriye yukarı ve yana doğru çevirdi.

Omurganın koparken çıkardığı ses ve kemiklerin kırılışı büyük ihtimalle fazla bir gürültü yapmadı ama sessiz stüdyoda ufak bir tabancanın çıkardığı gürültü gibiydi. Kalpazanın vücudu sarsıldıktan sonra yere yığıldı. Çakal, cesedin yüzüstü yere yığılmasına izin vermeden önce bir saniye bekledi. Ölü yüz, iki yana sallandı, adamın elleri hâlâ mahrem yerlerini tutuyordu. Dili dişlerinin arasından çıkmıştı. Gözleri açık halde yerdeki soluk desene bakıyordu.

İngiliz, çabucak perdelerin arkasına geçip her tarafın kapalı olduğuna emin oldu. Ardından cesede döndü. Ceplerini kontrol ederek, pantolonun sol cebinde anahtarlığı buldu. Stüdyonun uzak köşesindeki sandıkta malzemeler yer alıyordu. Dördüncü anahtar sandığın kilidini açtı. Çakal, on dakikasını sandıktakileri yere dizmekle geçirdi.

Sandık tamamen boşaldığında katil, cesedi koltuk altlarından tutup sandığın yanına götürdü. Ceset rahatlıkla sandığa sığdı. Adamın bacaklarını kıvırıp sandığın içine yerleştirdi. Birkaç saat içerisinde ceset katılaşmaya başlayacak ve adam taşlaşacaktı. Ardından Çakal, sandıktan çıkardıklarını birer birer tekrar sandığa yerleştirdi. Peruklar, kadın iç çamaşırları, küçük ve yumuşak olan, bacakların arasındaki boşluğa sığacak ne varsa. En üste makyaj malzemelerini koydu. Sonunda kalan kremleri, iki geceliği, kazakları, kotları, gece elbiselerini ve file çoraplarını cesedin üzerine yerleştirdi. Sandığı tıka basa doldurdu. Kapağı kapatmak için baskı uygulaması gerekti ama sonunda kilit yuvaya oturunca sandık kapandı.

Bütün bu operasyon boyunca İngiliz dokunduğu her şeyi eline sar-

dığı bir bez aracılığıyla tutmuştu. Kendi mendilini kullanarak kilidi ve sandığın üstünü sildi. Masadaki 5 sterlinlerden oluşan desteyi cebine attı, masayı geldiği zaman durduğu yere kaldırdı. Sonunda ışığı söndürüp duvarın dibindeki koltuklardan birine geçip oturdu, sonra da karanlık düşene kadar bekledi. Birkaç dakika sonra sigara kutusunu çıkardı, kalan on sigarayı ceketinin ceplerine koydu ve birini içti. Sigaranın kutusunu kül tablası olarak kullandı. Sigaranın izmaritini dikkatlice kutuya kaldırdı.

Kalpazanın kayboluşunun eninde sonunda dikkat çekeceğini biliyordu ama böyle bir adamın yeraltına çekilmesi veya düzenli aralıklarla başka şehirlere gitmesi olağan karşılanırdı. Eğer arkadaşlarından biri, normalde gittiği yerlerde olmadığını fark ederse, ilk aklına gelen kalpazanın şehirden ayrıldığı olurdu. İnsanlar onu aramaya başlasa bile, ilk akıllarına gelen porno işi yüzünden adamın başının belaya girdiği olurdu. Yokluğundan şüphelenenler arasında stüdyoyu ziyarete gelenler olabilirdi. Ama kapıyı kilitli bulunca çoğu zorlamaya gerek duymazdı. İçeri giren kişinin cesedi bulabilmek için stüdyoyu alt üst etmesi ve sandığın kilidini kırması gerekirdi.

Yeraltı dünyasının bir üyesi, tüm bunları yapacak olsa bile polise haber vermezdi. Kalpazanın, çetelerden biri tarafından öldürüldüğünü düşünürdü. Ne de olsa pornoyla ilgilenen hiçbir manyak müşteri, tutku cinayetinin ardından cesedi bu kadar düzgün bir şekilde saklamazdı ama sonunda polis durumu haber alacaktı. O noktada bir fotoğrafın yayınlanacağı kesindi ve barmen, kalpazanın 1 Ağustos akşamı takım elbiseli, güneş gözlüklü, uzun boylu sarışın bir adamla bardan çıktığını hatırlardı.

Ama en az birkaç ay daha kimsenin adamın kasasını inceleyeceğine ihtimal vermiyordu. Kasa onun adına kiralanmış olsa bile. Barmenle konuşmamıştı ve siparişlerini garsona vermişlerdi. İki bira sipariş eden

iki kişinin aksanlarını hatırlayabilmesi için garsonun inanılmaz bir hafızasının olması gerekirdi. Polis uzun boylu sarışın bir adam arayacaktı ama Alexander Duggan'a ulaşsalar bile Belçika polisi Çakal'ı yakalamaktan çok uzakta olurdu. Dikkatli düşündüğünde en az bir ayının olduğunu hissediyordu, ihtiyaç duyduğu da bu kadar zamandı. Kalpazanı öldürmek, onun için bir hamamböceğini öldürmek kadar otomatik bir hareketti. Çakal rahatladı. İkinci bir sigara yaktı ve dışarı baktı. Saat 21:30'du ve dar sokağı garip bir sis kaplamıştı. Sessizce stüdyodan çıktı, kapıyı arkadan kilitledi. Ses çıkarmadan sokakta ilerlediği sırada kimse yanından geçmedi. Bir kilometre kadar gittikten sonra anahtarları kanalizasyon ızgaralarından birine atınca, birkaç metre aşağıdaki suya düşüşlerinin sesini duydu.

Ertesi gün, yani cuma günü, Brüksel'in çalışan sınıfının konakladığı banliyölerden birine gidip alışveriş yaptı. Kamp ekipmanları konusunda uzmanlaşmış bir dükkandan tırmanış botu, uzun yün çorap, kot pantolon, yün gömlek ve çanta aldı. Aldığı diğer eşyalar arasında kauçuk, alışveriş filesi, pembe ve kahverengi boya vardı. Meyve tezgahından büyük bir kavun almayı düşündü ama hemen vazgeçti. Çünkü hafta sonu nasıl olsa çürürdü.

Otele döndüğünde yeni ehliyetini kullandı, artık ehliyetteki isim ve pasaportundaki isim birbirinin aynıydı. Alexander Duggan ertesi sabah için bir araba kiralayarak resepsiyondaki görevliden, kendisine deniz kıyısındaki tatil köylerinden birinde, banyosu olan tek kişilik bir oda kiralamasını istedi. Ağustos ayında otellerin çoğu dolu olsa da görevli Zeebrugge Limanı'ndaki küçük bir otelde oda ayarlamayı başardı. Sonra da deniz kıyısında hoş bir hafta sonu geçirmesini dileyerek adamı yolcu etti.

7. Bölüm

Çakal Brüksel'de alışverişlerini halledebursun, Viktor Kowalski de Roma Merkez Postanesi'nden uluslararası bir telefon görüşmesi yapmaya çalışıyordu.

İtalyanca konuşamadığı için memurlardan birinden yardım istedi ve sonunda birazcık Fransızca konuşan bir tanesini kendine yardım etmeye ikna etti. Kowalski adama binbir güçlükle Fransa'ya, Marsilya'daki birine telefon açmak istediğini ama adamın telefon numarasını bilmediğini açıkladı.

Evet, adını ve adresini biliyordu. İsim Grzybowski'ydi. Şaşkın İtalyan, Kowalski'den ismi yazmasını istedi. Kowalski kendisinden istenileni yaptı ama İtalyan, herhangi bir ismin 'Grzyb' ile başlayabileceğine inanmadığından uluslararası santraldaki operatöre ismi 'Grib' olarak söyledi. Kowalski'nin yazdığı z'nin i olduğunu düşünmüştü. Marsilya telefon rehberinde Josef Gribowski adlı biri yoktu. Görevli bu bilgiyi Kowalski'ye iletip öyle biri olmadığını açıkladı.

Görevli, tamamen tesadüfen, bir yabancıyı memnun etmeye hevesli ve vicdanlı bir adam olduğu için, ismi harf harf tekrarlattı.

"Il n'existe pas, monsieur.* Voyons ... jay, air, eee ..."

"Non, jay, air, zed ..." diye araya girdi Kowalski.

Görevli şaşırdı.

"Excusez- moi, monsieur.** Jay, air, Zed?? Jay, air, zed, yqreg, bay?"

---

* Yok, beyefendi.

** Affedersiniz, beyefendi.

"Oui,"* diye ısrar etti Kowalski. "G.R.Z.Y.B.O.W.S.K.I."

İtalyan omuz silkip bir kere daha operatöre kendini tanıttı.

"Uluslararası telefon santrali lütfen."

Kowalski, on dakika içerisinde Jojo'nun telefon numarasına ulaşmıştı. Yarım saat sonra da telefonu bağlandı. Telefonun diğer tarafından eski lejyonerin sesi duyuldu. Kovacs'ın mektubundaki kötü haberi doğrulamakta tereddüt etti. Evet, Kowalski aradığı için memnundu, üç aydır ona ulaşmaya çalışıyordu.

Ne yazık ki, evet, küçük Sylvie'nin hastalığıyla ilgili duydukları gerçekti. Küçük kız gittikçe zayıf düşüyordu ve sonunda doktorlardan biri teşhisi koymuştu. Kız şimdi uyuyordu. Jojo'nun konuştuğu odanın bir yanındaki yatak odasındaydı. Hayır, aynı dairede değillerdi, daha yeni ve daha büyük bir daireye geçmişlerdi. Ne? Adres mi? Jojo tane tane adresi söyleyince, dilini, büzdüğü dudaklarının arasına sıkıştırmış olan Kowalski yavaş yavaş adresi yazdı.

"Doktorlar ne kadar zamanı olduğunu söyledi?" diye kükredi telefona. Dördüncü denemede Jojo soruyu anladı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Alo? Alo?" diye bağırdı yanıt gelmeyince. Jojo sonunda yanıt verdi.

"Bir hafta, belki iki veya üç," dedi Jojo.

Kulaklarına inanamayan Kowalski elindeki telefona baktı. Tek kelime etmeden telefonu kapatarak kulübeden dışarı çıktı. Telefonun ücretini ödedikten sonra mektupları aldı, bileğindeki çelik kutuyu kapatıp otele geri döndü. Yıllardır ilk kez düşünceleri karmakarışıktı, üstelik emir almak için dönebileceği kimsesi yoktu. Bu sorunu şiddet kullanarak da çözemezdi.

Marsilya'daki dairesinde, her zaman yaşadıkları dairede

* Evet.

Kowalski'nin telefonu kapattığını anlayan Jojo da telefonu yerine bıraktı. Eylem Servisi'nden gelen adamlara döndü, ikisinin de elinde polislere özel hazırlanan 45'lik Colt vardı. Tabancalardan biri Jojo'ya, diğeri kanepedeki eşine doğrultulmuştu.

"Piçler," dedi Jojo tükürürcesine. "Pislikler."

"Geliyor mu?" dedi adamlardan biri.

"Söylemedi. Telefonu suratıma kapattı," dedi Polonyalı.

Korsikalı siyah gözlerini ona dikti.

"Gelmeli. Emirler böyle."

"Ne söylediğimi duydunuz. Ne dediyseniz onu söyledim. Şok geçiriyor olmalı. Telefonu kapattı. Bunu yapmasına engel olamazdım."

"Umarım gelir, senin iyiliğin için Jojo," diye tekrarladı Korsikalı.

"Gelecektir," dedi Jojo. "Eğer elindeyse gelecektir. Kızın iyiliği için."

"Güzel. O zaman senin görevin burada bitti."

"O zaman defolun evimden," diye bağırdı Jojo. "Bizi yalnız bırakın."

Korsikalı ayağa kalktı, silah hâlâ elindeydi. Diğer adam oturmayı sürdürdü, kadına baktı.

"Gidiyoruz," dedi Korsikalı, "ama ikiniz de bizimle geleceksiniz. Yani birileriyle konuşmanız veya Roma'yı aramanız riskine giremeyiz, anlıyor musun Jojo?"

"Bizi nereye götürüyorsun?"

"Ufak bir tatile, dağlarda hoş bir otele gideceksiniz. Bolca güneş ve temiz hava. Sana iyi gelir Jojo."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Polonyalı.

"Ne kadar gerekirse."

Jojo pencereden dışarıdaki sokaklara ve eski limandaki balık tezgahlarına baktı.

"Turist mevsiminin doruğundayız. Bütün trenler dolu. Ağustos ayın-

da kışın kazandığımızdan daha çok para kazanırız. Gidersek yıllarca belimiz bükülür."

Korsikalı, bu fikir onu eğlendirmiş gibi bir kahkaha attı.

"Bunu kayıptan çok kazanç olarak görmelisin Jojo. Ne de olsa Fransa için yapıyorsun, sahiplendiğin ülke için."

Polonyalı arkasındakilere döndü. "Politika umurumda bile değil. Kimin gücü elinde tuttuğu, hangi partinin hangi seçimi kazandığı beni hiç ilgilendirmiyor. Ama sizin gibileri bilirim. Hayatım boyunca sizin gibilerle karşılaştım. Hitler'e, Mussolini'ye ya da işinize gelirse OAS'ye hizmet edersiniz. Rejimin ne olduğu sizi ilgilendirmez. Politikalar değişir ama sizin gibi pislikler değişmez..." Elinde silah olan adama bağırıyordu.

"Jojo," diye bağırdı kanepede oturan kadın. "Jojo, Je te'en frie. Laisse –la."*

Polonyalı durdu ve orada olduğunu unutmuş gibi karısına baktı. Ardından odayı süzüp, birer birer odadakileri inceledi. Herkes ona bakıyordu, eşinin gözlerinde yalvaran bir ifade vardı. İki gizli servis serserisinin yüzleri ifadesizdi. Kaçınılmaz olanı etkilemeyecek tavırlar takınmakta ustaydılar. İkili arasında lider olan yatak odasını işaret etti.

"Toplanın. İlk önce sen, ardından karın."

"Sylvie ne olacak? Saat 4'te okuldan eve gelecek. Kimseyi bulamayacak," dedi kadın.

Korsikalı, kocaya bakmayı sürdürdü.

"Bizden biri tarafından okuldan alınacak. Gerekli ayarlamalar yapıldı. Okulun müdiresine kızın büyükannesinin ölmekte olduğu, bütün ailenin de onu ziyarete gideceği söylendi. Her şey ayarlandı. Şimdi kımıldayın."

---

* Boşver, bırak.

Jojo omuz silkti, son bir kez karısına bakıp peşindeki Korsikalı'yla eşyalarını toplamak üzere yatak odasına gitti. Karısı, elindeki mendille oynamayı sürdürüyordu. Bir süre sonra kanepenin diğer tarafındaki ajana baktı. Korsikalı'dan daha gençti. Gaskonyalı'ydı.

"Ona ne yapacaklar?"

"Kowalski'ye mi?"

"Viktor'a?"

"Onunla konuşmak isteyen beyefendiler var, hepsi bu."

Bir saat sonra bütün aile Citroen'in arka koltuğuna yerleşmişti. İki ajan önde oturmuş, direksiyondaki Korsikalı Vercors tepelerindeki otele doğru hız yapıyordu.

Çakal, hafta sonunu deniz kenarında geçirdi. Bir mayo alarak, cumartesi gününü Zeebrugge kumsalında güneşlenerek değerlendirdi. Birkaç kere Kuzey Denizi'nde yüzdü, sahil kasabasında dolaştı. İngiliz denizcileri ve askerler bir zamanlar burada dövüşüp kurşun yağmurunda ölmüştü. Soracak olsa, kıyıda oturmuş balık avlayan ve kuzeylilere özgü bıyıkları olan yaşlı adamlar 46 yıl öncesini hatırlıyor olabilirdi ama sormadı. O gün sahilde olan İngilizler, kumsala dağılmış güneşin tadını çıkaran birkaç aileydi. Anneler ve babalar çocuklarının kıyıda oyun oynayışını izliyordu.

Pazar sabahı eşyalarını toplayıp, Flaman taşrasında gezindi. Ghent ve Bruges'un dar sokaklarında dolaştı. Damm'daki Siphon restoranda servis edilen eşsiz bifteklerden yedikten sonra, vakit öğleni geçtiğinde arabayla Brüksel'e geri döndü. Odasına kapanmadan önce ertesi sabah erkenden uyandırılmayı, kahvaltısının getirilip, öğle yemeğinin paketlenmesini rica etti. Ertesi gün Ardennes'e gitmeyi planladığını açıkladı. Bastogne ve Malmedy arasındaki Bulge Savaşı'nda ölen ağabeyinin me-

zarını ziyaret edecekti. Resepsiyon görevlisi çok duygulanarak, tam zamanında uyandırılacağına dair adama söz verdi.

Viktor Kowalski, Roma'da çok daha rahatsız bir hafta sonu geçirdi. Nöbetçi olarak görevlerini hiç aksatmadı. Gündüzleri sekizinci katta, geceleri çatıda görev alıyor aradaki kısa zaman dilimlerini de uyuyarak değerlendirmeye çalışıyordu ama uyumak kolay değildi. Boş zamanının çoğunu sekizinci kattaki yatağında uzanıp sigara ve kırmızı şarap içerek geçiriyordu. Sekiz eski lejyonerin içebilmeleri için bir galon kırmızı şarap alınmıştı. İtalyan kırmızı şarabı, Cezayir'in Pinard'ıyla kıyas kabul etmezdi ama hiç yoktan iyiydi.

Kendisine verilmiş bir emir olmadığında karar vermek, Kowalski'nin uzun zamanını alırdı. İnisiyatifin ona bırakılmasından hoşlanmazdı ama pazartesi sabahı geldiğinde bir karara varmıştı.

Yokluğu uzun sürmeyecekti: Belki bir gün ya da uçaklar arasında yapacağı aktarmada sorun olursa iki. Ne olursa olsun, yapılması gereken bir şeydi. Sonrasında patrona neler olduğunu anlatırdı. Patronun durumu anlayacağına emindi ama öfkeleneceğini biliyordu. Albay'a sorunu anlatıp 48 saat izin istemeyi düşünmüştü ama çok iyi bir subay olsa da komutanın gitmesini yasaklayacağına emindi. Sylvie'yi anlamayacaktı ve Kowalski de asla açıklayamayacağını biliyordu. Kelimeler konusunda hiçbir zaman iyi olmamıştı. Pazar vardiyasını devralırken derin derin iç çekti. Lejyonerlik hayatı başladığından beri, ilk kez asker kaçağı olacaktı.

Çakal da yaklaşık aynı saatlerde uyanıp hazırlıklarını yaptı. İlk olarak duş aldı, sonra tıraş oldu. Ardından bir tepside yatağının kenarına bırakılan mükemmel kahvaltıyı süzdü. Karnını tıka basa doldurup, do-

laptan içinde tüfeğin yer aldığı muhafazayı aldı. Bütün parçaları dikkatlice kauçuk süngere sardı. Bir iple süngerleri sabitledi. Ardından hepsini çantasına yerleştirdi. Onun üstüne boya kutuları ve fırçalar geldi. Kot pantolon, gömlek, çoraplar ve botlar en üstteydi. Alışveriş filesi çantanın yan gözlerinden birine girdi, kurşun kutusu diğerine.

Her zaman giydiği 1963 modasına uygun çizgili gömleğini ve açık renk takım elbisesini giydi. Ayakkabıları Gucci'ydi. Siyah ipek bir kravat takımı tamamlıyordu. Sırt çantasını bir eline alıp, otelin otoparkına bıraktığı arabanın yanına indi. Elindekileri bagaja bıraktı. Resepsiyona dönüp kendisi için hazırlanan öğle yemeğini aldı. Resepsiyonistin iyi yolculuklar dileklerine başını sallayarak karşılık verdi. Saat 9'da E.40 otobanı üzerinden Brüksel'den Namur'a doğru yola çıktı. Taşraya ulaştığında her tarafı ısıtan güneş, önünde iyi bir gün olduğunun ipuçlarını veriyordu. Elindeki haritaya göre Bastogne'a 140 kilometre uzaklıktaydı. Kasabanın güneyinde sessiz sakin bir yer bulabilmek için birkaç kilometre daha gitmesi gerekecekti. Öğlene kadar bu mesafeyi aşabileceğini düşünerek arabanın gazına bastı. Öğlen olmadan Namur ve Marche'ı geçmişti, yol tabelası Bastogne'un yaklaştığını gösteriyordu. Hasso von Manteuffel'in King Tiger tanklarının bombalamasıyla 1944 kışında paramparça edilen küçük kasabanın içinden geçtikten sonra güneye, tepelere giden yola saptı. Orman gitgide sıklaşıyor, güneş ışınları geçecek yer bulamadıklarından yol gittikçe karanlık bir havaya bürünüyordu.

Yedi kilometre gittikten sonra ormanın içlerine giren dar bir yol buldu. O yola saptıktan sonra, bir buçuk kilometre ötede daha da derinlere giden başka bir yolla karşılaştı. Bu patikaya girdikten kısa süre sonra arabayı, aşırı büyümüş çalılıkların yanına park etti. Ormandaki serin gölgelerin arasında beklediği sırada sigarasını içerken, soğuyan motorun tıkırtılarını, dalların arasında dolaşan rüzgârın fısıltılarını ve güver-

cinlerin uzaktan gelen seslerini dinledi.

Yavaşça arabadan inip bagajı açtı. Sırt çantasını çıkarıp arabanın üzerine koydu. Giysilerini değiştirdi, pahalı takım elbisesini katlayıp arabanın arkasına bıraktıktan sonra kotunu giydi. Şık gömleğinin yerini spor gömlek, zarif ayakkabılarının yerini spor ayakkabılar aldı.

Teker teker tüfeğin parçalarını çıkardı, parçaları birleştirdi, susturucuyu pantolonunun bir cebine, dürbünü öbürüne koydu. Yirmi kurşunu gömleğinin göğüs cebine koydu. Hâlâ kağıda sarılı olan patlayıcılı kurşunu diğer cebine attı.

Tüfeği birleştirme işi bittiğinde onu da arabanın üstüne bırakıp, bagajdan önceki akşam otele dönmeden önce Brüksel'deki marketten aldığı şeyi çıkardı. Bütün gece bagajda durmuştu. Kavun. Bagajı kilitledi. Kavunu içinde boyanın, fırçaların ve av bıçağının olduğu çantaya koydu, arabanın kapılarını kilitleyip ormana daldı. Öğleden sonranın ilk saatleriydi.

On dakika geçmeden uzun, dar bir açıklık buldu. Yaklaşık, yüz elli metrelik bir boşluktu burası. Tüfeği ağaca yaslayıp adımlarıyla yüz elli metreyi hesapladı. Ardından bulunduğu noktadaki ağaçlar arasında, tüfeği bıraktığı yeri açıkça görebildeği bir tanesini aradı. Çantanın içindekileri yere döktü, boyaların kapağını açtı ve kavunun üzerinde çalışmaya başladı. Kavunun üst ve alt kısımlarını kahverengiye, ortasını pembeye boyadı. İki renk de hâlâ ıslakken parmağıyla bir çift göz, burun, bıyık ve ağız çizdi.

Parmaklarının boyaları bulaştırmaması için bıçağı meyveye saplayarak alışveriş filesinin içine koydu. İnce iplerden oluşan file, kavunun hatlarıyla üzerindeki çizimin net olarak görülmesini sağlıyordu.

Ardından bıçağı ağaca, yaklaşık 1 metre 80 santim yükseğe sapladı ve fileyi bıçağa astı. Pembe kahverengi kavun aşırı çirkin bir insan ka-

fası gibi ağacın üzerinde asılı kaldı. Birkaç adım geri çekilip çalışmasını izledi. Yüz elli metre mesafe olduğu düşünülecek olursa rahatlıkla işini görecekti.

İki boya kutusunu kapattı ve ormanın derinliklerine attı. Fırçaları yere fırlatıp toprağa karışana kadar üstlerinde tepindi. Sırt çantasını tüfeğin yanına geri götürdü.

Susturucu kolayca namlunun ucuna yerleşti. Dürbün de namlunun üzerine sorun çıkarmadan oturdu.

Namlunun altındaki kolu çekip kurşunu sürdü. Ardından tüfeği omzuna yasladı. Gözlerini kısıp açıklığın ötesinde asılı hedefi aradı. Bulduğunda ne kadar büyük ve net göründüğünü fark ederek şaşırdı. 150 metre değil, en fazla 30 metre ötedeymiş gibi görünüyordu. Filenin iplerini bile seçebiliyordu.

Duruşunu hafifçe değiştirdi. Hedefini sabitlemek için ağacın gövdesine yaslandı ve nişan aldı. Dürbünün içindeki çizgiler tam olarak odaklanmış gibi görünmüyordu. Sağ elini uzatıp vidalarla oynadı ve çarpının tam ortaya gelmesini sağladı. Görüntüden tatmin olunca kavunun ortasına nişan alarak ateş etti. Geri tepme beklediğinden daha sertti. Ama susturucudan gelen ses yeterince boğuktu. Tüfeği kolunun altına aldı, açıklığın diğer tarafına yürüdü ve kavunu inceledi. Kurşun kabuğu soldan delip filenin iplerinden birini koparmış ve ağacın gövdesine saplanmıştı. Geri döndü ve ikinci kez ateş etti, dürbünün ayarını değiştirmemişti.

Sonuç aynıydı, belki bir santimlik bir fark vardı. Dürbünün ayarını değiştirmeden dört el daha ateş ettikten sonra, doğru nişan aldığına ama tüfeğin hafif sağa ateş ettiğine emin oldu. Ardından ayarları yaptı.

Sonraki atışı aşağıya ve solaydı. Yeterince doğru olduğuna emin olmak için yeniden açıklığın diğer tarafına gidip kurşunun açtığı deliği

inceledi. Kuklanın kafasının sol alt tarafına saplanmıştı. Ardından üç atış daha yaptı. Ve kurşunlar hep aynı yere gitti. Sonunda dürbünün ayarını çok az değiştirdi.

Dokuzuncu atış tam alna isabet etti, nişan aldığı yere. Üçüncü kez hedefin yanına gitti ama bu sefer cebinden çıkardığı tebeşirle kurşunların değdiği yerleri işaretledi. Sağ üstte bir öbek, sol altta bir öbek ve alnın ortasında düzgün bir delik.

O noktadan sonra başarılı bir şekilde iki gözü, burnu, üst dudağı ve çeneyi tutturdu. Hedefi yan çevirip şakağına, kulağına, boynuna, yanağına, çenesine ve kafatasına altı kurşun sıktı. Sadece bir tanesi çok hafif hedeften şaşmıştı.

Tüfekten tatmin olmuş bir şekilde dürbünün vidalarının pozisyonlarını zihnine not aldı, cebinden bir tüp Balsa tutkalı çıkarıp vidaların üzerine döktü. Yarım saat ve iki sigara sonra tutkal sertleşmişti, silah artık 130 metreden hedefi tam tutturuyordu.

Diğer cebinden patlayıcılı kurşunu çıkardı ve tüfeğe sürdü. Büyük bir dikkatle kavunun ortasına nişan aldı ve ateş etti.

Susturucunun ucundan son mavi dumanlar yükselirken, Çakal tüfeği ağaca yaslayıp açıklığın diğer tarafındaki alışveriş filesinin yanına gitti. File parçalanmıştı. Kavunun neredeyse tamamı etrafa saçıldığından içi boş bir şekilde sallanıyordu. Yirmi kurşuna rağmen sağlam kalan kavun paramparça olmuştu. Parçalardan bazıları filenin deliklerinden dışarı saçılmıştı. Kavunun suyu ağacın üzerinden aşağı akıyordu. Geri kalan parçalar alışveriş filesinin içindeydi.

Fileyi alıp yakınlardaki bir çalının içine attı. Bir zamanlar içinde olan hedef artık tanınamaz haldeydi. Bıçağı ağaçtan çıkardı ve kabına geri koydu. Ağacın yanından ayrıldı, tüfeğini alıp arabaya geri döndü.

Orada her parçayı yeniden söküp sararak çantaya yerleştirdi. Botla-

rını, giysilerini ve çoraplarını kaldırdı. Yeniden şehir kıyafetleri giydi, sırt çantasını bagaja kaldırıp öğle yemeği için hazırlanan sandviçleri atıştırdı.

İşi bittiğinde arabaya atlayıp, anayola çıktı; Bastogne, Marche ve Namur üzerinden Brüksel'e döndü. Saat altıyı biraz geçe otele varmıştı. Sırt çantasını odaya bıraktıktan sonra kiraladığı arabanın ücretini ödemek için aşağı indi. Akşam yemeği için banyo yapmadan önce bir saatini tüfeğin parçalarını temizleyip yağlayarak geçirdi. Parçaları yeniden muhafazaya kaldırıp, muhafazayı dolaba kilitledi. O gece sırt çantasını, ipleri ve arta kalan süngerleri şirketlerden birinin çöp kutusuna attı. Yirmi bir boş kovansa kendilerini kanalda buldu.

Aynı pazartesi sabahı, 5 Ağustos günü Viktor Kowalski Roma Merkez Postanesi'ne dönmüş Fransızca konuşan birilerini bulmaya çalışıyordu. Bu sefer görevliden Alitalia'yı arayıp Roma'dan Marsilya'ya giden uçakların saatlerini öğrenmesini istedi. Pazartesi uçuşunu kaçırdığını öğrendi çünkü uçak bir saat içinde Fiumicino Havaalanı'ndan kalkacaktı ve yetişmesi mümkün değildi. Sonraki uçuş çarşamba günüydü. Hayır, doğrudan Roma'dan Marsilya'ya uçan başka bir havayolu yoktu. Aktarmalı uçuşlar vardı, sinyor bu fikirle ilgilenir miydi? Hayır mı? Çarşamba günkü uçuş? Kesinlikle. 11:15'te yola çıkan uçak Marsilya'daki Malignane Havaalanı'na öğleden sonra varacaktı. Dönüş uçuşu bir sonraki gündü. Tek kişi mi? Tek yönlü mü, gidiş dönüş mü? Kesinlikle, isim? Kowalski cebindeki evraklarda yazan ismi verdi. Pasaportlar yürürlükten kalktığından kimlik kartı işini görürdü.

Uçuştan bir saat önce Fiumicino'daki Alitalia ofisinde olması söylendi. Görevli telefonu kapattığında Kowalski onu bekleyen mektupları aldı, onları bileğindeki kutuya kilitleyip otele geri döndü.

Ertesi sabah Çakal, Goossens'le son görüşmesini yaptı. Kahvaltıda onu aradığında silah tüccarı işin bittiğini büyük bir zevkle haber verdi. Mösyö Duggan sabah 11'de gelmek ister miydi? Son ayarlar için gerekli malzemeleri getirmesini rica etti.

Çakal yine yarım saat erken gitti, yanında sabah ikinci el eşyalar satan dükkanların birinden aldığı çantaya yerleştirdiği muhafaza vardı. Otuz dakika silah tüccarının yaşadığı sokağı inceledikten sonra sakin adımlarla ön kapıya yürüdü. Goossens onu içeri aldığında tereddüt etmeden ofise gitti. Goossens ön kapıyı kilitleyip onu takip ettikten sonra, içeri girip ofisin kapısını arkalarından kapattı.

"Başka sorun çıkmadı mı?" diye sordu İngiliz.

"Hayır, bu sefer her şey tamam." Masanın arkasından bir dizi rulo çıkarıp masaya yerleştirdi. Kumaşları açtığında içlerinden bir dizi çelik tüp çıktı. Öylesine cilalanmışlardı ki alüminyum gibi görünüyorlardı. Sonuncusu da masaya yerleştirildiğinde tüfeğin parçalarını içeren muhafazayı almak için elini uzattı. Çakal, çantayı adama verdi.

Silah tüccarı birer birer tüfeğin parçalarını tüplere yerleştirdi. Her biri mükemmel şekilde uydu.

"Atış talimi nasıldı?" diye sordu çalışırken.

"Çok tatmin edici."

Goossens, dürbünü uzatırken ayar için kullanılan vidaların sanayi yapıştırıcısıyla sabitlendiğine dikkat etti.

"Ayar vidaları bu kadar küçük olduğu için üzgünüm," dedi. "Daha belirgin işaretlerle çalışmak daha iyidir ama orijinal vidaların boyutları isteklerinize uymuyordu. Bu yüzden küçük vidaları kullanmam gerekti. Aksi takdirde dürbün asla tüpe sığmazdı." Teleskopu onun için hazırlanmış çelik tüpe koyunca, diğer parçalar gibi o da mükemmel şekilde uydu. Tüfeğin beş parçasından sonuncusunu da yerine kaldırdığında

tetik olarak kullanılan çelik parçasını ve kalan beş patlayıcı kurşunu eline aldı. "Bunları başka bir yere yerleştirmem gerekti," diye açıkladı. Tüfeğin siyah deri omuz kısmını alıp derinin bir jiletle nasıl kesildiğini müşteriye gösterdi. Tetiği derinin içine yerleştirip bir bantla kesiği kapattı. Son derece doğal görünüyordu. Masanın çekmecesinden altı santim uzunluğunda ve dört santim çapında kauçuk bir tıpa aldı.

Tıpanın ucunda çelik bir halka vardı.

"Bu da son tüpün ucuna yerleşiyor," diye açıkladı. Halkanın etrafında beş delik vardı. Goossens kurşunları bu deliklere soktu. Yukarıdan bakıldığında sadece uçları görünüyordu.

"Kauçuk yerleştiği zaman kurşunlar tamamen görünmez olacak," diye açıkladı. İngiliz sessizliğini korudu. "Ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Belçikalı tedirgin bir sesle.

İngiliz tek kelime etmeden tüpleri eline alıp birer birer inceledi. Hepsini salladı ama içlerinden en ufak bir ses gelmedi çünkü tüpler yalıtım malzemesiyle kaplanmıştı. En uzun tüp 40 santim uzunluğundaydı. Namlu o tüpe yerleşmişti. Diğerleri yaklaşık 30 santim uzunluğundaydı, içlerinde kabzanın yerleştiği üst ve alt demir, susturucuyla, dürbün yer alıyordu. İçinde tetikle kabza ayrı bir bölümdeydi, bir de kurşunların yer aldığı kauçuk vardı. İster av tüfeği olsun, ister suikastçı tüfeği, tamamen gözden kaybolmuştu.

"Mükemmel," diyen Çakal sessizce başını salladı. "Tam istediğim şey."

Belçikalı çok memnun oldu. İşinde uzman olduğu için iltifatlardan herkes kadar hoşlanırdı ve karşısındaki adamın işinin en iyilerinden olduğunu biliyordu.

Çakal çelik tüpleri aldı, birer birer çantaya yerleştirdi. Beş tüp, kabza ve kauçuk paketlenip kaldırıldığında çantayı kapatıp silah tüccarına uzattı.

"Buna ihtiyacım olmayacak. Silah, ben onu kullanma fırsatı bulana kadar, şu an olduğu yerde kalacak." 200 sterlini çıkarıp masanın üstüne koydu.

"Sanırım anlaşmamız tamamlandı Bay Goossens." Belçikalı parayı cebine soktu.

"Evet mösyö, elbette benden istediğiniz başka bir şey yoksa."

"Tek bir şey," diye karşılık verdi İngiliz. "Lütfen sessizliğin bilgeliğiyle ilgili söylediklerimi hatırlayın."

"Zaten unutmamıştım mösyö," diye karşılık verdi Belçikalı.

Yeniden korktu. Yumuşak bir sesle konuşan bu katil, sessizliğini garantilemek için onu öldürecek miydi? Herhalde hayır. Bu tür bir cinayeti araştıran polis, çantasında taşıdığı silahı kullanma fırsatı bulamadan uzun boylu İngiliz'in silah tüccarını ziyaret ettiğini öğrenirdi. İngiliz, adamın düşüncelerini okumuş gibi gülümsedi.

"Endişelenmenize gerek yok. Size zarar vermeyi düşünmüyorum. Ayrıca, inanıyorum ki sizin kadar zeki bir adam müşterilerinden biri tarafından öldürülme ihtimaline karşı gerekli önlemleri almıştır. Örneğin bir saat içinde açmanız gereken bir telefon? Telefon gelmezse cesedinizi bulmaya gelecek bir arkadaş? Ölümünüz halinde açılmak üzere avukata bırakılmış bir mektup. Sizi öldürmek, benim için çözeceğinden daha fazla problem yaratır."

Goossens şaşırdı. Gerçekten ölümü halinde açılmak üzere avukata bıraktığı bir mektup vardı. Mektupta polise arka bahçedeki bir taşın altına bakmasını söylüyordu. Taşın altında o gün eve gelmesi beklenen kişilerin listesi yer alırdı. Listeyi her gün değiştiriyordu. Bugün için orada tek bir müşterinin adı vardı, kendine Duggan diyen uzun boylu bir İngiliz. Silah tüccarının hayatını garantiye alma yöntemi buydu.

İngiliz sakin gözlerle adamı izledi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Güvendesiniz. Ama buraya yaptığım ziyaretten veya bu alışverişten herhangi birine bahsedecek olursanız sizi öldürürüm. Şu kapıdan çıktığım anda var olduğumu unutmalısınız."

"Bunu gayet iyi anlıyorum mösyö. Bütün müşterilerimle çalışma düzenimiz budur. Ben de onlardan aynı ağzı sıkılığı beklerim. Bu yüzden taşıdığınız tüfeğin seri numarası asitle kazındı. Ben de kendimi korumalıyım."

İngiliz yeniden gülümsedi. "O zaman birbirimizi anlıyoruz. İyi günler Mösyö Goossens."

Bir dakika sonra kapı arkasından kapandı. Silahlar ve silahşorlar hakkında çok şey bilen ama Çakal hakkında hiçbir şey bilmeyen Belçikalı rahat bir nefes alıp parasını saymak için ofisine çekildi.

Çakal, otel personeli tarafından elinde ucuz bir valizle gezerken görülmek istemiyordu. Bu yüzden öğle yemeğine geç kalmış olsa da bir taksiyle tren istasyonuna gidip valizi emanete bıraktı. Fişi kertenkele derisi cüzdanına koydu.

Cygne'de öğle yemeği yiyerek, Fransa ve Belçika'daki hazırlık safhasının bitişinin şerefine pahalı bir şarap içti. Toplanmak üzere Amigo'ya geri dönüp faturasını ödedi. Otelden ayrıldığında geldiği gibiydi: Üzerinde şık bir takım, güneş gözlüğü ve yanında kapıcının taksiye taşımasına yardım ettiği Vuitton valizler vardı. Ayrıca geldiği zamankinden 1600 sterlin daha yoksuldu. Ama tüfeği dikkat çekmeyen bir valiz içinde tren istasyonundaki emanete bırakılmış ve üç adet iyi sahtekarlık örneği kimlik belgesi takım elbisesinin iç cebine yerleştirilmişti.

Saat dördü biraz geçe Brüksel'den Londra'ya doğru yola çıktı. Londra Havaalanı'nda önlem olarak valizlerinden birini arasalar da orada bulunacak hiçbir şey yoktu. Saat 7:00 olduğunda, akşam yemeğine çıkmadan önce kendi dairesinde duş almakla meşguldü.

8. Bölüm

Ne yazık ki Kowalski'nin çarşamba sabahı posta ofisinden açacağı herhangi bir telefon yoktu; eğer olsaydı uçağını kaçırırdı. Posta Bay Poitiers'i bekliyordu. Beş zarfı aldı, zincirin ucundaki çelik kutuya kilitleyip aceleyle otele döndü. 9:30'da postayı teslim etti ve uyumaya dönmesine izin verildi. Bir sonraki görev yeri çatıydı ve akşam 7'de görevi devralacaktı.

Odasına uğrayıp 45'lik Colt'unu alıp (Rodin sokakta silah taşımasına izin vermezdi) omuz askısına yerleştirdi. Üzerine iyi uyan bir ceket giyseydi yüz metre öteden bile silah taşıdığı anlaşılırdı ama giysileri kötü bir terzinin elinden çıkmış gibi olduğundan üzerine tam oturmadığı için, silahının olduğunu anlamak zordu. Önceki gün aldığı bereyi ceketinin cebine tıktı, son altı ayda biriktirdiği İtalyan liretlerini ve Fransız franklarını cebine atıp, kapıyı arkasından kapattı.

Koridora vardığında nöbetçi başını kaldırıp ona baktı.

"Şimdi bir telefon açılmasını isteyecekleri tuttu," diyen Kowalski başparmağıyla dokuzuncu katı işaret etti. Nöbetçi hiçbir şey söylemedi, asansörün gelişini ve adamın asansöre binişini izledi. Saniyeler sonra sokaktaydı ve güneş gözlüğünü takıyordu.

Sokağın diğer tarafındaki kafede oturan bir adam elindeki Oggi dergisini hafifçe aşağı indirip güneş gözlüğünün arkasından Kowalski'yi izledi. Polonyalı, sokakta bir taksi aradı. Taksi bulamayınca sokağın köşesine yürüdü. Elinde dergi olan adam, kafeden ayrılıp kaldırıma ilerledi. Ufak bir Fiat, park etmiş arabaların önüne geçip adamın karşısında durdu. Adam arabaya binince, Fiat neredeyse yürüme hızıyla Kowalski'nin peşine düştü.

Kowalski köşeye vardığında bir taksi bulup çevirdi. "Fiumicino," dedi şoföre.

Havalanına vardıklarında SDECE'nin adamı belli etmeden onu takip etmeyi sürdürdü ve Alitalia ofisine gidip biletinin parasını ödeyişini izledi. Ofisteki görevliye bagajı olmadığını söyleyen Kowalski görevliden 11:15 Marsilya uçuşu için yolcuların bir saat beş dakika içinde çağrılacağını öğrendi.

Öldürecek zamanı olan eski lejyoner kafeteryaya girdi, kendine bir kahve alarak, pencerelerin önündeki bir masaya geçip, gelip giden uçakları izlemeye koyuldu. Nasıl çalıştıklarını tam olarak anlamasa da havaalanlarını severdi. Hayatının çoğunda uçak sesi demek Alman Messerschmitt'leri, Rus Stormovik'leri ve Amerikan Flying Fort'ları demekti. Bunlar sonradan B-26'larla verilen hava desteğine dönüşmüştü. Sonra Vietnam'da Skyrider'lar, Cezayir'de Mystere'ler veya Fouga'lar B-26'ların yerini aldı. Ama sivil bir havaalanında olduğundan uçakların gümüş kuşlar gibi inip kalkmalarını izlemeyi seviyordu. Motorlar uğuldar, uçaklar yere inmeden hemen önce bir anlığına havada asılı kalırdı. Sosyal açıdan utangaç bir adam olsa da havaalanlarındaki insan selini izlemeyi seviyordu. Belki, diye düşündü, hayatı farklı gelişmiş olsaydı bir havaalanında çalışabilirdi. Ama kendisi neyse oydu ve artık geri dönüş yoktu.

Düşünceleri Slyvie'ye kaydı, yoğun düşüncelerle kaşları çatıldı. Bu doğru değil, dedi kendi kendine; onun bu şekilde ölmesi ve Paris'teki pisliklerin hayatta kalması büyük haksızlık. Albay Rodin ona Paris'tekilerden bahsetmişti. Fransa'yı yarı yolda bırakmış, orduya ihanet etmiş, Lejyon'u yok etmiş, Hindiçin'deki insanları terk etmiş ve Cezayir'i teröristlere bırakmışlardı. Albay Rodin asla yanılmazdı.

Uçuşu anons edildiğinde cam kapılara doğru ilerleyip, uçağa olan yüz metrelik yolu yürümek için beyaz betondan piste adım attı. Albay

Rolland'ın iki ajanı, gözlem terasında adamın uçağa binişini izledi. Artık siyah bir bere giyiyordu ve yanağında bir yara bandı vardı. Ajanlardan biri endişeli gözlerle ötekine baktı. Turbo motorlu uçak Marsilya'ya gitmek üzere havalanırken iki ajan yerlerinden ayrıldı. Ana salona geçerken bir gazete bayiinde durdular, içlerinden biri Roma'ya ait bir telefon numarası çevirdi. Kendini telefonun diğer tarafındaki kişiye tanıttı ve söylemesi gerekenleri söyledi. "Gitti. Alitalia 4-5-1. Marignane'a 12:10'da inecek. Ciao."

On dakika sonra mesaj Paris'e ulaşmıştı. Bundan on dakika sonra da Marsilya'dakilerin de haberleri oldu.

Alitalia'nın uçağı masmavi suların üzerinde uçup Marignane Havaalanı'na iniş yapmak üzere son bir dönüş yaptı. Romanyalı hoş hostes gülümseyerek koridorda yürümeyi kesti, bütün yolcuların kemerlerini bağladığına emin olduktan sonra köşedeki koltuğuna geçip kendi kemerini bağladı. Ön taraftaki koltuktaki yolcunun gözlerini dikmiş pencereden daha önce hiç görmemiş gibi Ren Deltası'na baktığını görebiliyordu.

Öndeki yolcu, İtalyanca konuşmayan iriyarı bir adamdı. Fransızca'sı aşırı aksanlıydı, aslında Doğu Avrupalı olduğunu ele veriyordu. Siyah saçlarının üzerine siyah bir bere geçirmişti, koyu renk kırışıklıklarla kaplı bir takımı ve asla gözünden çıkarmadığı güneş gözlüğü vardı. Bir bandaj, yüzünün neredeyse yarısını kapatıyordu. Kendini fena kesmiş olmalı, diye düşündü hostes.

Tam zamanında indiler, terminal binasının yakınında olduklarından yolcular gümrüğe kadar yürüdü. Cam kapılardan geçtikleri sırada pasaport polisinin yanında duran ufak tefek kel bir adam polisin bileğine hafifçe vurdu.

"İriyarı olan, siyah bereli, yüzünde bant var." Ardından sakince yü-

rüyüp gitti ve diğer polise de aynı mesajı verdi. Yolcular gişelerden geçmek için iki sıraya ayrıldı. Parmaklıklı bölmelerde birbirinden dört metre arayla yüzleri birbirine dönük iki polis oturuyordu, yolcular sırayla onların önüne geliyordu. Her yolcu pasaportunu ve iniş kartını gösteriyordu. Polisler, güvenlik polisinin veya kısa adıyla DST'nin elemanıydı. Fransa iç güvenliğinden ve ülkeye giren yabancılarla, geri dönen Fransızları kontrol etmekten sorumluydular.

Kowalski polisin karşısına geçtiğinde parmaklığın arkasındaki mavi ceketli adam ona üstünkörü bir bakış fırlattı. Sarı iniş kartına mührü bastı, kimlik kartına şöyle bir bakıp başını sallayarak, iri adama geçmesini işaret etti. Rahatlayan Kowalski gümrük kuyruğuna doğru yürüdü. Gümrük polisleri az önce ufak tefek kel adam tarafından bilgilendirilmişti. Adam arka taraftaki cam panelli ofiste kaybolurken kıdemli gümrük memuru Kowalski'yi çağırdı.

"Monsieur, votre bagage."*

Mekanik bantın yanında valizlerini bekleyen diğer yolcuları işaret etti. Kowalski gümrük memuruna doğru yürüdü.

"J'ai pas de bagage,"** dedi.

Gümrük memuru kaşlarını çattı.

"Pas de bagage? Eh bien, avez-vous quelgue chose a declarer?"◊

"Hayır deklare edecek bir şeyim yok," dedi Kowalski.

Gümrükteki adam arkadaşça gülümsedi, melodik Marsilya aksanı kadar neşeliydi.

"Eh bien, passez, monsieur."◊◊ Çıkış kapısını ve arkadaki taksileri

---

* Beyefendi, bagajınız.

** Bagajım yok.

◊ Bagajınız yoksa, deklare etmeniz gereken herhangi bir şeyiniz var mı?

◊◊ Peki, geçin beyefendi.

işaret etti. Kowalski başını salladı ve kapıyı geçip gün ışığına çıktı. Özgürce para harcamaya alışkın olmadığından havaalanının etrafını kontrol etti, havaalanı otobüsünü görüp ona bindi.

O gözden kaybolduğu sırada gümrük memurları kıdemli memurun etrafına toplandı.

"Acaba onu neden istiyorlar," dedi biri.

"Tam bir baş belası gibi görünüyor."

"Onunla işleri bittiğinde artık öyle görünmeyecek," diyen üçüncü memur başıyla arkadaki ofisleri işaret etti.

"Haydi, işinizin başına," diye onları azarladı kıdemli memur. "Bugünlük Fransa'ya karşı görevimizi yerine getirdik."

"Büyük Charlie için demek istiyorsun," diye karşılık verdi ilk memur ve dağıldılar. "Olduğu yerde çürür umarım," diye mırıldandı dişlerinin arasından.

Otobüs, sonunda şehrin kalbindeki Air France ofislerinin önünde durduğunda öğle yemeği vaktiydi ve hava Roma'dan bile sıcaktı. Marsilya'da ağustos ayının pek çok güzel yanı vardır ama sıcaklık bunlardan biri değildir. Isı, bir hastalık gibi her yanı kaplamış, her yeri işgal etmişti. İnsanın içinde vantilatörün son hız çalıştığı serin bir odada yatmaktan başka hiçbir şey için enerji bırakmıyordu.

Canne Biere, yani Marsilya'nın sürekli canlı olan, geceleri ışık ve gürültü seline dönüşen atardamarı bile ölüydü. Ortalıkta çok az insan ve araba vardı. Taksi bulmak yarım saat sürdü, çoğu şoför arabalarını gölgelik bir yere çekmiş dinleniyordu.

Jojo'nun verdiği adres, Cassis'e giden anayolun üzerindeydi. Liberation Caddesi'nde şoförden durmasını istedi, yolun kalanını yürüyecekti.

Şoförün söylediği "Si vous voulez"* cümlesi arabanın serinliğinde yol almak varken, son birkaç metreyi yürümek isteyen turistleri anlamadığını açıkça belli ediyordu.

Kowalski, taksi gözden kaybolana kadar bekledi. Elindeki kağıtta adı yazan sokağı, kaldırımdaki kafede çalışan garsona sorarak buldu. Daireler yeni görünüyordu. Kowalski, Jojo'ların işlerinin iyi gittiğini düşündü. Belki Madam Jojo'nun yıllardır gözünü diktiği büfeyi sonunda ele geçirmişlerdi. Her koşulda gelirlerinin arttığı anlaşılıyordu. Sonuçta Sylvie'nin bu mahallede büyümesi, rıhtımlarda büyümesinden iyiydi. Kızını düşündüğü anda bu son düşüncenin ne kadar aptalca olduğunu hatırlayarak apartmanın dibinde durdu. Jojo telefonda ne demişti? Bir hafta? Belki on beş gün? Kızı burada büyümeyecekti.

Koşar adım merdivenleri çıkıp içeri girdi. Holdeki posta kutularını kontrol etti. Birinde Grzybovski yazıyordu. Daire 23. Sadece ikinci katta olduğu için merdivenlerden çıkmaya karar verdi.

23 numaralı dairenin kapısı da diğerlerininki gibiydi. Bir zili ve zilin altında beyaz bir kağıt parçası vardı. Kağıt parçasına daktiloyla Grzybovski yazılmıştı. Kapı koridorun sonunda, daire 22 ve 24'ün kapılarının arasındaydı. Zile bastı. Karşısındaki kapı açılınca, aradaki boşluktan bir kazmanın sapı alnına indi.

Darbe deriyi yardı ama tak sesiyle kemikten sekti. Polonyalı'nın iki tarafındaki 22 ve 24 numaralı dairelerin de kapıları açıldı ve bir sürü adam dışarı fırladı. Her şey yarım saniyeden kısa sürede gerçekleşti. Aynı anda Kowalski çıldırdı. Pek çok açıdan yavaş düşünen biri olsa da, tek bir şeyi çok iyi bilirdi; dövüşmeyi.

Koridorun ne kadar dar olduğu düşünülecek olursa ebatlarının ve gücünün adama bir yararı yoktu. Uzun boylu olduğu için kazmanın sa-

* Eğer isterseniz.

pı alnına inerken onu sersemletecek bir ivme yakalayamamıştı. Gözlerine doğru akan kanın arasından karşısında duran iki adam olduğunu gördü. Her iki tarafında ikişer adam daha vardı. Hareket edecek alana ihtiyaç duyduğundan 23 numaralı daireye doğru atıldı.

Karşısındaki adamlar darbenin etkisiyle sarsılıp geri çekildi, arkasındakilerse daha da yaklaştı. Eller boynuna ve ceketine uzandı. Odaya girdiğinde koltukaltındaki Colt'u çekti, dönüp kapıya doğru ateş etti. Bunu yaptığı sırada bileğine indirilen bir darbe, kurşunun aşağı gitmesine yol açtı.

Kurşun saldırganlardan birinin diz kapağına isabet etti. Ardından silahı elinden aldılar, bileklerine inen yeni bir darbeyle parmakları hissizleşti. Bir saniye sonra beş adam üzerine saldırırken kavgayı kaybettiğini anlamıştı. Dövüş üç dakika sürdü. Daha sonra onu kontrol eden doktor, bayılmadan önce deriye sarılmış sopalarla kafasına pek çok darbe indirildiğini tespit etti. Gelen darbelerden biri kulağının bir parçasını uçurmuştu, burnu kırıktı ve yüzü akan kanlar yüzünden kıpkırmızıydı. Dövüşün çoğu refleks olarak verdiği tepkilerle geçmişti. İki kere neredeyse silahına ulaşmayı başardı, derken havada uçan bir ayak onun oturma odasının diğer tarafına uçmasına yol açtı. Sonunda yüzüstü yere yığıldığında sadırganlardan sadece üçü hâlâ ayaktaydı. Dev vücudu hareketsiz bir şekilde yere yığmayı başardıklarında, adamın hâlâ hayatta olduğunu gösteren tek şey, yarılan kafasından akan kanlardı. Üç galip vahşi, küfürler savurarak adamın tepesinde dikildi. Diğerlerine gelince; bacağından vurulan adam kapının yanındaki duvarın dibindeydi, iki büklüm olmuştu, yüzü bembeyazdı, kan kırmızısına boyanan elleri dizini tutuyordu. Acının grileştirdiği dudaklarından uzun monoton bir inleme dökülüyordu. Bir diğeri dizlerinin üzerine çökmüş ileri geri sallanıyordu, elleriyle kasıklarını tutmuştu. Sonuncu Viktor'un biraz uzağına, halıya yığılmıştı. Sol şakağında gittikçe koyulaşan bir

morluk vardı.

Grubun lideri Kowalski'yi sırtüstü çevirip, gözkapakları kontrol etti. Pencerenin yanındaki telefona gitti, şehir içi bir numarayı arayıp bekledi.

Hâlâ güçlükle nefes alıyordu. Karşı taraf telefona yanıt verince olanları anlattı:

"Onu ele geçirdik... Dövüşmek mi? Dövüştü tabii kahrolası... Bir kurşun sıktı, Guerini diz kapağını kaybetti. Capetti kasıklarına sert bir darbe yedi, Vissard da baygın durumda... Ne? Evet, adam hâlâ hayatta, verilen emirler öyle değil miydi? Canlı yakalamamız gerekmese bu kadar zarar veremezdi... Evet, o da yaralandı. Bilmiyorum. Bilinci kapalı... Dinle, salata tabağı (polis minibüsü) istemiyoruz, bize ambulans gerek. Acele edin."

Telefonu kapatırken ortaya bakarak "pislikler" dedi. Her taraf mobilya parçalarıyla kaplıydı, bundan sonra şöminede odun olarak kullanılmaktan başka bir işe yaramazlardı. Hepsi herifin dışarıdaki koridorda haklanacağını düşünmüştü. Bu yüzden mobilyaları yan odalara almayı akıl etmemişlerdi, bu yüzden de mobilyalar başlarına bela olmuştu. Kendisi Kowalski tarafından fırlatılan bir koltuğu vücuduyla durdurmak zorunda kaldığı için canı yanıyordu. Kahrolası Polonyalı, diye düşündü. Merkez ofisteki budalalar adamın nasıl biri olduğunu söylememişlerdi.

On beş dakika sonra iki Citroen ambulans apartmanın önündeki yola yanaştı. Yukarı çıkan doktor, Kowalski'yi incelemekle beş dakika geçirdi. Sonunda, baygın adamın kolunu sıyırıp bir iğne yaptı. İki sedye taşıyıcısı sedyeye yerleştirdikleri Viktor'la asansöre ilerlerken, doktor duvarın yanındaki kan denizinden ona bakan yaralı Korsikalı'ya döndü.

Adamın elini dizinden uzaklaştırdı, şöyle bir baktı ve ıslık çaldı.

"Tamam. Morfin ve hastane. Şimdi seni bayıltacak bir iğne yapacağım. Burada yapabileceğim başka bir şey yok. Her neyse, Mon petit,* bu işteki kariyerin bitti."

İğne derisine saplanırken Guerini bir dizi küfürle doktora karşılık verdi.

Vissard oturmuş başını ellerinin arasına almıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Capetti artık doğrulmuştu, duvara yaslanmıştı. Meslektaşlarından ikisi onu koltukaltlarından yakalayıp koridora çıkardı. İkinci sedye gelip Guerini'yi ikinci ambulansa götürürken liderleri Vissard'ın ayağa kalkmasına yardım etti.

Koridora çıktıklarında altılının lideri son bir kez artık tamamen boş olan odaya baktı. Doktor yanında durdu.

"Tam bir karmaşa ha?" dedi doktor.

"Buradaki ofistekiler temizlik işini halleder," dedi lider. "Ne de olsa onların kahrolası dairesi."

Bu sözün ardından kapıyı kapattı. 22 ve 24 numaralı odaların kapıları da açıktı ama içlerine dokunulmamıştı. İki kapıyı da kapattı.

"Komşu yok mu?" diye sordu doktor.

"Komşu yok," dedi Korsikalı. "Bütün kat bizim."

Hâlâ tam olarak kendine gelememiş olan Vissard'ın merdivenleri inmesine yardım etti. Önde doktor olmak üzere binadan çıkıp arabaların yanına gittiler.

On iki saat sonra, Fransa boyunca yapılan hızlı bir yolculuğun ardından Kowalski, Paris dışındaki bir kalenin zindanındaki hücrelerden birindeydi. Odanın kaçınılmaz olarak beyaz duvarları vardı, bütün ha-

* Küçüğüm.

pishane hücreleri gibi kirliydiler. Oraya buraya küfürler ve dualar kazınmıştı. Aşırı sıcak, aşırı küçük bir hücreydi; havada karbonik asit, ter ve sidik kokusu vardı. Polonyalı, ayakları betona sabitlenmiş demir yataktaydı. Kafasının altındaki battaniye ve altındaki şilte dışında başka çarşaf yoktu. Bilekleri kalın deri bantlarla bağlanmıştı, belinde ve ayak bileklerinde de bağlar vardı. Tek bir şerit göğsünü yatağa sabitliyordu. Bilinci hâlâ kapalıydı ama solukları derin ve düzensizdi. Yüzündeki kanlar temizlenmiş, kulağı ve kafatası dikilmişti. Kırık burnuna bir bandaj sarılmıştı. Nefes alıp vermek için açık tuttuğu ağzına bakıldığında iki ön dişinin kırık olduğu görülüyordu. Yüzün kalanı morluklar içindeydi.

Göğsünü, omuzlarını ve belini kaplayan siyah tüylerin altında başka morluklar olduğu da görülüyordu. Yumrukların, tekmelerin ve başka darbelerin sonuçları. Sağ bileğine kalın bir bandaj sarılıp bantlanmıştı.

Beyaz önlüklü adam incelemesini bitirdi, doğrularak steteskopunu çantasına kaldırdı. Dönüp arkasındaki adama başını salladığında adam kapıyı tıklattı. Kapı açılınca iki adam dışarı çıktı. Kapı yeniden kapatıldı, ardından çelik sürgüler sürüldü.

"Ona neyle çarptınız, ekspres trenle mi?" diye sordu doktor koridorda ilerledikleri sırada

"Bunu yapmak için altı adam gerekti," diye karşılık verdi Albay Rolland.

"Eh, çok iyi iş çıkarmışlar. Kahrolasıcalar onu neredeyse öldürecekmiş. Boğa gibi bir yapısı olmasa işi bitmiş olurdu."

"Tek yolu buydu," diye karşılık verdi albay. "Adamlarımdan üçünün işini bitirdi."

"Olağanüstü bir kavga olmalı."

"Öyleymiş. Şimdi, hasar nedir?"

"En basit şekliyle söyleyecek olursak, sağ bileğinde kırık olduğunu

zannediyorum –sizin de bildiğiniz gibi röntgen çekme şansım olmadı– ayrıca kesik sol kulak, yarılmış bir kafatası ve kırık bir burun. Pek çok kesik ve morluk, hafif bir iç kanama. Bu kanama, daha da kötüleşip onu öldürebilir veya kendi kendine geçebilir. Eskilerin sağlam toprak dedikleri türde biriymiş –en azından adamlarınız onu bu hale getirmeden önce öyleymiş. Beni endişelendiren kafası. Beyin sarsıntısı geçirdiği kesin, hafif mi yoksa şiddetli mi söylemek zor. Kafatasının kırıldığını gösteren bir işaret yok ama adamlarınızın bunu yapmayı denemediğini söyleyemem. Şans eseri yekpare fildişi kadar sağlam bir kafatası varmış. Ama onu rahat bırakmazsanız her an beyin kanaması geçirebilir."

"Onu sorguya çekmek zorundayız," dedi albay, sigarasının yanan ucunu inceleyerek. Doktorun hapishane kliniği bir taraftaydı, zemin kata giden merdivenler diğer tarafta. İki adam durdu. Doktor Eylem Servisi'nin şefine hoşnutsuz bir bakış fırlattı.

"Burası bir hapishane," dedi alçak sesle. "Tamam, devlete karşı suç işleyenlerin gönderildiği bir hapishane ama ben bir doktorum. Bu hapishanede mahkumların sağlığıyla ilgili olarak benim sözüm geçer. Ama o koridor..." Başıyla geldikleri yönü işaret etti, "Sizin alanınız. Bana orada olup bitenlerin beni ilgilendirmediği açık ve net bir şekilde söylendi. Söz hakkımın olmadığını anlıyorum ama şu kadarını söyleyeyim; iyileşmeden önce bu adamı 'sorgulamaya' başlarsanız metotlarınız düşünüldüğünde ya ölür ya çıldırır."

Albay, doktorun acı kehanetlerini tek bir kasını dahi kıpırdatmadan dinledi.

"İyileşmesi ne kadar sürer?" diye sordu.

Doktor omuz silkti. "Söylemesi zor. Bilinci yarın da açılabilir birkaç gün sonra da, ama bilinci açılsa bile sorgulanmaya müsait olmayacak. En azından tıbbi açıdan. On beş gün dinlenmeli."

"Bazı uyuşturucular var," diye mırıldandı albay.

"Evet var. Onları yazmak gibi bir niyetim yok. Bahsi geçen maddeleri bulabileceğinizi biliyorum ama benden değil. Ne olursa olsun şimdi size anlatacakları hiçbir anlam ifade etmeyecektir. Zırvalamaktan başka bir şey yapamaz. Zihni karmakarışık. Belki açılır, belki açılmaz. Ama açılacaksa da kendi uygun bulduğu zamanda açılacaktır. Uyuşturucu vermek, ne size ne de başkasına yararı olmayan bir budala yaratmaktan başka bir işe yaramaz. Gözlerini açana kadar en az bir hafta geçeceğine eminim. Beklemek zorundasınız."

Bu sözlerin ardından topukları üzerinde dönüp kliniğine yürüdü.

Ama doktor yanılıyordu. Kowalski üç gün sonra, 10 Ağustos'ta gözlerini açtı ve aynı gün sorgucularıyla ilk buluşması gerçekleşti.

Çakal, Brüksel'den döndükten sonra üç günü, Fransa'da gerçekleştireceği görevin son hazırlıklarını tamamlamakla geçirdi.

Cebinde Alexander James Quentin Duggan adına hazırlanmış yeni ehliyetiyle Otomobil Birliği'nin karargahı olan Fanum'a giderek, aynı adla uluslararası ehliyet çıkarttı.

Seyahat malzemelerinde uzmanlaşmış, ikinci el eşyalar satan bir dükkandan bir dizi deri valiz aldı. Valizlerden birine gerekirse Kopenhaglı Rahip Per Jensen olarak kılık değiştirmesini sağlayacak giysileri koydu. Valiz toplama işi bitmeden önce Danimarkalı rahibe uygun gördüğü, Kopenhag'dan alınmış üç sıradan gömleği, rahip yakalığını ve Londra'dan aldığı siyah rahip cüppesini valize yerleştirdi. Bu giysiler, bir gün Rahip Jensen'in kişiliğini oluşturacak kömür grisi pijamaların, iç çamaşırlarının, çorapların ve ayakkabıların yanına eklendi. Aynı valize, Amerikalı öğrenci Marty Schulberg'in spor ayakkabıları, çorapları, kotu, kazakları ve yağmurluğu da girdi.

Valizi hazırlarken yan tarafındaki iki deri katmanı kesip arasına, bir gün dönüşme ihtiyacını duyabileceği iki yabancı uyruklu insanın pasa-

portlarını yerleştirdi. Giysilerle dolu bu valize yapılan son eklemeler, Fransız katedralleriyle ilgili Danimarkaca bir kitap, biri Danimarkalı diğeri Amerikalı için iki gözlük, iki ayrı renkli kontakt lens ve saç boyamak için gerekli malzemelerdi.

İkinci valize Paris'teki bit pazarından aldığı Fransız malı ayakkabılar, çoraplar, gömlekler ve pantolon girdi. Bir de uzun pardösü ve siyah bere vardı. Bu valizin kenarlarına, orta yaşlı Fransız André Martin'in sahte evraklarını yerleştirdi. Bu valiz kısmen boş kaldı çünkü kısa süre sonra içinde tüfeğin parçalarını ve cephaneyi taşıyan demir tüpler ona yerleştirilecekti.

Diğerlerinden daha küçük olan üçüncü valiz Alexander Duggan'ın eşyalarıyla doluydu: Ayakkabılar, çoraplar, iç çamaşırı, gömlekler, kravatlar, mendiller ve üç zarif takım elbise. Bu valizin kenarlarına toplamı 1000 sterlin eden 10 sterlinlik banknotlar yerleştirildi. Çakal bu parayı Brüksel'den döndüğünde, kendi şahsi hesabından çekmişti.

Valizler dikkatli bir şekilde kilitlenip, anahtarlar kendi anahtarlığına aktarıldı. Gri takım elbise temizlenip ütülenmiş, dairenin duvarındaki askıya asılmıştı. Takımın göğüs cebinde pasaportu, ehliyeti, uluslararası ehliyeti ve 100 sterlin nakdin yer aldığı bir cüzdan bulunuyordu.

Bagajının son parçası olan el çantasına pijamalarını duş malzemelerini ve havlularını yerleştirdi. Satın aldığı son malzemeler olan damlalığı, yarım düzine plasteri, üç paket pamuğu, bir torba alçıyı, gazlı bezleri ve uçları keskin makası da aynı çantaya koydu. Tetik de el çantasında gidecekti, çünkü Çakal'ın deneyimlerine göre, hangi havaalanının gümrüğü söz konusu olursa olsun, gümrük görevlileri rastgele yaptıkları kontroller için asla el çantasını seçmezlerdi.

Alışveriş ve paketleme işi bittiğinde, görevin planlama kısmı tamamlanmış oldu. Rahip Jensen ve Marty Schulberg kılıklarının asla

kullanmaya ihtiyaç duymayacağı önlemler olduğunu umuyordu. Onlar, işler yanlış giderse ve Alexander Duggan kimliğini bırakması gerekirse başvuracağı son çarelerdi. André Martin kimliği, planı için hayati önem taşıyordu ama diğer ikisine asla ihtiyaç duymaması ihtimaller dâhilindeydi. O koşullarda, iş bittiği zaman valizi bir emanete bırakıp gidecekti. Ama her şey yolunda gitse bile, diye düşündü, kaçışı için ikisinden birine ihtiyaç duyabilirdi. İş bittiğinde André Martin'den ve silahtan da kurtulabilirdi çünkü onları bir daha kullanamazdı. Fransa'ya üç valiz ve bir el çantasıyla girecekti, bir valiz ve bir el çantasıyla çıkmayı planlıyordu. Kesinlikle daha fazlasıyla değil.

Bu iş de bittiğinde yola çıkmasını sağlayacak iki kağıt parçasını beklemeye başladı. Biri Paris'teki bir telefon numarasıydı. O numara sayesinde Fransa cumhurbaşkanını koruyan güvenlik kuvvetlerinin durumuyla ilgili bilgi edinecekti. Diğeri, Zürih'teki Herr Meier'in 250.000 doların hesabına yatırıldığına dair yollayacağı mektuptu.

Bunları beklerken odasında topallayarak yürüme denemeleri yaptı. İki gün içerisinde, dışarıdan bakan herhangi birini kandıracak kadar gerçekçi bir topallaması olduğuna ikna olmuştu. Hiç kimse bileğinin ya da bacağının kırık olmadığına ihtimal vermezdi.

Beklediği ilk mektup 9 Ağustos sabahı geldi. Roma damgalı bir zarftaydı ve şu mesajı taşıyordu: "Arkadaşına MOLITOR 5901'den ulaşabilirsin. Kendini 'Ici Chacal'* olarak tanıt. Yanıt 'Ici Valmy' olacak. İyi şanslar." Zürih'ten gelecek mektup ayın 11'ine kadar gelmedi. Ayın 11'inde, eğer sağ kalmayı başarırsa hayatının sonuna kadar zengin bir adam olacağını doğrulayan belgeyi okuduğunda sırıttı. Eğer önündeki operasyon başarılı olursa daha da zengin olacaktı. Başarılı olacağından yana şüphesi yoktu. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştı.

* Burası Çakal.

Sabahın geri kalanını telefon başında uçuşları ayarlayarak geçirip, gidiş biletini bir sonraki güne, 12 Ağustos'a aldı.

Mahzen, masanın arkasındaki beş adamın solukları ve masanın önündeki meşe iskemleye bağlanmış yaralı adamın düzensiz nefesleri dışında sessizdi. Ne mahzenin büyüklüğünü ne de duvarların rengini tam olarak kestirmek mümkün değildi. İçeriyi aydınlatan tek bir ışık vardı o da meşe iskemleye ve mahkuma yöneltilmişti. Genellikle kitap okumak için kullanılan standart bir masa lambasıydı ama ampulü güçlü ve parlaktı. Zaten sıcak olan mahzenin daha da sıcak olmasına neden oluyordu. Lamba, masanın sol tarafına yerleştirilmiş, üst kısmı ayarlanarak üç metre ötedeki iskemleye döndürülmüştü.

Işık çemberinin bir kısmı ahşap masaya yayılıyor, oturanların parmaklarının uçlarını aydınlatıyordu. Bazen bir eli, bileği veya ucundan mavi dumanlar yayılan bir sigarayı aydınlattığını görmek mümkündü.

Işık o kadar parlaktı ki, mahzenin geri kalanı daha da karanlık duruyordu. Mahkumun, masanın arkasındaki insanların gövdelerini ve omuzlarını görmesi mümkün değildi. Kendisini kimin sorguladığını görmesinin tek yolu, iskemlesinden kalkıp yan tarafa geçerek parlak ışığın kenarından onlara bakmaktı.

Ama bunu yapması mümkün değildi. Ayak bilekleri sağlam bağlarla iskemlenin ayaklarına bağlanmıştı. İskemlenin ayakları ise kelepçelerle yerdeki L şeklindeki demirlere iliştirilmişti. İskemlenin kol koyma yerleri vardı ve mahkumun el bilekleri de onlara bağlanmıştı. Başka bir bağ beliyle dev gövdesini iskemleye bağlıyordu.

Eller sayılmazsa masanın üstü boştu. Tek dekorasyon, masanın kenarındaki pirinç yarıktı. Bu yarığın bir kenarına bakalit kaplı bakır bir kolun hareketlerine göre değişen numaralar sıralanmıştı. Diğer tarafta elektrik akımını kesmeyi sağlayacak bir düğme vardı. Adamlardan biri-

nin sağ eli kontrol kolunun yanında duruyordu. Elin üstü siyah tüylerle kaplıydı.

Masanın altında iki kablo vardı, biri elektrik düğmesine diğeri elektrik akımını kontrol eden transistora bağlıydı. Adamın ayağının dibindeki transistorden çıkan siyah kablo, grubun arkasındaki duvarın deliğinde kayboluyordu.

Mahzenin uzak köşesinde, tek başına ahşap masanın karşısına geçmiş bir adam vardı. Bu adam duvara bakıyordu. Karşısındaki kayıt cihazının "ON" düğmesinin altındaki yeşil ışık yanıyordu ama göstergeler hareketsizdi.

Soluklar dışında, odadaki sessizlik neredeyse elle tutulacak kadar ağırdı. Bütün adamlar gömleklerinin kollarını sıvamıştı, hepsi de ter içindeydiler. Odadaki koku boğucuydu; içerisi ter, metal, duman ve kusmuk kokuyordu. Kendi başına yeterince çarpıcı olan sonuncu koku bile daha güçlü bir koku tarafından bastırılmıştı. Korkunun ve acının kokusu.

Sonunda ortada oturan adam konuştu. Sesi medeni, nazik, ikna ediciydi.

"Ecoute, mon p'tit Viktor.* Bize neler olduğunu anlatacaksın. Şimdi olmasa da, önünde sonunda anlatacaksın. Sen cesur bir adamsın, bunu gayet iyi biliyoruz, bunun için seni takdir ediyoruz ama sen bile daha uzun süre dayanamazsın. Öyleyse neden şimdi sorularımızı yanıtlamıyorsun? Şimdi aramızda olsa, Albay Rodin'in yanıt vermeni yasaklayacağını düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun. Sana istediklerimizi anlatmanı emrederdi çünkü işlerin nasıl yürüdüğünü bilir. Daha fazla acı çekmeni istemezdi. Sen de gayet iyi biliyorsun, sonunda her zaman konuşurlar.

* Dinle küçük Viktor'um.

N'est-c pas, Viktor?** Konuştuklarını gördün, değil mi? Kimse sonsuza kadar dayanamaz. Öyleyse neden şimdi konuşmayasın? Ardından yatağına dönersin. Ve dilediğin kadar uyursun, uyursun, uyursun. Kimse seni rahatsız etmez..."

Koltukta oturan adam morluklar içindeki yüzünü kaldırdı, ter içindeki başını ışığa doğru çevirdi. Gözleri kapalıydı ama Marsilya'daki Korsikalıların tekmelerinin yol açtığı morluklar yüzünden mi yoksa ışık yüzünden mi emin olmak zordu. Yüz, masaya ve karşısındaki karanlığa bir süre baktı, ağız aralandı ve bir şeyler söylemeyi denedi. Adamın ağzından çıkan kusmuklar, göğsünden aşağı kayıp kucağındaki kusmuk havuzuna karıştı. Kafa öne devrildi, ancak çene göğse çarpınca durdu. Bunu yaparken adam başını iki yana sallayarak yanıtının ne olduğunu belli etti. Masanın arkasındaki ses yeniden konuştu.

"Viktor, ecoute-moi. Sen sağlam bir adamsın. Bunu hepimiz biliyoruz. Bunu hepimiz kabul ediyoruz. Şimdiden bütün rekorları kırdın ama daha fazla devam edemezsin. Biz ise edebiliriz. Viktor, sana sonsuza kadar işkence edebiliriz. Gerekirse seni günlerce uyanık ve canlı tutarız. Haftalarca. Eski zamanlarda olduğu gibi kendini baygınlığın merhametli kollarına bırakamazsın. Artık yeni teknik gelişmeler var. Senin de bildiğin bazı uyuşturucular. Üçüncü derece artık bitti. Öyleyse neden konuşmuyorsun? Gördüğün gibi seni anlıyoruz. Acını anlıyoruz. Ama diğer küçük pislikler, onlar seni anlamıyor. Onlar hiçbir şey anlamıyor Viktor. Hiç durmadan devam etmek istiyorlar... Bizimle konuşmak istiyor musun Viktor? Patronların Roma'daki otel odasında ne yapıyor? Neyi bekliyorlar?"

Öne devrilmiş olan kafa yavaşça bir yandan diğerine sallandı. Sanki kapalı gözlerle göğüs uçlarına iliştirilmiş olan bakır telleri veya kıskaç-

** Değil mi Viktor?

ları penisinin ucuna iliştirilmiş olan daha büyük krokodil uçlu kabloyu inceliyordu.

Konuşan adamın elleri ışık denizinin ortasındaydı, zarif, beyaz, huzur dolu elleri vardı. Adam bir saniye daha bekledi. Derken beyaz ellerden biri diğerinden ayrıldı, başparmak avuca doğru kapandı, dört parmak açılıp masaya yerleşti.

Diğer uçtaki adamın eli, elektrik tesisatının pirinç ucunu dördüncü seviyeye yükseltti. Ardından açma kapama düğmesini işaretparmağı ve başparmağı arasında tuttu.

Masanın üstündeki el, işaretparmağını havaya kaldırdı ve ardından parmak ucunu aşağı indirip başla sinyali verdi. Elektrik düğmesine basıldı.

İskemledeki adamın göğüslerine iliştirilmiş olan kablolar düğmeye basılmasıyla beraber hafif bir cızırtıyla canlandı. İskemlede oturan adam görünmez bir elden sert bir darbe yemiş gibi titredi. Bacakları ve elleri bağları koparmaya çalıştı. Deriler etini, hatta kemiğini kesmeye başlamıştı. Etraflarındaki deri şiştiği için düzgün göremeyen gözleri canlanıp tavana bakmaya başladı. Ağzı şaşırmış gibi aralandıktan yarım saniye sonra ciğerlerinden şeytani bir çığlık döküldü. Bir kere başladıktan sonra çığlık hiç susmadı.

Viktor Kowalski öğleden sonra saat 4:10'da çözüldü ve kayıt cihazı anlatılanları kaydetmeye başladı.

Adam konuşmaya başladığında, daha doğrusu inlemeler ve çığlıklarla bölünen anlamsız sözler sarf etmeye başladığında masanın arkasındaki adamın sakin sesi devreye girdi.

"Neden oradalar Viktor... Neden o oteldeler... Rodin, Montclair ve Casson... Neden korkuyorlar... Neredeydiler Viktor... Kimi gördüler... Neden kimseyi görmediler Viktor... Anlat bize Viktor... Neden Roma...

Roma'dan önce... Neden Viyana, Viktor... Viyana'da neresi... Hangi otel... Neden oradaydılar Viktor...?"

Kowalski elli dakika sonra sustu, geveledi̇ği son sözler de kesilene kadar kayıt cihazı çalışmaya devam etti. Adam daha fazla dayanamayıp bayılmıştı. Masanın arkasındaki ses, başka yanıt gelmeyeceğini anlayana kadar birkaç dakika daha nazikçe konuşmayı sürdürdü. Ardından ortadaki adam diğerlerine bir şeyler emretti ve seans sona erdi.

Kayıt cihazı alınıp hızlı bir arabayla Paris'in dışındaki kalenin mahzeninden, Eylem Servisi'nin ofislerine yollandı.

Paris'te, sabah ışığı kaybolmuş, yerini günbatımının altın rengi ışıkları almıştı. Saat 9:00 olduğunda sokak lambaları yandı. Çiftler yaz gecelerinde her zaman yaptıkları gibi el ele Seine kıyılarında dolanıyor, günbatımının, aşkın ve gençliğin ne kadar denerlerse denesinler bir daha asla aynı olmayacak şarabını yudumluyorlardı. Suyun kenarındaki kafeler sohbetlerin ve kadehlerin gürültüsüyle canlanmıştı. İnsanlar birbirlerine iltifatlar yağdırıyor, sahte itirazlar öne sürerek şakalaşıyor, izin isteyerek birbirlerinin yanından geçiyorlardı. Ağustos akşamında Seine Nehri'nin büyüsü her yeri kaplamıştı. Turistler bile orada oldukları ve yanlarında dolarlarını getirdikleri için affedilmişti.

Ama bu neşe ve huzur, Porte des Lilas yakınlarındaki küçük ofise işlemiyordu. O ofiste kayıt cihazının başına oturmuş üç adam vardı. Öğleden sonranın geç saatlerinden akşamın ilerleyen saatlerine kadar çalıştılar. Adamlardan biri düğmeleri kontrol ediyor, ikinci adamın talimatları doğrultusunda düzenli olarak geri al ve oynat düğmelerine basıyordu. Bu adamın kulaklarında kulaklıklar vardı, kayıt cihazından gelen ses ve kelime karmaşasında anlamlı sözler yakalamaya çalışıyordu. Dudaklarının arasındaki sigaradan yükselen dumanın gözlerini sulandırmasına aldırmadı. Parmağıyla operatöre o kısmı yeniden dinlemek istediğini işaret etti. Bazen on saniyelik bir bölümü on kere dinlemesi

gerekiyordu. Ancak ondan sonra söylenenleri dikte ederdi.

Üçüncü adam, diğerlerinden daha genç olan sarışın daktilonun başındaydı. Söylenenleri yazmak üzere hazır bekliyordu. Kalenin altındaki mahzende sorulan soruları anlamak kolaydı, sorular kulaklıklardan açık ve net olarak duyuluyordu. Yanıtları anlamaksa o kadar kolay değildi. Daktilonun başındaki genç, konuşulanları bir röportajı yazar gibi yazıyordu. Sorular her zaman yeni bir satırdaydı ve başlarında S: vardı. Yanıtlar da satır başından Y: ile başlıyordu. Ama yanıtlar kopuk kopuktu, anlamın tamamen kaybolduğu yerlerde kullanılan "..."larla doluydu.

İşleri bittiğinde saat gece yarısını geçmişti. Pencere açık olsa da hava sigara dumanıyla ağırlaşmıştı ve hafif bir barut kokusu vardı.

Üç adam, kasları tutulmuş halde ayağa kalktı. Her biri kendince esneyip ağrıyan kaslarını açmaya çalıştı. Üçünden biri telefona uzandı, dışarıya bir hat isteyip numarayı çevirdi. Kulaklık takan adam kulaklıkları çıkarıp teybi başa sardı. Daktilonun başındaki adam son kağıtları da makineden çıkarıp aralarındaki karbon kağıtlarını aldı, sonra da itirafların yer aldığı sayfaları düzenledi. En üstteki kağıtlardan oluşan set Albay Rolland'a gidecekti, ikinci sıra arşiv, üçüncü sıra birim şefleri için fazladan kopyalar hazırlayacak olan mimeograf içindi. Bu son kopyalar Rolland'ın emirlerine uygun olarak dağıtılacaktı.

Haber Albay Rolland'a arkadaşlarıyla akşam yemeği yediği restoranda ulaştı. Her zamanki gibi bekar bir devlet memuru olarak zekice sözleri ve etkileyici tavırlarıyla dikkat çekiyordu. Kocaları olmasa da hanımlar, adamın iltifatlarına bayılıyordu. Garson gelip kendisine bir telefon olduğunu haber verdiğinde özür dileyerek masadan kalktı. Telefon tezgahın üzerindeydi. Albay sadece "Rolland" demekle yetindi ve diğer taraftaki görevlinin kendini tanıtmasını bekledi.

Ardından Rolland sohbetine önceden belirlenmiş bir kelimeyle başladı. Dinleyen biri olsa onarım altında olan arabasının tamir edildiğini ve albayın dilediği zaman arabayı alabileceğini sanabilirdi. Albay Rolland kendisini bilgilendiren kişiye teşekkür etti ve masaya döndü. Beş dakika sonra en kibar tavırlarıyla özür diledi ve onu zorlu bir günün beklediğini söyleyerek diğerlerinden izin istedi. On dakika sonra arabasında yalnızdı, şehrin hâlâ kalabalık olan sokaklarında son hızla, sakin Porte des Lilas mahallesine ilerliyordu. Sabah bire doğru ofisine vardı, koyu renk ceketini giydi, gece personeline kahve getirilmesini emrederek asistanını aradı. Kowalski'nin itiraflarının en üstteki kağıtlardan oluşan kopyası, kahveyle birlikte geldi. İlk seferinde, yirmi altı sayfalık dosyayı hızla okudu, zihni bulanmış lejyonerin anlattıklarını kavramaya çalıştı. Ortalardaki bir şey gözüne ilişti, kaşlarını çatmasına yol açtı ama okumaya ara vermeden sonuna kadar devam etti.

İkinci okuma daha yavaş, daha dikkatliydi. Her paragrafa tek tek konsantre oluyordu. Üçüncü seferde ön taraftaki kalemlikten bir kalem aldı ve daha da yavaş okuyarak Sylvie, Luke, Hindiçin, Cezayir, Jojo, Kovac'lar, Korsikalı piçler ve Lejyon'la ilgili yerleri çizdi. Tüm bunları anlıyordu ama onun ilgisini çekmiyorlardı.

Zırvalamaların çoğu Sylvie'yle ilgiliydi, bazıları da Rolland için hiçbir anlam ifade etmeyen Julie adlı bir kadınla. Tüm bunlar çıkarıldığında itiraf yaklaşık altı sayfaydı. Kalan pasajlara bir anlam vermeye çalıştı. Roma vardı. Üç lider Roma'daydı ama kendisi bunu zaten biliyordu. Neden oradaydılar? Bu soru sekiz kere dile getirilmişti. Yanıt en geniş çerçevede bakılacak olursa hep aynıydı. Argoun'nun şubat ayında kaçırıldığı gibi kaçırılmak istemedikleri için Roma'daydılar. Doğal, diye düşündü Rolland. Yani Kowalski operasyonu tam bir zaman kaybı mı olmuştu? Lejyonerin iki kere söylediği, daha doğrusu gevelediği bir kelime daha vardı. Birbirinin aynısı sekiz soruya verilen sekiz yanıtta da bu

kelime geçiyordu. Bu kelime "Gizli"ydi. Sıfat olarak mı? Roma'daki varlıklarının sır olan bir tarafı yoktu. Yoksa bir isim mi? Hangi sır?

Rolland metni onuncu kez gözden geçirdikten sonra en başa döndü. OAS'nin üç adamı Roma'daydı. Kaçırılmak istemedikleri için oradaydılar. Kaçırılmak istemiyorlardı çünkü bir sırları vardı.

Rolland'ın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. General Guibaud'nun aksine kendisi Rodin'in korktuğu için kaçmayacağını doğru tahmin etmişti.

Demek bir sırları vardı. Ne sırrı? Her şey Viyana'da olanlarla ilgiliymiş gibi görünüyordu. Viyana lafı üç kere geçmişti ama Rolland başlangıçta Lyon'un 35 km güneyindeki Vienne kasabasını kastettiklerini sandı. Belki de Avusturya başkentini kastediyorlardı.

Viyana'da görüşmüşlerdi. Ardından Roma'ya geçip kaçırılma ve sırrı açıklayana kadar sorguya çekilme ihtimaline karşı otele sığınmışlardı. Öyleyse sırrın kaynağı Viyana olmalıydı.

Saatler geçti, albay sayısız kahve içti. Kül tablasındaki izmarit yığını büyüdü. Güneşin ilk ışıkları Mortier Bulvarı'nın doğusundaki Sanayi Mahallesi'ni aydınlatmaya başladığında Albay Rolland bir şeyler yakaladığını biliyordu.

Eksik parçalar vardı. Saat üçte gelen telefon, Kowalski'nin bir daha sorguya çekilemeyeceğini çünkü öldüğünü haber verdiğine göre o parçalar sonsuza kadar eksik mi kalacaktı? Yoksa yanıtlar, savunması çöken hasarlı beynin zırvalamaları arasında bir yerlerde mi saklıydı?

Rolland sağ eliyle ne işe yaradığı belli olmayan parçaları not aldı. Kleist... Kleist adında bir adam. Kowalski, Polonyalı olduğundan kelimeyi doğru telaffuz etmişti ve metni kağıda geçiren Fransız yazım hatası yapmış olsa bile, savaştığı zamanlardan hâlâ bir parça Almanca bilen Rolland kelimeyi doğru yazdı. Yoksa bir yerin mi adıydı? Santrali

arayıp Viyana telefon rehberine bakıp Kleist adlı biri ya da bir yer olup olmadığını kontrol etmelerini istedi. Yanıt on dakika içinde geldi. İki sütun dolusu Kleist vardı ve iki yer bu adı taşıyordu: Ewald Kleist erkekler ilkokuluyla, Brucknerallee'deki Kleist Pansiyonu. Rolland ikisini de not aldı ama Kleist Pansiyonu'nun altını çizdi. Ardından okumaya devam etti.

Kowalski'nin karışık hisler beslıyormuş gibi göründüğü bir yabancıya yapılan göndermeler vardı. Adamla ilgili olarak bazen iyi anlamına gelen "bon" kelimesini kullanıyordu, diğer zamanlarda ona "facheur" diyordu. Yani sinir bozucu biri. Sabahın beşinden kısa süre sonra Albay Rolland kaseti ve kayıt cihazını almak için birini yollayıp, sonraki bir saati kaydı dinleyerek geçirdi. Sonunda makineyi kapattığında sessizce ağza alınmayacak küfürleri art arda sıraladı. Bir kalem alıp aktarılan metinde sayısız düzeltme yaptı.

Öncelikle Kowalski yabancıdan bahsederken "bon" değil "blond" demişti, yani sarışın. Parçalanmış dudaklardan dökülen ve "facheur" olarak yazılan kelimeyse aslında "faucheur"dü ve katil anlamına geliyordu.

O noktadan sonra Kowalski'nin söylediklerini birleştirmek kolaydı. Çakal anlamına gelen kelime önceden Rolland tarafından metinden çıkarılmıştı çünkü Kowalski'nin bu kelimeyi kendisini yakalayıp işkence eden adamlara hakaret etmek için kullandığını düşünmüştü. Oysa bu kelimenin artık yeni bir anlamı vardı. Yabancı uyruklu sarışın katilin kod adıydı. Üç OAS lideri Roma'ya gidip saklanmaya başlamadan önce adamla Viyana'daki Kleist Pansiyonu'nda buluşmuştu.

Rolland artık geçen sekiz hafta içerisinde Fransa'nın her tarafında gerçekleştirilen mücevherci ve banka soygunlarına bir anlam verebiliyordu. Sarışın her kimse, OAS'nin ona verdiği görevi gerçekleştirmek için para istemişti. Dünyada bu miktarda para verilmesini gerektiren

tek bir iş vardı. Sarışını çeteler arası kavgalardan birini ortadan kaldırmak için çağırmadıkları belliydi.

Sabah yedi olduğunda Rolland, gece görevlisine Viyana'daki SDECE şubesine acil bir mesaj yollamasını söyledi. Bunu yaparak aslında bölümler arası protokolü çiğniyordu çünkü Viyana R.3'ün alanına giriyordu. Ardından Kowalski'nin itirafının bütün kopyalarını toplattırıp kasasına kilitledi. Sonra da oturup raporunu yazmaya başladı. Raporun tek bir alıcısı vardı ve üzerine "Sadece sizin dikkatinize" diye not düşülmüştü.

Düzyazıyla dikkatli bir şekilde Kowalski'yi yakalamak için yapılan operasyonu, eski lejyonerin Marsilya'ya dönüşünü, kızının hasta olduğu haberiyle kandırılışını, Eylem Servisi ajanları tarafından yakalanışını, ajanlar tarafından sorguya çekilirken verdiği itirafı anlattı. Kendini bu metne, tutuklanmaya direnen eski lejyonerin iki ajanı yaraladığını ve intihar girişimi sırasında kendine çok hasar verdiği için hastaneye kaldırılmasından başka çare olmadığını söyleyen cüretkar bir açıklama eklemek zorunda hissetti. İtirafı ölmek üzereyken yapmıştı.

Raporun gerisi bu itirafı ve Rolland'ın yorumunu içeriyordu. İşi bittiğinde bir an duraksayıp doğudan yükselen güneşin aydınlattığı çatıları inceledi. Rolland'ın hiçbir şeyi abartmamak konusunda kendisinin de gayet iyi bildiği bir ünü vardı. Bu yüzden son paragrafı yazarken çok dikkatli davrandı.

"Bahsi geçen komplonun ne olduğuyla ilgili deliller elde etme amacı güden soruşturmalar, bu raporun yazıldığı sırada devam etmektedir. Ancak bu soruşturmaların yukarıda yazanların doğru olduğunu göstermesi durumunda bahsi geçen komplo, benim bakış açıma göre ancak ve ancak teröristlerin Fransa cumhurbaşkanına karşı düzenledikleri bir suikast planıyla ilgili olabilir. Eğer tarif edildiği şekliyle bir komplo söz konusuysa, yani Çakal kod adıyla tanınan ve hakkında yabancı uyruklu

olduğu dışında hiçbir şey bilmediğimiz bu katil cumhurbaşkanını öldürmesi için tutulmuşsa, ulusal çapta bir acil durumla karşı karşıya olduğumuzu size bildirmek benim görevimdir."

Albay Rolland normalde yapmadığı bir şey yapıp, raporu kendisi daktilo etti. Sonra da şahsi mührüyle, evrakları yerleştirdiği zarfı mühürledi. En üst düzey güvenlik sınıflandırmasıyla zarfı damgalayıp gideceği adresi yazdı. Ardından el yazısıyla yazdığı taslakları yaktı ve külleri ofisin köşesindeki lavaboya döktü.

İşi bittiğinde ellerini ve yüzünü yıkadı. Ellerini kurularken lavabonun üstündeki aynaya baktı. Karşısındaki yüz hafif bir buruklukla itiraf edecek olursa, yakışıklılığını kaybediyordu. Gençliğinde kadınlara çekici gelen yüzü orta yaşlı, yorgun bir adamın yüzüne dönüşmüştü. Çok fazla acı deneyim, insanın insana yapabileceklerini öğrenmenin verdiği ağırlık, komplolar, tuzaklar, ölmeye veya öldürmeye birilerini yollamak, mahzenlerden atılan çığlıklar, mahzenlerde attırılan çığlıklar, Eylem Servisi'nin liderini yaşadığı 54 yılın çok ötesinde yaşlandırmıştı. Burnunun iki kenarından dudağının kenarlarına uzanan iki derin çizgi vardı, gözlerinin altındaki morluklar asla geçmeyecek gibiydi ve favorilerindeki zarif gri saçlar gümüş rengine dönmeden beyazlaşmaya başlamıştı.

"Bu yılın sonunda," dedi kendi kendine, "bu işi bırakacağım." Karşısındaki yüz, bezgin bir adamın yüzüydü. Gördüklerine inanamamak mı, yoksa sıradan bir pes etme mi? Belki de yüzü, zihninden daha akıllıydı. Belirli sayıda yılın ardından artık bu işten çıkmak diye bir şey yoktu. İnsan, o noktadan sonra ölene kadar neyse oydu. Direnişten gizli polise, ardından SDECE'ye ve sonunda Eylem Servisi'ne. Kaç adam öldürüldü, ne kadar kan akıtıldı, diye sordu aynadaki yüze. Hepsi Fransa için. İyi de Fransa'nın umurunda mıydı? Aynadaki yüz adama baktı ama hiçbir şey söylemedi çünkü ikisi de yanıtı biliyordu.

Albay Rolland motorlu kurye çağırarak doğrudan ofisine gelmesini emretti. Ayrıca kızarmış yumurta, ekmek, tereyağı ve daha fazla kahve sipariş etti. Ama bu sefer sütlü kahve ve yanında baş ağrısı için asprin istiyordu. Motorlu kurye geldiğinde mühürlü zarfı teslim edip sürücüye gerekli emirleri verdi. Yumurtalarını bitirdi, kahvesini alıp açık pencerenin önünden Paris'i izleyerek son yudumları içti. Uzakta Notre Dame'ın çatısını görebiliyordu. Daha ileride Eiffel Kulesi vardı. 11 Ağustos sabahıydı ve saat sabahın dokuzunu çoktan geçmişti; şehir halkı işe gitmek için koşturuyor, büyük ihtimalle motoruyla aralardan geçip, hızla 8. Bölge'ye doğru ilerleyen siyah deri ceketli motosikletli kuryeye küfürler yağdırıyordu.

Yılın sonunda emekli olabileceğim bir işimin olup olmayacağı, diye düşündü Rolland, *motosikletlinin teslim edeceği dosyadaki plana, engel olunup olunamamasına bağlı.*

9. Bölüm

İçişleri bakanı aynı sabahın ilerleyen saatlerinde masasının başında oturmuş pencereden aşağıdaki daire şeklindeki avluya bakıyordu. Avlunun uzak ucunda demir parmaklıklı kapılar vardı, her iki kapıda da Fransa Cumhuriyeti armasının yarısı yer alıyor, kapılar birleştiğinde arma tam ortada birleşiyordu. Diğer tarafta Beauvau Meydanı vardı, Faubourg St. Honore ve Marigny'den gelen trafik burada birleşirdi, meydanın ortasındaki trafik polisi arabaları yönlendirmeye çalışıyordu.

Meydana çıkan diğer iki sokaktan, Niromesnil Caddesi ve Saussaies Sokağı'ndan gelen trafik de aynı polis tarafından çeşitli yönlere dağıtılıyordu. Trafik polisi beş kanattan birden üzerine gelen Paris trafiğini, boğayı idare eden bir matador ustalığıyla, sakinliğini ve saygınlığını kaybetmeden yönetiyordu. Roger Frey adamın görevinin basitliğini ve adamın bu göreve kattığı güven duygusunu kıskandı.

Bakanlığın kapılarında duran diğer iki jandarma, meslektaşlarının meydanın ortasında sergilediği ustalığı izliyordu. Sırtlarında yarı otomatik tüfekler vardı ve dünyaya ikiz kapıların demir parmaklıkları arkasından bakıyorlardı. İki jandarma dış dünyanın karmaşasından uzakta, bir sonraki ay alacakları maaşlarından ve yükselecek kariyerlerinden emin bir şekilde, ağustos güneşinin sıcağında nöbet tutmayı sürdürüyordu. Bakan onların hayatlarının basitliğini de kıskandı.

Sayfaların sesini duyduğunda koltuğunu çevirip masasına döndü. Masanın diğer tarafındaki adam, dosyayı kapayıp bakanın önündeki masaya bıraktı. İki adam göz göze geldi, sessizliği sadece kapının karşısındaki saatten gelen tiktaklar ve Beauvau Meydanı'ndan gelen trafiğin sesi bölüyordu.

"Ne düşünüyorsun?"

Komiser Jean Ducret, De Gaulle'ün şahsi korumalarının şefi olmasının yanı sıra, güvenlik konusunda Fransa'nın önde gelen uzmanlarından biriydi. Özellikle tek bir kişinin hayatının suikasta karşı korunması onun uzmanlık alanına giriyordu. Bu nedenle cumhurbaşkanını koruma işi ona verilmişti ve yine bu nedenle Fransa cumhurbaşkanını öldürmek için yapılan altı komplo ya uygulamada başarısızlığa uğramış ya da daha hazırlık aşamasında ortadan kaldırılmıştı.

Ducret, "Rolland haklı," dedi biraz düşündükten sonra. Sesi düz, duygusuz, emindi. Bir futbol maçıyla ilgili görüş bildiriyor olsaydı da, yine aynı tonla konuşurdu. "Eğer söyledikleri doğruysa bu komplo her zamankinden tehlikeli demektir. Fransa'daki gizli servislerin ellerindeki dosyalar, ajanlar ve diğer tarafa sızmış gizli polisler, OAS'deki bağlantılar, hiçbiri hiçbir işe yaramaz. Tamamen yalnız çalışan bir yabancı söz konusuysa elimizdekiler hiçbir işe yaramayacak demektir. Üstelik söz konusu olan kişi bir profesyonel. Rolland'ın dediği gibi, hayal edebileceğimiz en tehlikeli durumla karşı karşıyayız."

Roger Frey parmaklarını kısa kesimli gri saçlarında dolaştırıp yeniden pencereye döndü. Kolay kolay endişelenen bir adam değildi ama o 11 Ağustos sabahı gerçekten endişelenmişti. Charles de Gaulle'ün sadık takipçilerinden biri olarak geçirdiği yıllar istihbaratın arkasındaki sert adam imajını güçlendirmiş ve medeni tavırları ona bakan koltuğunu kazandırmıştı. Parlak mavi gözleri sıcak ve çekici veya buz gibi olabilirdi. Kaba ama yakışıklı yüzü pek çok kadının hayranlık dolu bakışlarının hedefi olmuştu.

De Gaulle taraftarlarının ayakta kalmak için Amerikan düşmanlığı, İngiliz kayıtsızlığı, General Giraud'nun hırsı ve komünistlerin zalimliğine karşı mücadele etmek zorunda oldukları günlerde, önünü açmak için savaşması gerektiğini öğrenmişti. Bir şekilde o dönem verdikleri

mücadeleyi kazanmış, sadık bir biçimde hizmet ettiği adam on sekiz yıl içinde iki kere sürgünden dönüp Fransa'nın en önemli pozisyonlarına gelmişti. Son iki yıl yeniden mücadele etmeleri gerekmişti. Bu kez de generale geçmişteki iki olayda da gücünü geri veren kurumla savaşıyorlardı –orduyla. Birkaç dakika öncesine kadar bakan son çarpışmaların da bitmeye başladığını, düşmanların gücünü kaybettiğini düşünme eğilimindeydi.

Ama şimdi edindiği bilgiler durumun hiç de öyle olmadığını gösteriyordu. Roma'daki fanatik bir albay tek bir adamın ölümünü organize ederek bütün sistemi sarsacak bir plan geliştirmişti. Bazı ülkelerin cumhurbaşkanının ölümünü veya kralın tahttan indirilişini atlatacak kurumsal yapıları vardır. İngiltere'nin yirmi sekiz yıl önce gösterdiği ve Amerika'nın yıl bitmeden göstereceği gibi bazı ülkeler bu tür felaketleri atlatabilir. Ama Rofer Frey 1963 yılı Fransa'sının, cumhurbaşkanının ölümünü iç savaş çıkmaksızın atlatamayacağını biliyordu.

"Öyleyse," dedi sonunda, hâlâ avluya bakıyordu, "ona haber verilmeli."

Polis, herhangi bir karşılık vermedi. Teknik adamlardan biri olmanın en büyük avantajlarından biri işinizi yapıp önemli kararları, o kararları vermek için para alan kişilere bırakabilmekti. Haberi vermek için gönüllü olmak gibi bir niyeti yoktu. Bakan yeniden ona döndü.

"*Bien, merci,*[•] komiser. Bu öğleden sonra bir görüşme ayarlayıp cumhurbaşkanını bilgilendireceğim." Sesi sert ve kararlıydı. Yapılması gereken yapılacaktı. "Cumhurbaşkanına durumu açıklayana kadar sessiz kalmanız gerektiğini size hatırlatmama gerek yok. Bu konunun nasıl halledileceği konusundaki kararını bekleyeceğiz."

Komiser Ducret ayağa kalkıp odadan çıktı, meydanı geçti ve yüz

---

• Güzel, teşekkürler.

metrelik yolu yürüyüp Elysee Sarayı'nın kapısına vardı. Tek başına kalan İçişleri Bakanı dosyayı eline alıp baştan sona bir daha okudu. Rolland'ın değerlendirmesinin doğru olduğundan bir şüphesi yoktu ve Ducret'nin yorumu ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Tehlike ortadaydı, ciddiydi, kaçınılmazdı ve cumhurbaşkanı bilmek zorundaydı.

İsteksizce önündeki interkomun düğmesine basıp, cızırtı başladığında, beklemeden sekreteriyle konuştu. "Elysee Sarayı'nı bağlayın lütfen."

Bir dakika sonra interkomun yanındaki kırmızı telefon çaldı. Telefonu kaldırıp bir saniye dinledi.

"*Monsieur Foccart s'il vous plait*."* Bir duraksama daha, derken Fransa'daki en güçlü adamlardan birinin yanıltıcı yumuşaklıktaki sesi hattın diğer ucunda belirdi. Roger Frey ne istediğini ve neden istediğini özetledi.

"Ne kadar çabuk olabilirse Jacques... Evet, kontrol etmen gerektiğini biliyorum. Beklerim. Lütfen olabildiğince çabuk beni arayıp haber ver."

Bakanın beklediği telefon bir saat içinde geldi. Öğleden sonra 4'e randevu verilmişti. Cumhurbaşkanı öğleden sonra dinlenmesini bitirir bitirmez, bakanla görüşecekti. Bakan bir an itiraz etmeyi, söyleyeceklerinin cumhurbaşkanının dinlenmesinden çok daha önemli olduğunu vurgulamayı düşündü ama yapmadı. Cumhurbaşkanının çevresindeki herkes gibi o da yumuşak sesli hükümet görevlisine ters düşmenin ne gibi sonuçlar doğurabileceğinden haberdardı. Zira Cumhurbaşkanı, yumuşak sesli adamın söylediklerini dinler ve ona güvenirdi. Üstüne üstlük adamın tuttuğu dosyalardaki gizli bilgiler herkes için tehlikeli ve korku vericiydi.

* Bay Foccart, lütfen.

O öğleden sonra dörde yirmi kala Çakal, Curzon Sokağı'ndaki Cunningham'dan çıktı, Londra'da yenilebilecek en lezzetli ve pahalı deniz mahsulü yemeklerinden birini yemişti. Ne de olsa bu Londra'da yediğim son öğle yemeği olabilir, diye geçirdi içinden. Audley Sokağı'na saptı. Kutlama yapmak için geçerli nedenleri vardı.

Yaklaşık aynı sıralarda siyah bir DS19, Fransa İçişleri Bakanlığı'nın kapılarından Beauvau Meydanı'na çıktı. Durumun önceden bildirildiği trafik polisi arabanın geçebilmesi için her yönden gelen trafiği durdurup, selam duruşuna geçti.

Citroen, yolun yüz metre ilerisinde, Elysee Sarayı'nın gri taş girişine döndü. Oradaki jandarmalar da önceden uyarıldıklarından araba geçene kadar trafiği durdurdular. Kapının iki yanında nöbet tutan cumhuriyet nöbetçileri beyaz eldivenli ellerini tüfeklerine doğru kaldırıp selam duruşuna geçti ve bakan böylece saraya girdi.

İç taraftaki kemerli kapıda durdurulan araba o günkü müfettiş tarafından kontrol edildi. Ducret'nin adamlarından biri olan müfettiş, arabanın içine göz attı. Bakana bakıp başını salladı, bakan da başını sallayarak karşılık verdi. Müfettişin bir işaretiyle arabanın önünü kesen zincir kaldırılınca Citroen saraya doğru ilerledi. Arabanın sürücüsü Robert, direksiyonu sağa kırıp saatin aksi istikametinde dönerek ön kapıya yanaştı. Böylece bakanı, binanın girişine uzanan altı granit basamağın dibine bırakmış oldu.

Kapı gümüş zincirlerle süslenmiş siyah giysiler içindeki iki uşaktan biri tarafından açıldı. Bakan hızlı adımlarla basamakları çıktı ve camlı kapıya ulaştı. Burada başkahya onu karşıladı. Resmî bir şekilde selamlaşıldıktan sonra, bakan kahyanın peşinden içeri girdi. Kahya kapının solundaki mermer masanın üzerindeki telefonla bir görüşme yaptığı sırada dev şamdanın altındaki antrede bir süre beklemeleri gerekti. Kahya telefonu bırakıp bakana döndü, nazikçe gülümseyerek her zamanki

ihtişamlı, aceleci olmaktan uzak adımlarıyla sol taraftaki halı kaplanmış granit basamakları çıkmaya başladı.

Birinci kata vardıklarında aşağıdaki koridora tepeden bakan açıklıktan ilerlediler, soldaki kapılardan birinin önüne vardıklarında kahya nazikçe kapıyı tıklattı. İçeriden boğuk bir "entrez" sözü duyulduğunda kahya yumuşak bir hareketle kapıyı açıp bakanı kabul salonuna aldı. Bakan içeri girerken kahya en ufak bir ses çıkarmadan kapıyı kapatıp girişteki yerine geri döndü.

Salonun uzak ucundaki büyük pencereden giren gün ışığı halıyı bir ışık seline boğuyordu. Tabandan tavana uzanan pencerelerden biri açık olduğundan, saray bahçelerinden gelen kuş sesleri rahatlıkla içeri ulaşıyordu. Limon ağaçları beş yüz metre ötedeki Champs Elysee trafiğinin görülmesini tamamen engellediği için, araçların gürültüsü, kuşlarınkinden bile güçsüz bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Ne zaman Elysee Sarayı'nın güneye bakan odalarından birinde olsa, doğma büyüme taşralı olan Mösyö Frey ülkenin kalbindeki şatolardan birinde olduğunu hayal ederdi. Faubourg St. Honoré'den gelen trafik gürültüsü artık uzak bir anıdan ibaretti. Cumhurbaşkanı da, bakanın gayet iyi bildiği üzere bu taşra havasına bayılıyordu.

O gün görevli olan nöbetçi Albay Tesseire'di. Masasının başından kalktı.

"Sayın Bakanım..."

"Albay..." Mösyö Frey başıyla salonun sol tarafındaki ikiz kapıları işaret etti. "Bekleniyor muyum?"

"Elbette sayın bakan." Tesseire odayı geçip kapıyı çaldı ve kapılardan birini aralayıp girişte durdu.

"İçişleri Bakanı, Sayın Cumhurbaşkanı."

İçerden boğuk bir ses yükseldi. Tesseire geri çekildi, bakana gülüm-

sedi ve Roger Frey onu geçip Charles de Gaulle'ün çalışma odasına girdi.

Odada oranın dekore edilmesini emreden ve mobilyaları seçen adamla ilgili ipucu vermeyen hiçbir şey yoktu. Sağ tarafta üç uzun ve zarif pencere vardı, kabul salonunun pencereleri gibi bu pencereler de bahçeye açılıyordu. Çalışma odasındaki pencerelerden biri de açık olduğundan kuşların bir odadan diğerine geçerken kaybolan sesleri odaya girildiğinde yeniden duyulur hale gelmişti.

Aşağıdaki limon ağaçlarının altında otomatik tüfekli adamlar nöbet tutuyordu. Bu adamlar, yirmi metreden maça asını vurabilecek kadar usta nişancıydı. Ancak her biri birinci katın penceresinden görülmemek için büyük bir özen gösteriyordu çünkü korumak için hayatlarını ortaya attıkları adamın onları fark ederse ne kadar öfkeleneceğini gayet iyi biliyorlardı. De Gaulle kendisini korumak için alınan önlemleri, dolayısıyla mahremiyetinin çiğnendiğini öğrenecek olsa yer gök birbirine girerdi. Ducret'nin altından kalkmak zorunda olduğu en büyük zorluklardan biri de buydu. Ve hiç kimse onu korumak için alınan her tür önlemi kendisine yapılan bir saygısızlık olarak gören ve kesinlikle takdir etmeyen bir adamı koruma görevini kıskanmıyordu.

Sol tarafta cam kaplı rafların önünde XV. Louis masası ve XIV. Louis saati duruyordu. Yere 1615 yılında Chaillot'daki kraliyet fabrikasında dokunan bir halı serilmişti. Cumhurbaşkanı bir keresinde bakana, bu fabrikanın halı fabrikasına dönüştürülmeden önce sabun fabrikası olduğunu, bu yüzden orada üretilen halılar için kullanılan Savonnerie adının kökeninin sabun anlamına gelen savon kelimesi olduğunu anlatmıştı.

Odayla ilgili hiçbir şey basit değildi, hiçbir şey saygınlıktan uzak ya da zevksiz değildi. Her şey Fransa'nın ihtişamını gösterecek şekilde seçilmişti. Ve buna, Roger Frey'in düşüncesine göre odadaki masanın ar-

kasında oturan ve şimdi her zamanki nezaketiyle onu karşılamak için ayağa kalkmış olan adam da dâhildi.

Bakan Paris'teki İngiliz gazetecilerinden Harold King'i hatırladı. Charles de Gaulle'ün arkadaşları arasında yer alan tek Anglosakson olan duayen gazeteci,bir keresinde cumhurbaşkanının kibar tavırlarının yirminci yüzyıla değil on sekizinci yüzyıla ait olduğunu söylemişti. O günden bu yana Roger Frey ne zaman De Gaulle'le karşılaşacak olsa onu gözünde ipekler ve brokarlar içerisinde canlandırmaya çalışırdı. Gazetecinin söylediğinin doğru olduğunu görebilse de, bir türlü bu manzarayı gözünün önüne getiremiyordu. Bir yandan da, ihtişamlı yaşlı adamın bir şeyden gerçekten rahatsız olduğunda kabine üyelerini şok edeceğini bile bile askeri barakalara özgü kaba bir dile döndüğünü unutamıyordu.

Bakanın gayet iyi bildiği üzere, cumhurbaşkanının bu tür bir tepki vermesine yol açacak konulardan biri de İçişleri Bakanı'nın, Fransa'yı ve cumhurbaşkanını korumak adına almak zorunda olduğu önlemlerdi. Yapılması gerekenler konusunda hiçbir zaman tamamen aynı fikirde olmadıkları için Frey'in yaptıkları bu anlamda yasadışı bile kabul edilebilirdi. Çantasında taşıdığı evrakı ve yapmak zorunda olduğu talebi düşündükçe neredeyse kalbi duracaktı.

"*Mon cher Frey.*"*

Gri takım elbiseli figür, masanın etrafından dolanıp tokalaşmak üzere elini uzatı.

"Cumhurbaşkanım, saygılarımı sunarım."

Bakan kendisine uzatılan eli sıktı. En azından Le Vieux'nun keyfi yerindeydi. Cumhurbaşkanı, bakana masanın karşısındaki iki koltuktan birine oturmasını işaret etti. Ardından Charles de Gaulle masanın ken-

* Sevgili Frey.

disine ait olan tarafına dönüp koltuğuna yerleşti. Arkasına yaslanıp parmaklarını önündeki cilalı ahşaba yasladı.

"Sevgili Frey, bana benimle acilen görüşmek istediğin söylendi. Söylemek istediğiniz nedir?"

Roger Frey derin bir nefes alıp konuşmaya başladı. En yalın haliyle olanları anlatarak, De Gaulle'ün kendi nutukları haricinde uzun nutuklardan hoşlanmadığını bildiğinden hemen konuya girdi. Bazı astlarının oldukça rahatsız edici şekilde öğrendikleri üzere cumhurbaşkanı kısa ve net konuşulmasından hoşlanırdı.

Bakanın konuşması sırasında masanın diğer tarafındaki adamın tavırları değişti. Gittikçe daha fazla arkasına yaslandı. O güne kadar çok güvendiği bir hizmetkarı tarafından, çalışma odasına tatsız bir madde sokulmuş gibi burnunun üzerinden bakana baktı. Ama bakan nutuklarını okuduğu zamanlar dışında gözlük takmayan ve halk içine çıktığında miyop olduğunu gizleyen cumhurbaşkanının kendisini net göremediğini biliyordu.

İçişleri bakanı yaklaşık bir dakika süren monologunu bitirdi. Rolland ve Ducret'nin yorumlarından bahsederek, sözlerini "Rolland'ın raporu çantamda," diye tamamladı.

Cumhurbaşkanı tek kelime etmeden elini uzatınca, Mösyö Frey raporu çantasından çıkarıp karşısındaki ele teslim etti.

Charles de Gaulle ceketinin üst cebinden okuma gözlüğünü çıkardı, takıp dosyayı açıp okumaya başladı. O anın önemini anlıyormuşçasına dışarıdaki güvercin ötmeyi kesti. Roger Frey önce ağaçlara, ardından masadaki pirinç okuma lambasına baktı. Restorasyon dönemine ait bir Flambeau de Vermeil kandildi. Ampul yerleştirilerek modernize edilmiş ve beş yıllık cumhurbaşkanlığı döneminde binlerce saat boyunca pek çok gizli evrakı aydınlatmıştı.

General De Gaulle hızlı okuyanlardandı. Rolland'ın raporunu üç dakikada bitirdi. Dikkatli bir şekilde dosyaya yerleştirip ellerini dosyanın üzerine koydu.

"Sevgili Frey, benden ne istiyorsunuz?"

Roger Frey ikinci kez derin bir nefes alarak, atmak istediği adımları özetledi. İki kere "Benim düşünceme göre sayın cumhurbaşkanı bu tehdidi engellemek istiyorsak şunu yapmamız gerekli..." cümlesini kullandı. Konuşmasının otuz üçüncü saniyesinde "Fransa'nın iyiliği için..." dedi.

Tek söyleyebildiği bu kadarı oldu. Cumhurbaşkanı onun lafını bölerek, sesi başka hiçbir Fransız'ın o güne kadar ve o günden beri nasıl yapacağını bilmediği tanrısal bir edayla kükreyerek Fransa kelimesini telaffuz etti.

"Fransa'nın iyiliği sevgili Frey, Fransa cumhurbaşkanının korkaklık ettiğinin görülmemesidir. Sefil bir kiralık katilden, bir ..." hoşnutsuzluğunu belli etmek için duraksadı, "bir yabancıdan saklanmayacağım."

Roger Frey o anda tartışmayı kaybettiğini anladı. General, içişleri bakanının korktuğu gibi kontrolünü kaybetmedi. Açık ve kesin bir şekilde konuştu, sanki söylediği her şeyin net olarak anlaşılmasını istiyordu. Konuştuğu sırada pencereden dökülen bazı cümleler Albay Tesseire'e kadar ulaştı.

"*La France ne saurait accepter ... la dignite et la grandeur asujetties aux miserables menaces d'un ... d'un CHACAL...*"*

İki dakika sonra Roger Frey cumhurbaşkanının yanından ayrıldı. Çıkarken Albay Tessiere'e başıyla selam verip kabul salonunun kapılarından geçip merdivenleri indi.

---

* Fransa bir çakalın sefil tehditlerine boyun eğmez.

İşte size uğraşması gereken çok ciddi bir sorun olan bir adam, diye düşündü başkahya bakana arabasına kadar eşlik ederken. Yaşlı adamın ona ne söylediğini merak etti ama başkahya olduğundan yüzü yirmi yıldır hizmet ettiği sarayın duvarları kadar sakin ve ifadesizdi.

"Hayır o şekilde yapılamaz. Cumhurbaşkanı bu konuda açık konuştu."

Roger Frey ofisinin penceresinden dışarı bakmayı bırakıp bu sözleri söylediği adama döndü. Elysee'den döndükten hemen sonra personel şefini çağırtmıştı. Alexandre Sanguinetti bir Korsikalı'ydı. Sanguinetti, geçen iki yıl boyunca Fransız Gizli Servisi'yle ilgili pek çok konuyla ilgilenerek, kişilerin bireysel hak ve özgürlüklerle ilgili düşüncelerine, politik duruşlarına göre değişen büyük bir ün kazanmıştı.

Aşırı solcular ondan nefret ediyor, sağcı veya solcu herhangi bir sokak gösterisiyle yüzleşmek için kırk beş bin kişilik askeri kuvvetleri harekete geçirmekte tereddüt etmeyişini korkuyla karşılıyordu.

Komünistler ona "Faşist" lakabını takmıştı. Bunun nedenleri arasında halkı kontrol altında tutmak için kullandığı yöntemlerden bazılarının, demir perdenin diğer tarafındaki işçi cennetlerinde kullanılan yöntemlerin kalıntıları olmasıydı. Aşırı sağcılar –ki komünistler onlara da faşist diyordu- da ondan nefret ediyor, sivil hakların ve demokrasinin bastırılmasıyla ilgili benzer savlar ileri sürüyordu. Ama onların adamdan nefret etmelerinin asıl nedeni büyük ihtimalle düzeni sağlamak konusunda aldığı acımasız önlemlerin etkinliğiydi. Bu sayede düzenin bozulması ve sağcı bir darbenin gerçekleştirilmesi engellenmişti.

Pek çok sıradan insan da ondan hoşlanmazdı çünkü aldığı katı önlemler herkesi etkiliyordu. Sokaklardaki bariyerler, ana yollardaki kimlik kontrolleri, yolların kesilmesi ve göstericilerin her tarafa dağıtılan

fotoğrafları insanları rahatsız ediyordu. Basın ona "Bay anti-OAS" lakabını takmıştı ve az sayıdaki De Gaulle taraftarı basın dışında, herkes ona öfke kusuyordu. Fransa'nın en çok eleştirilen adamı olmak onu etkiliyorsa bile bunu saklamayı iyi başarıyordu. En büyük tanrı olarak kabul ettiği adam Elysee Sarayı'na yerleşmişti ve Sanguinetti, bu dinin önde gelen piskoposlardan biriydi. Rolland'ın hazırladığı raporu öfkeyle süzdü.

"İmkansız. Gerçekten imkansız. De Gaulle mantıksız davranıyor. Hayatını korumalıyız ama bize izin vermiyor. Bu adamı, bahsettiğiniz Çakal'ı yakalayabilirim ama hiçbir önlem alamayacağımızı söylüyorsunuz. Ne yapacağız? Saldırmasını mı bekleyeceğiz? Hiçbir şey yapmadan oturacak mıyız?"

Bakan iç çekti. Personel şefinin farklı davranmasını beklememişti. Önlerindeki işin kolay olmadığının farkındaydı. Yeniden masasının başına geçti.

"Alexandré, dinle. Öncelikle Rolland'ın raporunun doğru olduğuna emin değiliz. Bize sunduğu rapor, Kowalski'nin ölmeden önce geveledi-ği şeylerden yola çıkarak yaptığı analizler. Belki Rolland yanılıyordur. Viyana'daki araştırmalar devam ediyor. Quibaud'yla temasa geçtim ve akşam olmadan bir yanıt beklediğini söyledi. Bu noktada sadece takma adını bildiğimiz yabancı uyruklu biri için ülke çapında bir av başlatmamızın gerçekçi bir öneri olmadığını kabul etmelisin. Bu konuda cumhurbaşkanına katılıyorum.

Daha da önemlisi talimatları açık. Bunların hepsi resmî emirler. Hiçbirimizin kafası karışmasın diye açık ve net biçimde onları tekrarlıyorum. Ülke çapında bir araştırma yapılmayacak, halka hiçbir şey belli edilmeyecek, birkaç kişi dışında hiç kimse bir sorun olduğundan haberdar edilmeyecek. Cumhurbaşkanı, bu sır ortaya çıkarsa basının şenlik yapacağını düşünüyor. Başka milletler bizimle dalga geçecek ve alaca-

ğımız her ekstra güvenlik önlemi güçsüzlüğümüz olarak görülecektir. Fransa cumhurbaşkanı tek bir adamdan, üstelik yabancı uyruklu birinden saklanmaz.

Bunu kesinlikle alttan almayacak. Aslında..." bakan söyleyeceklerini vurgulamak için parmağını havaya kaldırdı, "açıkça bu konu basına sızacak olursa kellelerin uçacağını ima etti. İnan bana, Cher ami,* onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim."

"Ama resmî programın değiştirilmesi gerekiyor," diye ısrar etti Korsikalı. "Bu adam yakalanana kadar cumhurbaşkanı halka açık yerlerde konuşmamalı. Eminim o da..."

"Hiçbir şeyi iptal etmeyecek. Hiçbir değişiklik yapılmayacak. Bütün bu operasyon tam bir gizlilik içinde yürütülecek."

Askeri okuldaki suikast komplosunun engellenip, komplocuların tutuklanmasından bu yana Alexandré Sanguinetti ilk kez başladığı yere döndüğünü hissetti. Son iki aydır banka soygunları ve kapkaçlarla ilgilenmeye başlamış, kendini en kötü günlerin bittiğine ikna etmişti. OAS'liler Eylem Servisi'nin önlemleri sonucu dağılmaya başladıklarından, personel şefi bu suç dalgasını gizli ordunun ölümü olarak değerlendirmişti. Bir avuç serseri sürgünde iyi bir hayat sürebilmek için para bulmaya çalışıyordu.

Ama Rolland'ın raporunun son sayfası durumun böyle olmadığını ve Rolland'ın çift taraflı ajanlarının söylediğine göre OAS'nin en üst seviyelerindeki görevlilerin bile katilin kimliğini bilmediğini ortaya koyuyordu. Roma'daki otel odasında yaşayan ve ele geçirilmesi imkansız üç adam dışında kimse katilin kimliğini bilmiyordu. Üstelik kendisi de tek bir unsur yüzünden OAS'yle en ufak bir teması olmuş herkesle ilgili tutulan dosyaların hiçbir işe yaramayacağının farkındaydı. Çakal bir yabancıydı.

---

* Sevgili arkadaşım.

"Harekete geçmemize izin yoksa ne yapacağız?"

"Harekete geçmeye iznimiz olmadığını söylemedim," diye düzeltti Frey. "Açıkça harekete geçemeyeceğimizi söyledim. Bütün operasyonlar gizlice yürütülmeli. Yani tek bir alternatifimiz var. Gizli bir soruşturmayla katilin kimliğini açığa çıkarmalı, izini sürmeli ve tereddüt etmeden onu yok etmeliyiz."

"... Ve tereddüt etmeden onu yok etmeliyiz. Yapabileceğimiz tek şey budur beyler."

İçişleri bakanı masanın etrafına oturmuş olan adamların yüzlerine baktı ve kelimelerini sindirmelerini bekledi. Odada kendisi de dahil olmak üzere on dört adam vardı.

Bakan masanın başında oturuyordu. Sağ tarafında personel şefi , sol tarafında da emniyet müdürü, yani Fransız Polisi'nin politik şefi yer alıyordu.

Sanguinetti'nin sağında sırasıyla SDECE'nin başı General Guibaud, Eylem Servisi Şefi ve herkesin önünde olan raporun yazarı Albay Rolland vardı. Rolland'ın diğer tarafında Cumhurbaşkanlığı Güvenlik Kuvvetleri Şefi Komiser Ducret ve fanatik bir De Gaulle taraftarı Elysee Sarayı'na gönülden bağlı olan Hava Kuvvetleri Albayı Saint-Clair de Villauban oturuyordu.

Sol tarafta, Emniyet Müdürü Maurice Papon'un yanında Fransız Ulusal Polisi *Sûreté Nationale*'in şefi Maurice Grimaud ve Sûreté'yi oluşturan beş birimin şefleri vardı.

Sûreté Nationale roman yazarları tarafından suçla savaşan bir örgüt olarak sevilse de, fazlasıyla küçüktü ve ciddi bir personel eksikliği vardı. Sûreté'nin görevi daha çok idariydi, bir bakıma Interpol'ünki gibiydi ve personeli içerisinde dedektifler yer almıyordu.

Fransa'nın Ulusal Polis Kuvveti'ni yöneten asıl adam, Maurice Grimaud'un yanında oturan Police Judiciaire yöneticisi Max Fernet idi. Sûreté'nin Saussaies Sokağı 11 numarada yer alan genel merkezinden çok daha büyük olan Orfevres Rıhtımı'ndaki genel merkeziyle Police Judiciaire, on yedi bölgesel karakolu kontrol ediyordu. Bu karakollar kıta Fransa'sını oluşturan on yedi polis bölgesinin güvenliğiyle ilgileniyordu. Bu karakolların altında 74 merkez karakoldan, 253 komiserlikten ve 126 polis merkezinden oluşan 453 güvenlik birimi vardı. Bütün bu güvenlik ağı Fransa'nın 2000 kasabasını ve köyünü kontrol altında tutuyordu. Suçla savaşan aslında onlardı. Taşrada ve otobanlarda kanunu koruma ve düzeni sağlama görevi genel olarak Ulusal Jandarma'ya aitti. Hareketli jandarma ekiplerinin ve trafik polislerinin yardımıyla bu görev yerine getirilirdi. Pek çok bölgede etkinliği artırmak amacıyla Jandarma ve polis aynı ikametgahı ve tesisleri paylaşırdı. 1963 yılında Max Fernet'nin komutası altındaki güvenlik görevlilerinin sayısı 20 binin biraz üzerindeydi.

Fernet'nin solunda Sûreté'nin diğer dört biriminin şefleri yer alıyordu: Bureau Sécurité Publique, Renseignements Généraux, Direction de la Surveillance du Territoire ve Corps Républicain de Sécurité.

Bunlardan ilki olan BSP binaların, iletişimin, yolların ve devlete ait geri kalan her şeyin sabotajdan veya çeşitli hasarlardan korunmasıyla ilgileniyordu. İkincisi, RG veya Merkez Arşiv Ofisi diğer dört birimin hafızasıydı, arşivlerinde dört buçuk milyon kişisel dosya yer alıyordu. Fransa polisinin dikkatini çeken herkesle ilgili bilgiler oradaydı. Uzunlukları on kilometreyi bulan raflar boyunca, çapraz indeksleme yoluyla dizilmiş olan bu dosyalara hem kişinin adı hem de suçun türü üzerinden ulaşmak mümkündü. Her vakada beliren şahitlerin adları, olaya karışanlarla ilgili bilgiler de ayrı ayrı dosyalanmıştı. O dönemde henüz bilgisayar sistemine geçilmemiş olsa da, arşivciler dakikalar içerisinde

aradıkları bilgiyi bulduklarını söyleyerek kendileriyle gurur duyardı. On yıl önce ufak bir kasabada çıkan yangının detaylarına ulaşabilir ya da gazetelere bile düşmemiş belirsiz bir davadaki şahitlerin adlarını hemen bulabilirlerdi.

Bu dosyalara ek olarak ayrıca, Fransa'da o güne kadar parmak izi alınmış herkesin parmak izleri de bu arşivlerde bulunuyordu. Ayrıca on buçuk milyon kimlik kartı, ülkeye girip çıkan bütün turistlerin bilgilerini içeren belgeler ve Paris dışındaki otellerde kalanların doldurdukları kartlar burada arşivleniyordu. Güvenlik nedeniyle bu kartlar görece kısa aralıklarla atılır, yerlerini yenileri alırdı.

Fransa'da doldurulan ve RG'ye gitmeyen kartlar yalnızca Paris otellerinde doldurulanlardı. Bu belgeler Palais Bulvarı'ndaki polis karakoluna yollanırdı.

Fernet'nin üç yanında oturan DST şefi, Fransa karşı casusluk örgütünden sorumluydu. Fransız havaalanları, limanlar ve sınırlar onların kontrolündeydi. Fransa'ya girenlerin doldurdukları giriş kartları, arşive yollanmadan önce DST görevlileri tarafından incelenir, bu sayede istenmeyen kişilerin ülkeye girmesi olabildiğince engellenirdi.

Son kişi CRS'nin şefiydi. Alexandré Sanguinetti'nin geçen iki yıl içerisinde meşhur ettiği 45 bin kişilik gücün komutanıydı.

Mekan darlığı yüzünden CRS şefi masanın en ucundaydı. Geriye tek bir koltuk kalıyordu: CRS şefi ve Albay Saint-Clair arasındaki koltuk. Orada piposunun dumanı solundaki albayı son derece rahatsız eden, iriyarı kayıtsız bir adam oturuyordu. Bakan, Max Fernet'den özellikle onu da toplantıya getirmesini istemişti. Cinayet Masası Komiseri Maurice Bouvier.

"İşte durum bu beyler," diye özetledi bakan. "Hepiniz Albay Rolland'ın yazdığı raporu okudunuz. Benden de cumhurbaşkanının önümüze çıkardığı engelleri dinlediniz. Fransa'nın saygınlığını korumak

adına kendisine yöneltilen bu tehdidi gizlice ortadan kaldırmamızı istiyor. Yeniden vurguluyorum, tüm araştırmalar tam bir gizlilik içinde yürütülmeli. Söylememe gerek yok, hepiniz sessizlik yemini ettiniz ve izin verilmediği sürece bu konuları, bu odadakiler dışında hiç kimseyle görüşmeyeceksiniz.

Hepinizi buraya çağırdım çünkü neye karar verirsek verelim burada temsil edilen bütün birimlerin kaynaklarından yararlanmamız gerekecekmiş gibi görünüyor. Birim şefleri olarak hiç şüphesiz karşımızdaki sorunun ne kadar öncelikli olduğunu anlıyorsunuzdur. Ne olursa olsun, bütün ilginizi bu konuya yöneltmeli, yetkilerinizi kesinlikle yardımcılarınıza devretmemelisiniz. Birini görevlendirmeniz gerektiğinde nedenini açıklamamanızı talep etmek durumundayım."

Yeniden duraksadı. Masanın iki tarafındaki başlar inip kalkarak söylenenleri anladıklarını belli etti. Bazıları gözlerini konuşmacıya dikerken diğerleri önlerindeki dosyaya bakıyordu. Uzak uçtaki Komiser Bouvier, tavana bakıp duman işareti yollayan bir kızılderili gibi piposunun dumanını havaya üflüyordu. Her duman üfleyişinde yan tarafındaki Hava Kuvvetleri albayı elinde olmadan irkiliyordu.

"Şimdi," diyerek konuşmasının sonuna geldiğini belli eden bakan, tek tek etrafındakileri süzdü. "Konuyla ilgili fikirlerinizi öğrenmek istiyorum. Albay Rolland, Viyana'daki araştırmalarınızdan bir sonuç elde ettiniz mi?"

Eylem Servisi'nin şefi kendi raporuna ve SDECE'nin başındaki generale baktı. General ne cesaretlendirdi ne de ters bir tepki verdi.

General Guibaud, Rolland'ın keyfine göre kullanmaya karar verdiği Viyana ofisinin asıl sahibi olan R.3 bölümünün şefini sakinleştirmekle uğraşarak geçirdiği yarım günü gayet net hatırladığından dümdüz karşıya bakmayı tercih etti.

"Evet," dedi Albay. "Bu sabah pek çok kişiyi sorguya çektik ve öğleden sonra ajanlarımız Viyana'daki Kleist Pansiyonu'na ulaştı. Marc Rodin'in, René Montclair'in ve André Casson'un fotoğraflarını görevlilere gösterdiler. Ne yazık ki Viyana'daki dosyada Viktor Kowalski'nin fotoğrafı olmadığından onunla ilgili soru sorma şansları olmadı.

Oteldeki resepsiyon görevlisi adamlardan en az ikisini tanıdığını söyledi. Ama tam bir zaman veremedi. Ondan 12 Haziran ve 18 Haziran arasındaki tarihler için otel kayıt defterine bakması istendi. Son tarih OAS şeflerinin Roma'daki otele giriş yaptıkları tarihti.

Sonunda Rodin'in, 15 Haziran'da Schulz adıyla otele giriş yapan adam olduğunu hatırladı. Görevli, o öğleden sonra bir tür iş toplantısı yaptığını, geceyi odada geçirdiğini ve ertesi gün otelden ayrıldığını söyledi.

Schulz'un bir eşlikçisi olduğunu hatırladı, iriyarı tehditkâr havası olan bir adam. Schulz'u bu sayede hatırlıyordu. Sabah onu ziyaret eden iki adam olmuştu ve bir toplantı yapmışlardı. Bu iki ziyaretçi Casson ve Montclair olabilirdi ama emin değildi. Ama fotoğraflardaki adamlardan en az birini önceden gördüğüne emindi.

Görevli, adamların bütün gün odada kaldıklarını, tek bir kez Schulz'un ve Kowalski olarak çağırdığı devin yarım saatliğine dışarı çıktığını söyledi. Odaya öğle yemeği ısmarlamamış veya yemek için aşağı inmemişlerdi."

"Beşinci bir adam onları ziyaret etmiş mi?" diye sordu sabırsızlanan Sanguinetti. Rolland düz bir sesle raporuna devam etti.

"Akşam başka bir adam yarım saatliğine onlara katılmış. Görevli, adamı çok çabuk otele girdiği, doğrudan merdivenlere yöneldiği ve onu görme şansı olmadığı için hatırlıyor. Misafirlerden biri olduğunu düşünmüş. Tek görebildiği, adamın ceketinin kuyruğu olmuş. Birkaç

saniye sonra adam otelin girişine geri dönmüş. Görevli, kuyruklu ceket yüzünden aynı adam olduğuna emin.

Adam otel telefonunu kullanıp Schulz'un odasının bağlanmasını istemiş. 64 numara bağlandığında Fransızca iki cümle söylemiş, telefonu kapatıp yeniden yukarı çıkmış. Orada yarım saat geçirip tek kelime etmeden dışarı çıkmış. Bundan bir saat sonra Schulz'u ziyaret eden diğer iki kişi otelden ayrılmış. Schulz ve dev geceyi otelde geçirip kahvaltıdan sonra otelden ayrılmış.

Akşam gelen ziyaretçiyle ilgili olarak görevlinin yapabildiği tek tarif şu oldu: Uzun, yaşı bilinmiyor, sıradan hatları var ama güneş gözlüğü takıyormuş. Akıcı Fransızca konuşuyor, uzun denilebilecek sarı saçları var ve onları arkaya doğru tarıyor."

"Sarışının bir resmini çizdirmek için görevliden yararlanma şansımız var mı?" diye sordu Emniyet Müdürü Papon.

Rolland başını iki yana salladı.

"Benim... bizim ajanlarımız Viyana polisindenmiş gibi davrandı. Neyse ki aralarından biri, mükemmel bir Almanca'ya sahip olduğundan, rahatça Viyanalı numarası yapabilir ama bu numarayı sonsuza kadar sürdürmek mümkün değildi. Adamı otelde sorgulamamız gerekti."

"Bundan daha iyi bir tarif almalıyız," diye itiraz etti arşiv ofisinin şefi, "hiç isim geçti mi?"

"Hayır," dedi Rolland. "Öğrendikleriniz üç saatlik sorgunun sonunda ortaya çıkanlar. Unutulan her şeyi tek tek hatırlatmak gerekti. Hatırlayabileceği başka hiçbir şey yok. Adamın bize verebileceği en iyi tarif bu."

"Argoud'yu kaçırdığınız gibi onu da kaçırmanız mümkün değil mi? Burada, Paris'te katilin bir resmini çizdirebilir," diye sordu Albay Saint-Clair.

Bakan araya girdi.

"Başka kaçırma olmayacak. Argoud'yu kaçırdığımız için Almanya Dışişleri Bakanlığı'yla hâlâ kanlı bıçaklıyız. O numara bir kez işe yaradı ama tekrar kullanamayız."

"Durumun ciddiyeti düşünülecek olursa, eminim ki bir resepsiyon görevlisin kaçırmak, Argoud'yu kaçırmaktan çok daha üstü kapalı bir şekilde halledilebilir," diye önerdi DST'nin şefi.

"Ne olursa olsun," diye araya girdi Max Fernet, "koyu renk güneş gözlüğü takmış bir adamın kabataslak çiziminin fazla bir yararı olacağından şüpheliyim. İki ay önce yirmi saniyeliğine görülmüş bir adamı hatırlamaya çalışarak yapılan robot resimlerden çok azının tutarlı olacağını kabul edersiniz. Bu resimlerin çoğu ortalıktaki bir milyon insana benzer ve çoğunlukla yanıltıcıdır."

"Yani artık ölü olan ve bize bildiği her şeyi anlatan Kowalski'nin dışında, dünya üzerinde Çakal'ın kimliğini bilen dört kişi var," dedi Komiser Ducret. "Biri adamın kendisi ve diğer üçü Roma'da bir otelde. Onlardan birini buraya getirmeyi denemeye ne dersiniz?"

Bakan yine başını iki yana salladı.

"Bu konuda resmî talimatlar aldım. Bundan sonra kimseyi kaçırmak yok. Condotti Sokağı'nın birkaç metre ötesinde böyle bir şey yaşanacak olursa İtalyan hükümeti çıldırır. Ayrıca bunu başarabileceğimiz de şüpheli. General?"

General Guibaud gözlerini salondakilere dikti.

"Rodin'in ve iki adamının etraflarında oluşturdukları koruyucu kalkanın kalitesi ve sınırları onları sürekli gözlem altında tutan ajanlarımın raporlarına göre böyle bir kaçırma planını imkansız kılıyor," dedi. "Sekiz tane birinci sınıf eski lejyoner sürekli etraflarında. Kowalski'nin yerine birini almadılarsa yedi kişi. Bütün asansörler, merdivenler, yan-

gın çıkışı ve çatı korunuyor. Birini kaçırmayı denersek silahlı çatışma olması kaçınılmaz, aralarından birini canlı yakalamak için gaz bombası ve yarı otomatik tüfek kullanmamız gerekebilir. O zaman bile adamı ülkeden çıkarmak ve İtalyanlar her tarafta barikat kurmuşken ona beş yüz kilometre yol yaptırıp Fransa'ya getirmek imkânsız görünüyor. Bu tür işlerde dünyanın en iyisi sayılan adamlarımız bile, bu tür bir komando tarzı operasyonun imkansız olduğunu söylüyor."

Oda yeniden sessizleşti.

"Beyler," dedi bakan, "başka öneri?"

"Çakal denilen bu adam bulunmalı. Orası kesin," diye karşılık verdi Albay Saint-Clair. Masanın etrafındakiler birbirlerine baktı ve bir iki kişi kaşlarını çattı.

"Kesin ama," diye mırıldandı bakan, "nasıl yapacağımız sorun. Burada bize getirilen sınırlamalar dahilinde gerçekleştirebileceğimiz ve başarılı olacak bir plan yapmaya çalışıyoruz. Belki de buradaki birimlerden hangisinin bu iş için en uygun olduğuna karar vererek işe başlamalıyız."

"Cumhurbaşkanlığı Güvenlik Kuvvetleri'ne," diye araya girdi Saint-Clair, "ancak son çare olarak başvurulmalı. Geri kalan herkes başarısız olacak olursa biz devreye gireriz. Görevimizi başarıyla yerine getireceğimize emin olabilirsiniz."

Masadakilerden bazıları gözlerini kısıp omuz silkti. Komiser Ducret, albaya öyle bir bakış fırlattı ki eğer bakışlar öldürebilseydi, Saint-Clair iki seksen yerde yatıyor olurdu.

"Yaşlı adamın kimseyi dinlemediğini bilmiyor mu?" diye homurdandı Guibaud alçak sesle Rolland'a.

Roger Frey bakışlarını Elysee Sarayı'ndan gelenlere çevirdi ve sonraki sözleriyle bakanlığı hak ettiğini ispatladı.

"Albay Saint-Clair haklı elbette," dedi karşısındakilere hitaben. "Hepimiz görevlerimizi hakkıyla yerine getirmeliyiz. Eminim ki albay da buradaki birimlerden birinin, bu komplonun ortadan kaldırılması görevini üstlenip başarısız olaması halinde veya cumhurbaşkanının isteklerine aykırı yöntemler kullanıp dikkatleri üzerimize çekmesi halinde, bundan sorumlu olan kişinin kellesinin gideceğini gayet iyi biliyordur.

Gerilim bir süre Bouvier'nin piposundan yükselen duman gibi havada kaldı. Saint-Clair'in solgun yüzü gerildi ve gözlerinde endişeli bir ifade belirdi.

"Cumhurbaşkanlığı Güvenlik Kuvvetleri'ne getirilen sınırlamaların hepimiz farkındayız," dedi Komiser Ducret. "Zamanımızı cumhurbaşkanının çevresinde geçiriyoruz. Bu tür bir soruşturmanın, adamlarımın öncelikli görevlerini ihmal etmeden yerine getiremeyeceği kadar geniş çaplı olması gerektiği aşikâr."

Kimse ona itiraz etmedi çünkü söylediklerinin doğru olduğunun herkes farkındaydı. Ayrıca hiç kimse bakanın tepkisini çekmek istemiyordu. Roger Frey masadakilere baktı ve gözlerini uzak köşedeki komiser Bouvier'ye dikti.

"Ne düşünüyorsunuz Bouvier? Hiçbir şey söylemediniz?"

Dedektif pipoyu ağzından aldı, bir parça dumanı ona dönmüş olan Saint-Clair'in suratına üfledi ve sakin bir sesle aklına gelen basit gerçekleri diğerlerine hatırlattı.

"Anladığım kadarıyla, sayın bakan, SDECE bu adamın kimliğini OAS'deki ajanları aracılığıyla öğrenemiyor çünkü OAS'dekiler bile onun kim olduğunu bilmiyor; Eylem Servisi onu yok edemiyor çünkü kimi yok edeceklerini bilmiyorlar. DST sınırda onu durduramıyor çünkü kimi durduracakları konusunda bir fikirleri yok ve RG bize onunla ilgili bilgi veremiyor çünkü hangi evrakları aramaları gerektiğini bilmiyorlar.

Polis onu tutuklayamıyor çünkü kimi tutuklayacaklarını bilmiyorlar ve CRS peşine düşemiyor çünkü kimin peşine düşeceklerinden haberleri yok. Fransa Güvenlik Kuvvetleri'nin tamamı elimizde bir isim olmadığı için çaresiz durumda. Bana göre yapılması gereken ilk şey, o olmaksızın geri kalan bütün önerilerin anlamsız olacağı şey, bu adamın adını öğrenmek. İsme ulaşırsak yüze ulaşırız, yüze ulaşırsak da pasaporta. Pasaport tutuklama demektir. Ama bu ismi öğrenmek ve bu işi gizlice yapmak gerçek bir dedektiflik işi olacaktır."

Yeniden sustu ve piposunun sapını dişlerinin arasına yerleştirdi. Masanın etrafındaki diğer adamlar bu sözleri tarttı. Kimse hatalı bir taraf bulamadı. Sanguinetti yavaşça başını salladı.

"Söyler misiniz komiser, Fransa'daki en iyi dedektif kim?" diye sordu bakan. Bouvier piposunu çıkarmadan önce birkaç saniye düşündü.

"Fransa'daki en iyi dedektif beyler, yardımcım Komiser Claude Lebel'dir."

"Hemen onu çağırtın," dedi içişleri bakanı.

ÇAKAL

II
İnsan Avının Anatomisi

10. Bölüm

Bir saat sonra Claude Lebel sersemlemiş ve yorgun bir halde konferans salonundan çıktı. Elli dakika boyunca, içişleri bakanının önündeki görevle ilgili kendisini bilgilendirmesini dinlemek zorunda kalmıştı.

Salona girip masanın ucuna oturması söylendiğinde, CRS'nin şefiyle kendi şefi Bouvier'nin arasına sıkıştı. Diğerleri sessizce oturup ona Rolland'ın raporunu okuma fırsatını tanıdı. Meraklı gözler her taraftan ona bakıyordu.

Raporu bıraktığında hafif bir endişe duygusu içini kapladı. Neden onu çağırmışlardı? Ardından, bakan konuşmaya başladı. Danışma ya da kendisinden bir talepte bulunulması söz konusu değildi. Ona doğrudan bir emir veriliyordu. Ofislerden birine yerleşecek ve ona sınırsız bilgiye ulaşma imkanı tanınacaktı. Masanın etrafındaki adamların idare ettiği organizasyonların bütün imkanları elinin altında olacaktı. Bütçesinin sınırı yoktu.

Pek çok kez durumun gizli tutulmasının gerekliliği ve bu emrin devletin başından geldiği vurgulandı. Tüm bunları dinlerken kalbi duracak gibi oldu. İmkansızı istiyorlar –hayır, emrediyorlardı. Elinde hiçbir şey yoktu. Öncelikle, henüz suç işlenmemişti. Hiçbir ipucu yoktu. Konuşma imkanı olmayan üç kişi dışında hiç şahit yoktu. Sadece bir isim, üstelik bir kod adı ve adamı arayacağı koca bir dünya.

Claude Lebel kendisinin de bildiği üzere iyi bir polisti. Her zaman iyi bir polis olmuştu. Yavaş, kesin ve kararlı adımlarla ilerleyip metodik çalışır, işin peşini bırakmazdı. Arada bir iyi bir polisin, kayda değer bir dedektife dönüşmesini sağlayan türde seçimler yapardı. Ama polisliğin yüzde doksan dokuzunun rutin araştırmadan ibaret olduğunu asla

unutmamıştı. Sıradan sorgulamalar, bilgileri tekrar tekrar kontrol etmek, hiç üşenmeksizin bütün parçaları tek tek birleştirip, bu sayede resmin bütününe ulaşmak ve son olarak sadece gazetelere manşet olacak şekilde değil mahkemede de işe yarayacak şekilde davaları kapatmak polisliğin temelini oluşturuyordu.

PJ içinde ağırkanlılığıyla tanınırdı. Reklamdan nefret eden, metodik çalışmayan bazı meslektaşlarının şan şöhret edinmek için yaptıkları türden basın konferanslarını asla düzenlemeyen bir polisti. Yine de istikrarlı bir şekilde basamakları tırmanmayı başarmış, vakaları çözmüş, suçluları hapse attırmıştı. Üç yıl önce Brigade Criminelle'in cinayet masası bölümünün şefliği boşaldığında, işin peşinde olan ötekiler bile bunun Lebel'in hakkı olduğunu kabul etmişti. Cinayet masasında iyi bir sicili vardı ve ilgilendiği vakaların hepsini tutuklamayla sonuçlandırmayı başarmıştı. Aralarından sadece biri teknik nedenlerle beraat etmişti.

Cinayet masasının şefi olduktan sonra, bütün Brigade'ın şefi olan Maurice Bouvier'nin dikkatini çekti. Bu yüzden birkaç hafta önce Dupuy aniden öldüğünde Bouvier, Lebel'den yeni yardımcısı olmasını istedi. PJ içindekilerden bazıları, çoğunlukla idari detaylarla uğraşmak zorunda kalan Bouvier'nin gazetelere manşet olacak vakaları gürültü yapmadan çözecek birini seçmesinin altında, spot ışığını kendinden uzaklaştırmayacak birini bulma ihtiyacının yattığından şüpheleniyordu. Ama belki de yanılıyorlardı.

Bakanlıktaki toplantının ardından, Rolland raporunun nüshaları bakanlığın kasasında saklanmak üzere toplatıldı. Sadece Lebel'in, Bouvier'ye ait olan nüshayı elinde tutmasına izin verildi. Lebel'in tek talebi, Çakal gibi profesyonel bir katilin kimliğiyle ilgili bilgi sahibi olabilecek büyük ülkelerin güvenlik kuvvetleriyle gizlice temasa geçmesine izin verilmesi oldu. Böyle bir işbirliği olmaksızın Çakal'ı aramaya başlamak dahi imkansızdı.

Sanguinetti, bu adamların çenelerini kapalı tutacaklarına güvenilip güvenilemeyeceğini sorguladı. Lebel, şahsen tanıdığı kişilerle temasa geçeccğini, gerekirse de bu araştırmaların resmî değil kişisel temasla yapılabileceğini söyledi.Batı dünyasındaki üst düzey polisler genelde işleri bu şekilde yürütürlerdi. Biraz düşündükten sonra bakan bu talebi kabul etti.

Şimdi koridorda durmuş Bouvier'yi beklerken birim şeflerinin önünden geçişlerini izliyordu. Bazıları başlarını eğerek onu selamladı. Diğerleri yüzlerinde anlayışlı gülümsemelerle iyi geceler diledi. Bouvier içeride Max Fernet'yle konuşurken dışarı çıkan son kişi Lebel'in içerideyken kim olduğunu öğrendiği Albay Saint-Clair de Villauban'dı. Albay, komiserin önünde durup hoşnutsuzluğunu saklamaya çalışmaksızın onu süzdü.

"Umarım ki soruşturmanızda başarılı olursunuz komiser ve en kısa sürede hallerdersiniz," dedi. "Biz saraydakiler, gösterdiğiniz ilerlemeleri yakından takip ediyor olacağız. Bu haydutu yakalayamazsanız, bedelini ödeyeceğinizi size garanti ederim."

Topukları üzerinde dönüp merdivenlere doğru ilerledi. Lebel hiçbir şey söylemeyerek gözlerini kırpıştırmakla yetindi.

Claude Lebel'in 20 yıl önce Normandiya'daki IV. Cumhuriyet Polis Kuvvetleri'ne katılışından bu yana düzenli olarak yükselişini sağlayan etkenlerden biri de, insanların kendiyle rahatça konuşabilmelerini sağlama becerisiydi. Onda Bouvier'nin güçlü tavırları yoktu, kanun uygulayıcılara atfedilen geleneksel imaja uymuyordu. Yeni kuşaktan genç dedektiflerin sergilediği, kelimeleri zekice kullanma becerisine de sahip değildi. Bu dedektifler, tanıkları korkutup gözyaşlarına boğulmalarını sağlamakta ustaydı. Kendisi bu becerinin yokluğunu çekmiyordu.

Toplumdaki suçların çoğunun sıradan insanlara karşı işlendiğini ve

sıradan insanlar tarafından görüldüğünü iyi biliyordu. Dükkan sahipleri, tezgahtarlar, postacı ya da banka memuru. Bu insanların onunla konuşmalarını sağlama becerisine sahipti ve bu becerisinin farkındaydı.

İnsanların onunla rahatça konuşabilmesinin nedenlerinden biri görünüşüydü; ufak tefekti ve karikatüristlerin çizdiği boynu bükük koca figürlerine benziyordu. Aslında polis kuvvetindekilerin hiçbiri bilmese de gerçekten öyle bir adamdı.

Beceriksizce giyinirdi, giysisi genelde kırışıklıklarla dolu olurdu. Tavırları yumuşaktı, neredeyse özür dilermiş gibi konuşurdu. Bu tavırları sayesinde, bir tanığı sorguya çekerken, önceden karşılaştığı polislerin kaba tavırlarından sonra böylesi bir nezaketle karşılaşmayı beklemeyen tanık ona ısınır ve yardımcı olmak için elinden geleni yapardı.

Ama hepsi bu kadar değildi. Avrupa'daki en güçlü emniyet kuvvetlerinden birinin cinayet masasının başındaydı. Fransa'nın meşhur Police Judiciaire'ine bağlı olarak on yıl dedektiflik yapmıştı. Bu yumuşaklığın ve görünüşteki basitliğin altında aslında zeki bir beyin ve bir işi ele aldığında hiç kimse tarafından korkutulamamasını sağlayan bir keçi inadı yatıyordu. Fransa'daki en zalim çete liderlerinin bazıları tarafından tehdit edilmişti. Lebel'in uyarıları ciddiye alıp geri çekileceğini sanmışlardı. Ancak daha sonra, bir hapishane hücresinden dışarıyı izlerken, yumuşak kahverengi gözlü ve fırça bıyıklı dedektifi hafife aldıklarını anladılar.

İki kere zengin ve güçlü isimler tarafından tehdit edilmişti. Bir tanesi, elemanlarından birinin zimmetine para geçirmekle suçlanmasını isteyen bir iş adamı, diğeriyse uyuşturucudan ölen genç bir aktrisle ilgili soruşturmanın kapatılmasını isteyen bir sosyete bıçkınıydı.

İlk vakada, yapılan araştırmalar suçlanan muhasebeciyle hiçbir ilgisi olmayan ve işadamının fırsatı varken İsviçre'ye kaçmış olmayı dilemesi-

ne yol açan çok daha büyük parasal tutarsızlıkları ortaya çıkarmıştı. İkincisindeyse, sosyetenin gözde üyesinin uzun yıllar boyunca devletin misafiri olmasını sağlayacak ipuçları elde edildi. Victor Hugo Caddesi'ndeki lüks apartmanından, bir suç çetesini yönettiği anlaşılmıştı.

Claude Lebel'in, Albay Saint-Clair'in sözlerine tepkisi ceza yemiş bir okul çocuğu gibi gözlerini kırpıştırmak ve hiçbir şey söylememek oldu. Ama bu sözler kendisine verilen görevi ele alış biçimini hiçbir şekilde etkilemedi.

Son adam da konferans salonundan çıkarken Maurice Bouvier ona katıldı. Max Ferne iyi şanslar diledi, elini sıkıp merdivenlere yöneldi. Bouvier elini Lebel'in omzuna koydu.

"*Eh, bien, mon petit Claude.*[*] Demek böyle olacak, *hein*? Tamam, PJ'nin işi halletmesini öneren bendim. Başka seçenek yoktu. Böyle yapmasaydım, diğerleri aynı şeyleri konuşup duracaktı. Gel, sohbetimize arabada devam ederiz." Peşinde Lebel'le merdivenlerden inerek, avluda onları bekleyen Citroen'e bindiler.

Saat dokuzu geçmişti, gündüz saatlerinden geriye kalan sadece Neuilly'yi örten morumsu örtüydü. Bouvier'nin arabası Marigny Caddesi üzerinden Clemenceau Meydanı'na ilerledi. Lebel sağ tarafa, Champs Elysee'nin yaz gecelerinde onu her zaman şaşırtan ve heyecanlandıran ışıklarına baktı. Taşradan şehre geldiğinden bu yana on yıldan uzun süre geçmiş olmasına rağmen, Paris hâlâ onu büyülüyordu.

Bouvier sonunda konuştu.

"Elindeki bütün işleri bırakman gerekecek. Her neyle uğraşıyorsan hepsini bırak, masanı temizle. Senin vakalarınla ilgilenmesi için Favier ve Malcoste'u görevlendireceğim. Bu iş için yeni bir ofis ister misin?"

"Hayır, şimdiki ofisimi kullanmayı tercih ederim."

---

[*] E, iyi, Küçük Claude'um.

"Tamam, öyle olsun ama bundan sonra orası, Çakal'ı bulma operasyonunun genel merkezi olacak. Başka hiçbir amaçla o ofisi kullanmayacaksın. Anlaşıldı mı? Sana yardım etmesini istediğin kimse var mı?"

"Evet. Caron," dedi Lebel. Cinayet masasındaki en genç dedektiflerden birini kastediyordu, yeni görevine atandığında asistan olarak onu yanına almıştı.

"Tamam, Caron'u alabilirsin. Başka?"

"Teşekkürler, başka kimseye ihtiyacım yok. Ama Caron'a neler olduğunu anlatmalıyım."

Bouvier bir süre düşündü.

"Sorun olacağını sanmıyorum. Mucize yaratmanı bekleyemezler. Bir asistanın olması gerektiği aşikar ama bir iki saat daha ona hiçbir şey anlatma. Ofise döndüğümde Frey'i arayıp resmî bir onay alırım. Başka hiç kimse bilmemeli. Neler olduğu duyulursa, olayların basına ulaşması iki gün bile sürmez."

"Başka kimse olmayacak, sadece Caron," dedi Lebel.

"Tamam. Son bir şey daha. Toplantıdan ayrılmadan önce Sanguinetti, bu gece orada olanların gelişmelerden düzenli olarak haberdar edilmelerini önerdi. Frey bu talebi onayladı. Fernet ve ben karşı çıkmayı denedik ama kaybettik. Bundan sonra her gece saat onda bakanlığa gelip rapor vereceksin."

"Of Tanrım," dedi Lebel.

"Teorik olarak," diye devam etti Bouvier alaycı bir ses tonuyla, "böylece değerli önerilerimizi sana sunabileceğiz. Endişelenme Claude, kurtların saldırıya geçmesi ihtimaline karşı Fernet ve ben de orada olacağız."

"Bir sonraki emre kadar böyle mi gidecek?" diye sordu Lebel.

"Korkarım ki öyle. İşin en kötü tarafı bu operasyon için zaman çizel-

gesi hazırlayacak vakit yok. Büyük Charles'a ulaşmadan önce suikastçıyı bulmak zorundasın. Adamın bir takvimi olup olmadığını veya bu takvimin ne olduğunu bilmiyoruz. Suikast yarın sabah da gerçekleşebilir bir ay sonra da. Katil yakalanana veya kimliği ve yeri tespit edilene kadar bu işin üzerinde olacağını varsayarak hareket et. O noktadan sonra Eylem Servisi'ndekiler bu işle ilgilenir."

"Bir avuç serseri," diye mırıldandı Lebel.

"Haklısın," dedi Bouvier, "ama yeri geldiğinde işe yarıyorlar. İnsanın tüylerini diken diken eden bir çağda yaşıyoruz sevgili Claude. Adi suçlardaki inanılmaz artışa ek olarak artık bir de politik suçlar var. Bunlara karşı bir şeyler yapılması gerekiyor ve onlar da bunu yapıyor. Her neyse, sen şu adamı bulmayı denesen yeter."

Araba Orfevres Rıhtımı'na saptı ve PJ'nin kapılarına doğru ilerledi. On dakika sonra, Claude Lebel ofisine dönmüştü. Pencereyi açıp dışarı sarkarak, Grands Augustins yönüne baktı. Bulunduğu bina, Seine Nehri'nden ince bir kanalla ayrılıyor olsa da nehir kıyısındaki restoranları görüp kahkahaları ve tokuşturulan kadehlerin seslerini duyacak kadar yakındaydı.

Farklı türde bir adam olsaydı, son doksan dakika içerisinde sahip olduğu yetkilerin, bir süreliğine de olsa onu Avrupa'daki en güçlü polise dönüştürdüğünü fark ederdi: Cumhurbaşkanından veya içişleri bakanından daha düşük yetkideki hiç kimse onun taleplerini reddedemezdi. İsterse, gizlice olmak koşuluyla bütün orduyu harekete geçirebilirdi. Ayrıca sahip olduğu gücün başarıya bağlı olduğunu kavrardı. Başarılı olması halinde kariyerinde çok yükselebilirdi, başarısızlıksa Saint-Clair de Villauban'ın açıkça belirttiği üzere işinin bitmesi demekti.

Ama öyle biri olmadığından bunların hiçbirini düşünmedi. Aklındaki tek şey, Amelie'ye telefonda uzunca bir süre eve dönemeyeceğini na-

sıl söyleyeceğiydi. Derken kapı çalındı.

Müfettiş Malcoste ve Favier, Lebel'in üzerinde çalıştığı dört vakanın dosyalarını almaya geldi. Yarım saatini iki vakayı Malcoste'a, diğer yarım saatini de kalan iki vakayı Favier'ye anlatarak geçirdi.

Gittikleri zaman bezgin bir şekilde iç çekti. Kapı yeniden çalındı. Gelen Lucien Caron'du.

"Komiser Bouvier'nin ofisinden bir telefon geldi," diye söze başladı. "Hemen sizin yanınıza gelmem söylendi."

"Bir sonraki emre kadar bütün görevlerimden alındım ve özel bir işle görevlendirildim. Sen de benim asistanım olarak atandın."

Genç dedektifle çalışmayı kendisinin talep ettiğini açıklayarak, Caron'un gönlünü okşamaya zahmet etmedi. Masadaki telefon çaldı, telefonu açıp söylenenleri dinledi.

"Tamam," dedi telefonu kapatırken. "Arayan Bouvier'ydi. Tüm bunların neyle ilgili olduğunu sana açıklamam için yetki verildiğini söylemek için aramış. Öncelikle şunu okusan iyi olur."

Caron masanın önündeki koltuğa geçip Rolland dosyasını okurken, Lebel masadaki bütün dosyaları ve notları kaldırıp arkadaki raflara yerleştirdi. Ofis kesinlikle Fransa'daki en büyük insan avının beyniymiş gibi görünmüyordu. Polis ofisleri asla bir şeye benzemez, Lebel'inki de istisna değildi.

Topu topu dört metreye beş metredelik bir odaydı, Latin Mahallesi üzerinden nehre ve Saint Michel Bulvarı'nın etrafındaki canlı sokaklara bakan iki penceresi vardı. Bu pencerelerin birinden gecenin sesleri ve ılık yaz havası içeri süzülüyordu. İçeride iki masa vardı, biri Lebel'in masası, diğeri ise pencereye uzak olan duvarın dibinde yer alan sekreter masası. Kapı, pencerelerin tam karşısındaydı.

İki masa ve iki koltuk dışında, biri Lebel'in masasının önünde, diğeri

kapının yanında iki koltuk, bir de batı yönündeki duvarı boydan boya kaplayan dosya dolapları vardı. Dolabın üstü kaynak olarak kullanılan çeşitli kitaplar ve kanun kitaplarıyla doluydu. Pencereler arasındaki raflardan birine almanaklar ve dosyalar yerleştirilmişti.

Lebel'in masasında çerçeve içindeki Amelie Lebel ve iki çocuğunun fotoğrafı dışında özel hayatıyla ilgili ipuçları veren fazla bir şey yoktu. Fotoğraftaki küçük kızın sıradan bir görünüşü vardı, saçını at kuyruğu yapmıştı, daha küçük olan oğlansa tıpatıp babasına benziyordu.

Caron okumayı bitirip başını kaldırdı.

"*Merde,*"* dedi.

"Senin de dediğin gibi, *une enorme merde,*"** diye karşılık verdi Lebel. Ender olarak bu tür kelimeler kullanmak için kendine izin verirdi. PJ'deki üst düzey komiserlerden çoğu, emirlerinde çalışanlar tarafından Le Patron veya Le Vieux gibi lakaplarla anılırdı. Ama Claude Lebel belki de hiçbir zaman aperitiften fazlasını içmediği, sigara kullanmadığı, küfretmediği ve kaçınılmaz olarak genç dedektiflere okuldaki öğretmenlerini anımsattığı için, emniyet müdürlüğünün koridorlarında Le Professeur olarak tanınıyordu. Eğer suçluları yakalamakta bu kadar başarılı olmasaydı, kesinlikle dalga geçilen figürlerden biri olurdu.

"Ve bu konuyla bizim ilgilenmemiz gerekiyor," diye devam etti Lebel. "Sana detayları anlatacağım. Bunu yapmak için bir daha zamanım olmayabilir."

Otuz dakika süresince Caron'a o öğleden sonra olanları, Roger Frey'in cumhurbaşkanıyla görüşmesinden bakanlıktaki konferans salonunda yapılan toplantıya kadar olup biten her şeyi, Maurice Bouvier'nin kendisini önerişini, son olarak da o an içinde bulundukları ofisin

---

* Bok.

** Koca bir bok.

Çakal için başlatılan insan avının genel merkezi oluşunu anlattı. Caron hiçbir şey söylemeden dinledi.

"Kahretsin," dedi Lebel anlatmayı bitirdiğinde, "işi tamamen üzerinize yıkmışlar." Bir an düşündükten sonra endişeli gözlerle şefine baktı. "Komiserim başka kimse istemediği için bu işi size vermiş olabilirler mi? Bu adamı zamanında yakalayamazsanız, size ne yapacaklarını biliyor musunuz?"

Lebel başını sallamakla yetindi.

"Evet, Lucien, biliyorum. Yapabileceğim bir şey yok. Bu iş bana verildi. Yani bu noktadan sonra elimizden geleni yapacağız."

"İşe nereden başlayacağız?"

"Öncelikle Fransa'daki en geniş yetkiye sahip polisler olduğumuz gerçeğini kabul edeceğiz," diye karşılık verdi Lebel neşeli bir sesle, "sonra da bize verilen yetkileri kullanacağız. Şimdi şu masanın başına geç. Önüne bir defter alıp söylediklerimi not et. Sekreterimin başka bir bölüme transfer edilmesini veya bir sonraki emre kadar paralı izne ayrılmasını sağla. Başka hiçbir kimse bu sırrı öğrenmemeli. Bundan sonra hem asistanım hem sekreterim olacaksın. Acil durum depolarından kamp yatağı, çarşaf, yastık, duş ve tıraş malzemeleri al. Bu odaya kahve makinesi, süt ve şeker getirilmesini sağla. Bolca kahveye ihtiyacımız olacak.

Telefon santraline gidip, bir santral operatörünün ve on telefon hattının sürekli olarak bu ofise ayrılması gerektiğini söyle. Mızmızlanırlarsa onları Bouvier'ye yönlendirirsin. Benden gelen başka bir talep olduğunda, doğrudan o bölümün şefine gidip adımı söyle. Bizim ofisimiz artık her konuda önceliğe sahip – emir yüksek yerden. Bu akşamki toplantıya katılan bütün bölüm şeflerine yollanmak üzere bir memorandum hazırla. Benim asistanım olduğunu ve senden gelen talepleri doğ-

rudan benden geliyormuş gibi kabul etmeleri gerektiğini herkese bildirelim. Anlaşıldı mı?"

Caron yazmayı bitirdi ve başını kaldırdı. "Anlaşıldı şef. Bu işi bu gece hallederim. Öncelik sırası nedir?"

"Telefon santrali. En iyi adamlarının bize bakmasını istiyorum. Gerekirse yöneticiyi uyandır, otorite kullanman gerekirse de Bouvier'nin adını ver."

"Tamam. Önce ne yapmalarını istiyoruz?"

"Öncelikle yedi ülkedeki cinayet masalarına telefon bağlanmasını istiyorum. Neyse ki polis şeflerinin çoğunu, Interpol'de yaptığımız toplantılardan tanıyorum. Bazılarının polis şeflerini değilse de yardımcılarını tanıyorum. Eğer birine ulaşamazlarsa ötekini bağlasınlar.

İstediğim ülkeler şunlar: Amerika Birleşik Devletleri, yani Washington'daki iç istihbarat bürosu. İngiltere, Scotland Yard müdür yardımcısı. Belçika, Hollanda, İtalya, Batı Almanya ve Güney Afrika. Ofislerinde bulamazlara, evlerinden ulaşsınlar.

Her biriyle bağlantı kurulduktan sonra Interpol iletişim odaları aracılığıyla, sabah saat yediyle on arasında ve yirmi dakikalık aralıklarla, onlarla konuşabileceğim bir dizi telefon görüşmesi ayarla. Diğer tarafın şeflerinin verdikleri saatlere göre, Interpol iletişime gidip hat rezervasyonu yaptır. Görüşmeler UHF frekansı üzerinden birebir yapılacak ki kimsenin dinleme şansı olmasın. Onları etkilemek için söyleyeceklerimin sadece onları ilgilendirdiğini ve yalnız Fransa için değil onların ülkeleri için de büyük önem taşıdığını söyleyebilirsin. Sabah altıya kadar bana bu yedi telefon görüşmesinin zaman çizelgesini hazırlamış ol.

Bu arada cinayet masasına gidip, şimdiye kadar Fransa'da işlenen cinayetler konusunda yabancı uyruklu bir katilden şüphelenilip şüphelenilmediğine bakacağım. İtiraf etmeliyim ki bunun bir örneğini hatır-

lamıyorum ve zaten Rodin böyle bir dikkatsizlik yapmayacaktır. Şimdi, ne yapacağını anladın mı?"

Kafası karışmış görünen Caron önündeki sayfalarca nota baktı.

"Evet, şef, anladım. İşe koyulsam iyi olacak." Telefona uzandı.

Claude Lebel ofisten çıkıp merdivenlere yöneldi. O bunu yaptığı sırada uzaktaki adada Notre Dame'ın saati gece yarısını vurunca dünya 12 Ağustos sabahına adım attı.

11. Bölüm

Albay Raoul Saint-Claire de Villauban, eve gece yarısından hemen önce vardı. Önceki üç saati, içişleri bakanlığındaki toplantının kusursuz bir raporunu yazmakla geçirmişti. Bu rapor sabah ilk iş olarak Elysee Sarayı genel sekreterinin masasında olacaktı.

Raporu yazarken büyük zahmetlere girişmiş, kendisini tatmin etmeyen ilk iki nüshayı yırtıp atmış, ardından üçüncü nüshanın başına oturmuştu. Daktiloda yazma işiyle uğraşmak sinir bozucuydu ve albay kendi raporlarını kendi daktilo etmeye alışkın değildi. Ama böyle yaparak olayı sekreterlerden gizlemiş oluyordu ki bunu da rapora eklemeyi ihmal etmedi. İlk iş olarak bu raporu hazırladığının gözden kaçmayacağını umuyordu. Şansı yaver giderse, genel sekreter tarafından okunduktan sonra rapor cumhurbaşkanına kadar ulaşırdı.

Doğru cümleleri kullanmak için daha da dikkatli davrandı. Bu kadar önemli bir görevin tek bir polis komiserinin ellerine bırakılmasını kesinlikle onaylamadığını satır aralarında belli etti. Bu iş, beyinsiz ve yeteneksiz adi suçlularla ilgilenmekten başka deneyimi olmayan birine bırakılmamalıydı.

Ama fazla ileri gitmedi, çünkü Lebel aradıkları adamı bulabilirdi. Ama bulamaması ihtimaline karşı, bir yerlerde bu iş için Lebel'in seçilmesinden şüphe duyduğunu gösteren delillerin bulunmasının sakıncası olmazdı.

Dahası, Lebel'den kesinlikle hoşlanmamıştı. Kendi değerlendirmesine göre ufak tefek, sıradan bir adamdı. Raporda Lebel'le ilgili olarak "Hiç şüphesiz ikna edici bir sicili var" ifadesini kullandı.

Elde yazdığı iki kopyayı gözden geçirip, alacağı en avantajlı pozis-

yonun doğrudan bu atamaya karşı çıkmak olmadığına karar verdi çünkü atama herkesin onayıyla yapılmıştı. Şimdi karşı çıkacak olursa ondan gerekçelerini açıklaması istenirdi. Diğer taraftan, bütün operasyonu yakından izlemek konusunda kararlıydı ve zamanı geldiğinde yapılan bütün beceriksizlikleri göstermeyi ihmal etmeyecekti.

Lebel'in neler yaptığını en iyi nasıl takip edebileceğiyle ilgili düşünceleri, gelen bir telefonla bölündü. Sanguinetti onu arayıp bakanın bundan sonra her gece saat onda toplantı yapılmasına karar verdiğini duyurdu. Lebel günbegün olayla ilgili gelişmelerden herkesi haberdar edecekti. Bu haber Saint-Clair'i çok memnun etti. Böylece sorunlarından biri çözülmüştü. Gündüz biraz araştırma yaparak, dedektife zorlayıcı sorular yöneltebilecek, diğerlerine de en azından cumhurbaşkanlığı sekreterliğindekilerin durumun ağırlığını ve aciliyetini iyi kavradığını gösterecekti.

Şahsi görüşünü soracak olursanız, ortada bir suikastçı varsa bile fazla bir şansı olduğuna inanmıyordu. Cumhurbaşkanlığının güvenlik ekibi dünyadaki en etkili ekiplerden biriydi. Kendisinin sekreterlikteki görevlerinden biri de cumhurbaşkanının yapacağı konuşmaları ve bu konuşmaları yapmaya giderken izleyeceği yolları düzenlemekti. Yabancı uyruklu bir katilin, bu kadar iyi işleyen bir güvenlik kalkanını aşabileceğine inanmıyordu.

Dairesinin ön kapısından içeri girdiğinde yeni metresinin yatak odasından ona seslendiğini duydu.

"Sen misin sevgilim?"

"Evet, *Cherie*. Elbette benim. Yalnız mı kaldın?"

Mini bir gecelik giymiş olan genç kadın yatak odasından çıktı. Yatak odasının aralık kapısından süzülen lamba ışığı, genç kadının bütün hatlarını ortaya çıkarıyordu. Raoul Saint-Clair metresini gördüğü anda,

onun kendisine ait olmasının verdiği tatmin duygusunu bir kez daha hissetti.

Kadın kollarını açıp adamın boynuna sarılarak onu uzun uzun öptü. Adam elindeki çantayı ve akşam gazetesini bırakmadan, elinden geldiğince ona karşılık verdi.

"Haydi," dedi birbirlerinden ayrıldıklarında, "yatağa git. Ben de birazdan sana katılırım." Yatak odasına yönelen kadının kalçasına hafif bir şaplak attı. Genç kadın yatak odasına girip kendini yatağa attı, bacaklarını açıp ellerini boynunun altında birleştirdi.

Saint-Clair, elinde çantası olmaksızın odaya girip, yüzünde tatmin olmuş bir ifadeyle kadını süzdü. Kadın baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi.

Birlikte oldukları iki haftanın sonunda kadın, gözü kariyerinden başka bir şey görmeyen bu adamın arzularını, sadece kaba cinselliğin uyandırabildiğini keşfetmişti. Jacqueline içten içe ilk günden biri ondan nefret ediyordu ama adamın cinsel gücündeki eksikliği, statüsüyle telafi ettiğini öğrenmişti. Özellikle Elysee Sarayı'nda olup bitenlerde oynadığı rolden bahsetmekten büyük zevk alıyordu.

"Acele et," diye fısıldadı genç kadın. "Seni istiyorum."

Yüzünde hayatından memnun olduğunu belli eden bir gülümseme beliren Saint-Clair, ayakkabılarını çıkardı. Ardından, ceplerini dikkatlice yatağın yanındaki masaya boşalttığı ceket geldi. Son çıkardığı pantolonu oldu, dikkatlice katlayıp yatağın kenarına bıraktı. Uzun ince bacakları, gömleğin altında beyaz örgü şişleri gibi görünüyordu.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu Jacqueline. "Yüzyıllardır seni bekliyoum."

Saint-Clair yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Senin güzel kafanı meşgul etmeni gerektirecek bir şey değil hayatım."

"Ne kadar kötüsün." Kadın yan dönüp şakacıktan surat astı. Adam kadının omuzlarına dökülen kahverengi saçlarını inceledi ve gözleri kadının artık açığa çıkmış olan dolgun kalçalarına kaydı. Beş dakika sonra artık yatmaya hazırdı. Monogramlı ipek pijamalarının düğmelerini ilikliyordu.

Yatağa, kadının yanına uzanıp elini bacağından kalçalarına doğru kaydırdı.

"Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Sevişmek istediğini sanıyordum."

"Hiçbir açıklama yapmıyorsun. Ofisine telefon açamıyorum. Saatlerce yatağa uzanıp başına bir şey geldiğini düşünerek endişelenmekten başka bir şey yapamadım. Daha önce hiç bu kadar geç kalmamıştın."

Kadın sırtüstü uzanıp adama baktı. Adam dirseği üzerine doğrulup serbest olan elini kadının geceliğinin altından sokarak göğüslerini okşamaya başladı.

"Bak, hayatım, çok meşguldüm. Bir kriz vardı, çıkmadan önce onu çözmem gerekti. Seni arardım ama insanlar hâlâ çalışıyordu. Sürekli ofise girip çıkanlar olduğu için telefon açma şansım olmadı. Çoğu karımın şehir dışında olduğunu biliyor, santralden evi bağlamalarını istemem garip olurdu."

Genç kadın, elini adamın pijamasının içine sokup penisiyle oynamaya başlayınca adamın titremeleriyle ödüllendirildi.

"Yine de bana geç kalacağını haber vermeliydin. Bütün gece endişelendim."

"Artık endişelenmene gerek yok. Şimdi aşağı kay ve yapmandan hoşlandığımı bildiğin şeyi yap."

Kadın bir kahkaha attı ve adamın başına doğru uzanıp kulağını ısır-

dı. "Hayır, bunu hak etmiyorsun." Sertleşmekte olan organı hafifçe sıktı. Albayın solukları hızlanmaya başlamıştı. Genç kadını öpüp sertçe göğsünü kavradı. Kadın kıkırdadı.

"Aşağı in," diye inledi.

Kadın yavaşça aşağı kayıp pijamanın ipini çözdü. Raoul Saint-Clair kahverengi saçların karnına dökülüşünü izlerken, sırtüstü uzanıp zevkten inledi.

"Anlaşılan OAS hâlâ cumhurbaşkanının peşinde," dedi. "Bu öğleden sonra bir komployu ortaya çıkardık. Durumla ilgilenmemiz gerekti. Bu yüzden geciktim."

"Budalalık etme hayatım, onların işi uzun zaman önce bitti." Genç kadın bunu söyledikten sonra yeniden işine döndü.

"Anlaşılan bitmemiş. Şimdi de cumhurbaşkanını öldürmesi için yabancı uyruklu bir kiralık katil tutmuşlar. Ayy, ısırma."

Yarım saat sonra albay Raul Saint-Clair de Villauban yüzünü yastığa gömmüş uyuyor, hafif hafif horluyordu. Metresi yatağa uzanmış tavana bakıyor, perdelerin arasından süzülerek içeri dökülen sokak ışıklarını izliyordu.

Öğrendikleri onu şaşkına çevirmişti. Her ne kadar böyle bir komplodan haberi olmasa da, Kowalski'nin itirafının önemini tahmin edebiliyordu.

Yatağın kenarındaki saat sabahın ikisini gösterene kadar ses çıkarmadan bekledi. Ardından yataktan çıktı, yatak odasındaki telefonun fişini çekti.

Kapıdan çıkmadan önce albayı kontrol etti. Adam sarılarak uyumaktan hoşlananlardan olmadığı için şanslıydı. Albay hâlâ horluyordu.

Yatak odasından çıkınca kapıyı sessizce kapadı. Oturma odasını geçip hole giderek, oradaki telefondan Molitor'daki bir numarayı aradı.

Birkaç dakika sonra uykulu bir ses telefona yanıt verdi. İki dakika kadar hızlı hızlı konuştu, mesajın yerine ulaştığına emin olunca telefonu kapadı. Bir dakika sonra yatağa dönmüş, uyumaya çalışıyordu.

Gece boyunca beş Avrupa ülkesi, Amerika ve Güney Afrika'daki emniyet müdürleri, Paris'ten açılan telefonlarla uyandırıldı. Çoğu sinirli ve uykuluydu. Batı Avrupa'da saat Paris'tekiyle aynıydı, sabahın ilk saatleriydi. Paris'ten gelen çağrı bağlandığında Washington'da saat akşamın dokuzuydu ve FBI'ın şefi bir yemek davetindeydi. Caron, ona ulaşmayı ancak üçüncü denemede başarabilmişti. Ardından yaptıkları görüşme diğer misafirlerin sohbetleri ve kadeh sesleriyle bölünse de mesaj yerine ulaşınca, FBI müdürü Washington saatiyle sabah ikide FBI genel merkezindeki ofisinden görüşme yapmayı kabul etti. Komiser Lebel, Paris zamanıyla sabah sekizde Interpol üzerinden onu arıyor olacaktı.

Belçika, İtalya, Almanya ve Hollanda emniyet müdürleri anlaşılan iyi aile babaları olduklarından, hepsi de evlerindeydi. Gelen telefonla uyanıp Caron'un anlattıklarını dinledikten sonra, kendilerine söylenen saatte Lebel'le görüşmek üzere ofislerinde olacaklarını bildirdiler.

Güney Afrikalı Van Ruys şehir dışındaydı ve günbatımından önce ofisine dönmeyecekti. Bu yüzden Caron, yardımcısı Anderson'la görüştü. Lebel bunu duyduğunda rahatsız olmadı çünkü Anderson'u iyi tanıyor, Van Ruys'u ise hiç tanımıyordu. Ayrıca Van Ruys'un görevde olması politik bir atama olduğu için, işleri asıl halledenin Anderson olduğundan şüpheleniyordu.

Scotland Yard Müdür Yardımcısı Anthony Mallinson'a, Bexley'deki evinde saat dörtten kısa süre sonra ulaşıldı. Telefonun ısrarlı çalışına homurdanarak karşılık veren müdür yardımcısı, ahizeyi kaldırıp "Mallinson," diye mırıldandı.

"Bay Anthony Mallinson?" diye sordu bir ses.

"Kendisiyle görüşüyorsunuz." Örtüleri üzerinden atmak için silkindi ve saatine baktı.

"Ben Müfettiş Lucien Caron, Fransız Emniyeti, Sûreté Nationale'denim. Komiser Claude Lebel adına arıyorum."

İyi ama aşırı aksanlı bir İngilizce'yle konuşan sesin söyledikleri, müdür yardımcısına net olarak ulaştı. O saatte hatlardaki yükün hafif olduğu açıktı. Mallinson kaşlarını çattı. Daha medeni bir saatte arayamazlar mıydı?

"Dinliyorum."

"Sanıyorum Komiser Lebel'i tanıyormuşsunuz, Bay Mallinson."

Mallinson bir an düşündü. Lebel? Ah, Evet, PJ cinayet masasının başı olan ufak tefek adam. Görünüşü dikkat çekici değildi ama başarılı bir dedektifti. İki yıl önce öldürülen İngiliz turist konusunda büyük yardımları olmuştu. Eğer katili çabucak yakalamamış olsalar basın canlarına okuyabilirdi.

"Evet, Komiser Lebel'i tanıyorum," dedi telefona. "Konu neydi?"

Yanında yatmakta olan eşi Lily, konuşmalardan rahatsız olup uykusunda homurdandı.

"Çok acil bir durum söz konusu, aynı zamanda her şeyin büyük bir gizlilikle halledilmesi gerekiyor. Bu vakada Komiser Lebel'in yardımcısı olarak çalışıyorum. Son derece sıra dışı bir vaka söz konusu. Komiser sabah saat 9'da Scotland Yard'daki iletişim odasından sizinle mümkünse birebir görüşmek istiyor. Çağrıyı almak için o saatte ofisinizde olabilir misiniz?"

Mallinson bir an söylenenleri düşündü.

"Polis kuvvetlerinin işbirliğiyle ilgili rutin sorgulamalardan biri mi?" diye sordu. Eğer öyleyse Interpol adını kullanabilirlerdi. Saat 9, Scot-

land Yard'ın en meşgul saatlerinden biriydi.

"Hayır Bay Mallinson, değil. Bu, komiserden gelen şahsi bir talep. Bu işin Scotland Yard'la en ufak bir ilgisi yok. Yani resmî bir talep söz konusu değil."

Mallinson söylenenleri düşündü. Doğası gereği temkinli bir adamdı, başka bir ülkenin polis kuvvetinin yasadışı soruşturmalarına da karışmak istemiyordu. Eğer bir suç işlenmişse veya bir suçlu İngiltere'ye kaçmışsa durum başka olurdu ama o zaman bu gizliliğin anlamı neydi? Ardından yıllar önceki bir vakayı hatırladı, bakanlardan birinin yakışıklı bir gençle başka bir ülkeye kaçan kızını geri getirmek üzere görevlendirilmişti. Kızın yaşı tutmuyordu, bu yüzden oğlanı kızı ailesinden uzaklaştırmakla suçlamak mümkün olabilirdi. Ama bakan olayın basına yansımadan halledilmesinde ısrar etmişti. İtalyan polisinin yardımlarıyla genç çift, Verona'da Romeo Julietçilik oynarken bulunmuştu. Tamam, demek Lebel'in eski toprak polis yardımına ihtiyacı vardı. Zaten eski toprak polisler ağı, tam da bu nedenle vardı.

"Tamam, görüşmeyi yapacağım. Saat dokuzda."

"Teşekkürler Bay Mallinson."

"İyi geceler."

Mallinson ahizeyi kapattı, saati yedi yerine 6:30'a kurdu ve yeniden uykusuna döndü.

Paris uyumayı sürdürürken ufak dairelerden birindeki orta yaşlı okul öğretmeni, yatağın yanında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Etrafındaki manzara karmakarışıktı: Kitaplar, gazeteler, dergiler, notlar masaların, koltukların ve kanepenin üstüne dağılmış, hatta yatağın üstü bile kağıtlarla kaplanmıştı. Odanın diğer tarafındaki lavabo bulaşıklarla doluydu. Gecenin bir vakti odayı turlayan adamın düşüncelerini meşgul eden şey etrafın dağınıklığı değildi; çünkü Sidi-bel-Abbes Lise-

si'ndeki müdürlük görevinden uzaklaştırılıp, iki hizmetkarlı güzel evini kaybettiğinden beri, şimdi yaşadığı gibi yaşamayı öğrenmişti. Hayır, onun sorununun kaynağı başka bir yerdeydi.

Doğudaki mahalleler şafağın ilk ışıklarıyla aydınlanırken, oturup gazetelerden birini eline aldı. Gözleri yabancı gazetedeki ikinci büyük manşete odaklandı. Şöyle yazıyordu: "OAS liderleri Roma'daki otelde köşeye sıkıştı." Haberi son bir kez okuduktan sonra kararını vererek, sabah ayazına karşı üstüne bir kaban geçirip daireden çıktı.

En yakın bulvardan bir taksi çevirip şoförden onu Gare du Nord'a götürmesini istedi. Taksi onu garın önünde bıraksa da araç gider gitmez istasyondan uzaklaştı, yolu geçti ve bütün gece açık olan kafelerden birine girdi.

Bir kahve ısmarlayıp, bir de telefon açmak için kullanılan metal disklerden aldı. Kahveyi tezgahta bırakıp, telefon açmak için kafenin arka tarafına geçti. Yerel santral onu uluslararası santrale aktardığında Roma'daki otelin telefon numarasını sordu. Altmış saniye içinde numaraya ulaştı, ahizeyi kapatıp oradan ayrıldı.

Sokağın yüz metre ilerisindeki başka bir kafede yeniden telefonu kullandı, bu sefer uluslararası telefon görüşmesi yapabileceği, bütün gece açık en yakın postanenin yerini öğrendi. Ona tahmin ettiği üzere tren istasyonunda bir posta ofisi olduğunu söylediler.

Tren istasyonundaki postaneye gittiğinde kendisine verilen Roma numarasını aradı ve yirmi dakika boyunca tedirgin bir şekilde telefonun bağlanmasını bekledi.

"Sinyor Poitiers'le görüşmek istiyorum," dedi telefona yanıt veren İtalyan'a.

"Signor Che?"* diye sordu ses.

* Sinyor ne?

"Il Signor francesi.* Poitiers. Poitiers...."

"Che?" diye tekrarladı ses.

"Francesi, francesi ..." dedi Paris'teki adam.

"Ah, si, il signor francesi. Momento, per favore ..."

Klik sesleri duyuldu ardından bir ses telefona Fransızca yanıt verdi.

"Oui..."

"Dinle," dedi Paris'teki adam alelacele. "Fazla zamanım yok. Bir kalem alıp söylediğimi not et. Şöyle başlıyor. 'Valmy'den Poitiers'e. Çakal'ı biliyorlar. Tekrar ediyorum. Çakal'ı biliyorlar. Kowalski ele geçirildi. Ölmeden önce öttü. Son. Anladın mı?"

"Oui," dedi ses. "Mesajı iletirim."

Valmy, ahizeyi yerine koyup hesabı ödedeyerek hızlı adımlarla binadan çıktı. Bir dakika sonra tren istasyonunu dolduran insan kalabalığına karışmıştı. Güneş ufkun üzerindeydi, kaldırımları ısıtıp serin gece havasını dağıtıyordu. Yarım saat sonra kruvasan ve öğütülmüş kahve kokusu sokakları kapladı. Bir de ter ve tütün kokusu. Valmy ortadan kaybolduktan iki dakika sonra, bir araba postanenin önüne yanaştı ve DST'den iki adam koşarak içeri girdi. Santral görevlisinden telefon görüşmesini yapan adamın tarifini aldılar ama o kadar belirsiz bir tarifti ki herkes olabilirdi.

Roma'daki Marc Rodin sabah 7:55'te alt katta gece boyunca nöbet tutan görevli tarafından uyandırıldı. Omzuna dokunulduğu anda uyanıp yatakta doğruldu, eli yastığın altındaki silahı kavradı. Karşısındaki eski lejyonerin yüzünü gördüğünde rahatlayıp homurdandı. Yatağın kenarındaki masaya baktığında zaten fazla uyuduğunu fark etti. Tro-

* Fransız beyle.

piklerde geçirdiği yılların etkisiyle çok erken saatlerde uyanmaya alışkındı, Roma'daki ağustos güneşi de çoktan göğe yükselmişti. Ama hareketsiz haftalar, Montclair ve Casson'la kağıt oynayarak geçen akşamlar, çok fazla kötü kırmızı kırmızı şarap içip neredeyse hiç antrenman yapmamak, onu hantal ve uykucu birine dönüştürmüştü.

"Bir mesaj var, mon colonel.* Biri az önce telefon etti, sesi endişeliydi."

Lejyoner, üzerine Valmy'nin söylediklerini karaladığı kağıdı uzattı. Rodin mesajda yazanları okudu, yataktan fırlayıp her zamanki pamuklu sarong'unu** giyerek –doğuda edindiği bir alışkanlıktı– kemerini bağladıktan sonra mesajı yeniden okudu.

"Tamam. Gidebilirsin." Lejyoner odadan çıkıp alt kata döndü.

Rodin birkaç saniye boyunca aklına gelen bütün küfürleri sıraladı, elindeki kağıt parçasını buruşturdu. Kahrolası, kahrolası, kahrolası Kowalski.

Kowalski'nin kayboluşunun ardından geçen iki gün boyunca adamın kaçtığını düşünmüştü. Son zamanlarda pek çok kişi onlardan ayrılıyor, OAS'nin başarısız olduğuna inandıkları için davadan vazgeçiyorlardı. OAS, Cumhurbaşkanı Charles de Gaulle'ü öldürüp Fransız hükümetini alaşağı etmeyi başaramadığı için pek çoklarını hayal kırıklığına uğratmıştı. Ama Kowalski'nin son ana kadar onlara sadık olacağını düşünmüştü.

Ve işte, şimdi adamın açıklanamaz bir nedenle Fransa'ya döndüğünü veya belki de İtalya'da yakalanıp kaçırıldığını öğreniyordu. Anlaşılan konuşmuştu, ona baskı uyguladıkları kesindi.

Rodin, ölen adamı için içtenlikle yas tuttu. İyi bir savaşçı ve komu-

---

* Albayım.

** Dünyanın birçok bölgesinde giyilen, etek biçiminde sarılan kumaş.

tan olarak ünü, kısmen de olsa adamlarıyla gerçekten ilgilenmesinden kaynaklanıyordu. Savaşan askerler, böyle şeyleri askeri teorisyenlerin hayal edebileceğinden çok daha fazla önemserdi. Artık Kowalski ölmüştü, Rodin de bunun kolay bir ölüm olduğunu düşünerek kendini kandırmayacaktı.

Yine de önemli olan, Kowalski'nin neler anlatmış olabileceğiydi. Viyana'daki buluşma, otelin adı. Elbette bunları söylemiş olmalıydı. Orada buluşan üç adam. Bu da SDECE için yeni bir haber değildi. Ama Çakal'ı biliyor muydu? Adamın kapıları dinlemediğine emindi. Üçlüyü ziyaret eden uzun boylu sarışından polislere bahsetmiş olabilirdi ama bu bilginin tek başına bir önemi yoktu. Yabancı, silah satıcısı veya örgütü finanse eden iş adamlarından biri de olabilirdi. Hiç isim geçmemişti. Ama Valmy'nin mesajında, Çakal kod adıyla anılıyordu. Nasıl? Nasıl olur da Kowalski bu bilgiye sahip olabilirdi?

Rodin dehşet dolu bir şaşkınlıkla, Çakal'la ayrıldıkları zamanı hatırladı. İngiliz'le kapının eşiğinde vedalaşmışlardı; Viktor da koridorda, birkaç adım ötelerindeydi. İngiliz tarafından fark edilmek canını sıkmış, başka bir profesyonel tarafından alt edilmek hoşuna gitmemişti. Adamın bela çıkarmasını bekliyor, hatta umuyordu. Kendisi, Rodin adama ne demişti? "Bonsoir Bay Çakal." Elbette, kahretsin.

Her şeyi yeni baştan düşünen Rodin, Kowalski'nin katilin gerçek adını asla öğrenmediğini tespit etti. Sadece kendisi, Montclair ve Casson bu ismi biliyordu. Yine de Valmy haklıydı. SDECE Kowalski'nin itirafıyla geri kalanı çözecek bilgiye kavuşmuştu. Toplantıyı, oteli biliyorlardı, resepsiyon görevlisiyle konuşup adamın yüzü ve yapısıyla ilgili bilgi edinmiş olmalıydılar. Kowalski'nin tahmin ettiği şeyi tahmin etmeleri kaçınılmazdı –sarışının kiralık katil olduğu açıktı. O andan itibaren De Gaulle'ün çevresindeki koruyucu kalkan daha da güçlenecekti; cumhurbaşkanı halk karşısında yapacağı konuşmaları iptal edecek, saray-

dan çıkmayacak, böylece bir suikastçının da ona ulaşma şansı kalmayacaktı. Her şey bitmiş, operasyon mahvolmuştu. Çakal'ı aramak, masraflar ve zahmetlerinin karşılığı olan bir miktar çıkarıldıktan sonra, kalan parayı geri vermesi için ısrar etmek zorundaydı. Hemen halledilmesi gereken bir şey vardı. Çakal'ın kendisi bir an evvel uyarılmalıydı. Rodin hâlâ bir adamı ölüme yollamayı emretmeyecek kadar adil bir subaydı.

Kowalski'nin gidişinden sonra merkez postaneye gidip posta almak ve gerekli telefon görüşmelerini yapmak gibi görevlere yükselmiş olan fedaiyi çağırttı.

Saat dokuz olduğunda, fedai postaneye gidip Londra'daki bir telefon numarasının bağlanmasını istedi. Diğer taraftaki telefonun çalmaya başlaması için aradan yirmi dakika geçmesi gerekti. Santral memuru, Fransız'a görüşmeyi yapmak için kabine geçmesini işaret etti. Adam ahizeyi kulağına götürürken santral görevlisi de kendi ahizesini kulağına götürdü ve İngiltere'deki telefonun zrrr –zrrrrr zrrrr .... Sessizlik .... Zrrrrr zrrr diye çalışını dinledi.

Çakal o sabah erken kalktı çünkü yapacak çok işi vardı. Üç valizi kontrol edip önceki akşam yeniden paketlemişti. Sadece tetiğin, tıraş eşyalarının arasına yerleştirilme işi kalmıştı. Her zamanki gibi iki fincan kahve içti, yıkanıp, tıraş oldu. Banyo malzemelerini topladıktan sonra el bagajını kapatıp, dört parçayı kapının yanına koydu.

Kendine çırpılmış yumurta, portakal suyu ve sert kahveden oluşan bir menü hazırlayarak, mutfakta kahvaltı etti. Derli toplu ve metodik bir adam olduğundan sütün kalanını lavaboya döktü, iki yumurtayı kırıp onları da lavaboya döktükten sonra kabuklarını çöpe attı. Portakal suyunun kalanını içtikten sonra kutuyu çöpe attı. Geriye, yokluğunda çürüyebilecek hiçbir şey bırakmadı.

Sonunda giyindi. Kendine ipek bir polo yaka kazak seçti. Cebinde Duggan adına hazırlanmış evrakların yer aldığı gri takımı giydip, yanına yüzlerce sterlin nakit aldı. Koyu gri çorap ve siyah mokasen ayakkabıda karar kıldı. Bu takım, güneş gözlüğüyle tamamlandı.

Saat 9:15'te her iki elinde ikişer parça olmak üzere valizlerini aldı, kendi kendine kilitlenen kapıyı çekti ve alt kata indi. Audley Sokağı'na çok yakın olduğundan kısa bir yürüyüşün ardından köşede bir taksi yakaladı.

"Londra Havaalanı, 2 numaralı bina," dedi şoföre.

Taksi ilerlerken dairesindeki telefon çalmaya başlamıştı.

Lejyoner, Condotti Sokağı yakınlarındaki otele döndüğünde saat tam 10'du. Rodin'e otuz dakika boyunca Londra'daki numarayı aramayı denediğini ama yanıt veren olmadığını söyledi.

"Sorun ne?" diye sordu askerin Rodin'e yaptığı açıklamayı duyan Casson. Rodin lejyoneri görevine geri yolladı. Üç OAS şefi, süitlerinin oturma odasına geçti. Rodin cebinden notu çıkarıp Casson'a uzattı.

Casson okuyup notu Montclair'e iletti. Her iki adam da yanıt beklercesine liderlerine baktı. Verilecek bir yanıt yoktu. Rodin kaşlarını çatıp Roma'nın çatılarına baktı.

"Haber ne zaman geldi?" diye sordu Casson sonunda.

"Bu sabah," diye karşılık verdi Rodin.

"Onu durdurmalısın," diye itiraz etti Montclair. "Fransa'da onu mutlaka avlarlar."

"Fransa'da uzun boylu sarışın bir yabancıyı avlamaya çalışacaklar," dedi Rodin sakin bir sesle. "Ağustos ayında Fransa'da bir milyondan fazla yabancı vardır. Bildiğimiz kadarıyla ellerinde ne bir isim, ne bir yüz, ne bir pasaport var. Profesyonel olduğuna göre büyük ihtimalle

sahte bir pasaportla yolculuk ediyordur. Onu yakalamak için uzun bir yol katetmeleri gerek. Valmy'yi ararsa durumu öğrenecektir, o zaman da her şeye son verme şansı olur."

"Valmy'yi ararsa ona operasyonu durdurması emredilmeli," dedi Montclair. "Valmy ona bu emri iletecek mi?"

Rodin başını iki yana salladı.

"Valmy'nin bunu yapacak yetkisi yok. Onun işi, kızdan gelen bilgileri telefon açtığında Çakal'a iletmek. Sadece bunu yapacak, başka bir şey değil."

"Ama Çakal'ın kendisi, her şeyin bittiğini anlayacaktır," diye itiraz etti Montclair. "Valmy'yi aradıktan sonra olabildiğince çabuk Fransa'dan çıkmalı."

"Teoride evet," dedi Rodin düşünceli bir sesle. "Eğer bunu yaparsa parayı geri verir. Hepimiz risk altındayız, o da dahil. Her şey planına ne kadar güvendiğine bağlı."

"Bu olanlara rağmen bir şansı olduğuna inanıyor musun?" diye sordu Casson.

"Dürüst olmak gerekirse hayır," dedi Rodin. "Ama o bir profesyonel. Ben de kendimce profesyonelim. Bu bir düşünme biçimidir. İnsan kendi planladığı operasyonu bırakmak istemez."

"O zaman Tanrı aşkına onu geri çağır," diye itiraz etti Casson.

"Yapamam. Yapabilsem yapardım ama yapamam. Artık gitti. Yola çıktı. Böyle olmasını istedi ve böyle olacak. Nerede olduğunu ve ne yapacağını bilmiyoruz. Tamamen yalnız. Valmy'yi arayıp, Çakal'a her şeyi bırakması talimatını iletmesini söylemem dahi mümkün değil. Bunu yaparsam Valmy'nin kimliği açığa çıkabilir. Artık Çakal'ı kimse durduramaz. Her şey için çok geç."

12. Bölüm

Komiser Claude Lebel sabah saat 6'dan hemen önce ofise geldiğinde, Müfettiş Caron'un hâlâ ofiste olduğunu gördü. Genç adam yorgun ve gergin görünüyordu. Gömleğinin kollarını sıvayıp masasına yaslanmıştı.

Önünde, kenarlarına el yazısıyla notlar düşülmüş bir sürü evrak vardı. Ofiste birkaç şey değişmişti. Dosya dolabının üstünde elektrikli kahve makinesi vardı ve üstünden taze yapılmış kahvenin enfes kokusu yükseliyordu. Yanında bir sürü kağıt fincan, bir teneke tatlandırılmamış süt ve bir torba şeker vardı. Bunlar, gece içerisinde bodrumdaki kantinden getirilmişti.

İki masa arasındaki köşeye, tek kişilik bir yatak konulmuştu. Üstünde kalın bir battaniye vardı. Çöp kutusu boşaltılıp, kapının yanındaki koltuğun dibine bırakılmıştı.

Pencere hâlâ aralıktı, Caron'un sigaralarından yükselen mavi duman bulutu, pencereden soğuk havaya karışıyordu. Pencerenin diğer tarafında doğan güneşin ilk ışıltıları St. Sulpice Kilisesi'nin kubbesini aydınlatmaya başlamıştı.

Lebel, masasının başına geçip koltuğuna gömüldü. Son uyuduğundan bu yana sadece yirmi dört saat geçmiş olmasına karşın Caron kadar yorgun görünüyordu.

"Hiçbir şey bulamadım," dedi. "Son on yıla ait evrakların üzerinden geçtim. Burada birilerini öldürmeye kalkan tek yabancı politik katil Degueldre, o da ölü. Ayrıca OAS'dendi ve onunla ilgili bir dosyamız vardı. Rodin, bu sefer OAS'yle hiçbir ilişiği olmayan birini seçmiş olmalı ve bunu yapmakta haklı. Geçen on yıl içerisinde dört kiralık katil Fransa'-

da iş yapmaya kalktı –burada yetişenleri saymazsak– ve üçünü yakaladık. Dördüncü de Afrika'da bir yerde ömür boyu hapse çarptırıldı. Ayrıca hepsi çete türü katillerdi, Fransa cumhurbaşkanını vuracak çapta değillerdi.

Merkez arşivinden Bargeron'a ulaştım. Şimdi her şeyi benim için tekrar kontrol ediyorlar ama elimizde bu katille ilgili hiçbir kayıt olmamasından şüpheleniyorum. Rodin, bu konuda dikkatli davranmıştır." Caron bir Gaullouse daha yaktı ve dumanını dışarı üfledi.

"Yani işe yurt dışından mı başlayacağız?"

"Kesinlikle. Böyle bir adam mutlaka bir yerlerde eğitilmiş ve deneyim kazanmış olmalı. Bir dizi başarılı iş yapmaksızın dünyanın en iyi katilleri arasına girmiş olamaz. Belki cumhurbaşkanı öldürmemiştir ama yeraltı dünyasındaki serserilerden daha önemli adamları öldürdüğü kesin. Yani bir yerlerde birilerinin dikkatini çekmiş olmalı. Neleri ayarlamayı başardın?"

Caron kağıtlardan birini alıp şefine uzattı. Kağıdın solundaki sütunda isimler, sağındaysa saatler yazıyordu.

"Yedisi de ayarlandı," dedi. "Saat 7:10'da Amerika'yla başlayacaksınız. Washington zamanıyla sabah saat 1:10'a denk geliyor. Amerika'da saat çok geç olduğu için istihbarat şefini ilk sıraya aldım.

Ardından 7:30'da Brüksel var. 7:45 Amsterdam ve 8:10'da Bonn. Johannesburg görüşmesi 8:30'da ve Scotland Yard 9:00'da. Son görüşme Roma'yla yapılacak. O da saat 9:30'da."

"Her seferinde cinayet masalarının şefleriyle mi görüşeceğim?"

"Ya da ona denk olan kim varsa. Scotland Yard'da görüşeceğiniz kişi, suç masasından müdür yardımcısı Anthony Mallinson. Anlaşılan Metropolitan Polisi'nde cinayet masası yokmuş. Onun dışında evet, görüşeceğiniz herkes bölüm şefleri. Sadece Güney Afrika'da Van Ruys'a

ulaşamadım, bu yüzden yardımcısı Anderson'la görüşeceksiniz."

Lebel bir an düşündü.

"Böylesi daha iyi. Anderson'u tercih ederim. Bir keresinde bir vakada birlikte çalışmıştık. Bir de dil meselesi var. Üçü İngilizce konuşuyor. Sanırım sadece Belçikalı Fransızca konuşuyor. Diğerleriyse, eminim ki gerekirse İngilizce konuşabilir..."

"Alman, Dietrich de Fransızca konuşuyor," diye araya girdi Caron.

"Güzel, o zaman o ikisiyle şahsen Fransızca konuşacağım. Diğer beşinde bana çevirmenlik yapman gerekecek. Başlasak iyi olur. Haydi."

Saat 6:50'de iki polis dedektifini taşıyan polis arabası, o dönemde Interpol'e ev sahipliği yapan Paul Valery Sokağı'ndaki masum görünüşlü yeşil kapının önüne yanaştı.

Sonraki üç saat boyunca Lebel ve Caron, bodrumdaki iletişim odasında dünyanın önde gelen suç avcılarıyla görüştü. Binanın çatısındaki anten yığınından yola çıkan sinyaller üç kıtaya yayılıyor, stratosferi aşıp iyon tabakasından yansıyarak binlerce kilometre ötedeki başka damlarda yer alan başka antenler aracılığıyla yeryüzüne dönüyordu. Dalga uzunluğu nedeniyle bu frekansı başka birinin yakalaması imkansızdı. Bütün dünya sabah kahvelerini içer veya akşam uyumaya hazırlanırken, dedektif diğer dedektiflerle görüştü.

Ne yazık ki her telefon görüşmesi aşağı yukarı aynı şekilde gelişti.

"Hayır komiser, henüz iki polis kuvvetinin resmî bir işbirliği yapması için dilekçe vermem mümkün değil... bu görüşme kesinlikle resmî... şu an için sadece bir plan mı yapılmış yoksa eylem aşamasına geçilmiş mi emin değiliz... Mesele sadece herkesi haberdar etmek. Rutin bir iş olduğunu söyleyebilirim... hakkında çok az şey bildiğimiz bir adamı arıyoruz.... Adını dahi bilmiyoruz ve elimizde kötü bir tarifinden başka bir şey yok..."

Her seferinde elinden geldiğince adamı tarif etti. Asıl sorun bundan sonra çıkıyordu. Her seferinde yurt dışındaki meslektaşları, neden onların yardımının istendiğini sorgulayıp, Fransız polisinin elinde ne gibi ipuçları olduğunu öğrenmek istedi. Bu noktada telefonun diğer tarafındaki kişi susuyor ve gergin bir sessizlik oluşuyordu.

"Mesele şu; bu adam her kimse onu öne çıkaran özellikleri olmalı... Dünyanın önde gelen kiralık katillerinden biri olduğu kesin... Hayır, çete tetikçilerinden değil, arkasında başarılı cinayetler bırakmış politik bir suikastçı. Elinizdeki dosyalarda buna uyan biri olup olmadığıyla ilgileniyoruz, ülkenizde herhangi bir iş yapmış olmasa bile belki bir fikriniz vardır. Veya aklınıza gelen biri var mı?"

Karşı taraf konuşmaya başlamadan önce kaçınılmaz bir sessizlik oluşuyordu. Ardından, ses daha temkinli bir havaya bürünüyordu.

Lebel, diğer ülkelerdeki şeflerin, ima edilen ama açıkça dile getirilemeyen şeyin ne olduğunu anlayabileceklerinin farkındaydı. Fransa'da, birinci ligden politik bir katilin ilgisini çekebilecek tek bir hedef vardı.

İstisna olmaksızın her seferinde aldığı yanıt aynı oldu. "Evet, elbette. Sizin için dosyaları tarayacağız. Gün sona ermeden size bilgi vermeye çalışacağım Claude, iyi şanslar."

Telsiz telefonu kapattığında Lebel, diğer ülkelerdeki dışişleri bakanlarının ve başbakanların durumdan haberdar olmasının ne kadar süreceğini merak etti. Büyük ihtimalle fazla uzun sürmezdi. Bu büyüklükte bir olay olduğu zaman, polis şeflerinin bile politikacılara rapor vermesi gerekirdi. Bakanların sessiz kalacaklarına güveniyordu. Ne de olsa dünyanın her tarafındaki güçlü adamlar politik farklılıkları bir yana, güçlü bir bağla birbirlerine bağlı olurdu. Hepsi aynı kulübün üyeleriydi. Ortak düşmanlarla savaşırken birleşirlerdi. Politik bir suikastçı da kesinlikle ortak düşman sınıfına giriyordu. Ama eğer yaptığı görüşmeler du-

yulup basına ulaşacak olursa tüm dünyaya yayılacağını ve polis şefi olarak işinin biteceğini biliyordu.

Onu endişelendiren tek grup, İngilizlerdi. Eğer işin sadece polisler arasında kalacağını bilse, Mallinson'a güvenebilirdi. Ama gün bitmeden durumun Mallinson'ın çok üstündeki insanlara ulaşacağını gayet iyi biliyordu. Ortak Pazar konusunda, De Gaulle'ün İngiltere'yle kapışmasının üzerinden yedi ay geçmişti ve generalin 14 Temmuz'da Londra'da yaptığı basın toplantısının ne kadar büyük karmaşa yarattığını, Lebel gibi politikayla ilgilenmeyen insanlar bile duymuştu. Şimdi İngilizler bu yeni durumu, yaşlı adamdan intikam almak için kullanacak mıydı?

Lebel artık sessiz olan telefona baktı. Caron hiçbir şey söylemeden onu izledi.

"Haydi," dedi ufak tefek komiser. Taburesinden kalkıp kapıya yöneldi. "Kahvaltı edip uyumaya çalışalım. Şimdilik yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Scotland Yard Müdür Yardımcısı Anthony Mallinson telefonu bıraktığında, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Telsiz odasından çıkarken kendisine selam veren genç polise dikkat etmedi. Thames Nehri'ne bakan üst kattaki geniş ofisine girdiğinde, kaşları hâlâ çatıktı.

Lebel'in ne istediğini, dahası bu talebin ardında yatan gerekçeleri gayet iyi anlamıştı. Fransız polisi üst düzey bir suikastçının ortalıkta olduğunu öğrenmişti ve bu haber onları etkiliyordu. Lebel'in tahmin ettiği gibi, müdür yardımcısının 1963 Ağustos'unun Fransa'sında böyle bir katilin hedefinin kim olabileceğini çözmesi uzun sürmedi. Lebel'in anlattıklarını uzun zamandır polislik yapan birinin deneyimiyle tarttı.

"Zavallı," diye yüksek sesle düşündü ve penceresinden nehrin bulanık sularını izledi.

"Bir şey mi dediniz?" diye sordu, ilgilenmesi gereken konularla ilgili postaları ve evrakları masasına bırakmak için peşinden ofisine girmiş olan yardımcısı.

"Bir şey yok." Asistan çıkarken Mallinson pencereden bakmayı sürdürdü. Resmî bir insan avı başlatma şansı olmaksızın cumhurbaşkanını korumaya çalışan Claude Lebel'e karşı ne hissederse hissetsin, yazık ki kendisinin de hesap vermesi gereken kişiler vardı. Er ya da geç Lebel'in bu sabahki talebini üstlerine iletmesi gerekecekti. Saat 10'da, yarım saat içinde bölüm şefleri toplantısı olacaktı. Olanlardan orada bahsetmeli miydi?

Bahsetmemeye karar verdi. Scotland Yard müdürüne resmî ama kişiye özel bir rapor iletmek yeterli olurdu. Lebel'in talebinin ana hatlarını rapora yazar, geri kalan detayları gerekirse daha sonra açıklayacağını bildirirdi. Bu sırada da gerekçeleri açıklamaksızın talebi yürürlüğe koymanın bir sakıncası olmazdı.

Masasının başına geçip interkomun düğmelerinden birine bastı.

"Evet efendim?" Diğer taraftan asistanının sesi duyuldu.

"Bir dakikalığına buraya gelebilir misin John?"

Gri takım elbiseli genç müfettiş elinde not defteriyle içeri girdi.

"John, merkez arşive gitmeni istiyorum. Doğrudan Başkomiser Markham'la görüş. Ona talebin doğrudan benden geldiğini ve şu an için nedenini açıklayamayacağımı ilet. Ondan ülkedeki bütün bilinen suikastçıların kayıtlarını kontrol etmesini iste..."

"Suikastçı mı efendim?" Asistan ülkedeki Marslıları kontrol etmesini istemiş gibi müdür yardımcısına baktı.

"Evet, suikastçılar. Kesinlikle, tekrar ediyorum kesinlikle çete tetikçilerini veya yeraltı dünyasından serserileri kastetmiyorum. Politik katillerden bahsediyorum John. Devlet adamlarını veya iyi korunan poli-

tikacıları öldürebilecek kişilerden."

"Daha çok Özel Bölüm'ün ilgileneceği türde biriymiş gibi geliyor."

"Evet, biliyorum. Ben de bu işi Özel Bölüm'e devretmeyi isterdim ama önce rutin kontrolü bitirmeliyiz. Ayrıca öğlene kadar öyle ya da böyle bir yanıt beklediğimi iletirsin. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim. Hemen işe koyulacağım."

On beş dakika sonra Müdür Yardımcısı Mallinson sabah toplantısındaki yerini aldı.

Ofisine döndüğünde posta ve evrakları gözden geçirdi. Hepsini bir kenara kaldırıp asistanından, kendine bir daktilo getirmesini istedi. Oturup bizzat Metropolitan Polis Şefi'ne iletilecek kısa raporu yazdı. Sabaha karşı evine açılan telefondan, sabah dokuzda Interpol hattı üzerinden yapılan bire bir görüşmeden ve Lebel'in talebinin doğasından bahsetti. Ardından raporu masasının çekmecesine kilitleyip o günkü işlerine döndü.

Saat on ikiden kısa bir süre önce asistanı kapıyı çalıp içeri girdi.

"Başkomiser Markham arşivleri taramış," dedi John. "Anlaşılan suç kayıtlarında bu tarife uyan kimse yokmuş. Yeraltı dünyasında bilinen on yedi kiralık katil var; onu hapiste ve yedisi kayıp ama bu adamların hepsi çeteler için çalışıyor. Başkomiser hiçbirinin ülkeyi ziyaret eden politikacılara karşı bir girişimde bulunmayacağını söylüyor. O da Özel Bölüm'e danışmamızı önerdi."

"Tamam, John. Teşekkürler. Hepsi bu."

Asistanı çıktıktan sonra Mallinson yarı tamamlanmış raporu çekmeceden çıkarıp yeniden daktiloya yerleştirdi. En alta şunu yazdı:

"Suç arşivinde yapılan araştırma sonucu, Komiser Lebel'in tarifine uygun kimseye rastlanmamıştır. Sorgulama bu noktadan sonra Özel Bölüm şefine devredilmiştir."

Raporu imzaladıktan sonra üstteki üç nüshayı aldı. Notları, sonradan milyonlarca parçaya ayrılıp yok edilecek olan gizli evrakların atıldığı çöp kutusuna attı.

Nüshalardan birini katlayıp zarfa yerleştirerek üzerine Özel Bölüm şefinin adresini yazdı. İkincisi gizli yazışmalar başlığı altında dosyalanıp dolaba kilitlendi. Üçüncüyü katlayıp iç cebine yerleştirdi. Masasının üzerindeki not defterine şu mesajı yazdı:

"Kime: Komiser Claude Lebel, Police Judiciaire, Paris

Kimden: Müdür Yardımcısı Anthony Mallinson, Suç Masası, Scotland Yard, Londra.

Mesaj: Talebiniz üzerine yapılan araştırma sonucunda kayıtlarımızda böyle birine rastlanmamıştır, nokta. Talep daha detaylı araştırılmak üzere Özel Bölüm'e aktarılmıştır, nokta. İşe yarar her türlü bilgi en kısa zamanda tarafınıza aktarılacaktır, nokta. Mallinson.

Gönderilme zamanı: ... 12.8.63."

Saat yarım olmuştu. Telefonu kaldırıp santral görevlisine Özel Bölüm Şefi Dixon'ı bağlamasını istedi.

"Selam, Alec? Ben Tony Mallinson. Bana bir dakikanı ayırabilir misin? Çok isterdim ama yapamam, öğle yemeğini bir sandviçle geçiştirmek zorundayım. Bu da o günlerden biri. Hayır, mümkünse gitmeden önce bir iki dakika seninle konuşmak istiyorum. Tamam, çok güzel, hemen geliyorum."

Ofisten geçerken müdüre gidecek zarfı asistanının masasına bıraktı.

"Özel Bölüm'e Dixon'ı görmeye gidiyorum. Bunun müdüre ulaşmasını sağlar mısın, John? Bu konuyla şahsen ilgilen. Bir de bu mesajı ilgili yere ulaştır. Düzgün bir şekilde yeniden yazman gerekecek."

"Evet efendim." Asistanı Lebel'e yazılmış olan mesajı tararken, Mallinson masanın dibinde durup bekledi. Okumayı bitirdiğinde asistanı-

nın gözleri kocaman açıldı.

"John..."

"Evet efendim?"

"Lütfen ağzını sıkı tut."

"Evet efendim."

"Ağzından tek kelime bile kaçırmamalısın John."

"Evet efendim."

Mallinson genç adama şöyle bir gülümsedikten sonra ofisten çıktı. Asistan Lebel'e gidecek mesajı ikinci kez okuyup Mallinson için arşivdekilere yaptırdığı araştırmayı düşündü. Neler olduğunu çözmesi uzun sürmedi. "Aman Tanrım!"

Mallinson Dixon'la yirmi dakika geçirip bu süre içinde onun öğle yemeğini mahvetmiş oldu. Yazdığı raporun kalan kopyasını Özel Bölüm'ün şefine elden teslim etti. Dışarı çıkmak üzere ayağa kalkıp kapıya uzandığında meslektaşına döndü.

"Özür dilerim Alec ama bu konu senin alanına giriyor. Bana soracak olursan ülkemizde bu ayarda kimse yok ama kayıtları iyice kontrol et. Böylece Lebel'e ona yardımcı olacak bir şey bilmediğimizi iletebilirsin. Üzerine aldığı görevden ötürü onu kıskanmadığımı kesinlikle söyleyebilirim."

Diğer görevlerinin yanı sıra yapması gereken işlerden biri de ülkeye gelen yabancı politikacılara suikast düzenlemeye kalkabilecek bütün İngiliz çılgınlarının kayıtlarını tutmak olan Şef Dixon da, Lebel'in görevinin imkansızlığını düşünüp üzülmekten kendini alamadı. Ülkeyi ve orayı ziyaret eden politikacıları dengesiz fanatiklerden korumaya çalışmak yeterince zordu. Ama en azından Dixon ve adamlarının uğraştıkları kişiler, genelde kendi hataları yüzünden çuvallayan amatörlerdi. Profesyonel polislerin karşısında hiç şansları yoktu.

Ülke başkanının eski askerlerden oluşan yerli bir örgütün hedefi olması bundan çok daha kötü bir durumdu. Yine de Fransızlar OAS'yi yenmeyi başarmıştı. Dixon aynı meslekten biri olarak, bundan ötürü Fransızlara hayranlık duyuyordu. Ama yabancı uyruklu bir kiralık katil tutmak ayrı meseleydi. Dixon'a göre bu durumun tek iyi tarafı, seçeneklerin sayısının çok az olmasıydı ve zihninde İngiltere'de Lebel'in söylediği ayarda bir adam bulunmadığına dair en ufak bir şüphe yoktu.

Mallinson çıktıktan sonra Dixon raporu okuyup asistanını çağırdı.

"Başkomiser Thomas'a kendisiyle görüşmek istediğimi söyle lütfen." Saatine bakıp kısalan öğle yemeği arasının ne kadar süreceğini hesapladı, "saat tam ikide onu bekliyorum."

Çakal, Brüksel Havaalanı'na saat 12'den biraz sonra indi. Bagajının üç ana parçasını terminal binasındaki otomatik kilitli dolaplara bırakıp, yanına içinde sadece kişisel eşyalarının, alçının, pamuk ve bandajların olduğu el çantasını aldı. Merkez İstasyonu'na vardığında taksiden inip emanet ofisine gitti.

İçinde silahın yer aldığı valiz, hâlâ bir hafta önce görevlinin bıraktığı rafta duruyordu. Fişi verip, karşılığında valizi aldı.

İstasyondan fazla uzak olmayan ufak ve kişiliksiz bir otele yerleşti. Dünyanın her tarafındaki merkez istasyonlarının etrafında görülen türden, soru sorulmayan ama yine de bir sürü yalan işitilen otellerdendi.

O gece için tek kişilik bir oda kiraladı. Ücreti havaalanında bozdurduğu Belçika parasıyla ödeyip valizini odasına kendi taşıdı. Kapıyı kilitledikten sonra, önce lavaboyu soğuk suyla doldurdu, alçıyı ve bandajları yatağın kenarına koyup çalışmaya başladı.

İşi bittikten sonra alçının kuruması iki saat sürdü. Bu zaman boyunca, bacağını bir taburenin üstünde tutması gerekti. Filtreli sigaralarını

içip yatak odasının penceresinden çirkin görünüşlü çatılara bakıyordu. Arada birkaç kez başparmağıyla alçıyı kontrol edip, her seferinde, hareket etmeye başlamadan önce biraz daha sertleşmesini beklemeye karar verdi.

Önceden içinde silahın yer aldığı valiz artık boştu. Bandajların kalanını, artan alçıyla beraber, ileride ihtiyaç duyması ihtimaline karşı el çantasına kaldırdı. Sonunda hazır olunca, ucuz valizi yatağın altına kaydırdı. Geride bir şey kalmadığından emin olmak için odayı taradı, kül tablasını pencereden aşağı boşaltıp, gitmek için hazırlandı.

Alçı sayesinde, topallayışının çok gerçekçi bir havaya büründüğünü keşfetti. Merdivenin dibine vardığında, otele giriş yaptığında görev başında olan uykulu görünüşlü, pasaklı adamın hâlâ resepsiyonun arkasındaki odada olduğunu görüp rahatladı.

Öğle yemeği vakti olduğundan adam yemek yiyordu ama resepsiyonla odanın arasındaki buzlu camlı kapı açıktı.

Arka tarafı kontrol edip kimsenin gelmediğinden emin olan Çakal, el çantasını göğsüne çekip, eğilerek ses çıkarmadan kapıya kadar emekledi. Yaz sıcağı yüzünden ön kapı açıktı. Görevlinin görüş alanının dışına çıktığına emin olunca doğrulup basamakları indi.

Acı içinde topallayarak sokağı aşıp anayola ulaştı. Taksilerden biri yarım dakika gibi bir sürede onu fark etti ve bir dakika dolmadan yeniden havaalanına dönüş yolundaydı.

Alitalia gişesine gidip kendini takdim etti, pasaportu elindeydi. Kız ona gülümsedi.

"Adınıza, iki gün önce bir Milano rezervasyonu yaptırılmıştı," dedi.

Kız Milano uçuşlarını kontrol ederek, bir buçuk saat sonra kalkacak olan Milano uçağı için yaptırılmış rezervasyonu buldu.

"Evet rezervasyonunuz burada," diyerek adama gülümsedi. "Bay

Duggan, rezervasyon yaptırılmış ama ödeme yapılmamış. Şimdi ödeme yapmak ister misiniz?"

Çakal yeniden nakit ödeme yaptı. Biletini alınca, bir saat sonra uçağa gitmeye hazır olması söylendi. Taşıyıcılardan birinin yardımıyla valizlerini kilitli dolaptan aldı, onları Alitalia'ya teslim etti. Ülkeden çıkan yolculardan olduğu için ona kesinlikle aldırmayan gümrükten geçip kalan saatini gidiş bölümündeki restoranlardan birinde, geç ama hoş bir öğle yemeği yiyerek değerlendirdi.

Uçuşla ilgili herkes, bacağı yüzünden ona karşı çok nazik ve ilgiliydi. Uçağa kadar arabayla götürüldü ve görevliler endişeli gözlerle uçağın kapısına uzanan basamakları acılı adımlarla çıkışını izlediler. Sevimli İtalyan hostes onu her zamankinden daha da canlı bir gülümsemeyle karşılayarak, uçağın ortalarındaki birbirlerine bakan grup koltuklarından birine oturup rahat etmesi için elinden geleni yaptı. "Burada bacağınızı uzatmak için daha fazla yeriniz olur," diye belirtti.

Diğer yolcular, alçıdaki ayağa çarpmamak için büyük zahmetlere girdiler, Çakal ise koltuğuna kurulup cesurca dünyaya gülümsedi.

Uçak 4:15'te havalanıp kısa süre içinde Milano'ya doğru yola çıktı.

Başkomiser Bryn Thomas, müdür yardımcısının ofisinden çıktığında kendini berbat hissediyordu. Hayatının en kötü soğuk algınlıklarından birine yakalanması yetmiyormuş gibi şimdi bir de üzerine yüklenen görev gününü mahvetmişti.

Berbat bir pazartesi sabahı geçiriyordu, öncelikle adamlarından biri takip ediyor olması gereken Sovyet ticari delegesi tarafından atlatılmış, üstüne üstlük öğleden sonra MI-5'ten gelen bir şikayet, Sovyet delegasyonunu rahat bırakmaları gerektiğini nazikçe bildirmişti. MI-5'tekilerin, Sovyet delegeleriyle ilgilenme işinin kendilerine bırakılması gerektiğini

düşündükleri açıktı.

Pazartesi öğleden sonra ise anlaşılan sabahtan da kötü geçecekti. Özel Bölüm'den olsun ya da olmasın, bir polisin suikastçı fikrinden daha az hoşlandığı pek fazla şey yoktur. Ama bu sefer üstlerinden gelen talep, bir isim dahi içermiyordu.

"Elimde bir isim yok ve bakılması gereken çok yer var," demişti Dixon. "Yarına kadar halletmeye çalış."

"Bakılması gereken yerlermiş," diye düşündü Thomas ofise ulaştığında. Bilinen şüphelilerin kısa listesinde oldukça az isim vardı. Yine de onun ve departmanındakilerin dosyaları kontrol etmeleri saatler sürecekti. Politik sorunlar yaratanların, mahkumiyetlerin ve şüphelilerin tek tek gözden geçirilmesi gerekecekti. Dixon'ın verdiği tarifte işlerine gelen tek detay, adamın profesyonel olmasıydı. Özel Bölüm'ün hayatını cehenneme çeviren deli fanatiklerden biri değildi.

Önemsiz işlerle uğraştıklarını bildiği iki müfettişi çağırıp, aynı kendisi gibi ellerinde ne iş varsa bırakıp ofise gelmelerini söyledi. Onlara Dixon'ın anlattıklarından çok daha azını anlattı. Ne aradıklarını söyledi ama nedenini kendine sakladı. Fransız polisinin, böyle bir katilin General de Gaulle'ün peşinde olduğuna dair şüphesi arşiv kayıtlarını araştıracak görevlileri ilgilendirmezdi.

Üç adam masalarını boşaltıp, evrakların başına oturdu.

Çakal'ın uçağı Milano'daki Linate Havaalanı'na indiğinde saat altıyı biraz geçiyordu. Hostes, basamaklardan inmesi için ona yardımda bulundu. Uçaktan inince, yer hosteslerinden biri terminale giderken ona eşlik etti. Silahın parçalarını valize yerleştirmek konusunda yaptığı detaylı hazırlıkların işe yarayıp yaramadığı, gümrükte ortaya çıkacaktı. Pasaport kontrolü formaliteden ibaretti ama valizler yürüyen bantta

belirince, risk artmaya başladı.

Çakal, üç valizi alması için bir hamal çağırdı. Ardından, el çantasını yan yana dizilmiş valizlere ekledi. Topalladığını gören gümrük görevlileri yanına geldi.

"Sinyor? Bütün bagajınız bu mu?"

"Şey, evet, üç valiz ve bir küçük el çantası."

"Yanınızda gümrüğe tâbi bir şey var mı?"

"Hayır yok."

"İş için mi geldiniz sinyor?"

"Hayır. Tatile geldim ama buna bir de nekahet döneminin eklenmesi gerekecek.

Gümrük görevlisi etkilenmiş görünmedi.

"Pasaportunuzu görebilir miyim beyefendi?"

Çakal pasaportunu uzattı. İtalyan, pasaportu inceledi ve tek kelime etmeden geri uzattı.

"Lütfen şu valizi açın." Büyük valizlerden birini işaret etti. Çakal anahtarlığını çıkardı, anahtarlardan birini seçip valizi açtı. Hamal, valizi açmasında ona yardımcı oldu. Neyse ki valiz, hayali Danimarkalı rahibin ve Amerikalı öğrencinin giysilerinin olduğu valizdi. Giysileri karıştıran gümrük görevlisi gri takıma, iç çamaşırlarına, beyaz gömleğe, spor ayakkabılara, siyah yürüyüş ayakkabılarına, yağmurluğa ve çoraplara dikkat bile etmedi. Danimarkaca kitap bile onu heyecanlandırmadı. Kitabın kapağında Chartres Katedrali'nin resmi vardı ve başlık Danimarkaca olsa bile ne olduğu anlaşılacak kadar İngilizce'ye benziyordu. Adam valizin kenarlarını incelemediği için, sahte kimlik belgelerini görmedi. Ciddiyetle yapılmış bir aramada evrakların bulunması kaçınılmazdı ama rutin bir tarama, ancak görevlinin şüphesini çeken bir şeyler olduğunda detaylı ve gerçek bir kontrole dönüşürdü. Keskin nişancı

tüfeğinin parçaları birkaç adım ötesindeydi ama adam hiçbir şeyden şüphelenmedi. Valizi kapayıp, Çakal'a kilitlemesini işaret etti. Ardından tebeşirle dört valizi de işaretledi. İşini tamamlayan İtalyan'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Grazie* Sinyor. İyi tatiller."

Hamal bir taksi bulup iyi bir bahşiş aldı. Kısa süre sonra Çakal, Milano'ya doğru yola çıkmıştı, şoförden onu merkez istasyonuna götürmesini istedi. Orada başka bir hamal çağırıldı. Valizleri adama verdikten sonra kendisi topallayarak emanetçiye ilerlediler. Taksideyken çelik makası, eşyalarını tuttuğu çantadan çıkarıp pantolonunun cebine atmıştı. Emanetçiye vardıklarında el çantasını ve iki valizi emanete bırakıp, uzun Fransız askeri pardösüsünün bulunduğu büyük ölçüde boş olan valizi yanında tuttu.

Hamalı yolladıktan sonra erkekler tuvaletine girdiğinde, lavabolardan sadece pisuarların solundakinin çalıştığını keşfetti. Valizi bırakıp, tuvaletteki diğer kişinin işi bitene kadar uzun uzun ellerini yıkadı. Tuvalet bir saniyeliğine boş kaldığında odanın diğer tarafına geçip kabinlerden birine kendini kilitledi.

Ayağını klozetin üzerine koyup, yaklaşık on dakikasını ayağındaki alçıyı kesmekle uğraşarak geçirdi. İşi bitip alçıdan kurtulunca, ipekli çorabını ve daha önceden alçının içine yerleştirmiş olduğu ince deri mokaseni giydi. Artan parçaları toplayıp klozete attı. İlk sifonda ancak yarısı gitti ama ikincisinde hepsinden kurtulmayı başardı.

Valizi klozetin üstüne koyup tüfeğin parçalarını içeren tüpleri paltonun kıvrımlarının arasına yerleştirdi. Parçaların birbirine çarpıp gürültü çıkarmasını engellemek için kayışları sıkıp valizi kapattı. Ardından dışarıya göz attı. İki kişi musluğun başında, iki kişi de pisuarların önün-

* Teşekkürler.

de duruyordu. Kabinden çıkıp hızlı adımlarla kapıya gitti. Kimsenin dikkatini çekmeden yeniden istasyonun ana salonuna çıkmıştı.

Sakat biri olarak ayrıldıktan bu kadar kısa süre bir sonra sağlıklı bir adam olarak emanete dönemeyeceğinden bir hamal çağırttı, acelesi olduğunu açıklayarak olabildiğince kısa sürede döviz bozdurup bagajını almak ve taksiye binmek istediğini söyledi. Bagajları alma işini hamala bıraktı, eline bin liretlik banknot verip emaneti işaret etti. Kendisi döviz bürosuna gidip İngiliz poundlarını lirete çevirtecekti.

İtalyan mutlu mutlu başını sallayıp valizleri almaya gitti. Çakal, son yirmi poundunu İtalyan parasına çevirdiğinde, üç parça valizle geri gelen hamalla karşılaştı. İki dakika sonra Piazza duca d'aosta Meydanı'na doğru tehlikeli bir hızla ilerleyen taksinin içindeydi ve Hotel Continentale'e gidiyordu.

Resepsiyon masasına geldiğinde görevliye şöyle söyledi: "Duggan adına yaptırılmış bir rezervasyon olacaktı. Oda, iki gün önce Londra'dan telefonla ayırtıldı."

Çakal, saat 8'den hemen önce odasına çıkmış, duşun ve tıraş olmanın keyfini sürüyordu. Valizlerden ikisi dikkatlice dolaba kilitlenmişti. Kendi giysilerinin olduğu üçüncü valiz yatağın üzerine çıkarılmış, o gece giyeceği yazlık takım elbise dolaptaki askıya asılmıştı. Gri takım elbise ütülenmek üzere otel görevlisine teslim edilmişti. Önünde kokteyller, akşam yemeği ve erken bitecek bir gece vardı çünkü sonraki gün, 13 Ağustos çok yoğun geçecekti.

13. Bölüm

"Hiç."

Bryn Thomas'ın ofisindeki iki genç müfettişten ikincisi, okuması için ona verilen dosyaların sonuncusunu da bitirip amirine baktı.

Meslektaşı da önündeki dosyaları okumayı bitirmişti ve vardığı sonuç aynıydı. Thomas'ın kendisi beş dakika önce önündeki işi tamamlamış ve pencerenin yanına gitmişti, sırtı odaya dönük, aşağıda akıp giden trafiği izliyordu. Müdür Yardımcısı Mallinson'ın aksine onun odasının nehir manzarası yoktu, sadece birinci kattan Horseferry yoluna yığılan arabaların görüntüsü vardı. Kendini yarı ölü hissediyordu. Boğazı sigaralar yüzünden kurumuştu, soğuk algınlığı devam ettikçe sigara içmemesi gerektiğini biliyordu ama, özellikle bu kadar baskı altındayken, bırakması mümkün değildi.

Dumandan başı ağrıyordu. Öğleden sonra boyunca dosyalardaki bilgileri kontrol etmek amacıyla açtıkları telefonlardan hiçbir şey çıkmamıştı. Ya bahsi geçen adamın yeri yurdu belliydi ya da Fransa cumhurbaşkanını öldürecek kapasitesi yoktu.

"Öyleyse buraya kadar," dedi ve odaya döndü. "Elimizden geleni yaptık. Bize söylenen özelliklere sahip hiç kimse yok."

"Bu tür işler yapan bir İngiliz'in var olması mümkün," dedi dedektiflerden biri. "Ama dosyalarımızda yok."

"Bütün suçlular bu dosyalarda var," diye karşılık verdi Thomas. "Hepsi orada." Bir kiralık katilin "dosyalanmamış olarak" İngiltere'nin bir yerlerindeki malikanesinde yaşıyor olabileceği fikri kesinlikle hoşuna gitmemişti, soğuk algınlığı ve baş ağrısı da öfkesine kesinlikle iyi etki etmiyordu. Kızdığında Gal aksanı iyice açığa çıkardı. Vadiden uzakta

geçirilen otuz yıl bile geçmişin izlerini tamamen silmeyi başaramamıştı.

"Ne de olsa," dedi diğer müfettiş, "politik suikastçı çok ender rastlanan bir katil türü. Bu ülkede büyük ihtimalle öyle birileri yoktur. Çok da İngilizlere uygun bir iş sayılmaz, değil mi?"

Thomas öfkeyle gence baktı. İngiliz değil Britanyalı denmesini tercih edenlerdendi ve İngiliz müfettişin yorumunun altında İrlandalılardan, İskoçlardan ya da Gallerden böyle bir katil çıkabileceği imasının yattığını sanıyordu. Aslında böyle bir ima yoktu.

"Tamam, dosyaları toplayın. Onları yeniden arşive götürün. Araştırmamızın sonucunda öyle bir tipe rastlamadığımızı yazacağım. Elimizden gelen bu kadar."

"Araştırma kimin içindi amirim?" diye sordu dedektiflerden biri.

"Boş ver evlat. Anlaşılan birilerinin başı belada ama o kişiler biz değiliz."

İki genç bütün malzemeleri topladı ve kapıya yöneldi. İkisinin de aileleri evde onları bekliyordu, üstelik bir tanesi ilk kez baba olmaya hazırlanıyordu. Doğum her an gerçekleşebilirdi. Kapıdan ilk çıkan o oldu. Diğeri yüzünde düşünceli bir ifadeyle amirine döndü.

"Amirim, dosyaları kontrol ettiğim sırada bir şey aklıma geldi. Böyle bir adam varsa ve Büyük Britanya pasaportu taşıyorsa, zaten burada iş yapmayacaktır. Demek istediğim herkes bir karargaha, bir tür sığınağa, dönecek bir yere ihtiyaç duyar. Eğer böyle bir İngiliz varsa bile eminim bu ülkede saygın bir vatandaş olarak görülüyordur."

"Nereye varmaya çalışıyorsun? Karşımızdaki bir tür Jekyll ve Hyde mı?"

"Öyle bir şey. Eğer bizim peşine düştüğümüz türde bir kiralık katil gerçekten varsa ve birilerinin, bu araştırmanın sizin gibi yüksek rütbeli biri tarafından yapılmasını isteyeceği kadar önemliyse, arkasında bir-

kaç ceset bırakmış olmalı. Yoksa büyük bir katil olmazdı, değil mi?"

"Devam et," dedi Thomas, bütün dikkatini adama vermişti.

"Diyorum ki, böyle bir adam ancak ülke dışında iş yapacaktır. Böylece ulusal kuvvetlerinin dikkatini çekmez. Ama belki gizli servis bir ara onun izini yakalamıştır..."

Thomas bu fikri düşündükten sonra başını salladı. "Unut gitsin, evine git evlat. Ben raporu yazarım. Bu araştırmayı yaptığımızı unut."

Ama müfettiş gittikten sonra bu fikir yavaş yavaş Thomas'ın zihnine kök saldı. Şimdi oturup raporu yazabilirdi ama ya Fransa'dan gelen bu talebin altında yatan bir şey varsa? Ya Fransızlar Thomas'ın varsaydığı gibi değerli Cumhurbaşkanlarıyla ilgili dedikodulardan birine inanıp işi aşırıya kaçırmamışlarsa? Eğer ellerinde iddia ettikleri kadar az şey varsa, eğer adamın İngiliz olduğuna dair bir şey bilmiyorlarsa o zaman aynı şekilde bütün dünyayı araştırıyor olmalıydılar. Büyük ihtimalle böyle bir katil yoktu ve varsa bile politik suikastlarla dolu bir geçmişe sahip olan ülkelerden birinden gelmiş olması ihtimali yüksekti. Ama ya Fransızların şüpheleri doğruysa? Ve ya adamın sadece bu topraklarda doğduğu için bile olsa İngiliz olduğu ortaya çıkarsa?

Thomas, Scotland Yard'ın arşiviyle ve Özle Birim'le gurur duyardı. Daha önce hiç böyle bir sorun yaşamamışlardı. Ülkeyi ziyarete gelen yabancı bir devlet adamına bir şey olmamış, en ufak bir skandala dahi fırsat tanınmamıştı. Kuruşçev ziyareti sırasında KGB'nin şefi olan o Rus piçiyle, Ivan Serov'la bizzat kendisinin ilgilenmesi gerekmişti çünkü Serov'un işini bitirmek isteyen Polonyalılar ve Letonyalılar olduğunu biliyordu. Ateş bile edilmemişti, üstelik her yan Serov'un şahsi korumalarıyla doluydu, hepsi silahlıydı ve silahlarını kullanmaya hazırdı.

Başkomiser Bryn Thomas'ın emekli olup Meg'le birlikte aldıkları, Bristol Kanalı'na bakan eve dönmesine daha iki yıl vardı. En iyisi ted-

birli davranmak ve her şeyi kontrol etmekti.

Gençliğinde Thomas iyi bir rugby oyuncusuydu ve Glamorgan'a karşı oynayanlar arasından pek çoğu hâlâ Bryn Thomas kanatta oynarken körü körüne saldırıya geçmemeleri gerektiğini iyi hatırlardı. Artık bunlar için çok yaşlıydı elbette ama işten uzaklaşmayı başardığında London Welsh'in maçlarını izlemeyi severdi. Richmond'daki Old Deer parkına gidip onları izlerdi. Bütün oyuncuları iyi tanıyordu, maçlardan sonra kulübe gidip onlarla sohbet ederdi. Ünü sayesinde orada her zaman hoş karşılanmayı garantilemişti.

Oyunculardan biri, diğerleri tarafından dışişlerinde çalışmakla tanınıyordu. Thomas, bu adamla ilgili diğerlerinin bilmediği başka şeyleri de biliyordu. Adam, Dışişleri Bakanlığı'na bağlı çalışsa da aslında Dışişleri Bakanlığı'nda çalışmıyordu. Barrie Lloyd, bazen SIS olarak adlandırılan gizli servistendi. Bazen sadece Servis olarak adlandırılan bu örgüt halk arasında MI-6 olarak tanınırdı.

Thomas telefonu eline alıp bir numarayı bağlamalarını istedi...

İki adam saat sekizle dokuz arasında nehrin kenarındaki sakin bir barda bir şeyler içmek için buluştu. Thomas içkileri ısmarlarken bir süre rugby'den bahsettiler ama Lloyd, özel birimdeki adamın, kendisini liglerin başlamasına daha iki ay olan bir sporla ilgili konuşmak için çağırmadığının farkındaydı. İkisi de içkilerini alıp şerefe kadeh kaldırdıktan sonra, Thomas rıhtıma bakan terası işaret etti. Dışarısı daha da sessizdi çünkü Chelsea ve Fulham'dan gelen genç çiftlerin çoğu içkilerini içmeyi bitirip yemek yemeye gitmişti.

"Bir sorunum var," diye söze başladı Thomas. "Bana yardımcı olabileceğini umuyordum."

"Elbette... eğer yapabileceğim bir şeyse," dedi Lloyd.

Thomas, Paris'ten gelen talebi ve ne arşivde ne de özel birimin ka-

yıtlarında hiçbir şey bulamadıklarını anlattı.

"Düşündüm ki eğer böyle bir adam varsa ve üstelik İngiliz'se ülke içinde asla ellerini kirletmeyen türde biri olabilir. Belki de sadece yurt dışında çalışıyordur. Eğer arkasında herhangi bir iz bırakmışsa, belki Servis'in dikkatini çekmiştir diye düşündüm."

"Servis mi?" diye sordu Lloyd alçak sesle.

"Haydi ama Barrie. Hepimizin gayet iyi bildiği şeyler var." Thomas'ın sesi fısıltının biraz üzerindeydi. Arkadan onlara bakıldığında nehri izleyerek sıradan şeylerden bahseden koyu renk takım elbiseli iki adamı andırıyorlardı. "Blake sorgulamaları sırasında bir sürü dosyayı elden geçirmemiz gerekti. Dışişleri'nden pek çok kişinin dosyaları incelendi. Seninki de onlardan biriydi. O zamanlar onlar için çalışıyordun, bu yüzden hangi departmanda olduğunu biliyorum."

"Anlıyorum," dedi Lloyd.

"Dinle lütfen, parkta Bryn Thomas olabilirim ama aynı zamanda özel birimdeki başkomiserlerden biriyim. Kimliğini herkesten saklayamazsın, bunun farkında olman gerek."

Lloyd bardağına baktı.

"Bu, bilgi için resmî bir talep mi?"

"Hayır, henüz öyle bir talepte bulunamam. Fransızların talebi Lebel'den Mallinson'a iletilen gayrı resmî bir talepti. Merkez, arşivde hiçbir şey bulamayınca Fransızlara yardımcı olamayacağını yazdı ama Dixon'la görüştü. Dixon da benden kayıtları kontrol etmemi istedi. Her şeyi sessiz sedasız hallettik. Bazen işlerin böyle yürütülmesi gerekir. Bunlar hassas konular. Basının kulağına gitmemeli. İngiltere'de Lebel'in işine yarayacak hiçbir şey olmaması ihtimal dahilinde. Yine de açık kapı bırakmak istemiyorum."

"Bu adamın De Gaulle'ün peşinde olduğunu mu sanıyorsunuz?"

"Sorgulamanın havası öyle olduğuna işaret ediyor ama Fransızlar çok belirsiz konuşmuş. Olayın duyulmasını istemedikleri belli.

"Anlaşılır bir durum ama neden doğrudan bizimle temasa geçmemişler?"

"Bütün talepler, eski topraklar arasında yapılan sohbetlerde iletilmiş. Lebel'den doğrudan Mallinson'a. Belki Fransız Gizli Servisi'ndekiler, sizinkiler arasından samimi oldukları kimseyi tanımıyordur."

Lloyd, SDECE ve SIS arasındaki ilişkinin ne kadar kötü olduğuna dair yapılan göndermeyi anladıysa bile belli etmedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Thomas bir süre sonra.

"Komik," dedi Lloyd nehre doğru bakarken. "Philby vakasını hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Bizim için hâlâ kanayan bir yara," diye devam etti Lloyd. "1961 yılının ocak ayında Beyrut'ta sorgulandığında çift taraflı ajan olduğu ortaya çıktı. Elbette bunu iş işten geçene kadar öğrenememiştik. Servis'te büyük karmaşaya yol açtı. Çok insan yerinden oldu. Arap bölümünde çalışanların çoğunun kimliklerini karşı tarafa bildirdiği için, herkesin görev yerlerinin değiştirilmesi gerekti. Hızla bölgeden çıkarılması gereken adamlarımızdan biri de Karayipler'deki üst düzey görevlimizdi. Altı ay öncesine kadar Philby'yle beraber Beyrut'taydı, ondan sonra Karayipler'e transfer edilmişti.

Hemen hemen aynı dönemde Dominik Cumhuriyeti'nin diktatörü Trujillo, Trujillo şehrinin dışındaki ıssız bir yolda suikasta kurban gitti. Raporlara göre partizanlar tarafından öldürülmüştü –bir sürü düşmanı vardı. Bu olaydan sonra adamımız Londra'ya dönünce bir süre aynı ofisi paylaştık. O, yeniden görevlendirilene kadar. Bana Trujillo'nun ölümünün göründüğünden karışık olduğunu söyledi. Arabanın keskin bir

nişancı tarafından atılan tek kurşunla durdurulduğuna dair dedikodular duyduğunu anlattı. Dehşetli bir atış olmalı. Hareket halindeki arabaya en az yüz elli metreden ateş edilmiş. Şoför tarafındaki küçük üçgen pencereden giren kurşun adamın işini bitirmiş. Kurşun geçirmez cam kullanılmayan tek yer orasıymış, arabanın geri kalanı zırhlıymış. Kurşun şoförün boğazına saplanmış ve adam kaza yapmış; partizanlar o zaman işe karışmış. Garip olan şu ki, dedikodulara göre keskin nişancı bir İngiliz'miş."

İki adam arasında uzun bir sessizlik oldu, boş bira bardakları ellerindeydi, Thames'in artık kararmış sularına bakıyorlardı. İkisinin de gözlerinin önünde uzak ve sıcak adanın acımasız topraklarıyla, saatte 150 kilometre hızla giden araba vardı. İçinde, çelik gibi yumruğuyla otuz yıl boyunca krallığını idare eden diktatör oturuyordu. Onu arabanın içinden çıkarıp, toz toprak içindeki yolun kenarında birkaç kurşunla işini bitirmişlerdi.

"Dedikoduda bahsedilen... bu adamın bir adı var mı?"

"Bilmiyorum. Hatırlamıyorum. O zamanlar ofisteki sıradan bir sohbetti. Hepimizin halletmemiz gereken bir sürü iş vardı ve Karayipli diktatörler konusunda endişelenecek durumda değildik."

"Seninle konuşan meslektaşın bir rapor yazmış mıdır?"

"Yazmış olmalı. Standart uygulama budur. Ama şunu anlamalısın, konuşulanlar sadece dedikoduydu. Elimizde hiçbir şey yoktu. Biz gerçeklerle ilgileniriz, sağlam bilgilerle."

"Ama bir rapor yazılmış olmalı?"

"Herhalde," dedi Lloyd. "O zamanlar sıradan bir dedikoduydu, oldukça önemsizdi. Zaten her taraf dedikodularla doluydu."

"Yine de benim için dosyalara bakabilir misin? Dominik'te dağlardaki adamın bir adı olup olmadığını kontrol edebilir misin?"

Lloyd tırabzana yaslanmayı bıraktı. "Artık eve dön," dedi başkomisere. "Sana yararı olabilecek bir şey bulursam telefon açarım."

Barın arka tarafına yürüyüp bardakları bıraktılar, sonra da sokak kapısına yöneldiler.

"Minnettar olurum," dedi Thomas tokalaştıkları sırada. "Büyük ihtimalle bir şey çıkmaz ama tedbiri elden bırakmayalım."

Thomas ve Lloyd Thames'in suları üstünde sohbet ederken Çakal, Milano'daki restoranda Zabaglione'sinin sonunu yiyor, Komiser Claude Lebel ise Paris'teki içişleri bakanlığı toplantısında ilk raporunu veriyordu.

Toplantıya katılanlar, 24 saat önceki toplantıda olanlarla aynı kişilerdi. İçişleri bakanı masanın başına geçmişti, her iki tarafında bölüm şefleri vardı. Claude Lebel önünde ince bir dosyayla masanın diğer ucuna oturmuştu. Bakan başını sallayıp başlamasını işaret etti.

İlk konuşan kabine başkanı oldu. Önceki gün ve gece Fransa sınırlarında görev alan bütün gümrük memurları, uzun boylu sarışın erkek yabancıların bagajlarını kontrol etmek konusunda kesin emir almıştı. Pasaportlara özellikle dikkat edilecek, sahte olup olmadıkları sınırlara yerleştirilen DST memurları tarafından kontrol edilecekti. (DST'nin şefi durumu bildiğini belli etmek istercesine başını salladı.) Fransa'ya giren turistler ve işadamları, gümrükteki tedbirlerin artmasından şikayetçi olabilirdi ama böyle bir bagaj araştırmasının kurbanı olan kişinin, araştırmanın sadece uzun boylu sarışın erkeklere yönelik olduğunu anlaması mümkün değildi. Eğer basın soru soracak olursa bu araştırmaların rutin olduğu yanıtını alacaktı ama kimsenin soru sorması beklenmiyordu.

Rapor etmesi gereken bir şey daha vardı. Roma'daki OAS şeflerin-

den birinin kaçırılmasıyla ilgili bir talep gelmişti. Orsay Rıhtımı'ndaki ler diplomatik nedenlerle bu fikre karşı çıkmıştı (hiçbirinin Çakal'dan haberi yoktu) ve cumhurbaşkanı (Çakal'dan haberi olduğu halde) onların tarafını tutmuştu. Yani yapılacak bir şey yoktu.

SDECE'den General Guibaud, OAS'yle ilgili bütün kayıtları kontrol etmiş ama örgütte veya sempatizanları arasında o seviyede bir katilin olduğuna dair herhangi bir ipucuna rastlamamıştı.

Arşivdekiler, Fransa'nın bütün suç arşivini tarayıp aynı sonuca ulaşmıştı. Fransızlar arasında bu tanıma uyan biri olmadığı gibi, Fransa'da iş yapmaya çalışan yabancılardan hiçbiri de tarife uymuyordu.

Bunun üstüne DST'nin şefi kendi raporunu verdi. O sabah saat 7:30'da Gare du Nord yakınlarındaki bir posta ofisinden, üç OAS liderinin kaldığı Roma oteline açılan telefon konuşmasını dinlemişlerdi. Sekiz hafta önce orada kaldıkları anlaşıldığı zamandan bugüne kadar, santral operatörlerine o numaraya yapılan bütün aramaları rapor etmeleri talimatı verilmişti. O sabah görev başında olan memur ne yazık ki zamanında harekete geçmemişti. Numaranın listede olduğunu fark edemeyip telefonu bağlamıştı. Oysa önce çağrıyı beklemeye alıp telefonu DST'ye bağlaması gerekiyordu. Yine de görüşmeyi dinleyecek kadar akıllı davranmıştı. Mesaj şöyleydi: "Valmy'den Poitiers'e. Çakal'ı biliyorlar. Tekrar ediyorum. Çakal'ı biliyorlar. Kowalski ele geçirildi. Ölmeden önce öttü."

Oda birkaç saniye tamamen sessizdi.

"Nasıl öğrendiler?" diye sordu masanın diğer ucundaki Lebel. Derin düşüncelere dalmış olarak karşı duvara bakmakta olan Albay Rolland'ınkiler haricinde bütün gözler ona döndü.

"Kahretsin," dedi duvara bakmayı sürdürerek. Gözler Eylem Servisi'nin şefine kaydı.

Albay rüyasından uyandı.

"Marsilya'dayken," diye özetledi, "Kowalski'yi Roma'ya getirmek için bir yem kullandık. Jojo Grzybowski adlı eski bir arkadaşını. Adamın bir eşi ve kızı vardı. Kowalski'yi ele geçirene kadar onları koruma altında tuttuk, ardından evlerine dönmelerine izin verdik. Kowalski'den tek istediğim liderlerle ilgili bilgiydi. O sırada Çakal'ın varlığından şüphelenmek için bir nedenimiz yoktu. Kowalski'yi ele geçirdiğimizi bilmemeleri için bir neden yoktu. Sonradan işler değişti. Valmy'yi uyaran Jojo olmalı. Özür dilerim."

"DST görevlileri postanede Valmy'yi yakalamış mı?" diye sordu Lebel.

"Hayır, santral memurunun aptallığı yüzünden birkaç dakikayla onu kaçırdık," diye karşılık verdi DST şefi.

"Tam bir beceriksizlik örneği," diye araya girdi Albay Saint-Clair aniden. Hiç de dostça olmayan bakışlar ona döndü.

"Karanlıkta, hakkında hiçbir şey bilmediğimiz bir düşmana karşı el yordamıyla hareket etmeye çalışıyoruz," diye karşılık verdi General Guibaud. "Eğer sayın albay operasyonu devralmaya ve beraberinde getirdiği bütün sorumlulukları üstlenmeye gönüllüyse buyursun..."

Elysee Sarayı'nın albayı, SDECE'nin şefinin yaptığı üstü örtülü tehditten çok daha önemli olduklarını ima etmek istercesine önündeki dosyaları inceledi ama herhangi bir yorum yapmayacak kadar akıllı davrandı.

"Bir bakıma," diye araya girdi bakan, "belki de kiralık katillerinin açığa çıktığını bilmeleri iyi haberdir. Herhalde artık operasyonu iptal ederler."

"Kesinlikle," dedi Saint-Clair. Kontrolü ele almaya çalıştı. "Sayın bakan haklı. Her şeye rağmen operasyona devam etmeleri çılgınlık olur.

Adamı geri çağıracaklardır."

"Hiçbir şeyin açığa çıktığı söylenemez," dedi Lebel alçak sesle. Neredeyse onun orada olduğunu unutmuşlardı. "Hâlâ adamın adını bilmiyoruz. Uyarı, sadece ekstra önlemler almasına yol açmış olabilir. Sahte evraklar, kılık değiştirme..."

Bakanın sözlerinin yarattığı iyimserlik dalgası yavaş yavaş kayboldu. Roger Frey ufak tefek komiseri saygıyla süzdü.

"Sanırım artık Komiser Lebel'in raporunu dinlemenin zamanı geldi beyler. Ne de olsa araştırmayı yürüten o. Bizler ona yardım etmek için buradayız."

Bu sözün ardından Lebel önceki geceden bu yana neler yaptığını anlattı. Fransız arşivinde yaptığı kontrolün ardından, böyle bir yabancıyla ilgili dosyaların ancak yabancı ülkelerin polis kuvvetlerinde olabileceği kanaati güçlenmişti. Diğer ülkelerde araştırma yapma talebinde bulunmuş, bu talebi kabul edilmişti. Interpol üzerinden yedi büyük ülkenin polis şefleriyle görüşme yapmıştı.

"Gün içinde yanıtlar gelmeye başladı," diye özetledi. "Yanıtlar şöyle: Hollanda, hiçbir şey yok. İtalya, bir sürü kiralık katil var ama hepsi mafyanın hizmetinde. Carabinieri ve Roma mafyasında yapılan araştırmalar, mafya için çalışan bir katilin kendisine emredilmediği sürece politik bir cinayete bulaşmayacağını ortaya koydu. Mafya da yabancı bir devlet adamının öldürülmesini emretmez." Lebel başını kaldırdı. "Şahsi görüşümü soracak olursanız bu söylenenlerin doğru olduğuna inanıyorum.

İngiltere. Şimdilik hiçbir şey yok ama soruşturma başka bir departmana, Özel Birim'e devredildi."

"Her zamanki gibi yavaşlar," diye mırıldandı Saint-Clair. Lebel bu lafın altında kalmadı ve başını kaldırıp albaya baktı.

"Ama İngiliz arkadaşlarımız çok detaylı çalışıyor. Scotland Yard'ı asla küçümsememelisiniz." Raporunu okumayı sürdürdü.

"Amerika. İki ihtimal var. Biri Florida, Miami'deki uluslararası silah tüccarının sağ kolu olan adam. Bir zamanlar denizciymiş, ardından CIA'ye katılmış ve Karayipler'de çalışmış. Domuzlar Körfezi olayından hemen önce Castro karşıtı bir Kübalı'yı öldürdüğü için onu kovmuşlar. Öldürdüğü Kübalı, Domuzlar Körfezi Operasyonu'nun bir kısmını yönetmesi planlanan kişiymiş. Ardından Amerikalı, silah tüccarı tarafından işe alınmış. Adam CIA tarafından gayri resmî olarak Domuzlar Körfezi operasyonuna silah temin etmekte kullanılan kaynaklardan biriymiş. Bu katilin, yeni işvereninin rakiplerinin başlarına gelen kazalardan sorumlu olduğuna inanılıyor. Anlaşılan o ki, silah tüccarlığı, acımaya yer bırakmayan kıran kırana bir meslek. Adamın adı Charles 'Chuck' Arnold. FBI şimdi yerini araştırıyor.

FBI'ın dosyalarında bu iş için tutulmuş olabilecek ikinci bir isim daha ortaya çıktı. New York'lu çete lideri Albert Anastasia'nın şahsi koruması Marco Vitellino. Mafya lideri 1957 Ekim'inde berber koltuğunda vurularak öldürülmüş. Vitellino hayatının tehlikede olduğundan korkup Amerika'dan kaçmış, Venezuela'nın Caracas şehrine yerleşmiş. Orada kendi başına bir şeyler yapmaya çalışmış ama başarılı olamamış. Daha yeraltı dünyasına adım atamadan yerel mafya tarafından etkisiz hale getirilmiş. FBI, beş parasız olduğundan ötürü, fiyat uygun olursa yabancı bir organizasyon için kiralık katil olarak çalışabileceğini düşünüyor."

Oda tamamen sessizdi. Diğer on dört kişi en ufak bir ses çıkarmadan onu dinliyordu.

"Belçika, bir ihtimal var. Katanga'da Tschombie'nin kullandığı adamlardan biri. Psikopat bir katil. 1962'de Birleşmiş Milletler tarafından Katanga'dan atılmış. Cinayetten arandığı için Belçika'ya döneme-

miş. Kiralık bir katil ama zeki biri. Adı Jules Berenger. Orta Amerika'ya göçtüğü sanılıyor. Belçika polisi hâlâ yerini araştırıyor.

Almanya, tek bir ihtimalden bahsedildi. Hans-Dieter Kassel, eski SS subayı. Savaş suçlarından ötürü iki ülkede aranıyor. Savaştan sonra sahte bir isimle Batı Almanya'da yaşamış ve ODESSA için kiralık katil olarak çalışmış. Bilirsiniz, eski SS üyelerinin kurduğu yeraltı örgütü. Savaş sonrası savaş suçlularının yargılanması konusunda bastırdıkları için, sol kanattan iki sosyalisti öldürdüğünden şüpheleniliyor. Sonradan cinayeti işleyenin Kassel olduğu ortaya çıkmış ama yakalanmadan önce biri tarafından uyarıldığı için İspanya'ya kaçmayı başarmış. Şimdi Madrid'de yaşadığı sanılıyor..."

Lebel yeniden başını kaldırdı. "Bu adamın yaşı, bu tür bir iş için biraz ileri. Şimdi 57 yaşında.

Son olarak Güney Afrika. Tek bir ihtimal var. Paralı asker. Adı: Piet Schuyper. O da Tschombie'nin adamlarından biriymiş. Güney Afrika'da ona karşı ellerinde resmî bir delil yok ama karanlık biri. Kiralık bir tabanca. Son olarak hükümet devrilince Katanga'dan atılmış. Hâlâ Batı Afrika'da bir yerlerde olduğu sanılıyor. Güney Afrika Gizli Servisi, konuyu bizim için araştırıyor."

Durup başını kaldırdı. Masanın etrafındaki on dört adam, ifadesiz yüzlerle ona bakıyordu.

"Elbette," diye devam etti Lebel, "korkarım ki tüm bu anlatılanlar oldukça belirsiz. Öncelikle, sadece en olası yedi ülkeyle şansımı denedim. Çakal İsviçreli, Avusturyalı veya başka bir yerden olabilir. Ardından, yedi ülkeden üçü ellerinde buna uygun biri olmadığını söyledi. Yanılıyor olabilirler. Çakal İtalyan, Hollandalı veya İngiliz olabilir. Ya da Güney Afrikalı, Belçikalı, Alman veya Amerikalı'dır ama bize verilen isimlerden biri değildir. Bilmenin imkanı yok. Tamamen karanlıktayız

ve şansımıza güvenmek zorundayız."

"Şans bizi fazla ileriye götürmeyecektir," diye çıkıştı Saint-Clair.

"Belki albayın başka bir önerisi vardır?" diye sordu Lebel nazikçe.

"Şahsi görüşümü soracak olursanız, adamın çoktan vazgeçtiğini sanıyorum," dedi Saint-Clair buz gibi bir sesle. "Planı açığa çıktığına göre, artık hiçbir koşulda cumhurbaşkanına yaklaşamaz. Rodin ve adamları Çakal'a ne ödemişlerse geri isteyip operasyonu iptal edecektir."

"Böyle sanmak, şansımızın dönmesini ummaktan çok da farklı bir şey değil," diye karşılık verdi Lebel yumuşak bir sesle. "Şu an için araştırmaların devam etmesini tercih ederim."

"Bundan sonraki planlarınız nedir komiser?" diye sordu bakan.

"Sayın bakan, bize katilin kim olabileceğine dair ihtimalleri sunan polis kuvvetleri, bu kişilerin dosyalarını teleksle yollamaya başladı. Son dosyanın da yarın öğlen gelmesini bekliyorum. Fotoğraflar da bize ulaştırılacak. Bazı polis kuvvetleri şüphelilerin yerini tespit etmek için araştırmalarını sürdürüyor, daha sonra araştırmayı biz devralacağız."

"Sizce çenelerini kapalı tutacaklar mı?" diye sordu Sanguinetti.

"Tutmamaları için bir neden yok," diye karşılık verdi Lebel. "Üst düzey polis memurlar her zaman Interpol üyesi ülkelerden birçok gizli talepte bulunur. Neyse ki bu ülkeler, politik duruşları ne olursa olsun suça karşı savaşmakta birleşiyor. Bizim meslektekiler, uluslararası ilişkilerin politik kollarında görüldüğünün aksine birbirlerine diş bilemezler. Polis kuvvetleri arasındaki ilişkiler oldukça iyidir."

"Politik bir suç söz konusu olduğunda bile mi?" diye sordu Frey.

"Polisler için suç suçtur sayın bakan. Bu yüzden bakanlıklar yerine meslektaşlarımla temasa geçmeyi tercih ettim. Hiç şüphesiz meslektaşlarımın amirleri yaptığımız araştırmadan, çoktan haberdar edilmiştir ama onların da tatsızlık çıkarması için herhangi bir neden yok. Politik

bir suikastçı, bütün dünyanın peşinde olduğu bir kanun kaçağı demektir."

"Ama araştırmanın yapıldığını bildiklerine göre, nedeni üzerine kafa yorup cumhurbaşkanımızın hayatının tehlikede olduğu sonucuna ulaşabilir, politik nedenlerle bize yardım etmeyebilirler," dedi Saint-Clair öfkeyle.

"Hiç sanmıyorum. Bir gün sıradaki onların politik liderleri olabilir," dedi Lebel.

"Bir katilin Fransa cumhurbaşkanının peşinde olmasından zevk alacak insanlar olmadığını düşünüyorsanız, politikadan hiç anlamıyorsunuz demektir," diye karşılık verdi Saint-Clair. "Cumhurbaşkanı tam da durumun bu şekilde duyulmasından kaçınmaya çalışıyordu."

"Durum duyulmuş falan değil," diye düzeltti Lebel. "Bir grup üst düzey yetkilinin bildiği ve emirlerindeki belki bir avuç insanla paylaştıkları bir bilgi bu. Bu adamlar, ortaya çıkacak olursa kendi ülkelerindeki politikacıların yarısından fazlasının başını belaya sokacak bilgilere sahip. Çoğu, Batı dünyasının güvenliğini korumakta kullanılan örgütlerin ve bu konuda alınan önlemlerin en ince detaylarına vâkıf. Eğer çenelerini tutmasını bilmeselerdi şimdiki işlerine sahip olamazlardı."

"Birkaç adamın bir katili aradığımızı bilmeleri, cumhurbaşkanının cenazesine davetiye almalarından iyidir," diye homurdandı Bouvier. "İki yıldır OAS'yle savaşıyoruz. Cumhurbaşkanının talimatları, basının durumdan haberdar olmaması ve olayların halkın diline düşmemesi yönünde."

"Beyler, beyler," diye araya girdi bakan. "Bu kadar yeter. Komiser Lebel'e diğer ülkelerdeki polis şefleriyle görüşme yetkisini veren bendim, bunu yapmadan önce de ..." Saint-Clair'e baktı... "cumhurbaşkanına danıştım."

Diğerleri, albayın rahatsızlığının kendilerini eğlendirdiğini saklamaya gerek duymadı.

"Başka bir şey var mıydı?" diye sordu Frey.

Rolland elini kaldırdı.

"Madrid'te sabit bir büromuz var," dedi. "İspanya'da oldukça fazla OAS göçmeni olduğu için ülkede bir büro bulunduruyoruz. Nazi'yi, Kassel'i biz araştırabiliriz, Batı Almanları rahatsız etmemiz gerekmez. Bonn Dışişleri Bürosu'yla aramızın iyi olmadığını tahmin edebiliyorum."

Şubat ayında Argoud'nun kaçırılmasına, bunun üstüne Bonn'dakilerin öfkesine yaptığı gönderme, masadakilerin gülümsemesine yol açtı. Frey kaşlarını çatıp Lebel'e baktı.

"Teşekkürler," dedi polis, "adamın yerini tespit etmenizin büyük yararı olur. Geri kalanlar için söyleneccek başka bir şey yok, bütün bölümler son 24 saatte neler yaptılarsa aynı şeyleri yapmaya devam etmeli."

"O zaman yarın görüşmek üzere beyler," dedi bakan ve ayağa kalkıp evraklarını topladı. Toplantı bitmişti.

Lebel dışarı çıktığında Paris'in akşam havasını ciğerlerine doldurdu. Saatler gece 12'yi vurup 13 Ağustos Salı gününün geldiğini haber verdi.

Barrie Lloyd, Başkomiser Thomas'ın Chiswick'deki evine telefon açtığında saat 12'yi yeni geçmişti. Thomas, SIS'deki arkadaşının ertesi sabah arayacağını düşünerek yatak odası lambasını kapatmak üzereydi.

"Bahsettiğimiz baştan savma raporu buldum," dedi Lloyd. "Bir bakıma haklıymışım. O zamanlar adada dolaşan bir dedikoduyla ilgili olarak tutulmuş sıradan bir rapormuş. Üstüne 'Herhangi bir şey yapılmasına gerek yoktur' damgası basılmış. Dediğim gibi, o zamanlar elimiz

başka şeylerle doluydu."

"Herhangi bir isimden bahsedilmiş mi?" diye sordu Thomas alçak sesle, yanında uyumakta olan karısını uyandırmak istemiyordu.

"Evet, adada olan İngiliz bir işadamı aynı dönemde ortadan kaybolmuş. Olayla hiçbir ilgisi olmayabilir ama adı dedikodulara karışmış. Bahsi geçen isim Charles Calthrop."

"Teşekkürler, Barrie. Yarın sabah ilk iş gerekli araştırmaları yapacağım." Telefonu kapatıp kendini uykunun kollarına bıraktı.

Titiz bir genç adam olan Lloyd, Thomas'ın talebi ve kendisinin verdiği yanıtla ilgili kısa bir rapor yazıp ilgili bölüme yolladı. Arşiv bölümündeki gece görevlisi bir an raporu inceleyip, Paris'i ilgilendirdiği için Dışişleri'nin Fransa dosyasına koydu. Bütün dosya sabah ofise geldiğinde Fransa bürosu şefine şahsen teslim edilecekti.

14. Bölüm

Çakal, her zamanki gibi sabah 7:30'da kalktı, yatağının kenarındaki çayı içti, elini yüzünü yıkadıktan sonra duş alıp, tıraş oldu. Giyindikten sonra, valizinin içindeki gizli gözden 1000 sterlinlik desteyi aldı, göğüs cebine yerleştirip kahvaltıya indi. Saat 9'da Manzoni Sokağı'ndaki otelin önündeki kaldırımdaydı. Bir banka bulmak umuduyla sokağın aşağısına ilerledi. İki saat boyunca bankadan bankaya dolaşıp sterlinleri bozdurdu. 200'ünü İtalyan liretine ve kalan 800'ü Fransız frangına çevirdi.

Sabahın ilerleyen saatlerinde işi bittiğinde kafelerden birinin açıktaki kısmında bir fincan espresso içti. Bu molanın ardından, ikinci arayışına başladı. Sayısız sorgulamadan sonra kendini Garibaldi Mahallesi yakınlarındaki işçi sınıfına ait bir bölge olan Porta Garibaldi'nin arka sokaklarında buldu. Aradığı şey oradaydı: Bir dizi kilitli garaj. Sokağın köşesindeki garajı işleten mal sahibinden, garajlardan birini kiraladı. Garajın iki günlük kirası 10 bin liretti, normalden yüksek bir rakamdı ama garaj fazlasıyla kısa süre için kiralandığından adamın ücreti yüksek tutması anlaşılır bir şeydi.

Ardından bir nalbura uğradı. Tulum, kerpeten, çelik tel, lehimci lambası ve lehim aldı. Hepsini bir torbaya koyup kiraladığı garaja kilitledi. Ardından şehir merkezindeki lüks restoranlardan birine gitti.

Öğleden sonranın erken saatlerinde restorandan telefon açıp, randevu aldığı araba kiralama firmasına gitti. 1962 model iki koltuklu spor bir Alfa Romeo kiraladı. Şirkettekilere, sonraki on beş gün boyunca İtalya'yı turlamayı planladığını, tatilinin bu kadar süreceğini ve bu zaman dolduğunda arabayı geri getireceğini söyledi.

Pasaportu İngiliz, uluslararası ehliyetleri kurallara uygundu. Araba kiralama şirketinin işlerine bakan sigorta firması bir saat dolmadan aracı sigortaladı. Depozito yüklüydü, neredeyse 100 sterline denk geliyordu ama öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde arabaya kavuşmuştu. Anahtar kontaktaydı ve şirketin sahibi ona iyi tatiller diledi.

Londra'daki otomobil derneğinde yaptığı araştırmalar sayesinde hem Fransa'nın hem İtalya'nın Ortak Pazar üyesi olduğunu biliyordu, evrakları düzgün olduğu sürece İtalya plakalı bir arabayla Fransa'ya girmenin sorun yaratmayacağını öğrenmişti.

Corso Venezia'daki İtalyan Otomobil Kulübü'nün resepsiyonuyla yaptığı görüşme sonucunda, yakınlardaki saygın bir sigorta firmasının adını öğrendi. Yabancı ülkelere seyahat edecek araçların motorlarını sigortalamakta ustalaşmış bir firmaydı. Orada yeniden para ödeyerek Fransa'ya yapacağı seyahat için arabayı sigortalattı. Ona bu firmanın Fransa'daki bir sigorta firmasıyla ortak çalıştığı söylendi ve sigortalarının diğer tarafta da herhangi bir sorgu suale gerek kalmaksızın geçerli olduğu teminatı verildi.

Oradan Alfa'sıyla Continentale Oteli'ne döndü, arabayı otelin otoparkına bıraktı, odasına çıkıp keskin nişancı tüfeğinin parçalarını içeren valizi aldı. Çay saatinden kısa bir süre sonra garajı kiraladığı sokağa dönmüştü.

Kapıyı arkasından kilitledikten sonra, lehim aletinin fişini prize taktı, güçlü bir feneri arabanın altını aydınlatması için yere koyup çalışmaya başladı. İki saat boyunca içinde tüfek parçalarının bulunduğu çelik tüpleri arabanın şasisine lehimledi. Alfa Romeo'yu özellikle seçmişti çünkü incelediği otomobil dergilerinden Alfa'nın güçlü bir çelik şasisi olduğunu ve kirişlerin içe doğru kıvrıldığını öğrenmişti.

Silah parçalarını barındıran tüpler ince bezlere sarılıydı. Etraflarına

sarılan çelik teller sağlam bir şekilde şasiye yerleşmelerini sağlıyordu. Çelik tellerin uçları kenarlara lehimlendiğinde parçalar iyice yerlerine oturdu.

İşi bitirdiğinde üstü başı ve yerler yağ içindeydi, parmakları teller ve şasiyle uğraşmaktan ağrıyordu. Ama iş bitmişti. Çok sıkı bir araştırma yapılmadığı sürece tüpleri fark etmek imkansızdı. Yakında toz toprak içerisinde kaldıklarında, arabanın altındaki parçaları diğerlerinden ayırt etmek imkansız hale gelecekti.

Eşyaları topladı, lehimi, telden kalanları, kumaş parçalarını alıp garajın uzak köşesindeki çerçöpün altına sakladı. Kerpeteni torpido gözüne kaldırdı.

Alfa'nın direksiyonunun başına geçtiğinde güneş yeni yeni batıyordu. Valizi bagaja kilitlemişti. Garaj kapısını kapatıp kilitledi, anahtarı cebine atıp otele döndü. Milano'ya geldikten 24 saat sonra yeniden odasındaydı, duş alarak günün pisliğini üzerinden attı, ellerini bir kase soğuk suyun içinde dinlendirdikten sonra giyinip, kokteyl içip yemek yemeye indi.

Her zamanki gibi Campari ve soda içmek için bara inmeden önce resepsiyona uğrayıp akşam yemeğinden sonra ödenmek üzere faturasının hazırlanmasını istedi. Ayrıca sabah 5:30'da uyandırılmak istiyordu.

Yine muhteşem bir yemeğin ardından, liretlerinin kalanıyla faturayı ödedi. Saat 11'den kısa bir süre önce, yatağına yatmış uyuyordu.

Sir Jasper Quigley ellerini arkasında birleştirmiş, dışişleri bakanlığındaki ofisinin penceresinden dışarı bakıyordu. Nöbetçilerin geçiş töreninin zamanıydı. Süvariler mükemmel bir düzen içerisinde Buckingham Sarayı'na doğru ilerliyordu.

İnsana zevk veren, etkileyici bir sahneydi. Sir Jasper, pek çok sabah

pencerenin önünde durup İngiliz gösterileri arasında en İngiliz olanlardan biri saydığı bu manzarayı izlemişti. Çoğu zaman ofisinin penceresinin önünde durur, güneşin ışıldayıp turistlerin alana doluştuğu vakit, bu gösteriyi izlemekten büyük bir zevk alırdı. Atların sesi, turistlerden yükselen şaşkınlık ve hayranlık sesleri, diğer ülkelerdeki elçiliklerde geçirdiği onca yıla değerdi. O manzarayı izleyip omuzlarının dikleşmediği, kendisiyle gurur duymaya başlamadığı zamanlara ender rastlanırdı. Bazen at seslerini duyar duymaz masasından kalkar ve devlet işlerine dönmeden önce neo gotik pencerenin önünde durup atların geçişini izlerdi. Bazense diğer ülkelerde bu manzarayı değiştirmek için çalışanlar olduğunu hatırlayıp gözlerinde endişeyle evraklarının başına geri dönerdi.

Ama bu sabah farklıydı. Bu sabah öfkeyle aşağı bakıyordu, dudakları sıkı sıkı birleşmiş, zaten ince olduklarından neredeyse gözden kaybolmuşlardı. Sir Jasper Quigley'nin öfkesi gittikçe artıyordu ve orada burada ufak işaretlerle kendini göstermeye başlamıştı. Elbette odasında yalnızdı.

Dışişleri Bakanlığı'nın Fransa sorumlusuydu, kanalın diğer tarafındaki ülke üzerinde herhangi bir etkisi ya da yetkisi yoktu. Sürekli, İngiltere'nin Fransa'yla dost olduğundan bahsedilse de görev süresi boyunca pek çok kez bunun laftan ibaret olduğunu görmüştü ama görevi gereği işi Fransa'da olanları, Fransızların hırslarını, eylemlerini ve kurdukları komploları Dışişleri Bakanlığı sekreterliğine, hatta gerekirse Dışişleri Bakanı'na rapor etmekti.

Bu görev için gerekli bütün temel özelliklere sahipti, zaten aksi taktirde bu görevi alamazdı. Uzun ve başarılı bir diplomatik sicili vardı, politik değerlendirmeleri çoğunlukla yanlış çıkmış olsa da tutarlı ve her zaman o dönemlerde kime rapor veriyorsa, o kişinin politik görüşleriyle uyumluydu. Sonuçta gurur duyulacak, hoş bir sicildi. Asla halkın

önünde hatalı konuma düşmemiş veya gereksiz yere haklı çıkmamıştı. Asla popüler olmayan bir görüşü desteklememiş veya üst kademelerdekilerin hoşlanmayacakları bir görüşü savunmamıştı.

Berlin Büyükelçisi'nin evdc kalmış kızıyla evlenmesi de kariyerinde ilerlemesini sağlamıştı. Ne yazık ki 1937 yılında yazdığı ve Almanya'nın silahlanmasının Batı Avrupa'nın geleceği üzerinde önemli bir etkisi olmayacağını söyleyen rapor, işleri biraz karıştırmıştı.

Savaş sırasında Londra'daydı, Balkan masasına atanmış, İngilizler'in Yugoslav partizan Mikhailoviç ve Çeçenleri desteklemesini savunmuştu. Dönemin başbakanı, kim olduğu belli olmayan Yüzbaşı Fitzroy Maclean'ı dinlemeyi tercih ederek Tito adlı komünisti destekledi. Ve genç Quigley Fransa masasına atandı.

Orada General Giraud'nun Cezayir'deki eylemlerinin desteklenmesi gerektiğini savunduğu için dikkat çekti. Bu iyi bir strateji olabilirdi ama daha düşük rütbeli bir Fransız generali, Özgür Fransızlar adlı bir örgüt kurup, duruma müdahale etmenin daha akıllıca olacağına yetkilileri ikna etti. Winston Churchill'in adamı neden dinlediği tam bir tartışma konusuydu.

Fransızların hiçbirinin kimseye fazla bir yararı olmadı. Yine de hiç kimse, 1961'de İngiliz diplomasisine katkılarından ötürü şövalye unvanı alan Sir Jasper'ın Fransa sorumlusu olacak niteliklere sahip olmadığını iddia edemezdi. Fransa'dan hiç hoşlanmaz, Fransızları sevmezdi. Cumhurbaşkanı De Gaulle'ün 14 Ocak 1963'te yaptığı basın toplantısı ve İngiltere aleyhine demeci bu hisleri daha da güçlendirdi. O toplantı yüzünden Sir Jasper, bakanla son derece rahatsız edici bir yirmi dakika geçirmek zorunda kalmıştı.

Kapı çalındı. Sir Jasper pencereden uzaklaştı. Önündeki dosyaların arasından rastgele bir evrak çekip okuyormuş gibi yaptı.

"Girin."

Genç bir adam ofise girdi, kapıyı arkasından kapayıp masaya yaklaştı.

Sir Jasper gözlüğünün üzerinden genç adama baktı.

"Ah, Lloyd. Ben de gece yazdığın bu rapora bakıyordum. Çok ilginç, çok ilginç. Üst düzey bir Fransız dedektifinin üst düzey bir İngiliz müfettişine yaptığı gayri resmî talep. Başkomisere iletilmiş, o da elbette gayri resmî olarak Gizli Servis'in düşük rütbedeki yetkililerinden birine danışmayı uygun bulmuş. Hımm?"

"Evet Sir Jasper."

Lloyd, pencerenin önündeki diplomatın yanına gidip daha önce hiç görmemiş gibi elindeki rapora baktı. Sir Jasper'ın yazılanlardan rahatsız olduğunu ve umursamaz ifadesinin büyük ihtimalle numara olduğunu anlamıştı.

"Ve bu alt düzey görevli, kendi kafasınca ve hiçbir yetkiliye danışmadan Özel Birim'deki subayın talebine karşılık vermeyi uygun görmüş. Üstelik verdiği bilgi, en ufak bir delil olmaksızın işadamı olduğu zannedilen bir İngiliz'in aslında soğukkanlı bir katil olabileceğini söylüyor. Hımm?"

Bu yaşlı serseri nereye varmaya çalışıyor, diye düşündü Lloyd.

Kısa süre sonra bu sorunun yanıtını öğrenecekti.

"Asıl ilgimi çeken, sevgili Lloyd, bu talep, elbette gayri resmî olarak dün sabah yapılmış olsa da bakanlıkta Fransa'yla ilgili olan bölümün şefi olan kişinin ancak 24 saat sonra olaylardan haberdar olması. Sence de garip bir durum değil mi?"

Lloyd neler olduğunu anladı. Bölümlerarası çatışma ama Sir Jasper'ın güçlü biri olduğunun gayet farkındaydı, yıllar boyunca hiyerarşideki güç mücadelesinin içinden sıyrılmayı başarmış, devlet işlerinden

çok ayak oyunlarıyla ilgilenen insanları alt etmişti.

"Saygısızlık etmek istemem, Sir Jasper, ama Başkomiser Thomas gayri resmî talebini bana ilettiğinde gece 9'du. Raporu gece yarısı yazdım."

"Haklısın, haklısın ama talebinin gece yarısından daha önce yerine getirildiğine dikkat etmeden geçemedim. Yanılıyor muyum?"

"Sir Jasper, bu talebi bölümler arasındaki işbirliğine uygun olduğunu düşündüğüm için yerine getirdim."

"Demek öyle?" Sir Jasper aldırışsız davranmayı bıraktı, öfkesi yavaş yavaş açığa çıkıyordu. "Ama anlaşılan, senin masanla Fransa masası arasında bir bölümlerarası işbirliği olması gerektiğini düşünmedin, öyle mi?"

"Raporumun size yollanmasını sağladım Sir Jasper."

"Biraz geç, beyefendi. Biraz geç."

Lloyd alttan almamaya karar verdi. Herhangi bir yetkiliye danışmamakla hata yapmış olsa bile, danışması gereken kişinin Sir Jasper Quigley değil kendi şefi olduğunu biliyordu. SIS'nin şefi adamları tarafından sevilirdi ve adamlarını kolladığı için diğer bölümlerin şefleri ondan pek hoşlanmazdı.

"Ne için geç, Sir Jasper?"

Sir Jasper öfkeli bakışlarını genç adamın üzerine dikti. Thomas'ın talebinin yerine getirilmesini engellemek için çok geç olduğunu söyleyerek tuzağa düşmeyecekti.

"Bir İngiliz'in adının lekelenmesi ihtimaliyle karşı karşıya olduğunuzu görüyorsunuz. Üstelik aleyhine en ufak bir delil olmayan bir adam. Sence de talebin yapılış şekli düşünüldüğünde bir adamın adını ve ününü riske atmak haksızlık değil mi?"

"Adını Özel Birim'in başkomiserine vererek hiç kimsenin şanını le-

kelediğimi sanmıyorum, Sir Jasper."

Diplomat, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışırken dudaklarını sıkı sıkı birbirine bastırdı. Küstah bir yavru ama haksız da değil. Durumu dikkatle ele almalıydı. Kendine çeki düzen verdi.

"Anlıyorum, Lloyd. Anlıyorum. Özel Birim'e yardım etmeye duyduğun açık arzu, –ki aslında çok komik bir arzu– düşünüldüğünde herhangi bir eylem yapmadan önce üstlerine danışmanı beklemek belki de aşırıya kaçmak olur. Yine de kendini ortaya atmadan önce birilerine durumu haber vermen gerekmez miydi?"

"Sir Jasper, bana sorduğunuz neden size danışılmadığı mı?"

Sir Jasper öfkeden küplere binmek üzereydi.

"Evet beyefendi, bunu yapıyorum. Sorduğum tam da bu."

"Sir Jasper, size saygıda kusur etmek istemesem de dikkatinizi çekerim ki ben Servis'e bağlı çalışıyorum. Dün geceki eylemlerimi hatalı buluyorsanız doğrudan benimle konuşmaktansa üstümle konuşmanız daha uygun olur gibi geliyor."

Uygun olmak mı? Uygun olmak mı? Bu zibidi Fransa'dan sorumlu olan adama neyin uygun olup neyin uygun olmadığını mı söylüyordu?

"Öyle de yapacağıma emin olabilirsin," dedi Sir Jasper. "Hem de en sert kelimelerle düşüncelerimi amirine ileteceğim."

Lloyd izin istemeksizin dönüp ofisten çıktı. Şefinin onu azarlayacağına hiç şüphesi yoktu ve tek söyleyebileceği Bryn Thomas'ın talebinin acil göründüğüydü. Eğer yaşlı adam işin resmî yollardan halledilmesi gerektiğine karar verirse o zaman o, Lloyd hatasının sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalacaktı. Ama ona ceza verecek kişi şefiydi, Quigley değil. Kahretsin Thomas, başıma ne işler açtın.

Ancak Sir Jasper Quigley oğlanı şikayet edip etmemek konusunda kararsızdı. Teknik olarak haklıydı, Calthrop hakkındaki bilgi uzun za-

mandır unutulmuş dosyalara gömülmüş olsa bile üst düzey yetkililere danışılmadan kimseye iletilmemeliydi. Fransa masasının başı olarak kendisi de SIS istihbarat raporlarını alanlardan biriydi ama bölüm yöneticilerinden değildi. SIS'yi yöneten huysuz sivri zekaya Lloyd'u şikayet edip, oğlanın kariyerine zarar verebilirdi. Ama SIS şefinin, istihbarat subaylarından birini onun izni olmaksızın çağırdığı için kendini azarlaması ihtimali de vardı. Ayrıca SIS şefinin yüksek yerlerdeki kişilerden bazılarıyla aşırı yakın olduğu söylenirdi. Onlarla kağıt oynayıp Yorkshire'da birlikte atış talimi yapıyordu. Kendisi hâlâ o partilerden bazılarına davet edilmeye çalışıyordu. Bu işin peşini bırakmak daha iyiydi.

"Nasıl olsa olan oldu," dedi atlı nöbetçilerin geçit törenini izlerken.

"Olan oldu," dedi kulüpte öğle yemeğine davet ettiği misafirine. "Sanırım gidip Fransa'yla işbirliği yapacaklar. Umarım kendilerini çok zorlamazlar."

İyi bir şakaydı ve çok hoşuna gitti. Ne yazık ki, öğle yemeğine davet ettiği, yüksek yerlerde bağlantıları olan kişinin bunu komik bulmayacağını hesaba katmamıştı.

Metropolitan Polisi'nin raporu ve Sir Jasper'ın haberleri başbakana neredeyse aynı anda ulaştı. Saat 4'e geliyordu ve başbakan kabine toplantısından Downing Sokağı 10 numaraya yeni dönmüştü.

Dördü on geçe Başkomiser Thomas'ın ofisindeki telefon çaldı.

Thomas, sabahı ve öğleden sonranın büyük kısmını, adı dışında hiçbir şey bilmediği bir adamın izini sürmeye çalışarak geçirmişti. Yurtdışına çıktığı kesin olarak bilinen herhangi birini araştırırken yaptığı gibi işe pasaport bürosundan başladı.

Oraya sabahın saat 9'unda, büro daha yeni açılırken şahsen yapılan bir ziyaret, altı ayrı Charles Calthrop'un başvuru formlarının ortaya çıkmasını sağladı. Ne yazık ki hepsinin ikinci adı vardı ve her biri, birbirinden farklıydı. Pasaport bürosuna geri yollanacaklarının garantisini vererek, adamların başvuru yaparken kullandıkları fotoğrafları aldı.

Pasaportlardan birinin başvurusu Ocak 1961'de yapılmıştı. Bu bilgi herhangi bir anlama gelmeyebilirdi ama bu Charles Calthrop'un bu başvurudan önce herhangi bir kaydının olmaması dikkat çekiciydi. Demek ki daha önce ülke dışına çıkmamıştı. Çıkmışsa bile takma ad kullanmış olmalıydı. Ama Dominik Cumhuriyeti'nde başka bir isim kullanmış olsa, Calthrop'un, Trujillo'nun ölümüne karıştığı dedikoduları ortaya çıkamazdı. Thomas, bu pasaportun sahibini eleme eğilimindeydi.

Diğerlerine gelince, biri çok yaşlıydı. 1963 Ağustos'unda 65 yaşındaydı. Geri kalan dördüyse ihtimal dahilindeydi. Lebel'in uzun boylu sarışın tarifine uyup uymamaları önemli değildi çünkü Thomas'ın işi eleme yoluyla doğru yanıta ulaşmaktı. Eğer altısını da eleyebilirse ne güzel. O zaman Lebel'e vicdanı rahat olarak hiçbir şey bulamadıklarını söyleyebilirdi.

Bütün başvuru sahipleri adreslerini forma yazmıştı. İkisi Londra'da ikisi taşradaydı. Telefon açıp Bay Charles Calthrop'la görüşmeyi istemek ve sonra adama 1961 yılında Dominik Cumhuriyeti'nde olup olmadığını sormak yeterli değildi. Orada olsa bile bunu reddedebilirdi.

Dört başşüpheliden hiç biri meslek kısmına işadamı yazmamıştı ama buna da güvenilemezdi. Lloyd'un raporunda bahsi geçen dedikoduda adamın işadamı olduğundan bahsediliyor olabilirdi ama bu bilginin doğruluğu kesin değildi.

Thomas'ın telefonla ilettiği bir talebin ardından yerel polis, Londra dışındaki Calthrop'ların izini bulmuştu. Biri işteydi, hafta sonu ailesiyle

tatile gitmeyi planlıyordu. Öğle arasında polis adama evine kadar eşlik edip pasaportunu inceledi. 1960 veya 1961'de Dominik Cumhuriyeti'ne giriş veya çıkış vizeleri veya damgaları yoktu. Pasaport iki kere kullanılmıştı, birinde Mayorka'ya diğerinde Costa Brava'ya gitmek için. Dahası, işyerinde yapılan sorgulamalar bu Charles Calthrop'un 1961 yılının ocak ayında çalıştığı çorba fabrikasının muhasebe departmanından hiç ayrılmadığını ortaya koydu.

Londra dışında yaşayan ikinci adam Blackful'da bir otelde kalıyordu. Pasaportu yanında değildi. Polis tarafından kasabadaki evinin araştırılması için izin vermeye ikna edildi. Adamın komşusuna bıraktığı anahtarı alan polis masanın en üst çekmecesindeki pasaportu kontrol etti. Dominik damgası yoktu ve meslek kısmında adamın daktilo tamircisi olduğu yazıyordu. 1961 yılında yaz tatili dışında işe gitmediği olmamıştı. Sigorta evrakları ve hizmet sicili bunu ispatlıyordu.

Londra'daki iki Charles Calthrop'tan birinin seracılık yaptığı ortaya çıktı. Takım elbiseli iki adam onunla görüşmeye geldiğinde dükkanında sebze satmakla meşguldü. Evi dükkanın hemen üstünde olduğu için pasaportunu birkaç dakika içerisinde polislere göstermeyi başardı. Diğerleri gibi onun pasaportunda da Dominik Cumhuriyeti'ne gittiği gösteren hiçbir damga yoktu. Kendisine sorulduğunda seracı, adanın nerede olduğunu dahi bilmediğine polisleri ikna etti.

Dördüncü ve sonuncu Calthrop daha zorlu çıktı. Pasaport formuna yazılan adres Highgate'deki bir apartman bloğuna aitti. Bloğun emlakçılığını yapan görevli kayıtlara bakıp adamın 1960 Aralık ayında taşındığını söyledi. Kayıtlarda başka bir adres yoktu.

Ama Thomas en azından adamın ikinci adını biliyordu. Telefon rehberini araştırdığında herhangi bir sonuca ulaşamadı ama Özel Birim'in otoritesini kullanarak Merkez Postanesi'nden C. H. Calthrop adlı birinin Batı Londra'da yaşadığını öğrendi. Baş harfler tutuyordu –Charles

Harold. O noktadan sonra Thomas bölgedeki kayıt bürolarının listesini kontrol ederek bir telefon numarasına ulaştı.

Evet, dedi telefonda konuştuğu kişi, Charles Harold Calthrop o adresteki kiracılardan biriydi ve seçmen olarak kayıtlıydı.

Bu bilgiye ulaştıktan sonra, bahsi geçen daire ziyaret edildi. Kapı kilitliydi ve zil çalındığında yanıt alınmadı. Apartmandaki hiç kimse Calthrop'un nerede olduğunu bilmiyordu. Devriye arabası Scotland Yard'a döndüğünde, Başkomiser Thomas yeni bir taktik denedi. Vergi bürosuna Charles Harold Calthrop'un vergi kayıtları soruldu. En önemli nokta adamın işvereninin kim olduğu, son üç yıldır kimin için çalıştığıydı.

İşte o sırada telefon çaldı. Thomas telefonu açtı, kendini tanıtıp birkaç saniye konuşulanları dinledi. Kaşları havaya kalktı.

"Ben mi?" diye sordu, "ne, şahsen mi? Evet, elbette gelirim. Bana beş dakika verebilir misin? Tamam, görüşürüz."

Binadan çıkıp Parlamento Meydanı'nı geçti. Sinüslerini açmak için burnunu sildi. Sıcak yaz günlerine rağmen soğuk algınlığı iyileşeceğine gittikçe kötüleşiyordu.

Parlamento Meydanı'ndan Whitehall'a yönelip ilk soldan Downing Sokağı'na saptı. Sokak her zamanki gibi karanlık ve kasvetliydi, güneş asla İngiltere Başbakanı'nın yaşadığı evin önüne ulaşmayı başaramazdı. 10 numaranın önünde ufak bir kalabalık vardı, iki polis görevlisi insanları yerlerinde tutuyordu. Belki ellerinde zarflarla gelip giden habercileri izlemek için oradaydılar, belki pencerelerden birinde önemli birinin yüzünü görmeyi umuyorlardı.

Thomas yoldan ayrılıp çimenleri geçerek, ufak avludan sağa saptı. Adımları onu 10 numaranın arka kapısına ulaştırdı. Zili çaldı. Üniformalı bir polis teğmeni kapıyı açtı, Thomas'ı tanıyınca selama geçti.

"Tünaydın efendim. Bay Harrowby sizi doğrudan odasına götürmemi söyledi."

Birkaç dakika önce Thomas'a telefon açan James Harrowby , başbakanın şahsi güvenlik şefiydi. 41 yaşında olmasına karşın çok daha genç gösteren yakışıklı bir adamdı. Devlet okulundan gelmeydi ama polis olarak geride bıraktığı parlak kariyer onu Downing Sokağı'na kadar götürmüştü. Thomas gibi o da başkomiser unvanına sahipti. Thomas içeri girdiğinde ayağa kalktı.

"İçeri gel Bryn. Seni görmek güzel." Teğmeni başıyla selamladı. "Teşekkürler Chalmers." Teğmen geri çekilip kapıyı arkadan kapattı.

"Tüm bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Thomas. Harrowby şaşırmış gibi ona baktı.

"Ben de senin bana söyleyebileceğini umuyordum. Başbakan on beş dakika önce telefon açtı, seni adınla anıp hemen görüşmek istediğini söyledi. Son zamanlarda önemli bir şeylerle mi uğraşıyorsun?"

Thomas son zamanlarda önemli tek bir şeyle uğraşıyordu ama olayların bu kadar kısa bir sürede, böylesine yukarılara ulaşması onu şaşırtmıştı. Yine de eğer başbakan, kendi güvenlik kuvvetlerinin şefine neler olduğunu söylemek istememişse buna saygı duymak gerekiyordu.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi.

Harrowby masasındaki telefonu eline alıp başbakanın ofisinin bağlanmasını istedi. Hat önce cızırdadı, ardından bir ses duyuldu. "Evet?"

"Ben Harrowby, sayın başbakan. Başkomiser Thomas yanımda... Evet efendim. Hemen." Ahizeyi yerine bıraktı.

"Doğrudan içeri giriyorsun. Mutlaka bir şeyler yakalamış olmalısın. Başbakanla görüşmek için bekleyen iki bakan var. Haydi."

Harrowby önde Thomas arkada ofisten çıkıp uzak kenardaki yeşil kapıya çıkan koridorda ilerlediler. Erkek bir sekreter dışarı çıkıyordu,

gelenleri görünce geri adım atıp kapıyı onlar için açık tuttu. Harrowby, Thomas'ı içeri aldı. "Başkomiser Thomas, Başbakanımız," diye resmi olarak Thomas'ı tanıtıp, odadan çıkarak kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Thomas yüksek tavanlı ve zarifçe döşenmiş odanın ne kadar sessiz olduğunun gayet farkındaydı. İçerisi kitaplar ve evraklarla doluydu, pipo tütünü ve ahşap kokuyordu. Başbakanın odasından çok, bir üniversite rektörünün odasını andırıyordu. Pencerenin önündeki kişi Thomas'a döndü.

"Tünaydın başkomiser. Lütfen oturun."

"Tünaydın efendim." Masaya bakan iskemlelerden birini seçip kenarına tünedi. Daha önce başbakanı hiç bu kadar yakından görmemiş hatta onunla aynı yerde bile bulunmamıştı. Başbakanın gözlerine baktığında hüzünlü olduklarını, gözkapaklarının sarktığını ve adamın uzun bir yarışa katılıp hiç zevk almamış bir av köpeğini andırdığını düşündü.

Başbakan masasının başına geçene kadar oda sessizdi. Thomas geri kalan herkes gibi Whitehall'la ilgili dedikoduları duymuştu, başbakanın sağlığının çok iyi olmayabileceğini ve Keeler/Ward olayının onu çok yıprattığını biliyordu. Ülkenin hâlâ bir numaralı dedikodu konusu bu olaydı. Tüm bunları bilmesine karşın, başbakanın gözlerindeki hüzün ve yorgunluk Thomas'ı şaşırttı.

"Başkomiser Thomas, Fransız polisinden üst düzey bir dedektifin dün sabah yaptığı talep doğrultusunda bir araştırma yürütmekte olduğunuz dikkatimi çekti."

"Evet efendim... başbakanım."

"Ve anladığım kadarıyla bu talep, Fransız otoritelerinin OAS tarafından tutulmuş olabilecek bir kiralık katille ilgili endişelerinden kaynaklanıyor. Bu katilin gelecekte bir zamanda Fransa'da bir iş yapmasından

korkuyorlar. Doğru mu?"

"Bu kısmı bize tam olarak açıklanmadı başbakanım. Talepleri, bu tarife uyan profesyonel bir katilin varlığından haberdar olup olmadığımızı öğrenmek yönündeydi. Bu bilgiyi neden istedikleriyle ilgili herhangi bir bilgi vermediler."

"Yine de siz böyle bir talepten nasıl bir sonuca ulaşıyorsunuz, başkomiser?"

Thomas omuz silkti.

"Sizin vardığınız sonuca sayın başbakan."

"Kesinlikle. Fransız yetkililerinin öldürüleceğini haber aldıkları bir kişiyi korumak amacıyla bunca zahmete girdiklerini çözmek için dahi olmaya gerek yok. Sizce bu kişi kim olabilir?"

"Sayın başbakanım, zannedersem cumhurbaşkanını öldürmek için bir suikastçı tutulmuş olmasından korkuyorlar."

"Kesinlikle. Yanılmıyorsam bu ilk olmayacak?"

"Hayır, efendim. Şimdiye kadar altı girişim yapıldı."

Başbakan ipucu ararcasına önündeki evraklara baktı. Seçildiğinden bu yana dünyaya neler oluyordu?

"Başkomiser, bu ülkede, yüksek pozisyonlardaki bazı kişilerin araştırmanız için daha az çaba harcanmasından hoşlanacaklarının farkında mısınız?"

Thomas bu habere gerçekten şaşırdı.

"Hayır efendim." Başbakan bunu da nereden çıkarmıştı?

"Lütfen bana araştırmanızı özetler misiniz?"

Thomas en baştan başladı, arşivden Özel Birim'e, Lloyd'la yaptığı konuşma ve Calthrop denilen adama kadar her şeyi anlattı. Hâlâ devam etmekte olan sorgulamalardan bahsetti.

Anlatmayı bitirdiğinde başbakan ayağa kalkıp avluya bakan pence-

renin önüne yürüdü. Uzun dakikalar boyunca dışarı baktıktan sonra, omuz silkti. Thomas, adamın ne düşündüğünü merak etti.

Belki de Cezayir'in hemen dışındaki bir kumsalı, şimdi beş yüz kilometre ötedeki ofisinde oturan iriyarı Fransız'la yürüyüp sohbet ettiği yeri düşünüyordu. O zamanlar ikisi de yirmi yaş daha gençti ve geçen zamanda pek çok şey olmuş, aralarına pek çok şey girmişti.

Belki de aynı Fransız'ın Elysee Sarayı'nda sekiz ay önce yaptığı konuşmayı ve başbakanın, emekli olmadan önce İngiltere'yi Avrupa Birliği'ne sokmakla ilgili politik hayallerini yok edişini düşünüyordu.

Ya da belki sadece bir pezevengin ve bir fahişenin az kalsın İngiliz hükümetini devireceklerini hatırlıyordu. Artık yaşlı bir adamdı, iyi ve kötü için kriterleri olan bir dünyada doğup yetişmişti. Bu kriterlere inanmış ve kurallara uymuştu. Ama artık dünya farklı bir yerdi, yeni fikirlere sahip yeni insanlarla doluydu, kendisi de geçmişin bir parçasıydı. Artık yeni kriterler olduğunu anlıyor muydu? Az buçuk anladığı ve hoşuna gitmeyen kriterler.

Güneşin aydınlattığı avluya bakarken, büyük ihtimalle onu neyin beklediğini biliyordu. Cerrahi operasyonu daha fazla ertelemek mümkün değildi. Emekli olması gerekecekti. Kısa süre sonra dünya, yeni insanlara devredilecekti. Zaten dünyanın çoğunu ele geçirmişlerdi. Ama dünya aynı zamanda pezevenklere ve fahişelere, casuslara ve ... katillere mi kalmış olacaktı?

Başbakanın arkasında olan Thomas, yeniden omuzların dikleştiğini gördü ve yaşlı adam polis memuruna döndü.

"Başkomiser Thomas, General de Gaulle'ün arkadaşım olduğunu bilmenizi istiyorum. Eğer en ufak bir hayati tehlike söz konusuysa ve bu tehlikeyi yaratan bu adaların vatandaşlarından biriyse o zaman bu kişi durdurulmalı. Bundan sonra dört elle araştırmalarınıza sarılın. Bir

saat içerisinde amirleriniz bizzat benim tarafımdan size her türlü kolaylığı sağlamaları konusunda uyarılacak. İnsan gücü veya masraf konusunda herhangi bir sınırınız olmayacak. Kimi isterseniz ekibinize alabilirsiniz. Bunlardan başka, ülkedeki bütün resmî dairelerin elinin altında ne varsa sizin hizmetinizde olacak. Bizzat benim emrimle Fransız otoriteleriyle dilediğinizce işbirliği yapma yetkisine sahipsiniz. Ancak ve ancak Fransızların aradığı bu adam her kimse, İngiliz olmadığına kesin olarak emin olduğunuzda araştırmalarınızı sona erdirebilirsiniz. O noktada yeniden bizzat bana rapor vereceksiniz.

Calthrop denilen bu adamın veya İngiliz pasaportu taşıyan herhangi bir adamın Fransızların aradığı adam olduğuna kanaat getirecek olursanız tutuklamakta tereddüt etmeyin. Bahsi geçen katil ne pahasına olursa olsun durdurulmalı. Yeterince açık konuştum mu?"

Daha açık olamazdı. Thomas, başbakanın az önce yaptığı konuşmayı ateşleyecek bir şeyler duyduğuna emindi. Komiser, birinin başbakana yaptığı araştırmanaın ağırdan alınması yönünde üstü kapalı bir imada bulunduğundan şüphelendi. Ama emin olması mümkün değildi.

"Evet efendim," dedi.

Başbakan başını sallayarak görüşmenin bittiğini işaret etti. Thomas ayağa kalktı ve kapıya gitti.

"Şey... sayın başbakan."

"Evet."

"Bir konu daha var efendim. Fransızlara şimdilik iki yıl önce Dominik Cumiyeti'nde olan Calthrop adındaki adamla ilgili dedikodulardan bahsetmemi isteyip istemediğinize emin olamadım."

"Bahsi geçen bu adamın geçmişteki eylemleri, Fransızların aradığı adam olduğunu ispatlamaya yetiyor mu?"

"Hayır, başbakanım. İki yıl önceki dedikodular dışında elimizde

Charles Calthrop aleyhine hiçbir şey yok. Öğleden sonrayı izini bulmayı çalışarak geçirdiğimiz Calthrop'un, 1961 Ocak ayında Karayipler'de olan kişi olup olmadığını bilmiyoruz. Eğer değilse, o zaman başladığımız yere dönmüşüz demektir."

Başbakan birkaç saniye düşündü.

"Fransız meslektaşınızın vaktini, iki yıl önceki temelsiz dedikodularla ziyan etmek istemem. Temelsiz kelimesinin altını çiziyorum başkomiser. Lütfen araştırmalarınıza bütün gücünüzle devam edin. Eğer bu Charles Calthrop'un ya da herhangi başka birinin General Trujillo olayındaki rolüyle ilgili kesin delillere ulaşacak olursanız hemen Fransızlara haber verip, her neredeyse bu adamın peşine düşün."

"Evet başbakanım."

"Çıkarken lütfen Bay Harrowby'den buraya gelmesini rica edebilir misiniz? Amirlerinize durumu hemen bildirmek istiyorum."

O öğleden sonra Thomas'ın ofisindeki pek çok şey çabucak değişti. Etrafına Özel Birim'in en iyi müfettişleriniden altı kişilik bir ekip topladı. Biri tatilden çağırıldı; ikisi gizli bilgileri sattığından şüphelendikleri bir adamı izleme görevinden alındı. Diğer ikisiyse, önceki gün adı olmayan bir katili bulmak için arşivi taramasına yardım eden iki müfettişti. Sonuncusu izin günündeydi, serasını suladığı sırada aldığı bir telefonun ardından hemen Özel Birim'e dönmüştü.

Thomas hepsini detaylı olarak bilgilendirdi, sessizlik yemini ettirdikten sonra bitmek bilmeyen telefon görüşmeleri yaptı. Saat 6'yı biraz geçe vergi dairesi, Charles Harold Calthrop'un vergi iade formlarını buldu. Polislerden biri bütün dosyayı almak üzere yollandı. Geri kalanlar telefonların başına geçti. Bir tanesi Calthrop'un kaldığı yere gidip komşularla görüşmeye başladı, adamın yeri yurduyla ilgili bilgi edin-

meye çalışacaktı. Calthrop tarafından başvuru formuna iliştirilen fotoğraflar çoğaltılarak bütün müfettişlere birer tane verildi.

Vergi iadesi formuna göre bahsi geçen adam geçen bir yıl boyunca işsizdi, ondan önceki bir yıl da yurtdışındaydı. Ama 1960 yılının ilk yarısında, Thomas'ın İngiltere'nin en önemli silah imalat ve ihracatçılarından olduğunu bildiği bir firma için çalışmıştı. Bir saat içerisinde şirketin yöneticisinin adına ulaşılarak, adamın taşradaki evinde olduğu tespit edildi. Thomas telefon açıp derhal bir görüşme ayarlayarak, güneş Thames Nehri üzerinde batarken Virgina Water köyüne doğru yola çıktı.

Patrick Monson kesinlikle ölümcül silahlar alım satımıyla uğraşan birine benzemiyordu ama, diye düşündü Thomas, zaten hiçbiri benzemezdi. Thomas, Monson'dan silah şirketinin Calthrop'u bir yıldan kısa süre çalıştırdığını öğrendi. Daha da önemlisi 1960 Aralık ayıyla 1961 Ocak ayları arasında, İngiliz ordusunun artık kullanmadığı yarı otomatik silahları Trujillo'nun polis müdürüne satmakla görevlendirilmişti.

Thomas, hoşnutsuzluğunu belli eden gözlerle Monson'ı süzdü.

O silahların daha sonra kimler tarafından, ne için kullanıldığı hiç umurlarında değil, diye düşündü. Ama düşüncelerini dile getirmeye gerek duymadı. Bunun yerine Calthrop'un Dominik Cumhuriyeti'nden neden alelacele ayrıldığını sordu.

Monson bu soruya şaşırmış göründü. Elbette Trujillo öldürüldüğü içindi. Bütün rejim saatler içinde parçalanmıştı. Eski rejimdekilere bir sürü silah ve cephane satmaya gelen bir adam yeni rejimden ne bekleyebilirdi? Elbette adadan ayrılmak zorundaydı.

Thomas anlatılanları düşündü. Kesinlikle mantıklıydı. Monson'ın anlattığı kadarıyla Calthrop'un iddiasına göre, generalin tuzağa düşürülüp öldürüldüğü haberi geldiğinde, diktatörün polis müdürüyle otur-

muş silah satışını konuşuyorlardı. Polis müdürü bembeyaz olmuş, hemen özel uçağının ve pilotunun onu beklediği arazisine gitmişti. Birkaç saat içinde insanlar akın akın sokakları kaplayıp eski rejimin liderlerini aramaya başlamıştı. Calthrop, kendisini adadan kaçırması için bir balıkçıya rüşvet vermişti.

Calthrop neden işten ayrıldı, diye sordu Thomas sonunda. Yanıt, işten atıldı oldu. Neden? Monson bir süre düşündü. Sonunda şöyle dedi:

"Başkomiser, ikinci el silah işi rekabetin yoğun olduğu bir iştir. Herkesin birbirinin gırtlağına sarıldığını söyleyebiliriz. Diğer tarafın ne satmaya çalıştığını ve istediği fiyatı bilmek aynı alıcıyla anlaşmayı bağlamak için hayati önem taşır. Diyelim ki Calthrop'un şirketimize olan sadakati, tatmin edici değildi."

Thomas arabasına binip şehre dönerken Monson'ın anlattıklarını düşündü. Calthrop'un Dominik Cumhuriyeti'nden neden o kadar çabuk ayrılması gerektiğiyle ilgili anlattıkları mantıklıydı. Karayipler'deki SIS görevlisinin anlattığı dedikodularla tamamen çelişiyor, hatta onları anlamsız kılıyordu.

Diğer taraftan Monson'ın anlattıklarına göre Calthrop, kimseye ihanet etmekten çekinecek birine benzemiyordu. Adaya silah şirketinin satıcısı olarak gidip asilerden para almış olabilir miydi?

Monson'ın söyledikleri arasında özellikle bir şey Thomas'ı rahatsız etmişti; Calthrop'un şirkete katıldığında tüfekler konusunda fazla bir şey bilmediğini söylemişti. Oysa suikastı gerçekleştiren kişinin,bu konuda uzman olduğu tahmin ediliyordu. Elbette şirkette çalıştığı dönemde tüfekleri öğrenmiş olabilirdi ama tüfekle ateş etme işinde yeniyse neden Trujillo karşıtı partizanlar onu kiralamış olsundu? Yoksa onu kiralamamışlar mıydı? Calthrop'un anlatılan hikayesi gerçekten doğru muydu?

Thomas omuz silkti. Öğrendikleri, herhangi bir şeyi ispatlamıyor veya çürütmüyordu. Yine başladığımız yere döndük, diye düşündü.

Ama ofise döndüğünde fikrini değiştirmesine yol açan bir haberle karşılaştı. Calthrop'un adresini araştıran müfettiş, raporunu teslim etmişti. Gün boyunca işte olduğu için daha önce hiç kimsenin konuşamadığı bir komşuya ulaşmıştı. Kadın, Bay Calthtrop'un birkaç gün önce ayrılarak İskoçya'ya gitmekten bahsettiğini anlatmış, adamın arabasının arka tarafındaki balık oltalarını görmüştü.

Balık oltası mı? Başkomiser Thomas aniden ürperdi. Polis memuru rapor vermeyi bitirirken diğerlerinden biri içeri girdi.

"Başkomiserim?"

"Evet?"

"Aklıma bir şey takıldı."

"Devam et."

"Fransızca biliyor musunuz?"

"Hayır, ya sen?"

"Evet, annem Fransız'dı. Fransız polisinin aradığı bu adamın kod adı Çakal, yanılıyor muyum?"

"Yani?"

"Şey, Çakal'ın Fransızca'sı Chacal'dır. C-H-A-C-A-L. Görüyor musunuz? Charles Caltrop. Tamamen tesadüf olabilir. Ama Fransızca olsa bile, adının ilk üç harfinden ve soyadının üç harfinden oluşan bir kod adı seçmişse, çok cüretkâr biriyle karşı karşıyayız demektir..."

"Şu işe bak," dedi Thomas ve bütün gücüyle hapşırdı. Ardından hemen telefona sarıldı.

15. Bölüm

Paris'teki İçişleri Bakanlığı'nda yapılan üçüncü toplantı, bakan diplomatik bir toplantıdan dönerken trafiğe yakalandığı için saat 10'u biraz geçe başladı. Oturduğu anda toplantının başlamasını işaret etti.

İlk rapor SDECE'den General Guibaud'unkiydi. Kısaydı ve doğrudan konuya giriyordu. Eski Nazi katil Kassel, Gizli Servis'in Madrid ofisindeki ajanlar tarafından bulunmuştu. Madrid'deki çatı katı dairesinde sessiz bir emekli hayatı sürüyordu. Şehirde verimli bir işe sahip olan başka bir SS komandosuyla ortak olmuştu ve OAS'yle herhangi bir ilişkisi varmış gibi görünmüyordu. Madrid ofisi her ihtimale karşı adamla ilgili bir dosya hazırlamıştı ve genel kanaatleri OAS'yle hiçbir zaman herhangi bir ilişkisi bulunmadığı yönündeydi.

Yaşı, giderek artan ve bacaklarını etkileyen romatizması düşünüldüğünde Kassel'in Çakal olma ihtimali elenebilirdi.

General konuşmayı bitirdiğinde, gözler Komiser Lebel'e döndü. Raporu karamsardı. Gün içerisinde 24 saat önce çeşitli şüpheliler öneren diğer üç ülkenin polis merkezlerinden raporlar gelmişti.

Amerika'dan silah satıcısı Chuck Arnold'ın Kolombiya'da olduğu haberi gelmişti. Amerikalı işvereni için, Amerikan ordusunun eski AR-10 saldırı tüfeklerini satmaya çalışıyordu. Her koşulda, Bogota'da olduğu sürece sürekli olarak CIA'in takibi altındaydı ve silah satmaktan başka bir şeyle ilgilendiğini gösteren herhangi bir delil yoktu.

Bu adamla ilgili raporun teleks aracılığıyla Paris'e yollanmasının hemen ardından Vitellino dosyası da gönderilmişti. Bu rapora göre eski Cossa Nostra tetikçisinin yeri hâlâ tespit edilememişti. 1.70 boyundaydı, geniş ve yapılı omuzları, siyah saçları, esmer bir teni vardı. Viyana'-

daki resepsiyon görevlisinin Çakal'la ilgili verdiği tarifle bu tarif arasındaki radikal farklar düşünüldüğünde Lebel bu adamın da listeden çıkarılabileceğine kanaat getirmişti.

Güney Afrikalılar, Piet Schyper'in Batı Afrika'da bir ülkede elmas çıkarmakla uğraşan bir şirketin özel ordusunun başına geçtiğini öğrenmişti. Görevleri, şirketin sahip olduğu elmas çıkarılan toprakların sınırlarında dolaşmak, elmas kaçakçılarının gidip gelmesine engel olmaktı. Elmas kaçakçılığını engellemek için ne gibi yöntemler kullandığıyla ilgili soru sorulmuyordu ve işverenleri adamın çıkardığı işten memnundu. Orada olduğu ve Batı Afrika'daki işinin başından hiç ayrılmadığı işverenleri tarafından doğrulanmıştı.

Belçika polisi, eski paralı askeri araştırmıştı. Karayip büyükelçiliğindeki bir rapor ortaya çıkmıştı. Bu rapora göre Katanga'nın eski çalışan, üç ay önce Guatemala'da bir bar kavgasında öldürülmüştü.

Lebel önündeki son raporu okumayı bitirdi. Başını kaldırdığında çoğu buz gibi on dört gözün ona bakmakta olduğunu gördü.

"Alors, rien?"*

Albay Rolland'ın sorduğu soru herkesin aklındaki soruydu.

"Hayır, korkarım ki elimizde hiçbir şey yok," diye açıkladı Lebel. "Bize söylenen isimlerden hiçbirinin Çakal olması mümkünmüş gibi görünmüyor."

"Mümkünmüş gibi görünmüyormuş," diye tekrarladı Saint-Clair, "sizin dedektiflik yöntemleriniz sayesinde geldiğimiz nokta bu mu? Hiç biri mümkün görünmüyor demek ki?" Öfkeyle iki polise, Bouvier ve Lebel'e baktı. Odadakiler de onun gibi hissediyordu.

"Anlaşılan beyler," dedi bakan ve biz kipiyle devam etti, "başladığı-

* O halde hiçbir şey.

mız yere geri döndük. Yine elde var sıfır."

"Evet, korkarım ki öyle," diye karşılık verdi Lebel ve Bouvier sözü devraldı.

"Meslektaşım elinde hiçbir ipucu, ona yol gösterecek en ufak bir delil olmaksızın araştırma yapmaya çalışıyor. Üstelik araştırdığı kişi kendini saklamakta uzman biri. Böyle adamlar ortalıkta dolanıp reklamlarını yapmaz."

"Bunun farkındayız sevgili komiser," diye karşılık verdi bakan soğuk bir sesle, "sorun şu ki..."

Kapı çalındığı için konuşması bölündü. Bakan kaşlarını çattı, acil bir durum olması dışında kesinlikle rahatsız edilmemeleri yönünde talimat vermişti.

"İçeri gel."

Kapıda bakanlığın görevlilerinden biri duruyordu, mahcup görünüyordu.

"Özür dilerim sayın bakan. Komiser Lebel'i arıyorlar, Londra'dan." Odadaki düşmanca tavırları hissettiğinden kendini korumaya çalıştı. "Acil olduğunu söylediler..."

Lebel ayağa kalktı.

"İzin verir misiniz beyler?"

Beş dakika sonra geri döndü. Odadaki hava, gittiği zamanki kadar soğuktu ve anlaşılan bundan sonra ne yapılması gerektiğiyle ilgili tartışma, komiserin yokluğunda da devam etmişti. İçeri girdiğinde Albay Saint-Clair uzun ve acı bir nutuk atıyordu. Adam susup gözleriyle koltuğuna dönen Lebel'i takip etti. Küçük komiserin elinde üzerine bir şeyler karalanmış bir zarf vardı.

"Beyler, inanıyorum ki aradığımız adamın ismine ulaştık," diye söze başladı.

Toplantı yarım saat sonra sona erdiğinde herkes havalarda uçuyordu. Lebel Londra'dan gelen mesajı aktarmayı bitirdiğinde masanın etrafındaki adamlar rahat bir nefes aldı, sanki uzun bir yolculuğun ardından tren perona varmıştı. Hepsi de, artık en azından yapabileceği bir şeyler olduğunu biliyordu. Yarım saat içerisinde, halka duyurmadan Fransa'da Charles Calthrop adında bir adamı aramanın mümkün olduğuna, hatta gerekirse ondan kurtulunabileceğine karar verdiler.

Londra, bütün belgelerin sabah ilk iş olarak teleksle yollanacağını bildirdiğinden, Calthrop'la ilgili detaylar sabaha kadar ellerine geçmeyecekti. Bu arada Reseignements Generaux, kilometrelerce uzanan raflarda bu adam tarafından doldurulan ülkeye giriş kartı veya otel kaydı olup olmadığını araştıracaktı. Polis kuvvetleriyse Paris'te bir otelde kalıp kalmadığını öğrenecekti.

DST adamın adıyla, görünüşünü ülkedeki bütün sınır kapılarına, limanlara ve havaalanlarına dağıtacaktı. Adamın ayakları Fransa'ya değer değmez tutuklanması yönünde emir çıkarılmıştı.

Tabii eğer henüz Fransa'ya varmadıysa. O gelene kadar herkes sessizliğini koruyacak, geldiğinde de onu ele geçireceklerdi.

"Calthrop denilen o tiksinti verici yaratık artık çantada keklik." Albay Raoul Saint-Clair de Villauban o gece yatakta uzanırken metresine aynen böyle dedi.

Jacqueline albayı uyutabilmek için sonunda adamın boşalmasını sağlamayı başardığında yatağın kenarındaki saat 12'yi gösteriyordu. Artık 14 Ağustos olmuştu.

Başkomiser Thomas ofisindeki koltuğa gömülmüş, Paris'ten gelen telefonun ardından görev dağılımı yapan altı müfettişi izliyordu. Dışa-

rıdan Big Ben'in sesi duyuldu ve o yaz gecesinde, saatler gece yarısını gösterdi.

Thomas'ın adamlarıyla yaptığı toplantı bir saat sürdü. Bir müfettiş Calthrop'un çocukluğunu, bir ailesi varsa bu ailenin şimdi nerede yaşadığını, nerede okula gittiğini, okuldayken izci olup olmadığını, hiç ateş edip etmediğini öğrenmekle görevlendirildi. Belirgin özellikler, ayırt edici izler ve benzerleri de araştırılacaktı.

İkinci müfettiş, adamın gençliğini araştıracaktı. Okuldan ayrıldıktan sonra neler yapmıştı, nasıl ateş ettiğiyle ilgili herhangi bir kayıt var mıydı, ordudan ayrıldıktan sonra ne olmuştu? İkili oynadığından şüphelenildiği için silah ticareti yapan şirket tarafından işten atıldığı zamana kadar geçen süreç, bu müfettişin sorumluluğundaydı.

Üçüncü ve dördüncü müfettişler, 1961 Ekim'inde son işvereninden ayrılışından bu yana neler yaptığını araştırmakla görevlendirildi. Nereye gitmiş, kimlerle görüşmüş, nasıl para kazanmıştı? Gelir kaynakları nelerdi? Adamla ilgili herhangi bir polis kaydı olmadığı için, güvenlik kuvvetleri Calthrop'un parmak izine sahip değildi. Thomas'ın, adamla ilgili yakın zamanda çekilmiş bütün fotoğraflara ihtiyacı vardı.

Son iki dedektif, Calthrop'un şimdi nerede olduğunu tespit etmeye çalışmakla görevlendirilmişti. Parmak izi için bütün daire aranacak, arabayı aldığı yer bulunarak, ehliyetiyle ilgili kayıtların kontrolü için Londra Belediyesi araştırılacaktı. Londra'da herhangi bir kayıt bulunamaması halinde, ilçe ehliyet birimleri kontrol edilecekti. Arabanın izini bul, kaç yaşında olduğunu, markasını, rengini, seri numarasını tespit et. Kullandığı garajı bul ve arabayla uzun bir yolculuk yapmayı planlayıp planlamadığını öğren. Kanal'ı geçen feribotları araştır, uçak rezervasyonlarını kontrol et.

Altı adam da detaylı notlar aldı. Şefleri konuşmayı bitirdiğinde kal-

kıp ofisten çıktılar. Koridora çıktıklarında son ikisi yan gözle birbirlerine baktı.

"Her şeye baştan başlayacağız," dedi biri. "Bütün kahrolası işin yeniden yapılması gerekecek."

"Komik olan şu ki," diye araya girdi öteki, "yaşlı adam bize kendisinin ne yaptığını veya ne yapacağını söylemedi."

"Tek bir şeye emin olabilirsin, böyle bir işe girişmemiz için emrin en tepeden gelmiş olması gerekiyor. Gören de bu pisliğin Siyam kralını vurmayı planladığını sanacak."

Yargıçlardan birini uyandırıp, arama emrini imzalamasını sağlamak az da olsa zaman aldı. Sabah olmaya başladığında yorgunluktan harap olan Thomas, ofisindeki koltukta uyuya kaldı. Ondan da berbat durumda olan Claude Lebel ise ofisinde acı kahvesini yudumluyordu. Özel Birlik'ten iki adam, Calthrop'un dairesini köşe bucak araştırmaya başladı.

Adamların ikisi de uzmandı. İşe çekmecelerle başladılar, herbirini düzenli olarak yatağın üzerine boşaltıp içindekileri dikkatle gözden geçirdiler. Bütün çekmeceler bittiğinde çekmecesiz masanın ahşap aksamını inceleyip, gizli bölmeler aradılar. Ahşap mobilyalar parçalara ayrıldı. Adamların işleri bittiğinde daire, şükran günündeki tüyleri yolunmuş bir hindi gibi görünüyordu. Adamlardan biri oturma odasını, diğeri yatak odasını araştırdı. Bu iki odanın ardından sıra mutfakla banyoya geldi.

Mobilyaların, minderlerin, yastıkların, kap kacakların ve dolaplardaki diğer eşyaların ardından zeminin, tavanın, duvarların üzerinde çalışmaya başladılar. Saat sabah 6 olduğunda daire tamamen altüst olmuştu. Komşuların çoğu kapının önüne toplanmış; koridora, birbirleri-

ne ve Calthrop'un dairesinin kapalı kapısına bakıyor, birbirleriyle fısıldaşıyordu. İki müfettiş daireden çıktı.

Birinin elinde Calthrop'un evrakları ve özel eşyalarıyla dolu bir valiz vardı. Aşağı, indi, sokağa çıktı, bekleyen devriye arabasına binip Başkomiser Thomas'ın yanına döndü. Diğeri komşularla yapılacak görüşmelere başladı. Herkesin birkaç saat içinde işe gitmek zorunda olduğunu bildiğinden önce en yakındaki komşularla görüştü. Sonra sıra esnafa gelecekti.

Thomas, saatlerce artık ofisinin zeminine yayılmış olan eşyalara baktı. Müfettişin topladığı eşyalar arasında ufak mavi bir kitap da vardı. Pencerenin yanına gidip yükselen güneşin ışıklarına tutarak sayfaları inceledi.

"Başkomiserim, şuna bir bakın." Parmakları, önündeki pasaportun sayfalarında dolaştı. "Bakın... *'Republica de Dominica, Aeroporto Ciudad Trujillo, Decembre 1960, Entrada...*' İşte orada olduğunun ispatı. Aradığımız adam bu."

Thomas, pasaportu müfettişten alıp birkaç saniye inceleyip, yeniden pencereden dışarı baktı.

"Ah evet, aradığımız adam bu evlat ama pasaportunun elimizde olduğunun farkında mısın?"

"Ah, kahretsin..." Müfettiş, amirinin ne demek istediğini anladığı için suratı asıldı.

"Aynen öyle," dedi yetiştirilişi yüzünden asla rahatça küfredemeyen Thomas. "Eğer bu pasaportla yolculuk etmiyorsa, o zaman neyle yolculuk ediyor? Bana telefonu ver ve Paris'i bağlat."

Aynı saatlerde Çakal, yaklaşık kırk dakikadır yoldaydı ve Milano şehrini geride bırakmıştı. Alfa Romeo Milano'dan Cenova'ya uzanan 7

numaralı otobanda ilerliyordu. Düz ve geniş yol sayesinde araba saatte 140 kilometre hız yapıyordu, kilometre göstergesindeki ok kırmızı şeride dayanmak üzereydi. Soğuk rüzgar, adamın saçlarının uçuşmasına yol açtı ama gözleri güneş gözlüğü sayesinde korunuyordu.

Yol haritasına göre Ventimiglia'daki Fransız sınırına 210 kilometre vardı. Çakal tahmini 2 saatlik varış süresini tutturmayı başarmıştı. Cenova'da trafik yüzünden zaman kaybetmiş olsa da 7:15'ten önce San Remo'dan sınıra uzanan A.10 otobanına çıkmıştı.

7:50'de Fransız sınır kapısına vardığında trafik yoğunlaşmaya, hava da gittikçe ısınmaya başlamıştı.

Yarım saat sırada bekledikten sonra, gümrüktekilerin arabayı incelemesi için rampaya çıktı. Polis pasaportu alıp dikkatle inceledi, 'Un moment, monsieur'* diye mırıldanıp, gümrük kulübesinde kayboldu.

Birkaç dakika sonra yanında sivil giysili bir adamla dışarı çıktı. Pasaport, sivil giyimli görevlinin elindeydi.

"Bonjour monsieur."**

"Bonjour."

"Bu sizin pasaportunuz mu?"

"Evet."

Pasaport yeniden incelendi.

"Fransa'yı ziyaret etme amacınız ne?"

"Turizm. Cote d'Azur'ı hiç görmedim."

"Anlıyorum. Araba sizin mi?"

"Hayır, kiralık bir araba. İtalya'da yapılacak işlerim vardı ve bir anda bir haftalık boş zamanım oldu. Ben de etrafı dolaşmak için araba ki-

---

* Bir dakika bayım.

** Günaydın bayım.

raladım."

"Anlıyorum. Arabanın evraklarını görebilir miyim?"

Çakal uluslararası ehliyeti, kira kontratını ve iki sigorta belgesini çıkardı. Sivil giysili adam evrakları inceledi.

"Bagajınız var mı mösyö?"

"Evet, bagajda üç valiz var. Ve bir de el çantası."

"Lütfen hepsini gümrüğe getirin."

Sivil yürüyüp gitti. Polis görevlisi, Çakal'ın üç valizi ve el çantasını arabadan indirmesine yardım ettikten sonra, eşyaları beraberce gümrüğe taşıdılar.

Çakal, Milano'dan ayrılmadan önce evrakları üçüncü valizdeki gizli bölmeye dikilmiş olan aslında var olmayan Fransız Andre Martin'in eski paltosunu, pantolonunu ve ayakkabılarını alıp rulo yaptıktan sonra bagaja fırlatmıştı. Diğer iki valizdeki giysileri üç valize dağıtmış, madalyaları cebinde taşımaya karar vermişti.

İki gümrük görevlisi valizleri tek tek inceledi. Onlar incelemelerini yaparken, Çakal Fransa'ya giren turistlerin doldurduğu standart belgeleri doldurdu. Valizlerdeki hiçbir şey, kimsenin dikkatini çekmedi. Gümrük görevlileri saç boyalarını içeren kutuları incelerken, ufak bir tedirginlik anı yaşandı. Saç boyalarını tıraş losyonu kutularına yerleştirmişti. O dönemde traş losyonu Fransa'da popüler değildi, pazardaki yeni bir üründü ve genellikle Amerikalılar tarafından kullanılıyordu. İki güvenlik görevlisinin bakıştıklarını gördü ama kutuları el çantasına kaldırdılar.

Göz ucuyla, başka bir adamın Alfa'nın bagajını ve motorunu incelediğini görebiliyordu. Neyse ki adam arabanın altını kontrol etmedi.Görevli bagajdaki palto ve pantolon rulosunu açıp hafif bir iğrenmeyle yığını inceledi ama paltonun serin yaz geceleri, geri kalan giysilerin de

araba yolda bozulup da tamir edilmesi gerekirse, giyilmesi için alındığını düşündü. Giysileri yerine bırakıp bagajı kapattı.

Çakal evrakları doldurmayı bitirirken, kulübedeki iki gümrük görevlisi valizleri kapatıp sivil giysili görevliye bakarak başlarını salladı. Sivil, bunun üzerine giriş evraklarını inceledi, yeniden pasaportla karşılaştırıp, pasaportu geri verdi.

"Merci mösyö. Bon voyage."

On dakika sonra Alfa, son hızla Menton'un doğusuna doğru ilerliyordu. Yat limanına bakan bir kafede ettiği rahat kahvaltının ardından Çakal Monaco, Nice ve Cannes'a doğru yola çıktı.

Başkomiser Thomas Londra ofisinde koyu kahvesinden bir yudum alıp elini çenesinde dolaştırdı. Odanın diğer tarafındaki iki müfettiş, Calthrop'un yerini bulma işine bir an için ara verip şeflerine baktı. Üçü fazladan olmak üzere altı adamın gelişini bekliyordu, Özel Birim'deki bütün teğmenler Thomas'ın açtığı telefonlar sonrasında işlerinden azat edilmişti.

Beklenen adamlar, saat 9'u biraz geçe Thomas'ın yanına gitmeleri gerektiğini öğrendiler ve hepsi yavaş yavaş dökülmeye başladı. Sonuncusu da geldiğinde hepsini konuyla ilgili olarak bilgilendirdi.

"Tamam, bir adamı arıyoruz. Onu neden aradığımızı bilmeniz gerekmiyor, bu önemli değil. Önemli olan, onu ele geçirmek ve bunu olabildiğince çabuk yapmak. Şimdilik tek bildiğimiz, daha doğrusu bildiğimizi düşündüğümüz şey, adamın yurt dışında olduğu. Sahte bir pasaportla yolculuk ettiğine emin sayılırız.

"İşte..." Hepsine Calthrop'un pasaport başvuru formundan alınıp çoğaltılan vesikalık fotoğrafları dağıttı. "Adam böyle görünüyor. Kılık değiştirmiş olması ihtimali yüksek olduğundan önünüzdeki tarife uy-

mayabilir. Yapmanız gereken şu: Pasaport bürosuna gidip yakın zamanda yapılan bütün pasaport başvurularını inceleyeceksiniz. İşe son 50 günden başlayın. Eğer o araştırmadan bir şey çıkmazsa, 50 gün daha geriye gidin. Zor bir iş olacak."

Konuşmasına devam edip sahte bir pasaport çıkarmanın en yaygın yollarını tarif etti, bunlardan biri de Çakal'ın kullandığı yöntemdi.

"Önemli olan şu," diye sözü toparladı, "doğum sertifikaları yeterli değildir. Ölüm sertifikalarını kontrol edin. Pasaport bürosundan listeyi aldıktan sonra bütün operasyonu Somerset'e taşıyın, oraya yerleşin, isimleri bölüşüp, ölüm belgelerini kontrol edin. Eğer artık hayatta olmayan biri tarafından yapılmış bir pasaport başvurusuyla karşılaşırsanız, büyük ihtimalle adamımıza ulaşmışsınız demektir. Şimdi gidin."

Sekiz adam ofisten çıkarken, Thomas önce pasaport bürosunu ardından Somerset'teki doğum, evlilik ve ölüm kayıt bürosunu arayarak, ekibine ellerinden gelen bütün yardımı yapmalarını rica etti.

İki saat sonra, ödünç aldığı elektrikli bir tıraş makinesiyle tıraş olduğu sırada iki müfettişten kıdemli olan Thomas'a telefon açtı. Geçen 100 gün içerisinde, pasaport bürosuna 8.041 başvuru yapılmıştı. Yaz mevsimindeyiz, diye açıkladı müfettiş, tatil zamanı. Tatil zamanlarında başvuru sayısı artardı.

Bryn Thomas telefonu kapatıp mendiline sümkürdü.

"Kahrolası yaz," dedi.

Çakal, aynı sabah saat 11'i biraz geçe Cannes'ın merkezine vardı. Her zamanki gibi en iyi otellerden birine yerleşmeye karar vererek, kısa bir araştırmanın ardından Majestik'te karar kıldı. Eliyle saçlarını geriye doğru tarayıp lobiye adım attı.

Sabahın ilerleyen saatleri olduğundan otel müşterilerinin çoğu git-

mişti ve lobi boştu. Üzerindeki zarif takım elbise ve özgüvenli tavırları bir İngiliz beyefendisi olarak görülmesine yol açtığı için, telefonların yerini sorduğunda hiç kimse nedenini merak etmedi. Santraldeki kadın, yaklaştığı sırada başını kaldırıp Çakal'a baktı.

"Lütfen bana Paris'i bağlayın, Moritor 5901," diye rica etti.

Birkaç dakika sonra kadın, santralin arka tarafındaki bir kabini işaret ettikten sonra, adamın ses geçirmez kapıyı kapatışını izledi.

"Allo, ici Chacal."

"Allo, ici Valmy. Neyse ki aradınız. İki gündür size ulaşmaya çalışıyoruz."

Kabine bakan biri olsa İngiliz'in tavırlarının değişip, kaşlarını çattığını görebilirdi. On dakikalık görüşmenin çoğunda ses çıkarmadan kendisine söylenenleri dinledi. Arada bir kısa ve öz sorular sorduğunda dudakları hafifçe kıpırdıyordu. Ama kimsenin ona baktığı yoktu. Santral görevlisi bir aşk romanı okumakla meşguldü. Kadının o noktadan sonra gördüğü ilk şey, başında dikilen müşterinin güneş gözlüğünün arkasından kendine bakmasıydı. Santralin yanındaki aletten görüşmenin ücretini okuyup, parasını aldı.

Çakal bir fincan kahve alıp Croisette'e ve güneşlenen insanlarla dolu sahile bakan terasta kahvesini yudumladı. Derin düşünceler içinde sigarasından bir nefes aldı.

Kowalski'yle ilgili kısmı anlamıştı; Viyana'daki otelden devasa Polonyalı'yı hatırlıyordu. Anlayamadığı, kapının dışında bekleyen fedainin kendi kod adını veya ne yapmak için kiralandığını nasıl olup da bilebildiğiydi. Belki Fransız polisi, işin o kısmını kendileri çözmüştü. Belki de Kowalski beceriksiz bile olsa, kendisi de bir katil olduğundan Çakal'ın ne olduğunu hissetmişti.

Çakal söylenenleri tarttı. Valmy işi bırakıp eve dönmesini önermiş

ama operasyonu iptal etmek için yetkili olmadığını itiraf etmişti. O yetki sadece Rodin'e aitti. Olanlar Çakal'ın OAS'deki sızıntılarla ilgili önyargılarını doğruluyordu ama kendisi diğerlerinin bilmediği bir şey biliyordu; kimse bilmediği için Fransız polisinin de bilemeyeceği bir şey. O da sahte bir isim ve bu isme düzenlenmiş, gerçeğinden ayırt edilemeyen bir pasaportla yolculuk ettiğiydi. Elinin altında üç set sahte evrak, iki yabancı pasaport ve bu pasaportlara uygun kılıklar vardı.

Fransız polisinin elinde, Valmy'nin bahsettiği Komiser Lebel denilen adamın elinde tam olarak ne vardı? Uzun boylu, sarışın bir yabancı. Fransa'da ağustos ayında bu tarife uyan binlerce erkek olmalıydı. Fransız polisinin herkesi tutuklayacak hali yoktu.

Sahip olduğu ikinci avantaj, Fransız polisinin Charles Calthrop adında bir adamın peşinde olmasıydı. Bırak avlasınlar, size bol şans. Kendisi Alexander Duggan'dı ve bunu ispatlayabilirdi.

O noktadan sonra, Kowalski de ölmüş olduğundan hiç kimse, Rodin ve adamları bile Çakal'ın kim olduğunu veya nerede olduğunu bilmiyordu. Sonunda yine kendi başınaydı ve zaten baştan beri olmasını istediği de buydu.

Yine de işin daha tehlikeli bir hal aldığına şüphe yoktu. Suikast fikri açığa çıktığından tamamen alarmda olan güvenlik görevlileriyle uğraşması gerekecekti. Asıl soru şuydu: Suikast için yaptığı plan yine de güvenlik önlemlerini geçmekte işe yarar mıydı? İyice düşündü, evet, planının işe yarayacağına emindi.

Ama soru hâlâ ortadaydı ve yanıtlanması gerekiyordu. Geri dönmek mi devam etmek mi? Geri dönerse, şimdi sahip olduğu çeyrek milyon dolar için Rodin ve serserileriyle tartışması gerekecekti. Eğer parayı geri vermeyi reddederse, izini sürmekte tereddüt etmezlerdi. Parayı Zürih'teki banka hesabından almalarını sağlayacak evrakı imzalatmak için

ona işkence edip, öldürürlerdi. Onlara yakalanmamak ve hep bir adım önlerinde olmak için bir sürü para harcaması gerekir, büyük ihtimalle de elinin altındaki para buna giderdi.

Devam etmekse, iş bitene kadar başka tehlikelerle yüzleşmek demekti. Gün yaklaşırken son anda geri çekilmek daha da zor olacatı.

Hesap gelince, pusulaya bakıp gözlerini kırpıştırdı. Tanrım, şu adamların istedikleri fiyatlara bak! Böyle bir hayat sürdürebilmek için insanın zengin olması gerekti; dolarları, dolarları ve başka dolarları olmalıydı. Mücevher rengindeki denize ve kumsalda dolaşan ufak tefek kahverengi kızlara baktı. Cadillac'lar ve Jaguar'lar Croisette'de dolaşıyor, bronz tenli genç sürücüleri bir yandan yolu izlerken bir yandan arabaya atacak kız arıyordu. Çakal'ın istediği hayat bu hayattı, burnunu seyahat bürosunun penceresine yapıştırıp başka bir hayatı, başka bir dünyayı gösteren afişlere baktığından beri istediği hayat buydu. Banliyö treninden, üç nüsha halinde hazırlanan formlardan, ataçlardan ve ılık çaydan ibaret olmayan bir dünya. Geçen üç yıl içerisinde neredeyse o dünyaya ulaşmayı başarmıştı; orada bir bakış, burada bir dokunuş. İyi giysilere, pahalı yemeklere, hoş bir daireye, spor arabaya ve zarif kadınlara alışmıştı. Geri dönmek demek, tüm bunlardan vazgeçmek demekti.

Çakal hesabı ödeyip yüklü bir bahşiş bıraktı. Alfa'ya binip Majestik'ten uzaklaşarak Fransa'nın kalbine doğru ilerledi.

Masasının başında oturan Komiser Lebel, kendini hayatı boyunca uyumamış ve asla uyumayacakmış gibi hissediyordu. Köşeye serilen yatağa yatmış olan Lucien Caron yüksek sesle horladı. Bütün geceyi Charles Calthrop'la ilgili kayıtları arama operasyonunu yöneterek geçirmişti. Şafakta operasyonu Lebel devraldı.

Adamın önünde, Fransa'daki yabancıların yerlerini kontrol etmekle yükümlü çeşitli örgütlerden gelen raporlar vardı. Her birinde aynı mesaj yer alıyordu. Yılın başından beri o ismi taşıyan bir adam yasal olarak hiçbir sınırı geçmemişti. Ülkedeki hiçbir otelde, ne Paris'te ne de Paris dışında bu isimde bir müşteri yoktu. Adamın adı, hiçbir istenmeyen yabancı listesinde yoktu ve o güne kadar hiçbir şekilde Fransız yetkililerin dikkatini çekmemişti.

Raporlar gelmeye devam ederken Lebel, gittikçe daha eski dosyaları istemeye başladı. Calthrop'un Fransa'ya yaptığı herhangi bir ziyaretin izini bulana kadar kayıtlar araştırılacaktı. O bilgi kullanılarak belki de nerede kalma alışkanlığına sahip olduğu tespit edilebilirdi. Bir otel, bir arkadaşının evi. Belki şimdi bile sahte bir isimle orada kalıyordu.

Başkomiser Thomas'ın o sabah açtığı telefonlar, kiralık katilin erken yakalanması umuduna bir darbe daha indirmişti. Bir kere daha 'başladığımız yere dönmek' tabiri kullanıldı ama bu sefer sadece Caron ve kendisi vardı. Akşam konseyinin üyeleri henüz Calthrop ipucunun, işleri beklendiği kadar kolaylaştırmadığı konusunda bilgilendirilmemişti. Saat 10'da kendisinin onlara haber vermesi gerekecekti. Eğer Calthrop'un alternatif adını bulamazsa Saint-Clair'in yakınmalarını ve diğerlerinin sessiz tepkilerinin nasıl olacağını tahmin edebiliyordu.

Onu rahatlatabilecek iki şey vardı. Birincisi, en azından artık Calthrop'un detaylı bir tasvirine ve omuzlarından yukarısının gerçek bir fotoğrafına sahip olmalarıydı. Sahte pasaportu alırken görünüşünü değiştirmişse bile hiç yoktan iyiydi. İkincisi, konseydeki hiç kimsenin şu an yaptığından daha iyi bir seçenek düşünemeyecek olmasıydı –her şeyi kontrol ediyorlardı ve yapılacak başka bir şey yoktu.

Caron ortaya İngiliz polisinin Calthrop'u şaşırtmış olması ihtimalini attı. Belki de işlerini halletmek için şehre indiği sırada polisler dairesini basmıştı; yedek pasaportu yoktu ve yeraltına saklanıp operasyonu iptal etmişti.

Lebel iç çekti.

"Gerçekten çok şanslı bir durum olurdu," dedi yardımcısına. "Ama ben olsam buna güvenmezdim. İngiliz Özel Birimi'nin hazırladığı raporlara göre, tıraş ve duş malzemeleri banyosunda yokmuş, komşularından birine de balık tutmaya gittiğini söylemiş. Eğer Calthrop pasaportunu geride bıraktıysa, ona artık ihtiyacı olmadığı içindir. Ben olsam bu adamın hata yapacağına güvenmezdim, yavaş yavaş Çakal'ı çözmeye başlıyorum."

İki ülkenin polislerinin aramakta olduğu adam, Cannes'dan Marsilya'ya giderken Grande Corniche çilesinden kaçınmaya karar verdi. Marsilya'dan Paris'e geçerken de RN7'nin güney tarafından uzak durdu. Her iki yolun da ağustos ayında cehennem gibi olacağını biliyordu.

Duggan adına hazırlanmış evraklarıyla güvende olduğundan, Alpler üzerinden rahat rahat gitmeye karar verdi. Yol yüksekte olduğu için Burgundy Tepeleri'nden geçerken hava serin olurdu. Acelesi yoktu, çünkü işleyeceği cinayetin gününe daha vardı ve Fransa'ya planladığından daha erken gelmişti.

Cannes'dan kuzeye yöneldi, RN85'e sapıp parfüm kasabası Grasse'dan geçerek, Verdon Nehri'nin sakinleşip Cadarache'ta Durance ile birleşmek üzere Savoy'a doğru aktığı Castellane'a yöneldi.

O noktadan sonra Barreme'e ve Digne adlı kaplıca kasabasına gitti. Sonunda vadinin sıcak havasını geride bırakıp, tepelerin yakıcı güneş altında bile serin olan havasına ulaştı. Durduğunda güneşin sıcaklığını hissedebiliyordu ama arabayla ilerlerken rüzgar soğuk bir duş gibiydi ve havada çam kokusu vardı.

Digne'den sonra Durance'ı geçti, nehrin kenarındaki ufak ama hoş bir pansiyonda öğle yemeği yedi. Durance, yaklaşık 150 kilometre son-

ra Cavaillon ve Plan d'Orgon arasından tıslayarak akan gri bir yılana dönüşecekti. Ama henüz, tepelerin arasında hâlâ bir nehirdi, bir nehir nasıl görünürse öyle görünüyordu: Serindi ve balıklarla doluydu.

Öğleden sonra olduğunda RN85'i kuzeye doğru takip etti, hâlâ Durance'ın kaynağına doğru ilerliyordu. Sisteron'dan geçip, günbatımıyla beraber Gap adlı küçük kasabaya vardı. Grenoble'a doğru yola devam edebilirdi ama acelesi olmadığına ve ağustos ayında ufak bir kasabada oda bulmanın daha kolay olacağına karar verdi. Taşra tarzı bir otel aradı. Kasabanın hemen dışında aydınlık görünüşlü Hotel du Cerf'i buldu. Burası, Savoy dükünün eski av malikanesiydi ve hâlâ rustik havasını koruyordu.

Pek çok boş oda vardı. Her zamanki gibi duş almak yerine, rahat bir banyo yaptı. Gri takım elbisesini, ipek gömleğini ve örgü kravatını kuşanarak, oda hizmetçisinden bütün gün giydiği elbiseyi süngerle silip ütülemesini rica etti. Genç kız hafifçe kızararak bu ricayı yerine getireceğini söyledi.

Akşam yemeği servisi, ormanlık tepeye bakan ahşap panellerle kaplı bir odadaydı. Hava ılıktı ama yemeğin ortalarına doğru kolsuz ve derin dekolteli bir elbise giymiş kadın müşterilerden biri, otel görevlisinden pencereleri kapatmasını rica etti. İçeri giren soğuk rüzgar yüzünden üşümüştü.

Kendisine yan tarafındaki pencerenin kapatılmasına bir itirazı olup olmadığı sorulduğunda, dönüp otel görevlisinin pencerenin kapatılmasını isteyen kişi olduğunu söylediği kadına baktı. Kadın tek başına yemek yiyordu, yumuşak beyaz kollara ve geniş kalçalara sahip olan, otuzlu yaşların sonunda güzel bir kadındı. Çakal, başını sallayarak görevliye pencereyi kapatabileceğini işaret ederek arkadaki kadını başıyla selamladı. Kadın soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Yemek muhteşemdi. Odun ateşinde pişmiş nehir alabalığı yiyip yöresel şaraplardan içti. Ona ikram ettikleri Cotes du Rhone şarabı yoğun, zengin aromalı ve etiketsizdi. Mahzendeki bir varilden geldiği belliydi, otel sahibinin kişisel tercihiydi. Yemekteki müşterilerin çoğu o şaraptan içiyordu ve bu tercihleri sebepsiz değildi.

Sorbesini bitirdiğinde, arkadaki kadının alçak ama otoriter bir sesle otel görevlisine kahvesini salonda alacağını söylediğini duydu. Adam eğilerek kadını selamlayarak ona 'barones' diye hitap etti. Birkaç dakika sonra Çakal da kahvesini salonda içeceğini söyleyerek o tarafa yöneldi.

Saat 10:15'te Başkomiser Thomas, Somerset'ten bir telefon aldı. Ofisin açık penceresinin önünde oturmuş, restoranlar kapandığı için artık sessiz olan sokağı izliyordu. Millbank ve Smith Meydanları arasındaki ofisler sessiz, ışıksız, aldırışsızdı. Sadece Özel Birim'in ofislerinin yer aldığı kişiliksiz apartmanın ışıkları yanıyordu.

Yaklaşık bir kilometre ötedeki Somerset'in ışıkları da yanıyordu. İngiltere'nin göçüp gitmiş milyonlarca vatandaşının ölüm belgelerine ev sahipliği yapan bu mekanda, Thomas'ın yolladığı altı teğmen ve iki müfettiş kafalarını evraklara gömmüş çalışmaktaydı. Arada bir, diğerleri eve döndüğü halde polislerle kalmak zorunda olan memuru kontrol etmek için başlarını kaldırıp ardından yeniden önlerindeki dosyalara dönüyorlardı.

Thomas'ı arayan, araştırmadan sorumlu olan kıdemli müfettişti. Sesi yorgundu ama içinde iyimserlik kırıntıları vardı. Söyleyeceklerinin, adamlarını pasaport sahipleri ölmediği için var olmayan yüzlerce ölüm belgesini kontrol etme angaryasından kurtaracağını umuyordu.

"Alexander James Quentin Duggan," dedi, Thomas telefonu açtığında.

"Ne olmuş ona?" dedi Thomas.

"3 Nisan 1929'da Sambourne Fishley'de doğmuş. Bu yılın 14 Temmuz'unda, normal yollardan pasaport almak için başvuru yapmış. Pasaport ertesi gün çıkarılıp 17 Temmuz'da başvuru formundaki adrese yollanmış. Büyük ihtimalle geçici ikametgah olduğu ortaya çıkacak."

"Neden?" diye sordu Thomas. Bekletilmekten hoşlanmazdı.

"Çünkü Alexander James Quentin Duggan 2,5 yaşındayken bir trafik kazasında ölmüş. 8 Kasım 1931'de."

Thomas söylenenleri düşündü.

"Geçen 100 gün içerisinde verilmiş ve kontrol edilmeyi bekleyen daha kaç pasaport var?" diye sordu.

"Yaklaşık üç yüz," dedi telefondaki ses.

"Diğerleri pasaportları kontrol etmeyi sürdürsün, belki bir tane daha çıkar," diye talimat verdi Thomas. "Ekibin liderliğini arkadaşına devret. Gidip pasaportun yollandığı adresi kontrol etmeni istiyorum. Adresi bulur bulmaz bana telefonla rapor ver. Eğer oturan biri varsa ev sahibiyle görüş. Bana Duggan adlı sahtekarla ilgili ne bulabiliyorsan bulup getir. Başvuru formuna eklenen fotoğrafı da istiyorum. Calthrop'un yeni kılığı nasılmış görelim."

Kıdemli müfettiş telefon açtığında saat 11'e geliyordu. Bahsi geçen adres Paddington'da bir gazete bayiiydi, fahişelerin adres olarak kullandıkları yerlerdendi. Dükkanın hemen üzerinde yaşayan dükkan sahibi sorguya çekildiğinde, sabit bir adresi olmayan müşterilerin kendi adresini kullanmalarına izin verdiğini söylemişti. Bu hizmet için ufak bir ücret alıyordu. Duggan adında düzenli bir müşteri hatırlamıyordu ama Duggan'ın oraya sadece iki kez gelmiş olması mümkündü. İlkinde pos-

tanın oraya gelmesini ayarlamak ve ikinci kez onu bekleyen zarfı almaya gelmek için. Müfettiş, bayi sahibine Calthrop'un fotoğrafını gösterdiğinde adam onu tanımamıştı. Ona Duggan'ın başvuru formundaki fotoğrafı gösterildiğinde, adam onu hatırlıyor olabileceğini söylemişti. Emin değildi. Sanki adamın koyu renk camlı güneş gözlüğü taktığını hatırlıyordu. Erotik dergileri almak için dükkana gelenlerin çoğu da güneş gözlüğü taktığından adama garip gelmemişti.

"Adamı buraya getir," diye emretti Thomas. "Ve sen de buraya dön."

Ardından telefonu kaldırıp, Paris'i bağlamalarını istedi.

Telefon ikinci seferinde de, akşam konferansının ortalarında geldi. Komiser Lebel, Calthrop'un kendi adıyla Fransa'ya giriş yapmadığına emin olduklarını açıklamıştı ama bir balıkçı teknesiyle veya güvenliğin gevşek olduğu sınır noktalarından birinden ülkeye girmiş olması mümkündü. Onun şahsi görüşüne göre bir profesyonel bunu yapmazdı çünkü herhangi bir anda polis kontrolüne yakalanabilir, evraklarında ülkeye giriş mührü olmadığı görülür ve böylece yakalanmış olurdu.

Ayrıca Charles Calthrop adıyla herhangi bir Fransız oteline kayıt yaptırmış hiç kimse yoktu.

Bu bilgiler Merkez Arşivi'nin şefi, DST'nin şefi ve Paris polis müdürü tarafından doğrulandı. Yani hiçbirine itiraz eden olmadı.

Lebel, iki alternatif olduğunu söyledi. Adam sahte pasaport hazırlatmamış olabilirdi, kendisinden şüphelenilmesini beklemiyordu. Bu durumda Londra'daki evine yapılan baskın onu hazırlıksız yakalamıştı. Kendisinin bu ihtimale inanmadığını açıkladı çünkü Başkomiser Thomas'ın adamları dolaptaki giysiler arasında boşluklar olduğunu, çekmecelerin yarı yarıya boşaltıldığını ve banyo malzemelerinin gittiğini göz-

lemlemişti. Yani adam Londra'daki dairesinden planlı ve programlı bir şekilde ayrılmıştı. Bu sözler Calthrop'un arabayla İskoçya'ya gittiğini söylediğini bildiren bir komşunun ifadesiyle uyuşuyordu. Ne İngiliz ne Fransız polisinin İskoçya hikayesine inanmak için bir nedeni yoktu.

İkinci alternatif, Calthrop'un sahte bir pasaport edinmiş olmasıydı. İngiliz polisi bu konuyu araştırıyordu. Eğer bu ihtimal gerçekleşmişse bile, hâlâ Fransa'da olmaması ihtimali vardı. Belki başka bir yerde hazırlıklarına devam ediyordu. Ya da çoktan kimsenin dikkatini çekmeden Fransa'ya girmiş olabilirdi.

Bu noktada odadakilerden bazıları dayanamayıp patladı.

"Yani burada, Fransa'da hatta Paris'in ortasında olabileceğini mi söylüyorsunuz?" dedi öfke içinde Alexandre Sanguinetti.

"Sorun şu ki," diye açıkladı Lebel, "ne zaman ne yaptığını sadece o biliyor. Biz bu konuyu sadece 72 saattir araştırıyoruz ve programının hangi aşamasında işe karıştığımızı bilmemizin yolu yok. Emin olabileceğimiz tek bir şey var: Katilin, cumhurbaşkanına yapılacak suikasttan haberdar olduğumuz dışında, bizim ne kadar ilerleme katettiğimizi ve onunla ilgili neleri öğrendiğimizi bilmesine imkan yok. Bu yüzden, yeni adını tespit eder etmez onu yakalama şansımız var."

Ama toplantıya katılanlar neşelenmedi. Katilin şu anda, bir kilometre karelik alanın içinde olabileceği ve adamın hemen yarın cumhurbaşkanını öldürmeyi planlıyor olması ihtimalini düşünmek, hepsinin gerilmesine yol açmıştı.

"Elbette Rodin'den planın açığa çıktığını öğrenen Calthrop'un delillerden kurtulmak için dairesinden ayrılmış olması mümkün," diye fikir yürüttü Albay Rolland. "Örneğin silahını ve cephanesini İskoçya'da bir göle atmış olabilir. Böylece geri döndüğünde süt kadar ak bir şekilde kendi polisine teslim olabilir. Onu suçlayacak bir şey bulmak imkansız

olacaktır."

Toplantıdakiler Rolland'ın önerisini düşündü ve çoğu katıldıklarını belli edercesine başlarını salladı.

"Söyler misiniz Albay," dedi bakan, "bu iş için kiralanmış olsaydınız ve komplonun açığa çıktığını öğrenseydiniz sizin yapacağınız bu mu olurdu?"

"Kesinlikle sayın bakan," diye karşılık verdi Rolland. "Eğer profesyonel bir suikastçı olsaydım bir yerlerde benimle ilgili bir dosya olacağını bilirdim ve komplo açığa çıktığında polisin gelip evimi araması kaçınılmaz olurdu. Delillerden kurtulmak isterdim ve bunu yapmak için tenha bir yerdeki İskoç göllerinden daha uygun neresi olabilir?"

Masanın etrafındaki yüzler gülümseyerek bu varsayımı onayladıklarını belli etti.

"Ancak bu durum gitmesine izin vereceğimiz anlamına gelmiyor. Bence... bu Mösyö Calthrop'un çaresine bakmalıyız."

Gülümsemeler kayboldu. Birkaç saniyelik bir sessizlik oluştu.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum sayın albay," dedi General Guibaud.

"Şu kadar basit," diye açıkladı Rolland. "Emirlerimiz bu adamı bulmak ve yok etmek yönünde. Şimdilik komployu rafa kaldırmış olabilir ama belki de ekipmanını yok etmemiş, sadece saklamıştır. Sular sakinleştiğinde her şeye bıraktığı yerden başlaması ihtimali var. Bu sefer, keşfetmemizin daha zor olacağı bir plan yapabilir."

"Ama İngiliz polisi onu bulduğunda hâlâ İngiltere'deyse, onu tutuklamayacaklar mı?" diye sordu biri.

"Yüzde yüz kesin değil. Aslında bundan şüpheliyim. Büyük ihtimalle ellerinde hiçbir delil olmayacak, sadece şüpheler var. Sevgili İngilizler de sivil hakları ve özgürlükleri konusunda aşırı hassastır. Onu bulacak-

larını, sorguya çekeceklerini ve delil yetersizliğinden serbest bırakacaklarını sanıyorum."

"Albay elbette haklı," diye araya girdi Saint-Clair. "İngiliz polisi bu adamı tesadüfen buldu. Bu tür konularda budalaca davranmakta ustadırlar. Albay Rolland'ın bölümüne, Calthrop denilen bu adamı zararsız hale getirmeleri için gerekli yetki verilmeli."

Bakan, Komiser Lebel'in sessizliğini koruduğunu ve bütün konuşmalar boyunca tek bir kez bile gülümsemediğini fark etti.

"Ee komiser, siz ne düşünüyorsunuz? Albay Rolland'ın Calthrop'un hazırlıklarını ve ekipmanını parçalamakla, saklamakla, yok etmekle meşgul olduğu yolundaki teorisine inanıyor musunuz?"

Lebel kendisine dönen beklenti dolu yüzlere baktı.

"Umarım ki," dedi alçak sesle, "Albay haklıdır. Ama korkarım ki haklı olmaması ihtimali de var."

"Neden?" Bakanın sorusu herkesin hevesini kursağında bıraktı.

"Çünkü," diye açıklamaya başladı Lebel, "Albayın teorisi ancak ve ancak Calthrop operasyonu iptal etmeye karar vermişse mantıklı. Ya bu kararı vermemişse? Rodin'in mesajını almadığını veya aldığı halde operasyona devam etmeye karar verdiğini düşünün."

Odadakiler yine fısıldaşmaya başladı. Sadece Rolland diğerlerine katılmadı. Masanın diğer ucundaki Lebel'e bakıyordu. Düşündüğüyse, Lebel'in geri kalan herkesin zannettiğinden çok daha akıllı bir adam olduğuydu. Lebel'in fikirleri de en az onunkiler kadar gerçekçiydi.

Tam bu noktada Lebel'e İngiltere'den telefon geldi. Bu sefer en az yirmi dakika geri gelmedi. Döndüğünde, on dakika boyunca karşısında sessizce oturan gruba konuştu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu bakan, polisin konuşması bittiğinde. Lebel her zamanki sakin tavırlarıyla birliklerine emir veren bir ge-

neral gibi isteklerini dile getirince, odadakilerin hepsi ondan kıdemli olsa da, tek biri bile ağzını açıp itiraz etmedi.

"Bulunduğumuz nokta şu," diye sözünü tamamladı, "hepimiz sessizce ve gizlice Duggan için ülke çapında bir arama başlatacağız. İngiliz polisi havayolu firmalarının bilet ofislerini ve Kanal'ı geçen feribotların kayıtlarını kontrol ediyor. Duggan'ı ilk onlar bulacak olursa İngiliz toprağında olması halinde onu tutuklayacak, gitmişse bize nereye gittiğini haber verecekler. Eğer onun yerini biz tespit edersek ve Fransa'daysa biz onu tutuklayacağız. Eğer üçüncü bir ülkedeyse hiçbir şeyden şüphelenmeksizin sınırdan geçmesini bekleyebilir veya farklı bir eylem yolu seçebiliriz. O zaman benim üstlendiğim Çakal'ı bulma görevi sona ermiş olacak. Ancak o ana kadar işleri bildiğim şekilde halletmeme izin verirseniz hepinize minnettar olurum."

Tavrı o kadar cüretkâr, teminatı o kadar eksiksizdi ki, kimse hiçbir şey söylemedi. Başlarını sallamakla yetindiler. Saint-Clair de Villauban bile sessizliğini korudu.

Ancak albay, gece yarısından sonra eve döndüğünde öfkesini kusacak bir dinleyiciye kavuştu. Ufak tefek burjuva polisin haklı olduğunu ve ülkenin en önemli iki uzmanının yanıldığını düşünmek bile öfkeden küplere binmesine yol açıyordu.

Metresi anlayışlı bir şekilde onu dinledi, yatağa uzandığı sırada boynuna masaj yaptı. Ancak şafaktan hemen önce, adam kendini uykunun kollarına bırakır bırakmaz koridora çıkıp, kısa bir telefon görüşmesi yaptı.

Başkomiser Thomas, önündeki iki pasaport başvuru formuna ve iki fotoğrafa baktı. Hepsi okuma lambasının altına yerleştirilmişti.

"Bir kere daha gözden geçirelim," diye emretti yanındaki kıdemli müfettişe. "Hazır mısın?"

"Evet efendim."

"Calthrop: Boy 1.75. Doğru mu?"

"Evet efendim."

"Duggan: Boy, 1.80."

"Yüksek topuklar efendim. Özel ayakkabılarla insanın boyunu 5 santim yükseltmesi mümkün. Şov dünyasındaki pek çok kişi bu yönteme başvuruyor. Ayrıca pasaport bürosunda kimse boyunuzu kontrol etmiyor."

"Tamam," dedi Thomas, "yüksek topuklar. Calthrop: Saç rengi, kahverengi ama fazla bir anlamı yok. Açık kahverengiden kestane rengine kadar hepsi kahverengine girer. Bana fotoğrafta saçları koyu kahverengiymiş gibi geldi. Duggan'ın saç rengi olarak da kahverengi yazılı ama gözüme sarışın göründü."

"Haklısınız efendim. Ama saç, fotoğraflarda genellikle daha koyu görünür. Aslında ışığa bağlı. Yine de Duggan kılığına girerken saçını boyamış olabilir."

"Tamam. Bunu kabul edebilirim. Calthrop: Göz rengi kahverengi. Duggan, göz rengi, gri."

"Bunun yanıtı basit, kontak lensler efendim."

"Tamam. Calthrop'un yaşı 37, Duggan'ınkiyse 34."

"34 yaşında olmak zorundaydı," diye açıkladı müfettiş, "çünkü gerçek Duggan, yani 2,5 yaşında ölen çocuk, Nisan 1929'da doğmuştu. Bunu değiştiremezdi ama 37 yaşındaki biri rahatlıkla 34 yaşında görünebilir. İnsanlar pasaportun söylediğine inanacaktır."

Thomas iki fotoğrafa baktı. Calthrop'un yüzü daha dolgundu, daha yapılıydı. Duggan olmak için görünüşünü değiştirmiş olabilirdi. Aslında

OAS liderleriyle görüşmeden önce gerekli değişiklikleri yaparak, o günden itibaren aynı görünüşü korumuş olmalıydı. Buna sahte pasaport için başvurduğu dönem de dahildi. İnsanlar tespit edilmekten korunabilmek için bazen aylarca sahte kimlikleriyle yaşardı. Büyük ihtimalle bu kadar titiz davranıp kolaya kaçmadığı için Calthrop, dünyadaki bütün polislerden kaçmayı başarmıştı. Eğer Karayipler'deki dedikodu olmasaydı onu asla yakalayamayabilirlerdi.

Ama artık Duggan olduğunu biliyorlardı. Boyalı saç, renkli kontak lens, zayıflamış bir vücut, tabanı yükseltilmiş ayakkabılar. Paris'e teleksle yollanan pasaport numarası, tasvir ve fotoğraf Duggan'ınkiydi. Saatine bakıp Lebel'in saat 2'de hepsine kavuşmuş olacağını hesapladı.

"Bundan sonra iş onlara kalmış," dedi müfettiş.

"Ne yazık ki hayır. Ondan sonra daha yapılacak bir sürü iş var," dedi Thomas. "Sabah ilk iş olarak havayollarının bilet ofislerini kontrol etmeye başlayacağız. Kanal'ı geçen feribotlar ve tren bileti ofisleri araştırılacak. Bir sürü iş. Sadece onun kim olduğunu bulduk, ama hâlâ nerede olduğunu bilmiyoruz."

O anda Somerset'ten bir telefon daha geldi. Son pasaportlar da incelenmişti ve her şey kurallara uygundu.

"Tamam, memurlara teşekkür edip, evrakları bırakın. Hepinizi saat 8:30'da ofisimde görmek istiyorum," dedi Thomas.

Teğmenlerden biri elinde gazete bayiinin sahibinin verdiği ifadeyle içeri girdi. Adam ilçe karakolunda sorguya çekilmişti. Thomas yeminli ifadeye baktı. Ama ne yazık ki orada yazanlar, Özel Birim müfettişine anlattıklarından başka bir şey içermiyordu.

"Elimizde adamı tutmamızı sağlayacak hiçbir şey yok," dedi Thomas. "Paddington'dakilere yatağına ve açık saçık fotoğraflarına dönebilmesi için adamı serbest bırakmalarını söyle, olur mu?"

Teğmen, "Evet efendim," dedi ve odadan çıktı.

Thomas koltuğuna yerleşip biraz uyumayı denedi.

Telefonla konuştuğu sırada gün, sessiz sedasız 15 Ağustos'a dönmüştü.

16. Bölüm

Chalonniere Baronesi, odasının kapısının önünde duraksayıp kendisine eşlik eden genç İngiliz'e döndü. Koridorun loş ışığında adamın yüzünün detaylarını tam olarak seçemiyordu, belirsiz bir siluetti.

Hoş bir akşam geçirmişti. Gecenin kapı eşiğinde bitmesinde ısrar edip etmemek konusunda kararsızdı. Geçen bir saat boyunca bu soruyu düşünmüştü.

Diğer taraftan daha önce âşıkları olmuş olsa da, bir taşra otelinde tek bir geceliğine kalan evli ve saygın bir kadındı. Yabancının biri tarafından baştan çıkarılmaya alışkın değildi. Yine de hassas durumda olduğunu biliyordu ve bunu kendine itiraf edecek kadar dürüsttü.

Günü Alpler'deki Barcelonette Askeri Akademisi'nde geçirmiş, oğlunun yedek subaylığa terfi edişini izlemişti. Her ne kadar kendisi, geçidi izleyen anneler arasındaki en çekici kadın olsa da oğlunun subay şeritlerini aldığını görmek ve artık Fransız ordusunda görev alacak olması kadının 40 yaşına yaklaştığını kavramasına yol açmıştı. Yetişkin bir evladın annesiydi.

En az beş yıl genç görünse de ve bazen kendini on yıl genç hissetse de; oğlunun yirmi yaşına bastığını ve artık büyük ihtimalle kendi kadınını becerdiğini bilmek, bundan sonra tatillerde okuldan eve dönmeyeceğini veya aile şatosunun etrafında bağırarak koşturmayacağını düşünmek, kendisini boşlukta hissetmesine yol açmıştı. Artık ne yapacağını bilemiyordu.

Akademinin komutanı olan yaşlı albayın abartılı centilmenliklerine gülümseyerek karşılık vermiş ve oğlunun sınıf arkadaşlarının hayran bakışlarını ağırbaşlı bir şekilde karşılamıştı ama şimdi kendini çok yalnız hissediyordu. Evliliği artık sadece kağıt üzerindeydi çünkü Baron

Alfred, Bilboquet'le Castel arasındaki genç kızları kovalamakla meşguldü. Paris'te kız peşine düşüp, yaz için onları şatoya davet ediyordu.

Alpler'den eve dönerken Gap'ın dışındaki bu otelde kalmaya karar vermişti. Geleceğine baktığında, orada akademideki albay gibi yaşlı centilmenlerin ilgisi ve genç oğlanların tatmin edici olmaktan uzak flörtleri dışında bir şey görmüyordu ve kendini yardım işlerine adamaya kesinlikle niyeti yoktu. En azından şimdilik.

Ama Alfred sürekli olarak genç kızların peşinde olduğundan ve sosyetenin yarısı adama diğer yarısı da onunla evli olduğu için kendisine gülerken, Paris onun için tam bir utanç kaynağıydı.

Salonda oturmuş kahvesini yudumlarken, geleceğini düşünüyordu ve kendisine güzel bir kadın olduğunun söylenmesine ihtiyacı vardı. Sadece barones olduğu için saygı görmeyi istemiyordu. İngiliz, salonu geçip içeride sadece onlar olduğundan kahvesini içerken kadına eşlik edip edemeyeceğini sorduğunda hazırlıksız yakalanmıştı. Hayır diyemeyecek kadar şaşırmıştı.

On dakika sonra izin isteyip kalkabilirdi ama adamın teklifini kabul ettiğine pişman olmadığını fark etti. 33-35 yaşları arasındaydı –en azından kadın öyle tahmin ediyordu ve o yaşlar bir erkeğin en iyi çağıydı. İngiliz olsa da Fransızcası akıcı ve hızlıydı. Hoş bir görünüşü vardı ve eğlenceli olabilirdi. Adamın iltifatlarından hoşlandı ve daha fazla iltifat etmesi için onu cesaretlendirdi. Ertesi sabah erken kalkması gerektiğini söyleyerek ayağa kalktığında, saat gece yarısına yaklaşmıştı.

Adam, merdivenlerden çıkarken kadına eşlik etti ve lobi penceresinden ay ışığının yıkadığı tepelerin güzelliğini kadına işaret etti.

Bir süre taşra manzarasına baktılar. Derken, kadın adama döndü ve gözlerinin pencerede değil, ay ışığının aydınlattığı göğüslerinde olduğunu fark etti.

Yakalandığını fark eden adam gülümseyerek kadının kulağına eğilip fısıldadı. "Ay ışığı en medeni erkeği bile mağara adamına dönüştürür." Kadın dönüp merdivenlerden yukarı çıktı, canı sıkılmış numarası yaptı ama içten içe yabancının fütursuz hayranlığından büyük bir zevk alıyordu.

"Çok hoş bir geceydi mösyö."

Elini kapı koluna koydu ve adamın onu öpmeyi deneyip denemeyeceğini merak etti. Bir bakıma denemesini umuyordu. Sözlerinin soğukluğuna karşın, içinde birikmeye başlayan açlığı hissedebiliyordu. Belki sadece şaraptandı ya da adamın kahvenin yanında ısmarladığı Calvados'tan, belki de ay ışığı yüzünden. Ama gecenin bu şekilde bitmesini istemediğinin farkındaydı.

Yabancının kolunu beline doladığını hissetti ve en ufak bir uyarı olmaksızın adamın dudakları kadının dudaklarına kondu. Ilık ve ateşliydiler. "Bu iş burada bitmeli," dedi kadının zihnindeki bir ses. Bir saniye sonra, adamın öpücüğüne karşılık verdi. Şarap başının dönmesine yol açmıştı, evet, şarabın etkisi olmalıydı. Etrafını saran kolların kasıldığını hissetti. Bunlar yapılı ve güçlü kollardı.

Vücudu adamınkine yapıştığında, saten elbisesinin üzerinden adamın tahrik olduğunu hissetti. Bir saniye için adamı ittirmeyi denedi ama bilinçli bir hareket değildi, bir an sonra adamı ne kadar arzuladığını kavradı. Arkasındaki kapının içeri doğru açıldığını hissetti, adamın kollarından kurtulup geri geri odasına daldı.

"Buraya gel mağara adamı."

Adam odaya adım girip kapıyı arkadan kapattı.

Gece boyunca Pantheon'daki bütün arşivler kontrol edildi; bu sefer Duggan adı aranıyordu ve sonuç daha başarılıydı. Bir gümrük belgesi,

Alexander James Quentin Duggan'ın Brüksel'den gelen Brabant Ekspresi'yle 22 Temmuz'da Fransa'ya girdiğini gösterdi. Bir saat sonra sınırdaki aynı kontrol noktasından gelen başka bir rapor da Brüksel'den Paris'e gelip giden trenleri kontrol eden gümrük ekibinin, Duggan'ın adına 31 Temmuz'da Paris'ten Brüksel'e giden Etoile du Nord Ekspresi'nde rastladığını gösterdi.

Otel kayıtlarını inceleyen polis görevlileri Duggan adına doldurulmuş bir karta ulaştı, yazılı olan pasaport numarası, Londra'dan gelen bilgilerdeki pasaport numarasına uyuyordu. Buna göre, 22 Temmuz'la 30 Temmuz arasında Madeleine Meydanı yakınlarındaki ufak bir otelde kalmıştı.

Dedektif Caron, oteli basmak taraftarıydı ama Lebel sabahın sakin saatlerinde sessiz bir ziyarette bulunup otel sahibiyle görüşmeyi tercih etti. 15 Ağustos günü, aradıkları adamın otelde olmadığını öğrendi ve otel sahibi, komiserin otel müşterilerini rahatsız etmemesini minnettarlıkla karşıladı.

Lebel sivil giysili bir dedektifin bir sonraki emre kadar otel misafirlerini kontrol etmesini emretti. Duggan'ın geri gelmesi ihtimaline karşı bir görevli sürekli olarak otelde olacaktı. Otel sahibi seve seve işbirliği yaptı.

Lebel, "Temmuzda yaptığı bu ziyaret," dedi Caron'a, ofise döndüklerinde, "alan araştırmasıydı. Planladığı her neyse bütün detayları o seyahatte halletti."

Ardından arkasına yaslanıp tavana bakarak düşüncelere daldı. Neden bir otelde kalmıştı? Neden kaçan diğer OAS ajanları gibi, OAS sempatizanlarından birinin evinde kalmayı tercih etmemişti? Çünkü OAS sempatizanlarının çenelerini tutacaklarına güvenmiyordu ve kesinlikle haklıydı. Yani tek başına çalışıyor, kimseye güvenmiyor, kendi

operasyonunu kendi bildiği gibi planlayıp yürütüyor, sahte bir pasaport kullanıyor, büyük ihtimalle son derece normal ve nazik davranıp kimsenin dikkatini çekmemeye özen gösteriyordu. Sorguya çektikleri otel sahibi bu düşüncelcri doğrulamıştı. "Tam bir beyefendiydi," demişti. Tam bir centilmen, diye düşündü Lebel, ama bir yılan kadar tehlikeli. Polisler için en kötü suçlu türü, gerçek centilmenlerdi. Kimse hiçbir konuda onlardan şüphelenmezdi.

Londra'dan gelen iki fotoğrafa baktı; Calthrop'un ve Duggan'ın fotoğraflarına. Calthrop, Duggan'a dönüşmüş, boyunu, saçını, gözlerini, yaşını ve büyük ihtimalle tavırlarını değiştirmişti. Zihninde adamın bir görüntüsünü oluşturmayı denedi. Onunla tanışmak nasıl olurdu? Özgüveni bol, kibirli, kimliğinin bilinmediğine emin. Tehlikeli, titiz, hiçbir şeyi şansa bırakmayan bir adam. Elbette silahlı olacaktı ama ne tür bir silah? Sol koltuk altında taşıdığı bir otomatik mi? Bir bıçak? Tüfek? Ama tüfeği gümrükten nasıl geçirmiş olabilirdi? Öyle bir silahla General de Gaulle'e yaklaşmayı nasıl başarabilirdi? Polisler, cumhurbaşkanının yirmi metre yakınındaki kadınların çantalarından bile şüphelenirdi ve ellerinde büyük paketler olan adamlar, cumhurbaşkanının yakınına yaklaştırılmazdı.

Mon dieu![*] Elysee'den gelen o albay bir de utanmadan bu adamın sıradan bir serseri olduğunu düşünüyordu! Lebel, tek bir avantajı olduğunun farkındaydı: Katilin adını biliyordu ama katilin bundan haberi yoktu. Ellerindeki tek koz buydu, geri kalan her şey Çakal'ın kontrolündeydi ama akşam toplantılarındaki üst düzey isimlerden hiçbiri bunu anlamıyor veya anlamak istemiyordu.

Eğer sen onu yakalamadan önce neler bildiğini öğrenip kimliğini yeniden değiştirirse oğlum Claude, diye düşündü kendi kendine, o zaman

[*] Aman Tanrım!

işin bitmiş demektir.

Yüksek sesle devam etti. "Gerçekten işin bitmiş demektir."

Caron başını kaldırdı.

"Haklısınız şef. Hiç şansı yok."

Lebel bir an için öfkelenecek gibi oldu ki, bu son derece sıra dışı bir durumdu. Uykusuzluk kendini göstermeye başlamıştı.

Ay ışığı pencereyi örten perdelerin arasından dökülüp yerdeki saten elbiseyi ve yatağın dibindeki fırlatılıp atılmış sütyeni aydınlattı. Yataktaki iki kişi gölgelerin arasına gömülmüştü.

Colette, sırtüstü uzanmış tavanı izliyordu, parmakları adamın saçlarında dolaştı. Çakal başını kadının karnına yaslamıştı. Barones yüzünde bir gülümsemeyle önündeki geceyi düşündü.

İngiliz mağara adamı kaba ama yetenekliydi. Parmaklarını ve dilini nasıl kullanması gerektiğini biliyordu. Kadının beş kere orgazma ulaşmasını sağlamış ve kendisi de üç kere boşalmıştı. Kadın hâlâ boşaldığı anda adamdan yayılan ateşi hissedebiliyordu. Kendisinin böyle bir geceye ne kadar ihtiyaç duyduğunu, ancak adama yıllardır kimseye vermediği gibi bir tepki verdiğinde anlamıştı.

Yatağın kenarındaki saate baktı. Beşi çeyrek geçiyordu. Sarı saçları yakalayıp çekti.

"Hey."

İngiliz yarı uykulu bir şeyler mırıldandı. İkisi de dağınık çarşafların altında çıplaktı ama merkezi ısıtma sayesinde oda hoş bir sıcaklığa sahipti. Sarışın kafa, kadının elinden kurtulup bacaklarının arasına kaydı.

"Hayır, bu kadar yeter."

Kadın bacaklarını kapatıp doğruldu. Adamı saçlarından yakalayıp göz göze gelene kadar başını kaldırdı. Adam doğrulup başını kadının

dolgun göğüslerine yasladı ve öpmeye başladı.

"Hayır dedim."

Adam kadına baktı.

"Bu kadar yeter aşkım. İki saat içinde kalkmam gerek ve sen de odana dönmelisin. Şimdi benim küçük İngiliz'im, şimdi."

Adam mesajı aldı ve başını salladı. Yataktan kalktı, giysilerini aradı. Kadın yatak örtülerinin altına girerek, ayaklarını çarşaflardan kurtarıp örtüyü çenesine kadar çekti. Adam giyinip ceketini ve kravatını kolunun altına aldığında, karanlığın ortasında durup kadına tepeden baktı. Kadın, sırıttığında adamın dişlerinin parıltısını gördü. Adam yatağın kenarına oturup, sağ elini kadının boynunda dolaştırdı. Yüzü kadınınkinin birkaç santim ötesindeydi.

"İyi miydi?"

"Hımm. Çok iyiydi. Ya senin için?"

Adam yeniden sırıttı. "Ne düşünüyorsun?"

Kadın bir kahkaha attı. "Adın ne?"

Adam bir an düşündü. "Alex," diye yalan söyledi.

"Öyleyse Alex, her şey çok güzeldi ama artık odana dönmenin zamanı geldi."

Adam eğilip kadını dudaklarından öptü.

"Bu durumda, iyi geceler Colette."

Bir saniye sonra gitmiş ve kapıyı arkasından kapatmıştı.

Sabah saat 7'de, güneş doğarken jandarma Hotel du Cerf'e geldi, bisikletinden indi ve lobiye girdi. Otel sahibi çoktan kalkmış resepsiyonun başına geçmişti. Sabah görüşmelerini düzenliyor ve odalarındaki müşteriler için *cafe complet*'lerin hazırlanmasıyla ilgileniyordu.

"Alors, demek her zamanki gibi erkenciyiz."

"Her zamanki gibi," diye karşılık verdi jandarma. "Bisikletle gelmek için uzun bir yol ama buna değiyor."

Otel sahibi sırıttı. "Bölgedeki en iyi kahvaltı kahvesi bizde. Marie-Louise, beyefendiye bir fincan kahve getir. Yanında biraz trou normand* almaya eminim hayır demezsiniz."

Polis memuru memnuniyetle gülümsedi.

"İşte istediğiniz kartlar," dedi otel sahibi. Önceki gece gelen yeni müşterilerin doldurduğu kartları jandarmaya uzattı. "Dün gece sadece üç yeni misafirimiz vardı."

Polis kartları alıp kemerindeki deri keseye yerleştirdi.

"Dönüp götürmeye değmez bile," dedikten sonra sırıttı. Lobideki koltuğa oturup kahvesinin gelmesini bekledi. Kahveyi ve Calvados'u getirdiği zaman Marie-Louise'le ufaktan flörtleştiler.

Gap jandarması, ancak saat 7'de komiserliğine döndü. Getirdiği otel kayıt kartları karakoldaki görevli tarafından taranıp, ilerleyen saatlerde Lyon'a yollanmak üzere dosyalandı. Ardından hepsi Paris'teki Merkez Arşivi'ne gidecekti. Gerçi hiçbiri tüm bunlarda bir anlam göremiyordu.

Görevli kartları yerleştirirken, Madam Colette de la Chalonniere faturayı ödedi, direksiyonun başına geçip batıya doğru yola çıktı. Bir üst kattaki Çakal ise saat 9'a kadar uyudu.

Telefon çalmaya başladığında Başkomiser Thomas uyuyordu. Çalan telefon onun odasıyla, koridorun ucundaki altı teğmenle, iki müfettişin çalıştığı odayı bağlayan bataryalı telefondu.

Saatini kontrol etti 10. Bu saatte uyumak hiç ona göre değildi. Ardından kaç saat uyuduğunu, daha doğrusu kaç saattir uyumadığını ha-

* Alkollü dondurma.

tırladı. Dixon pazartesi öğleden sonra onu çağırttığından beri uyumamıştı ve şimdi perşembe sabahıydı. Telefon yeniden çaldı.

"Alo."

Kıdemli müfettişin sesi karşılık verdi.

"Duggan denilen adam," dedi selama sabaha gerek duymadan, "pazartesi sabahı uçakla Londra'dan ayrılmış. Rezervasyon cumartesi günü yapılmış. İsim konusunda herhangi bir şüpheleri yok. Alexander Duggan. Bilet parası havaalanında nakit olarak ödenmiş."

"Nereye uçmuş? Paris'e mi?"

"Hayır başkomiserim. Brüksel'e."

Thomas'ın uykusu hemen açıldı.

"Tamam, dinle. Gidip dönmüş olabilir. Uçuşları kontrol edip, onun adına yapılmış başka bir rezervasyon olup olmadığına bakın. Özellikle henüz Londra'dan ayrılmamış uçuşları kontrol edin. Önceden yapılmış rezervasyonları inceleyin. Brüksel'den geri dönmüşse bilmek istiyorum. Ama bundan şüpheliyim. Sanırım onu kaybettik. Gerçi daha araştırma başlamadan saatler önce Londra'dan ayrıldığı düşünülecek olursa, bizim hatamız olduğu söylenemez. Anlaşıldı mı?"

"Tamam. İngiltere'de gerçek Calthrop'u aramaya devam edecek miyiz? Taşra polisleri sıkışmış durumda ve Scotland Yard'a şikayetler yağıyor."

Thomas bir an için düşündü.

"Aramayı durdurun," dedi. "Gittiğine eminim."

Telefonu kaldırıp, Paris'ten Komiser Lebel'in bağlanmasını istedi.

Dedektif Caron, perşembe sabahı sona ermeden önce tımarhaneyi boylayacağını düşündü. Önce onu beş geçe İngilizler aramıştı. Telefona kendisi bakmış ama Başkomiser Thomas doğrudan, köşeye serilen ya-

takta uyumakta olan Lebel'le konuşmak istemişti. Lebel bir hafta önce ölmüş gibi görünüyordu. Yine de görüşmeyi kabul etti. Kendini Thomas'a tanıttığı anda, Caron telefonu geri aldı. Çünkü dil engeli yüzünden ikisinin doğrudan birbirleriyle konuşmaları mümkün değildi. Thomas'ın söylediklerini ve Lebel'in yanıtlarını çevirdi.

"Ona de ki," dedi Lebel kendisine anlatılanları sindirdikten sonra, "Belçikalılarla biz ilgileniriz. Yardımları için bütün içtenliğimle ona teşekkür ettiğimi söyle. Eğer katilin kıta Avrupa'sında olduğu tespit edilecek olursa, ona hemen haber vereceğiz."

Ahizeyi bıraktığında, iki adam masalarının başına oturdu. "Bana Brüksel polisini bağla," dedi Lebel.

Çakal uyandığında güneş tepelerin üstünde yükselmiş, güzel bir yaz günü vaat ediyordu. Duş aldı, giyindi, temizlenip ütülenen takımını hizmetçinin elinden aldı. Teşekkür ettiğinde, Marie-Louise yeniden elinde olmadan kızararak karşılık verdi.

On buçuktan kısa süre sonra Alfa'sına atlayıp kasabaya indikten sonra, postaneye gidip Paris'i aradı. Yirmi dakika sonra dışarı çıktığında vücudu gerilmişti ve telaşlıydı. Yakınlardaki nalburdan gece yarısı mavisi parlak araba boyası, bir teneke beyaz boya ve iki fırça aldı. Fırçalardan biri deve tüyündendi ve yazı yazmak içindi. Diğeri beş santimlik yumuşak fırçaydı. Ayrıca bir de tornavida aldı. Malzemeleri arabanın torpido gözüne yerleştirdikten sonra Hotel du Cerf'e dönüp, faturayı istedi.

Fatura hazırlanırken, toplanmak için üst kata çıkıp valizlerini arabaya kendi taşıdı. Üç valiz bagaja yerleştirilip el çantası yolcu koltuğuna konulduktan sonra, lobiye dönüp faturayı ödedi. Resepsiyonu devralan görevli daha sonra kendisiyle görüşüldüğünde adamın aceleci ve ger-

gin göründüğünü söyleyecekti. Faturayı yepyeni bir 100 franklık banknotla ödemişti.

Resepsiyon görevlisinin, görmediği için söyleyemediği şey kendisi para üstünü getirmek için arka odaya gittiğinde sarışın İngiliz'in otel kayıt defterinin sayfalarını karıştırdığıydı. Bir sayfa geriye giden İngiliz, önceki gün yazılan isimleri gördü. Bu isimlerin arasında Barones de la Chalonnier'in adıyla Haute Chalonnier, Correze olan adresi de vardı.

Fatura işini hallettikten sonra Alfa'nın kükremesi duyuldu ve derken İngiliz gitmişti.

Öğlenden hemen önce Claude Lebel'in ofisine başka mesajlar da geldi. Brüksel polisi arayıp, Duggan'ın pazartesi günü şehirde sadece beş saat geçirdiğini haber verdi. BEA ile Londra'dan gelmiş ama öğleden sonra Alitalia'yla Milano'ya gitmişti. Biletin ücretini peşin ödemişti ama rezervasyon önceki cumartesi telefonla Londra'dan yapılmıştı.

Lebel hemen Milano polisini aradı.

Ahizeyi kapattığı sırada telefon yeniden çaldı. Bu sefer arayan DST'ydi, rutin kontroller sırasında önceki sabah İtalya'dan Fransa'ya giren kişilerin doldurduğu kartlar arasında Alexander James Quentin Duggan'ın adına rastlanmıştı.

Lebel neredeyse öfkeden köpürecekti.

"Otuz saate yakın zaman geçmiş," diye bağırdı. "Bir günden uzun süre..." Ahizeyi çarparak kapattı. Caron bir kaşını kaldırdı.

"Kart," diye açıkladı Lebel, "Ventimiglia'dan Paris'e yollanmış. Şimdi Fransa'nın her tarafından gelen dün sabahki girişlerin kartlarını düzenliyorlar. Yirmi beş bin kart olduğunu söylediler. Bir günde yirmi beş bin kişi. Sanırım onlara bağırmaya hakkım yoktu. En azından artık tek bir şey biliyoruz – o burada. Kesin emin olabiliriz, Fransa'da. Eğer bu gece

toplantıya giderken söyleyecek yeni bir şeyler öğrenmemiş olursam, derimi yüzerler. Bu arada Başkomiser Thomas'ı arayıp ona yeniden teşekkür et. Çakal'ın Fransa'da olduğunu ve işleri bizim devraldığımızı söyle."

Caron Londra'yla yaptığı görüşmenin ardından telefonu kapattıktan sonra Lyon Polis Müdürlüğü'nü arayıp, ahizeyi Lebel'e verdi. Lebe, anlatılanları dinleyip gözlerinde zafer parıltılarıyla Caron'a baktı. Eliyle ahizenin vericisini örttü.

"Onu yakaladık. Gap'taki Hotel du Cerf'e iki gün için kayıt yaptırmış, dün gece kalmaya başlamış." Elini çekip telefondakilerle konuştu.

"Lütfen beni dinleyin komiser, size Duggan denilen bu adamı niye aradığımızı açıklayacak yetkim yok. Yalnızca çok önemli olduğunu bilin. Yapmanızı istediğim şu..."

On dakika kadar konuştu ve konuşması bittiğinde Caron'un masasındaki telefon çaldı. Arayan yeniden DST'ydi. Duggan'ın Fransa'ya kayıt numarası MI-61741 olan iki koltuklu, beyaz spor bir Alfo Romeo'yla giriş yaptığını haber verdi.

"Bütün karakolları alarma geçireyim mi?" diye sordu Caron.

Lebel bir an düşündü.

"Hayır, henüz değil. Eğer taşrada arabayla dolanıyorsa, onu büyük ihtimalle çalıntı bir spor arabayı aradığımızı zanneden bir taşra polisi yakalar. Çakal, onu engellemeye çalışacak herhangi birini öldürmekten kaçınmayacak bir katil. Silah arabada bir yerlerde saklı olmalı. Burada önemli olan, otelde iki gecelik rezervasyon yaptırmış olması. Geri döndüğünde otelin etrafında bir ordu olmasını istiyorum. Eğer yapabilirsek, kimse zarar görmeden bu işi halletmeliyiz. Haydi helikoptere yetişmek istiyorsak çıkmalıyız."

O bu konuşmayı yaparken Gap'taki bütün polis kuvvetleri kasaba-

dan çıkan yolları çelik bloklarla kapatmakla meşguldü. Otelin etrafındaki bölge, tamamen kuşatma altına alınmıştı. Emirler Lyon'dan gelmişti. Grenoble ve Lyon'da taramalılar ve tüfeklerle silahlanmış adamlar Black Maria'lara* doluşuyordu. Paris'in dışındaki Satory Karargahı'nda, bir helikopter Komiser Lebel'i Gap'a uçurmak üzere hazır bekliyordu.

Öğleden sonranın erken saatlerinde ağaçların gölgesi bile terleticiydi. Giysilerinin lekelenmemesi için belden üstündeki giysilerini çıkarmış olan Çakal, iki saat boyunca arabanın üzerinde çalıştı.

Gap'tan ayrıldıktan sonra Veyne üzerinden Aspres-sur-Buech'e ilerlemişti. Yol, dikkatsizce fırlatılmış bir kurdele gibi kıvrılarak dağdan aşağı iniyordu çoğunlukla. Arabanın gazına sonuna kadar bastığı için ani virajlarda tekerleklerden çığlıklar yükselmesini sağlamıştı. Neredeyse iki kere, başka bir sürücünün uçurumdan aşağı uçmasına yol açacaktı. Aspres'ten sonra RN93'e saptı ve Drome Nehri'ni takip ederek doğuya ilerledi.

Yaklaşık 30 kilometre boyunca nehri takip etti. Luc-en-Diois'nın ardından Alfa'yı yoldan uzaklaştırmanın zamanının geldiğine karar verdi. Tepelere sapan bir sürü ara yol vardı. Rastgele bir tanesini seçip, bir kilometre sonra ormana dalan bir patikaya saptı.

Öğleden sonranın ortalarına gelindiğinde boyamayı bitirip geri çekildi. Araba artık koyu bir lacivertti, boyanın çoğu çoktan kurumuştu. Profesyonel bir iş sayılmasa da yakından bakılmadığı sürece her tür denetimi atlatırdı. Özellikle günbatımında. Plakalar sökülmüş olarak çimenlerde duruyordu. Her birinin arkasına beyaz boyayla hayali bir Fransız plakası yazmıştı. Son iki rakam Paris'in kodu olan 75'ti. Çakal

* Argoda polis kamyoneti.

Fransa yollarında en sık rastlanan plakaların onlar olduğunu biliyordu.

Arabanın kiralama ve sigorta evrakları mavi Fransız Alfa'sına uymuyordu çünkü beyaz İtalyan arabasına aitlerdi. Ve yolda kontrole yakalanacak olursa elindeki evraklarla işi bitmiş demekti. Petrole batırdığı bezle ellerini temizlerken aklındaki en önemli soru yola şimdi mi yoksa günbatımından sonra mı çıkmanın daha akıllıca olacağıydı.

Sahte ismi keşfedildikten sonra, Fransa'ya girdiği noktanın keşfedilmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Arabayı aramaya başlayacaklardı. Suikasta daha günler vardı ve hazır olana kadar saklanacak bir yer bulması gerekiyordu. Yani ülkenin diğer ucunda, 350 kilometre uzaktaki Correze'ye ulaşmalıydı. Bunu başarabilmenin en hızlı yolu da arabayla gitmekti. Riskliydi ama bu riski alması gerektiğine karar vermişti. Tamam o zaman, ne kadar erken o kadar iyi. Ülkedeki bütün polisler, sarışın bir İngiliz'in kullandığı Alfa Romeo'yu aramaya başlamadan önce yola çıkmalıydı.

Yeni plakaları yerlerine vidaladı, boyanın kalanını ve fırçaları ağaçların arasına attı, ipek kazağıyla ceketini giydikten sonra arabayı çalıştırdı. RN93'e çıktığında saatini kontrol etti. Öğleden sonra 3:41'di.

Yukarı baktığında batıya giden helikopteri gördü. Die kasabasının 15 kilometre ötesindeydi. Kasabanın adını İngilizce'de olduğu gibi telaffuz etmemesi gerektiğini ve Fransızca'da bu kelimenin ölüm anlamına gelmediğini biliyordu. Yine de bu tesadüf, rahatsız ediciydi. Batıl inançlı biri değildi ama kasabaya bakarken gözlerini kıstı. Meydandaki savaş anıtının yanında motosikletli polisler vardı. Ona durmasını ve yolun sağına yanaşmasını işaret ettiler. Tüfek hâlâ arabanın şasisine bağlanmış tüplerin içindeydi. Otomatik bir tabancası veya bıçağı yoktu. Bir saniye tereddüt etti, arabayla polise çarpıp yola devam edip etmeme konusunda kararsız kaldı. Ardından 10-15 kilometre ötede arabadan kurtulup Rahip Jensen kılığına girebilirdi. Ya da belki durmalıydı.

Kararı onun yerine polis verdi. Yavaşlayan Alfa'yı tamamen görmezden gelen polis yolun diğer tarafını gözlemeye başladı. Çakal arabayı yolun kenarına yanaştırıp, olanları izleyerek bekledi.

Kasabanın diğer tarafından siren sesleri duyuldu. Her ne olmuşsa artık kaçmak için çok geçti. Kasabadan 4 Citroen polis arabası ve 6 Black Maria'dan oluşan bir konvoy çıktı. Trafik polisi hazırola geçerken, konvoy kenara park etmiş olan Alfa'nın önünden son hızla geçip gitti. Çakal, Fransızların "salata kasesi" adını verdiği minibüslerin telli pencerelerinin arkasında kucaklarında taramalı tüfeklerle duran miğferli polisleri görebiliyordu.

Konvoy geldiği gibi hızla gitti. Polis selam verdiği elini indirdi ve Çakal'a devam edebileceğini işaret etti. Savaş anıtının yanına park ettiği motosikletine ilerledi. Mavi Alfa köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda hâlâ motorunu çalıştırmakla meşguldü.

Hotel du Cerf'e ulaştıklarında saat 16:50'ydi. Kasabanın bir kilometre ötesine iniş yapmış olan Claude Lebel, bir polis arabasıyla otele getirildi. Elinde dolu bir MAT49'la Caron ona eşlik ediyordu. İşaretparmağı tetiğin üzerindeydi. O ana kadar otel sahibi hariç kasabadaki herkes bir şeyler olduğunu öğrenmişti. Otel beş saattir izole edilmiş durumdaydı ve içerdekilere garip gelen tek şey, günün balıklarını getiren balıkçının gelmeyişiydi.

Resepsiyon görevlisi tarafından çağrılan otel sahibi, muhasebe işlerini bırakıp ofisinden çıktı. Lebel adamın Caron'un sorularını yanıtlayışını dinledi. Otel sahibi bir yandan da Caron'un omzunda asılı olan yarı otomatik silaha bakıyordu.

Beş dakika sonra otel, üniformalı polislerle dolmuştu. Personeli sorguya çektiler, yatak odasını incelediler, etrafı araştırdılar. Lebel tek başına dışarı çıktı ve oteli çevreleyen tepelere baktı. Caron da ona katıldı.

"Sizce gerçekten gitmiş mi şef?"

Lebel başını salladı. "Evet gitmiş."

"Ama iki günlük rezervasyon yaptırmıştı. Sizce otel sahibi işin içinde mi?"

"Hayır. Otel sahibi ve personel yalan söylemiyor. Sabah bir ara fikrini değiştirip gitmiş olmalı. Şimdi asıl soru hangi cehenneme gittiği ve kim olduğunu bildiğimizden şüphelenip şüphelenmediği."

"Ama nasıl bilebilir? Kimliğini öğrendiğimizi bilmesine imkan yok. Tesadüf olmalı. Öyle olmak zorunda."

"Sevgili Lucien, umarım öyledir."

"O zaman elimizde olan tek şey arabasının plakası."

"Evet. Yaptığım bir hataydı, araba için arama emri çıkarmalıydık. Lyon'daki karakolla görüş ve herkesin büyük öncelikli alarma geçmesini söyle. Beyaz Alfa Romeo, İtalyan, plaka MI-61741. Temkinli davransınlar, sürücünün silahlı ve tehlikeli olduğu sanılıyor. Nasıl olduğunu biliyorsun. Ama önemli bir detay daha, kimse bundan basına bahsetmesin. Mesajın içine, şüphelinin büyük ihtimalle kendisinden şüphelenildiğini bilmediğini ve bu haberi basına sızdıracak kişinin derisini diri diri yüzeceğimi ekle. Ben Lyon'dan Komiser Gaillerd'a işi devralmasını söyleyeceğim. Ardından Paris'e döneriz."

Mavi Alfa saat 6'ya gelirken Valence kasabasından geçip 7 numaralı ulusal yola saptı. Rhone boyunca uzanan bu yol, Lyon'dan Marsilya'ya ve Paris'ten Cote d'Azur'e giden otobanlara çıkıyordu. Alfa güneye dönerek, nehrin üzerindeki köprüyü geçip RN533 üzerinden St. Peray'a gitti. Köprünün altındaki sular öğleden sonra güneşinde ışıldıyor, üzerlerinden geçen metal böceklere aldırmayarak Akdeniz'e ulaşmayı bekliyordu.

Çakal, St. Peray'dan sonra arkasındaki vadiye karanlık çökerken spor arabanın gazına yüklenip Fransa'nın ortasındaki Auvergne bölgesine ilerledi. Le Puy'den sonra yokuş iyice dikleşti, dağlar ihtişamlı bir havaya bürünerek, kasabaların çoğu kayalardan akan şifalı suların SPA'lara doldurulduğu tatil merkezlerine dönüştü. Şehirlilerin egzamalarını ve ağrılarını geçirmek için geldikleri bu kasabalarda yaşayan Avergnat köylüleri, SPA işine girmekle büyük akıllılık etmiş ve ciddi servetler kazanmıştı.

Brioude'den sonra Allier Nehri vadisini bırakan Çakal, kuruyan samanların arasından geçip gece çökerken Issoire'de depoyu doldurmak için durdu. Oradan yeniden gaza basıp Mont Dore adlı kumarhane kasabasından ve La Bourdoule SPA'sından geçti. Gece yarısı, Auvergne kayalarından yükselip Bordeaux'dan Atlantik'e dökülen Dordogne'un kıyısına vardı. La Bourdoule'den RN89'a çıkıp Ussel'e, Correze kasabasına gitti.

"Siz tam bir budalasınız Komiser Bey, tam bir budala. Avucunuzun içindeydi ve kaçmasına izin verdiniz." Saint-Clair söylediklerini vurgulamak için yarı ayağa kalkmış cilalı maun masanın diğer tarafındaki Lebel'e öfkeli bakışlar atıyordu. Dedektifse Saint-Clair diye biri yokmuş gibi dosyadaki evrakları inceliyordu.

Saraydan gelen kibirli albayla baş etmenin tek yolunun bu olduğuna karar vermişti. Saint-Clair'e gelince, adamın başını öne eğmiş olmasının utanç göstergesi mi yoksa umursamazlık mı olduğuna karar veremiyordu. İlki olduğuna inanmayı tercih etti. Konuşmasını bitirip koltuğuna oturduğunda Claude Lebel başını kaldırdı.

"Eğer önünüzdeki rapora bakarsanız sevgili albay, Çakal'ın hiçbir zaman elimizde olmadığını göreceksiniz," diye açıklama yaptı. "Gap'ta-

ki otele Duggan adlı bir adamın kayıt yaptırdığı haberi bugün 12:15'e kadar Lyon karakoluna ulaşmadı. Çakal'ın otelden aniden, saat 11:05'te ayrıldığını biliyoruz. Ne gibi önlemler almış olursak olalım bize bir saat fark atmış olacaktı.

Dahası, ülke genelindeki polis kuvvetlerinin yetkinliğiyle ilgili eleştirilerinizi kabul etmem mümkün değil. Size hatırlatırım ki cumhurbaşkanının emirleri bu olayın gizlenmesi doğrultusunda. Bu yüzden Duggan adlı birini aramaları için bütün jandarmaları harekete geçiremezdik, basın mutlaka duyardı. Duggan'ın Hotel du Cerf'e yerleştiğini gösteren kart normal zamanda normal şekilde toplandı ve Lyon'daki genel merkeze götürüldü. Ancak orada Duggan'ın aranan bir adam olduğu anlaşıldı. Ülke çapında bir arama çalışması başlatmadığımız sürece bu tür gecikmeler kaçınılmaz.

Ve son olarak, Duggan otele iki günlüğüne kayıt yaptırmıştı. Fikrini değiştirmesine neyin neden olduğunu bilmiyoruz ama bugün saat 11:00'de başka bir yere gitmeye karar verdi."

"Büyük ihtimalle ortalıkta dolanan polislerinizi görmüştür," dedi Saint-Clair öfkeyle.

"Size açıkça söyledim, saat 12:15'ten önce ortalıkta dolanan polis falan yoktu. Adam 70 dakika önce çekip gitmişti," dedi Lebel.

"Tamam, çok şanssızdık, gerçekten çok şanssız," diye araya girdi bakan. "Ama araba için neden hemen arama emri çıkartılmadığı sorusu hâlâ ortada. Komiser?"

"Bunun bir hata olduğunu kabul ediyorum sayın bakan. Adamın otelde olduğuna ve geceyi orada geçirmeye niyetlendiğine inanmak için geçerli nedenlerim vardı. Eğer oralarda arabayla dolaşıyor olsaydı, aranan bir arabayı sürdüğü için motorlu devriyeler tarafından durdurulurdu. Kendisini tanımayan polisi öldüreceğine şüphe yok. Böylece kaç-

mayı başarırdı..."

"Zaten tam olarak bunu yaptı," dedi Saint-Xavier.

"Doğru ama elimizde önceden uyarıldığını gösteren bir delil yok. Sadece başka bir yere gitmeye karar vermiş olabilir. Eğer öyleyse ve bu gece başka bir otele kayıt yaptırırsa rapor edilecektir. Ya da arabası görülecek olursa rapor edilecek."

"Beyaz Alfa'yla ilgili arama duyurusu ne zaman yapıldı?" diye sordu Max Fernet.

"Talimatı saat 17:15'te otelin avlusundan verdim," diye karşılık verdi Lebel. "Akşam saat 7 civarında bütün devriye araçlarına ulaşmış olmalı ve gece vardiyasına gelen polislere de işe geldiklerinde haber verilmiştir. Bu adamın ne kadar tehlikeli olduğunu bildiğimiz için, arabasını çalınmış olarak rapor etmeyi uygun buldum. Görüldüğü anda merkez karakoluna haber verilmesini ama kimsenin arabaya yaklaşmamasını söyledim. Eğer bu toplantıdan sonra bu talimatları değiştirmeye karar verirseniz, sonradan ortaya çıkabilecek olayların sorumluluğunu da üzerinize almanızı istemek durumundayım."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Ne yazık ki bir polis memurunun hayatının, Fransa cumhurbaşkanını korumaktan daha önemli olduğu düşünülemez," diye mırıldandı Albay Rolland. Masanın etrafındakiler onu onayladı.

"Çok doğru," dedi Lebel. "Tek bir polis memurunun bu adamı durdurabileceğini düşünüyorsanız, denemeye değer. Ama çoğu kasaba ve taşra polisi profesyonel silahşorlar değildir. Çakal ise öyle. Biri ona müdahale edecek olursa bir ya da iki polisi öldürür, yeniden kaçıp ortadan kaybolur. O zaman uğraşmamız gereken iki sorun ortaya çıkar: Birincisi, neler bildiğimizi çözen ve hakkında hiçbir şey bilmediğimiz yeni bir kimlik ayarlayan bir katil, diğeri de bütün gazetelere manşet olacak bir

haber. Eğer Çakal'ın Fransa'da olmasının gerçek nedenleri, bu hikaye ortaya çıktıktan sonra 48 saat bile gizli kalırsa şaşırırım. Basın daha bir gün bile geçmeden cumhurbaşkanının başının belada olduğunu öğrenir. Aranızda bunu generale açıklamaktan hoşlanacak biri varsa hemen bu araştırmadan el etek çekip meşaleyi devretmeye hazırım."

Kimse gönüllü olmadı. Toplantı her zamanki gibi gece yarısı bitti. Otuz dakika içinde gün, 16 Ağustos Cuma olmuştu.

17. Bölüm

Mavi Alfa Romeo, saat sabahın 1'inden kısa bir süre önce Ussel'deki Gar Meydanı'na girdi. İstasyon girişinin karşısındaki meydanın diğer tarafında açık olan bir kafe vardı. Az sayıdaki gece yolcusu treni beklerken orada oturmuş kahvelerini yudumluyordu. Çakal tarağı saçlarının arasında dolaştırıp masaların arasından geçerek bara ilerledi. Üşüyordu çünkü dağ havası soğuktu ve saatte 120 kilometreyle giderken daha da üşümüştü. Virajlar yüzünden kolları ve bacakları ağrıyordu. Üstelik 28 saat önce yediği yemekten sonra hiçbir şey yemediği için çok açtı.

İki dilim tereyağlı ekmek sipariş ederek üzerlerine reçel sürülmesini istedi. Sonra da tezgahın üzerinden dört haşlanmış yumurta, bir de büyük boy sütlü kahve aldı.

Tereyağlı ekmekler hazırlanırken etrafta bir telefon kabini aradı. Kabin yoktu ama tezgahın üzerinde bir telefon duruyordu.

"Bölgenin telefon rehberi var mı?" diye sordu barmene. Hâlâ işiyle meşgul olan barmen tek kelime etmeden tezgahın arkasındaki rehberleri işaret etti.

"Keyfine bak," dedi.

Baronun adı 'Chalonniere, Mösyö le Baron de la...' olarak geçiyordu ve adres La Haute Chalonniere şatosuydu. Çakal bunu zaten biliyordu ama bahsi geçen yerleşim yol haritasında yoktu. Ancak verilen telefon numarası Egletons olarak geçiyordu. Orayı haritada kolaylıkla buldu. RN89 üzerinde, Ussel'in 30 kilometre ötesindeydi. Yumurtalarını ve ekmekleri birleştirerek yaptığı sandviçi yemeye koyuldu.

Saat sabahın 2'sine doğru 'Eggletons, 6 kilometre' yazan bir tabela-

nın yanından geçtikten sonra, arabayı yolun kenarındaki ormanlık araziye bırakmaya karar verdi. Ağaçlar sıktı, arazinin soylulardan birine ait olması ihtimali yüksekti, belki de bir zamanlar atlar ve köpeklerle yaban domuzu avlanan yerlerdendi. Belki hâlâ öyleydi. Ne de olsa Correze'in bazı bölgeleri, hâlâ Güneş Kral XIV. Louis döneminde yaşıyor gibiydi.

Birkaç yüz metre sonra ormana sapan bir yol buldu, ana yoldan üzerinde '*Özel mülk. Girilmez*' yazan bir tabelayla ayrılmıştı. Tabelanın asılı olduğu kütüğü çekti, arabayı ormanın içine sürdükten sonra kütüğü yerine geri koydu.

Oradan ormanın yaklaşık bir kilometre içine girdi, farların ışığı ağaçların öfkeli dallarını davetsiz misafire doğru uzatan hayaletler gibi görünmesine yol açıyordu. Sonunda arabayı durdurdu, farları kapatıp torpido gözünden kerpeten ve feneri aldı.

Arabanın altında bir saat geçirdi, sırtı toprak yüzünden nemlenmişti. Sonunda keskin nişancı tüfeğinin parçalarını içeren çelik tüpleri yerlerinden çıkardı. Onları yeniden valize yerleştirdi, ordu paltosunu da bagajdan alıp valize koydu. Arabayı iyice kontrol edip sürücüsünün kim olduğuna dair hiçbir ipucu kalmadığına emin olduktan sonra onu, yabani orman güllerinin arasına sürdü.

Sonraki bir saati de, kerpeteni kullanıp yakınlardaki başka bir çalıdan kestiği orman gülü dallarıyla arabanın üstünü örterek geçirdi.

Kravatının bir ucunu bir valize diğer ucunu diğer valize bağladı. Ardından kravatı hamalların kayışları gibi kullanıp bir omzuyla iki valizi yüklendi, böylece valizlerden biri önde diğeri arkada sallanıyordu. Boşta olan elleriyle diğer iki valizi aldı ve yola yürümeye başladı.

Çok yavaş ilerliyordu. Yüz metrede bir duruyor, valizleri bırakıp ağaçtan kopardığı bir dalla kendisinin ve arabanın izlerini siliyordu.

Yola ulaşması bir saat sürdü. Kütüğü geçip, ormana sapan yolla arasında bir kilometrelik mesafe oluncaya kadar ilerledi. Takım elbisesi kirlenmiş ve kırışmıştı, polo kazağı yağ lekeleriyle doluydu, kasları da sonsuza kadar ağrıyacakmış gibi geliyordu. Valizleri tek sıra halinde dizdi, oturup gökyüzünün doğuda, diğer tarafa nazaran biraz daha açık bir renge dönüşüşünü izledi. Taşra otobüsleri erken çalışmaya başlar, diye kendi kendine hatırlattı.

Aslında gerçekten de çok şanslıydı. Saman taşıyan bir çiftlik kamyonu saat 5:50'de pazara giderken Çakal'ın önünden geçti.

"Araban mı bozuldu?" diye bağırdı şoför yavaşlarken.

"Hayır. Askeri kamptan hafta sonu için izin aldım. Otostopla eve gidiyorum. Dün gece Ussel'e ulaştım ve Tulle'e doğru devam etmeye karar verdim. Orada Bordoaux'a gidişimi ayarlayabilecek bir amcam var. Ama ancak buraya kadar gelebildim." Şoföre bakıp sırıttı. Şoförse kahkaha atıp omuz silkerek karşılık verdi.

"Bütün gece yürümek çılgınlık. Kimse hava karardıktan sonra bu tarafa gelmez. Kamyona atla seni Egletons'a götürürüm, orada şansını denersin."

Saat yediye çeyrek kala küçük kasabaya vardılar. Çakal çiftçiye teşekkür etti, istasyonun orada ondan ayrılıp kahve içmeye gitti.

"Kasabada bir taksi var mı?" diye sordu barmene kahve içerken.

Barmen ona numarayı verince, taksi şirketini aradı. Yarım saat içinde müsait olacak bir araç vardı. Beklerken kafenin tuvaletindeki lavaboyu kullanıp yüzünü ve ellerini yıkadı, yeni bir takım giyip sigara ve kahve yüzünden sararan dişlerini fırçaladı.

Taksi 7:30'da geldi, hurda bir Renault'ydu.

"Haute Chalonniere Köyü'nü biliyor musunuz?" diye sordu şoföre.

"Elbette."

"Ne kadar uzakta?"

"18 kilometre." Adam başparmağıyla dağları işaret etti. "Tepelerde."

"Beni oraya götür," dedi Çakal ve bagajlarını arabanın üstüne bağladı. Sadece bir valizi kendisiyle beraber arabaya aldı.

Köye vardıklarında adamın onu meydandaki köy kahvesinde bırakmasını istedi. Yakınlardaki kasabada yaşayan taksi şoförünün, Çakal'ın şatoya gittiğini bilmesine gerek yoktu. Taksi uzaklaşınca eşyalarını kahveye taşıdı. Meydan aşırı sıcaktı ve iki öküz saman arabasını çekerken, kara sinekler öküzlerin gözlerinin etrafında uçuşuyordu.

Kahvenin içi karanlık ve soğuktu. İçeri girdiği anda herkes yeni geleni incelemek için başını çevirdi. Siyah elbise içindeki yaşlı bir kadın, ırgatlardan oluşan grubun yanından ayrılıp barın arkasına geçti.

"Mösyö?" dedi çatlak bir sesle.

Adam bagajları bırakıp bara yaslandı. Köylülerin kırmızı şarap içtiğine dikkat etmişti.

"Un gros rouge, s'il vous plait, madame."*

"Şato ne kadar uzakta madam?" diye sordu şarabı koyulurken. Kadın, siyah mermerleri andıran gözleriyle merak içinde, adamı süzdü.

"İki kilometre mösyö."

Çakal endişeli bir şekilde iç çekti. "O budala şoför bana burada şato olmadığını söyledi. Bu yüzden beni meydanda bıraktı."

"Egletons'dan mıydı?" diye sordu kadın.

Çakal başını salladı.

"Egletonslular budaladır," dedi kadın.

"Şatoya ulaşmam gerek," dedi adam.

Masanın etrafına doluşmuş köylülerden hiçbiri harekete geçmedi. Hiç kimse oraya nasıl gidileceğini açıklamadı. Çakal yeni 100 franklık

* Hanımefendi, bir büyük kırmızı lütfen.

bir banknot çıkardı.

"Şarap ne kadar madam?" Kadın keskin bakışlarla banknotu süzdü. Arka taraftaki mavi pamuklu gömlekli ve pantolonlu adamlarda bir hareketlenme oldu.

"Bu paranın üstünü veremem," dedi yaşlı kadın.

Çakal iç çekti.

"Eğer arabası olan biri olsaydı, bu parayı bozacak kadar paraya kavuşabilirdi," dedi.

Biri ayağa kalkıp arkadan yaklaştı.

"Köyde bir araba var mösyö," dedi ses.

Çakal, sahte bir şaşkınlıkla o tarafa döndü. "Araba size mi ait sevgili arkadaşım?"

"Hayır, mösyö ama sahibini tanıyorum. Sizi şatoya götürecektir."

Çakal bu fikri gözden geçiriyormuş gibi başını salladı.

"Bu arada siz ne alırsınız?"

Köylü bardaki kadına bakıp başını sallayınca, kadın kadehini yeniden kırmızı şarapla doldurdu.

"Ya arkadaşlarınız? Bugün çok sıcak bir gün. Susuzluk çekilen bir gün."

Yorgun yüzlerde birer gülümseme belirdi. Köylü, yeniden kadına bakıp başını sallayınca, kadın büyük masaya iki şişe şarap götürdü. "Benoit, gidip arabayı getir," diye emretti köylü. Ve adamlardan biri şarabını bir yudumda bitirip dışarı çıktı. Auvergne köylülerinin bana kazandırdıkları en büyük avantaj, diye fikir yürüttü Çakal şatoya olan 2 kilometrelik yolu gittikleri sırada, çenelerini kapalı tutmak konusunda çok başarılı olmaları – en azından yabancılar söz konusu olduğunda.

Colette de la Chalonniere yatağında doğruldu, kahvesini yudumla-

yıp elindeki mektubu bir kere daha okudu. İlk okuduğunda onu ele geçiren öfke kaybolmuş, yerini iğrenme almıştı.

Hayatının geri kalanıyla ne yapacağını merak etti. Gap'tan geldiğinde onu Albert'in babasının hayatta olduğu günlerden bu yana şatoda çalışan Ernestine adlı hizmetçiyle, sonradan onunla evlenip şatonun bahçıvanlığını üstlenen Louison karşılamıştı.

O ikisi, artık odalarının üçte ikisi kapalı tutulan ve toz içinde kalmış şatonun bakıcılarıydı.

Kendisiyse boş bir şatonun hanımıydı. Ne bahçelerde oyun oynayan çocuklar vardı ne de evin avlusunda ata binen efendisi.

Arkadaşının ona postaladığı Paris sosyete dergisine baktı, kocası sırıtarak kameraya bakıyordu. Gözleri kamerayla, yanındaki genç kızın kalçalarına bakmak arasında kararsız kalmıştı. Kız bir kabare dansçısıydı, garsonluktan dansçılığa yükselmiş, bir gün de şimdilik "çok iyi arkadaşı" olan baronla evlenmeyi umduğunu söylemişti.

Fotoğrafta baronun sarkmış boynuna ve kırışıklık içindeki yüzüne bakan kadın, 1942 yılında âşık olduğu direnişçilerin liderliğini yapan yakışıklı genç yüzbaşıya ne olduğunu düşündü. Kadın hamile kalınca bir yıl içinde evlenmişlerdi.

Kendisi o zamanlar genç bir kızdı, adamla direniş için kuryelik yaparken dağlarda tanışmıştı. Adam o zamanlar otuzlarının ortasındaydı, Pegasus kod adıyla tanınan şahin yüzlü bir komutandı. Direniş'ten bir rahibin yaptığı törenle bir kilisenin mahzeninde gizlice evlenmişler ve kadın oğlunu babasının evinde dünyaya getirmişti.

Derken savaştan sonra, adamın topraklarını ve mallarını geri alma şansı doğdu. Müttefik orduları Fransa'dan geçerken babası kalp krizinden ölmüş, Chalonnierc baronu unvanını ve şatoyu oğluna bırakmıştı. Adam büyük bir heyecanla karısıyla oğlunu şatoya getirdi ama kısa sü-

re sonra taşra hayatı onu sıkmaya başladı. Paris'in çekiciliğini ve kabarelerin ışıklarını özlemişti. Kaybettiği yılların acısını çıkarmak istiyordu.

Artık 57 yaşındaydı ama baktığınızda 70 olduğunu düşünürdünüz.

Barones dergiyle mektubu yere fırlattı. Yataktan çıkıp duvardaki boy aynasının önünde durdu. Sabahlığının önünü birleştiren kemeri çözdü. Parmak ucuna kalkıp topuklu ayakkabı giydiğinde olduğu gibi, baldır kaslarını gerginleştirdi.

Hiç fena değil, diye düşündü. Çok daha kötü olabilirdi. Balık eti bir beden, olgun bir kadının vücudu. Kalçaları genişti ama beli ince kalmıştı, tepelerde yaptığı uzun yürüyüşler ve ata binmesi sayesinde hâlâ formdaydı. Göğüslerini avuçlarına alıp ağırlıklarını tarttı. Gerçek güzellik için fazlasıyla büyük ve ağırdılar ama yatakta erkekleri heyecanlandırmak için yeterliydi.

Eh Alfred, bu oyunu iki kişi de oynayabilir, diye düşündü. Başını sallayıp siyah saçlarının omuzlarına dökülmesini sağladı. Ellerini kalçalarına koyup, 24 saatten biraz daha uzun süre önce seviştiği adamı düşündü. Adam iyiydi. Kadın, şimdi keşke Gap'ta kalsaydım, diye düşünüyordu. Belki birlikte kısa bir tatil yapabilirlerdi. Kaçak sevgililer gibi sahte bir isim kullanarak bölgeyi dolaşırlardı. Ne demeye şatoya dönmüştü ki?

Avludan hurda bir arabanın gürültüsü duyuldu. Fazla bir şey düşünmeden evin ön tarafına bakan pencerenin yanına gitti. Köyden gelen bir araba oraya park etmişti. Yan kapılar açıldı. Arkadaki iki adam bir şeyleri dışarı çıkardı. Louison eşyaların indirilmesi için yardım etmeye gitti.

Arabanın arkasında olduğu için görünmeyen adamlardan biri ön tarafa yürüdü, pantolon cebine bir kağıt parçası koyup sürücü koltuğuna geçerek motoru çalıştırdı. Şatoya kim ne getirmişti? Kendisi hiçbir şey

ısmarlamamıştı. Araba uzaklaşırken kadın büyük bir şaşkınlıkla avluya baktı. Yerde üç valizle bir de el çantası duruyordu. Arkalarında bir adam vardı. Adamın sarı saçlarını tanıyınca yüzünde memnun bir gülümseme belirdi.

"Seni hayvan. Seni güzel ilkel hayvan. Beni takip etmişsin."

Giyinmek için banyoya koştu.

Dışarı çıktığında, alt kattaki holden gelen sesler duydu. Ernestine mösyönün ne istediğini soruyordu.

"Barones yerinde mi acaba?"

Ernestine koşarak merdivenleri çıktı. "Bir beyefendi sizi soruyor madam."

Cuma akşamı bakanlıkta yapılan toplantı, her zamankinden kısaydı. Rapor edilecek tek şey, rapor edilecek hiçbir şeyin olmamasıydı. 24 saattir aranılan arabanın tarifi düzenli bir şekilde devriyelere bildiriliyordu. Şüphe uyandırmamak için her şey her zamanki gibi yürütülüyordu ama bütün Fransa arabanın arandığından haberdar edilmişti. Aynı şekilde Police Judiciaire, bütün kasaba ve belde karakollarından tüm otel kartlarının en geç saat 8'de merkez karargahta olacak şekilde yollanmasını istemişti. Bölge karakollarında düzenli olarak Duggan adına bir kayıt olup olmadığı araştırılıyordu. Şimdilik kimse hiçbir şey bulamamıştı, bu yüzden önceki geceyi otelde geçirmediğini, geçirmişse de kaydını Duggan adına yaptırmadığını biliyorlardı.

"İki ihtimalden birinin geçerli olduğunu kabul etmeliyiz," diye açıkladı Lebel toplantıdakilere. "Ya ondan şüphelenmediğimizi sanıyor, yani Hotel du Cerf'ten ayrılışı sadece bir tesadüf ve Alfa Romeo'yu kullanmaya devam edecek. Yine Duggan adıyla bir otele kayıt yaptıracak. Eğer bu ihtimal doğruysa öyle ya da böyle yakında onu buluruz. Ya da

arabayı bir yere bırakıp terk etmeye, kendi kaynaklarına güvenmeye karar verdi. Eğer bu durum geçerliyse yine iki seçenek ortaya çıkıyor.

"Ya elinin altında başka sahte kimlikler yok, bu durumda ne bir otele kayıt yaptırabilir ne de Fransa'dan çıkabilir. Ya da elinin altında başka sahte kimlikler var. Bu durumda hâlâ çok tehlikeli bir adamla karşı karşıyayız demektir."

"Elinin altında başka kimlikler olduğunu düşünmenize yol açan ne?" diye sordu Albay Rolland.

"Bu adamın suikastı gerçekleştirmek için OAS'den büyük miktarda para aldığını varsaymak durumundayız. OAS'dekiler onu seçtiklerine göre de, dünyadaki en iyi profesyonellerden biri olmalı. Yani deneyimli biri. Yine de bugüne kadar şüphe uyandırmadan yaşamayı başardı. Bunu yapabilmesinin tek yolu sahte kimlikler ve kılık değiştirmek. Başka kelimelerle ifade edecek olursak, kılık değiştirmek konusunda da usta olmalı.

Calthrop'un elimizde olan iki fotoğrafına baktığımızda, ne kadar değiştiğini görebiliyoruz. Duggan olmak için topuklu ayakkabılarla boyunu uzattığını, kilo verdiğini, lenslerle göz rengini değiştirdiğini ve saçını boyadığını da biliyoruz. Eğer bir kere bunu yapmışsa yeniden yapmaması için hiçbir neden yok."

"Ama cumhurbaşkanına yaklaşamadan kimliğinin ortaya çıkacağını hesaba katması için bir neden yok," diye itiraz etti Saint-Clair. "Neden birden fazla sahte kimlik bulundurmak gibi aşırı önlemler alsın?"

"Çünkü," dedi Lebel, "karşımızdaki temkinli davranmayı seven bir adam. Öyle olmasaydı şimdiye kadar onu ele geçirmiş olurduk."

"Calthrop'un İngilizler tarafından bize yollanan dosyasında askerliğini paraşüt birliğinde yaptığını okudum. Belki de askerdeyken öğrendiklerini kullanıp tepelerde saklanıyordur," diye bir fikir attı ortaya

Max Fernet.

"Belki de," diye ona katıldı Lebel.

"Bu durumda artık potansiyel bir tehlike değil demektir."

Lebel söylenenleri düşündü.

"Söz konusu olan bu herifse, potansiyel tehlike olmadığını ancak onu hapse attığımızda söyleyebilirim."

"Ya da öldüğünde," dedi Rolland.

"Eğer kafası biraz olsun çalışıyorsa, hâlâ hayattayken Fransa'dan çıkmayı deneyecektir," dedi Saint-Clair.

Bu sözün ardından toplantı dağıldı.

"Keşke buna güvenebilsem," dedi Lebel, Caron'a, ofise döndüklerinde. "Ama beni ilgilendirdiği kadarıyla hâlâ hayatta, özgür ve silahlı. Onu ve arabayı aramayı sürdüreceğiz. Üç parça bagajı vardı, onlarla çok uzağa gitmiş olamaz. Arabayı bulup, işe oradan başlayalım."

Aradıkları adam Correze'in kalbindeki şatoda, temiz çarşaflar üzerinde yatıyordu. Banyo yapıp rahatlamıştı. Karnını taşra *pate*siyle doldurmuş, lokmaları sek kırmızı şarap, sert kahve ve konyakla boğazından aşağı yollamıştı. Tabağındaki süslemelere bakıp Paris'teki görevine kadar geçirmesi gereken günleri düşündü. Bir hafta içinde, dedi kendi kendine, harekete geçmesi gerekecekti ve buradan gitmesi zor olabilirdi. Yine de imkânsız değildi. Buradan ayrılmak için bir bahane bulması gerekiyordu.

Kapı açıldı ve barones içeri girdi. Saçları omuzlarına dökülüyordu, üzerinde bir sabahlık vardı. Sabahlığın boyun kısmı kapalı olsa da önü açıktı. İlerlediğinde, sabahlığın önü iyice açıldı. Kadın tamamen çıplak sayılırdı ama akşam giydiği ince çorap ve topuklu ayakkabılar hâlâ üzerinde duruyordu. Kadın kapıyı kapatıp yatağa doğru ilerlerken, Çakal

dirseği üzerinde doğruldu.

Kadın hiçbir şey söylemeden adama baktı. Adam uzanıp, sabahlığın üst kısmını birleştiren kurdeleyi çözdü. Sabahlık iki yana açılınca kadının göğüsleri ortaya çıktı. Elini uzatıp sabahlığı kadının omzundan aşağı ittirdi. Giysi hiç ses çıkarmadan yere düştü.

Kadın, adamı omzundan ittirince Çakal sırtüstü yatağa düştü. Ardından barones, adamın bileklerini tutup yastığa yapıştırarak üzerine çıktı. Adam, vücuduyla vücuduna yüklenen kadına baktı. Barones yukardan bakarak gülümsedi, saçları göğüslerine dökülüyordu.

"*Bon*,* benim mağara adamım, şimdi performansını görelim."

Adam hafifçe doğrulup kadını biraz yukarı kaydırdı. Sevişmeye başladılar.

Lebel, Çakal'ın izini kaybedeli üç gün olmuştu ve her akşam toplantıda Çakal'ın kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp, gizlice Fransa'dan ayrıldığı düşüncesi dile getiriliyordu. Ayın 19'u geldiğinde Çakal'ın hâlâ Fransa'da olduğuna ve sabırla zamanının gelmesini beklediğine inanan tek kişi artık sadece Lebel'di.

"Neyi bekliyor?" diye çıkıştı Saint-Clair o akşam. "Bekleyebileceği tek şey, eğer hâlâ buradaysa, sınırdan geçme fırsatı. Ortaya çıktığı anda onu yakalarız. Herkes onun peşinde, gidecek yeri yok ve eğer OAS sempatizanlarından tamamen kopuk olduğu yönündeki teoriniz doğruysa, yanına saklanabileceği kimse yok."

Masanın etrafından onaylayan mırıltılar yükseldi. Artık çoğu, polisin başarısız olduğuna ve Bouvier'nin katilin yakalamanın, dedektiflerin işi olduğu yolundaki ilk önerisinin yanlış olduğuna inanıyordu.

---

* İyi.

Lebel başını iki yana salladı. Yorgundu, uykusuzluktan bitap durumdaydı, endişeliydi ve sahip oldukları makamları, deneyimlerinden çok politik numaralara borçlu olan bu adamlara karşı sürekli kendini ve adamlarını savunmak zorunda olmaktan sıkılmıştı. Yanılıyorsa, işinin bittiğini biliyordu. Masada oturan adamlardan bazıları bunun gerçekleştiğini görmek için ellerinden geleni yapardı ama ya haklıysa? Ya Çakal hâlâ cumhurbaşkanının peşindeyse? Masanın etrafındakilerin bir günah keçisi arayacaklarına emindi ve bu kişi kendisi olacaktı. Yanıt ne olursa olsun, uzun polislik kariyeri sona ermişti. Elbette eğer adamı bulup, durdurmayı başaramazsa. Ancak bu gerçekleşirse diğerleri onun haklı olduğunu kabul ederdi. Ama elinde hiçbir delil yoktu. Sadece bir profesyonelin asla işini yarım bırakmayacağı, ne olursa olsun görevini tamamlayacağı yönündeki garip inancı vardı.

Bu vaka kucağına düştüğünden beri 8 gün geçmişti ve hareketleri önceden kestirilemeyen bu silahlı adama saygı duymaya başlamıştı. Her şeyi en ince detayına kadar planlamış olması, acil durum planlarını dahi ihmal etmemesi hayranlık uyandırıcıydı. Etrafını saran, politik atamalarla makamlarına gelmiş adamlara baktı. Sadece Bouvier'nin varlığı onu biraz olsun rahatlattı. En azından o da bir polisti.

"Neyi beklediğini bilmiyorum," diye yanıt verdi Lebel. "Ama bir şeyi veya belirli bir günü bekliyor. Bunun, Çakal'dan bahsedildiğini son duyuşumuz olduğunu sanmıyorum beyler. Yine de size neden böyle hissettiğimi açıklayamam."

"Hissetmekmiş!" diye alay etti Saint-Clair. "Belirli bir günmüş! Gerçekten komiser, anlaşılan çok fazla romantik macera okuyorsunuz. Bu bir roman değil sevgili beyefendi, bu gerçek hayat. Adam gitti ve hepsi bu." Yüzünde emin bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

"Umarım haklısınızdır," dedi Lebel alçak sesle. "Bu durumda sayın bakan, dileğim bu vakadan alınıp yeniden cinayet masasına dönmek."

Bakan kararsız gözlerle ona baktı.

"Araştırmaya devam etmeye değeceğini mi düşünüyorsunuz komiser?" diye sordu. "Sizce hâlâ gerçek bir tehlike söz konusu mu?"

"Önce ikinci sorunuzu yanıtlayacağım, beyefendi; bilmiyorum. İlk soruya gelince, bence kesinlikle emin olana kadar araştırmayı sürdürmeliyiz."

"Çok güzel. Beyler, benim dileğim de komiserin araştırmalarına devam etmesi ve şimdilik akşamları raporlarını dinlemeye devam etmemiz yönünde."

Av alanının bekçiliğini yapan Marcange Callet 20 Ağustos sabahı, işvereninin Egletons ve Ussel arasındaki arazisinde kemirgenleri avlıyordu. Yaralı bir yabani güvercinin peşinden, yabani orman güllerinin olduğu bölgeye geçti. Güllerin ortasında deliler gibi çırpınan yaralı güvercini buldu. Güvercin, terk edilmiş bir spor arabanın sürücü koltuğundaydı.

Kuşun boynunu kopardığı sırada, arabayı uyarı levhalarına aldırmayıp piknik yapmaya gelen âşık bir çiftin bıraktığını düşündü. Ardından arabanın üstündeki dallardan bazılarının oraya doğru uzamış değil, kesilerek oraya bırakılmış olduğunu fark etti. Daha detaylı bir inceleme, dalların yakınlardaki başka bir çalıdan kesildiğini ortaya çıkardı.

Arabanın üzerindeki kuş pisliklerine bakılacak olursa, günlerdir orada olmalıydı. Tüfeğini ve kuşu alan adam ormanı geçip kulübesine dönerken, ertesi sabah tavşan tuzağı almak için kasabaya indiğinde, kasaba polisine arabadan bahsetmeyi zihnine not aldı.

Kasaba polisi ertesi gün Ussel'deki karakola gidip, yakınlardaki ormanda terk edilmiş bir araba bulunduğunu rapor ettiğinde öğlen olmuştu. "Araba beyaz mıydı?" diye soruldu. Adam notlarını inceledi.

Hayır, mavi bir arabaydı. İtalyan mıydı? Hayır, Fransa'ya kayıtlıydı. Tamam, dedi Ussel'deki ses, öğleden sonra bir çekici yollanacaktı ve ekibi arabanın olduğu yere götürmek için hazır olsa iyi olurdu. Yapılacak çok iş vardı, herkes personel kıtlığı çekiyordu çünkü Paris'teki züppeler bütün polisleri beyaz bir İtalyan spor araba aramakla görevlendirmişti. Kasaba polisi, çekici geldiği zaman hazır olacağına söz verdi. Küçük araba Ussel'deki otoparka çekildiğinde, saat öğleden sonra dört civarıydı ve ancak saat beşe doğru motorla ilgilenen personelden biri arabayı incelemeye başladığında boyasının ne kadar kötü yapıldığını fark etti.

Bir tornavida alıp boyayı kazıdı. Mavinin altındaki beyaz boya hemen ortaya çıktı. Şaşıran adam plakaları inceleyince, ters çevrildiklerini gördü. Birkaç dakika sonra ön plakayı çıkarıp yere bırakmıştı. Üzerinde beyaz harflerle MI-61741 yazan plaka öylece yere bırakan polis, birkaç metre ötedeki ofise koşmaya başladı.

Claude Lebel, haberi saat 7'den hemen önce aldı. Haber, Auvergne bölgesinin merkezi olan Clermont Ferrand'ın polis müdürü Komiser Valentine'den geldi. Valentin konuşmaya başladığı anda, Lebel koltuğunda doğruldu.

"Evet, dinleyin, bu çok önemli. Neden önemli olduğunu açıklama yetkim yok. Sadece çok önemli olduğunu söyleyebilirim. Evet, sıra dışı bir durum olduğunu biliyorum ama bunu kabullenmek durumundasınız. Evet, komiser olduğunuzun farkındayım, eğer yetkimi kontrol etmek istiyorsanız sizi PJ'nin genel müdürüne bağlayabilirim.

Hemen Ussel'e bir ekip yollayın. Elinizdeki en iyi adamlar olsun. Ne kadar adam yollayabiliyorsanız hepsini yollayın. Arabanın bulunduğu yerden başlayarak durumu araştırsınlar. Haritada o noktayı işaretleyip, alan araştırmasına hazırlanın. Bütün çiftlikler, o yoldan geçen bütün çiftçiler, etraftaki köylerin ve kasabaların dükkanlarında, kafelerinde

çalışanlar sorguya çekilsin. Bütün oteller ve bütün oduncu kulübeleri kontrol edilsin.

Uzun boylu sarışın bir adamı arayacaksınız. İngiltere doğumlu ama iyi Fransızca konuşuyor. Yanında 3 valiz ve 1 el çantası vardı. Bir sürü nakit parası var ve iyi giyimli biri. Ama yorgun görünüyor olması da muhtemel.

Adamlarınız nerede olduğunu, nereye gittiğini, ne almaya çalıştığını sormalı. Ve bir şey daha, ne olursa olsun basının hiçbir şeyden haberi olmamalı. Ne demek yapamazlar? Elbette kasabalılar neler olduğunu soracak. Eh, siz de onlara bir araba kazası olduğunu ve kazaya karışanlardan birinin şaşkın bir şekilde ortalıkta dolanıyor olabileceğini söylersiniz. Evet, tamam, bir tür merhamet görevi. İnsanların şüphelerini yatıştırmak için aklınıza ne geliyorsa söyleyin. Onlara ulusal gazetelerin para ödemesine değecek bir haber olmadığını söyleyin, tatil mevsiminde yollarda günde beş yüz kaza olurken başka bir kazanın önemi olmadığını anlatın. Neler olduğunu kimseye belli etmeyin. Son bir şey daha, eğer adamı kıstırmayı başarırsanız sakın ona yaklaşmayın. Çevresini kuşatıp onu olduğu yerde tutun. Ben de olabildiğince çabuk orada olacağım."

Lebel telefonu kapatıp Caron'a döndü.

"Bakana git. Akşam toplantısını 8'e almasını rica et. Yemek vakti olduğunu biliyorum ama kısa bir toplantı olacak. Ardından Satory'ye gidip helikopteri ayarla. Gece Ussel'e gideceğim. Nereye ineceğimizi önceden söylerseler iyi olur, böylece beni alacak bir araba ayarlayabiliriz. Buradaki işleri de senin devralman gerekecek."

Clermont Ferrand bölgesinin polis arabaları ve Ussel polis arabalarıyla, Alfa'nın bulunduğu yerin en yakınındaki köyün meydanında bir

karargah kuruldu. Güneş yeni yeni batıyordu. Komiser Valentine telsizden yağdırdığı talimatlarla devriye arabalarının bölgedeki diğer köyleri kontrol etmelerini sağladı. İşe, Alfa'nın bulunduğu yerin on kilometre çevresinden başlamaya karar vermişti. Gece boyunca çalışacaklardı. İnsanların hava karardıktan sonra evde olmaları ihtimali yüksekti. Ama diğer taraftan, bölgenin tali yolları düşünüldüğünde hava karardıktan sonra adamlarının kaybolması veya kaçağın saklanabileceği ondüncu kulübelerini ihmal etmeleri de mümkündü.

Telefonda Paris'tekilere açıklamadığı bir etken daha vardı ve bunu Lebel'e yüz yüze geldiklerinde açıklamayı planlıyordu. O bilmese de adamlarından bazıları gece yarısına doğru bu etkenle yüzleşmek zorunda kalmıştı. Bir grup polis kulübesi arabanın bulunduğu yerden 3 kilometre uzakta olan bir çiftçiyi sorguya çekiyordu.

Adam geceliğiyle kapının eşiğinde durmuş, dedektifleri içeri almayı reddetmişti. Elindeki parafin lambası, polislerin yüzünü aydınlatıyordu.

"Haydi ama Gaston, sık sık o yolu kullanıp pazara gidiyorsun. Cuma sabahı Egletons'a gittin mi?"

Çiftçi gözlerini kısıp polisleri süzdü.

"Gitmiş olabilirim."

"Gittin mi gitmedin mi?"

"Gittim sanırım."

"Yolda birini gördün mü?"

"Ben sadece kendi işime bakarım."

"Sorduğumuz bu değil, yolda bir adam gördün mü?"

"Kimseyi görmedim."

"Uzun boylu atletik yapılı sarışın bir adam. Üç valizi ve bir el çantası olmalı."

"Hiçbir şey görmedim. Anlasanıza, j'ai rien vu."*

Sohbet yaklaşık yirmi dakika böyle devam etti. Oradan ayrıldıkları sırada dedektiflerden biri defterine detaylı notlar alıyordu. Çiftliğin diğer tarafındaki köpekler havlayıp, polisleri ısırmak için ileri atıldı. Neyse ki zincirle direklere bağlıydılar. Çiftçi, polisler arabalarına binip uzaklaşana kadar arkalarından baktı. Ardından kapıyı çarptı, meraklı keçiyi yana ittirip yatağa, karısının yanına geri döndü.

"Şatoya götürdüğün adamı soruyorlardı, değil mi?" diye sordu kadın. "Ondan ne istiyorlarmış?"

"Bilmiyorum," dedi Gaston, "ama hiç kimse Gaston Grosjean'ın polise adam ispiyonladığını söyleyemez." Ardından ateşe tükürdü. "Sales flics."**

Feneri söndürüp battaniyenin altına girdi. "Her neredeysen sana iyi şanslar ahbap."

Lebel toplantıya katılanlara baktıktan sonra elindeki kağıtları masaya bıraktı.

"Bu toplantı biter bitmez beyler, aramaları denetlemek için Ussel'e uçacağım."

Yaklaşık bir dakikalık bir sessizlik oldu.

"Ne düşünüyorsunuz komiser, bundan ne sonuç çıkarılabilir?"

"İki şey sayın bakan. Arabayı değiştirmek için boya almış olması gerektiğini biliyoruz. İnanıyorum ki araştırmalarımız, perşembe günü yola çıkmadan önce arabayı değiştirdiğini ortaya koyacak. Cuma sabahına kadar Gap'tan Ussel'e doğru yol almış olmalı. Bu durumda boyayı

* Hiçbir şey görmedim.

** Kötü polisler.

Gap'tan aldığı ortaya çıkacaktır. Durum buysa birinin onu uyardığı kesin. Ya biri ona telefon açtı ya da o birine. Buradan veya Londra'dan biri ona Duggan adını öğrendiğimizi söyledi. Öğlene doğru nerede olduğunu ve arabasını öğrenmiş olacağımızı hesaplamış olmalı. Bu yüzden çabucak kasabadan ayrıldı."

O kadar ağır bir sessizlik vardı ki, adeta konferans salonunun zarif tavanı parçalanacakmış gibiydi.

"Gerçekten de," diye sordu biri sanki milyonlarca kilometre öteden, "bu odadaki birinin bilgi sızdırdığını mı söylüyorsunuz?"

"Bunu söylemem mümkün değil mösyö. Santral operatörleri var, teleks operatörleri var, emirlerin iletildiği orta düzey yöneticiler var. Herhangi biri OAS ajanı olabilir. Ama tek bir şey gittikçe açıklık kazanıyor. Çakal, Fransa cumhurbaşkanını öldürme planının ortaya çıktığı kendisine haber verildiği halde işine devam etmeye karar verdi. Ayrıca Alexander Duggan kimliğinin ortaya çıktığı da ona söylendi. Tek bir kişiyle teması olduğunu zannediyorum. Bence bu kişi, DST'nin Roma'yla yapılan görüşmede adına rastladığı Valmy denilen adam olabilir."

"Kahretsin," diye küfretti DST'nin şefi, "Postaneye daha erken ulaşmalıydık."

"Tüm bunlardan çıkarabileceğiniz ikinci sonuç ne komiser?" diye sordu bakan.

"İkincisiyse, Duggan kimliğinin ortaya çıktığını öğrendiğinde Fransa'dan kaçmanın yolunu aramamış olduğu. Tam aksine, doğrudan Fransa'nın ortalarına doğru yola çıktı. Başka kelimelerle ifade edecek olursam hâlâ cumhurbaşkanının peşinde. Hepimize meydan okuduğunu söyleyebiliriz."

Bakan ayağa kalkıp evraklarını topladı.

"Sizi tutmayalım komiser bey. Onu bulun. Gidin ve bu gece onu bu-

lun. Gerekirse ondan kurtulun. Cumhurbaşkanı adına size verdiğim emirler bunlar."

Bu sözlerin ardından odadan dışarı çıktı.

Bir saat sonra Lebel'in helikopteri Satory'den havalanarak mor-siyah gökyüzünde güneye doğru yol almaya başladı.

"Kibirli domuz. Böyle konuşmaya nasıl cesaret eder. Suçun bizlerde, Fransa'nın en önde görevlilerinde olabileceğini ima etti. Gelecek raporumda bundan mutlaka bahsedeceğim."

Jacqueline geceliğinin askılarını omuzlarından kaydırıp, transparan kumaşın kalçalarında toplanmasına izin verdi. Kollarını birleştirip göğüslerinin bütün dolgunluklarıyla ortada toplanmasını sağlayarak, aşığının başını kendine doğru çekti.

"Şimdi bana her şeyi anlat," diye fısıldadı adama.

18. Bölüm

21 Ağustos sabahı önceki on dört yaz sabahı kadar aydınlık ve ferahtı. Haute Chalonniere şatosunun, tepelere bakan pencerelerinden görülen sakin ve huzurlu manzara, sadece on sekiz kilometre ötedeki Egletons kasabasında o sırada yapılmakta olan sorgulamalarla ilgili en ufak bir ipucu vermiyordu.

Sabahlığının altında çıplak olan Çakal, baronun çalışma odasının penceresinin önünde durup Paris'e her zamanki sabah telefonunu açtı. Sevişmekle geçen gecenin ardından, sevgilisini üst katta uyur halde bırakmıştı.

Telefon bağlandığında her zamanki sözlerle görüşmeye başladı. "İci Chachal."

"İci Valmy," dedi diğer taraftaki boğuk ses. "İşler yine karışmaya başladı. Arabayı buldular..."

İki dakika daha anlatılanları dinleyip, tek bir soru sordu. Son bir "merci"nin ardından ahizeyi yerine bırakarak, ceplerini karıştırıp sigara ve çakmak aradı. Az önce duydukları hoşuna gitse de gitmese de planlarını değiştirmesini zorunlu kılıyordu. İki gün daha şatoda kalmayı planlamıştı ama artık ne kadar erken ayrılırsa o kadar iyiydi. Telefon görüşmesinde onu endişelendiren bir şey daha vardı, şimdiye kadar rastlamadığı bir şey.

O anda bunu düşünmemişti ama sigarasından bir nefes alırken aklına takıldı. Sigarasını bitirdiğinde neler olduğunu çözmüştü. İzmariti pencereden çakılların üzerine fırlattı. Ahizeyi kaldırdığında yumuşak bir klik sesi duymuştu. Önceki üç gün yaptığı görüşmelerde bu sese rastlamamıştı. Yatak odasında bir telefon daha vardı ama onu bıraktı-

ğında Colette'in uyuduğuna emindi. Öyle olmalıydı... dönüp ses çıkarmadan merdivenleri çıkıp yatak odasına daldı.

Telefon yerindeydi. Dolabın kapağı açılmıştı. Üç valiz yerdeydi, hepsi açıktı. Valizleri açan anahtarların yer aldığı anahtarlığı kenarda duruyordu. Dizleri üzerine çökmüş olan barones, kocaman açılmış gözlerle yere bakıyordu. Etrafında bir dizi çelik tüp vardı. Hepsinin kapakları açılmış, birinden susturucu, diğerinden dürbün çıkarılmıştı. Kadının ellerinde bir şey vardı, içeri girdiği sırada dehşet içinde bakmakta olduğu bir şey. Tüfeğin namlusuydu.

Birkaç saniye ikisi de konuşmadı. İlk toparlanan Çakal oldu.

"Konuşmamı dinledin."

"Ben... her sabah kime telefon ettiğini merak ettim."

"Uyuduğunu sanıyordum."

"Hayır. Ne zaman yataktan çıksan uyanıyorum. Bu... şey; bir tüfek, bir katilin silahı."

Yarı soru, yarı açıklamaydı; sanki adamın onun son derece zararsız bir şey olduğunu açıklamasını bekler gibiydi. Adam kadına tepeden bakınca, kadın ilk kez onun gözlerindeki gri lekeleri gördü. Adamın yüzündeki bütün ifade değişmişti. Kadına yukardan baktığı sırada adamın yüzü donuk, makine gibi cansızdı.

Kadın yavaşça ayağa kalktı, yere düşen namlu diğer parçalara çarpıp tıkırdadı.

"Onu öldürmek istiyorsun," diye fısıldadı kadın. "Onlardan birisin, OAS'densin. De Gaulle'ü öldürmek istiyorsun."

Çakal hiçbir şey söylemeyerek, kadına yanıt vermiş oldu. Kadın kapıya koştu ama adam onu kolaylıkla yakalayıp yatağa sürükledi. Kadın çarşaflarla boğuşurken çığlık atmak için ağzını açtı. Adamın elinin tersiyle kadının şahdamarına indirdiği darbe, çığlığı daha başlamadan so-

na erdirdi. Ardından adam sol elini kadının saçlarına dolayıp, yüzünü aşağı bastırdı. Boynuna inen darbe hayatını sona erdirmeden önce, kadının son gördüğü şey halının deseni oldu.

Çakal dışarıyı dinlemek için kapıya gitti ama evde en ufak bir gürültü yoktu. Ernestine sabah kahvaltısını ve kahveyi hazırlamak için evin arka tarafındaki mutfağa gitmiş olmalıydı. Louison ise kısa süre sonra pazara doğru yola çıkacaktı. Neyse ki ikisi de büyük ölçüde sağırdı.

Tüfeğin parçalarını yeniden tüplere yerleştirdi, tüpleri ordu paltosuyla beraber üçüncü valize koyup, evrakların yerinde olduğunu kontrol etmek için valizin kenarına baktı. Ardından valizi kilitledi. Danimarkalı Rahip Per Jensen'in eşyalarının yer aldığı ikinci valiz açılmış ama aranmamıştı.

Yatak odasının yanındaki banyoda yıkanmak ve tıraş olmak için beş dakika harcadı. Ardından makası alıp, sarı saçlarını en az dört santim kısaltmak on dakikasını aldı. Sonra da saçlarını Rahip Per Jensen'inkiler gibi griye döndürmek için boyadı. Boya, saçı nemlendirdiği için onları rahatlıkla rahibin pasaport resmine benzeyecek şekilde tarayabildi. Sonunda mavi kontak lensleri taktı.

Banyodaki bütün boya ve saç kalıntılarını temizledi, tıraş malzemelerini toplayıp yatak odasına döndü. Yerdeki çıplak cesedi görmezden geldi.

Kopenhag'da aldığı ceketi, pantolonu, çorapları ve gömleği giydi, boynuna rahip yakalığı taktı. Son olarak siyah takım elbisesini ve klasik yürüyüş ayakkabılarını giydi. Altın çerçeveli gözlüğü üst cebine yerleştirip, tıraş malzemelerini Fransa katedralleriyle ilgili kitapla beraber el çantasına koydu. Danimarka pasaportuyla, paraları ceketinin iç cebine aktardı.

İngiliz giysilerinin geri kalanı, hâlâ aynı valizin içindeydi. O valizi

de kontrol ettikten sonra kilitledi.

İşi bittiğinde saat neredeyse sekiz olmuştu. Ernestine kısa süre içinde elinde sabah kahvesiyle gelirdi. Barones ilişkiyi hizmetkarlardan saklamaya çalışmıştı çünkü her ikisi de baronu küçüklüğünden beri tanırdı.

Pencereden Louison'un bisikletle malikanenin bahçesinin kapılarına ilerleyişini izledi. Alışveriş sepeti bisikletin arkasında sallanıyordu. Tam o anda Ernestine kapıyı çaldı. Adam hiç ses çıkarmadı. Kadın yeniden kapıyı çaldı.

"Kahveniz madam," diye seslendi kadın. Ne yapacağına karar veren Çakal, yarı uykulu bir sesle Fransızca yanıt verdi.

"Oraya bırak. Hazır olduğumuzda alırız."

Kapının önündeki Ernestine'in dudakları şaşkınlıktan mükemmel bir o oluşturacak şekilde açıldı. Tam bir skandal. Dünya ne hale düşmüştü... hem de baronun yatak odasında. Louison'u bulmak için koşar adım alt kata indi. Ama adam malikaneden ayrıldığı için, mutfak lavabosuna nutuk atmakla yetinmek zorunda kaldı. Kimse, artık yaşlı baronun yaşadığı günlerdeki gibi değildi. Lavaboyla konuşmakta olduğundan, dört valizin yatak odası penceresinden bir çarşaf yardımıyla evin önündeki çiçek bahçesine indirildiklerinde çıkan gürültüyü duymadı. Ayrıca, ne yatak odasının kapısının içerden kilitlenip, hanımının cansız bedeninin uyurmuş gibi yatağa yatırılışını ne de yatak odasının penceresinin kapatılışını duydu. Gri saçlı adam, pencerenin kenarından sarkıp çimenlerin üzerine düzgün bir atlayış yaptı.

Hizmetçi tüm bunları duymadı ama evin hanımının, şatonun yanındaki ahırda duran Renault'sunun çıkardığı gürültüyü duydu. Pencereden baktığında arabanın avludan çıkıp gittiğini gördü.

"Genç leydi şimdi neyin peşinde?" diye mırıldandı üst kata çıkarken.

Yatak odasının önünde tepside duran kahveye dokunulmamıştı. Birkaç kere kapıyı çaldıktan sonra açmayı denedi ama kapı açılmadı. Beyefendinin yatak odasının kapısı da kilitliydi. Kimse ona yanıt vermedi. Ernestine, Boche'un gelip de davetsiz bir misafir olarak baronun yanında kaldığı ve genç efendiyle ilgili sorular sorduğu günlerden bu yana böyle şey ne görmüş ne de yaşamıştı.

Durumu Louison'a danışmaya karar verdi. Adam pazara gitmiş olmalıydı, mahalle kahvesindekilerden birinden gidip onu almalarını isteyebilirdi. Telefonun tam olarak nasıl çalıştığını anlamıyordu ama ahizeyi kaldırdığınızda birilerinin sizinle konuştuğunu ve konuşmak istediğiniz kişiyi bulduklarını biliyordu. Tüm bunlar çok anlamsızdı. Ahizeyi kaldırıp on dakika kadar kulağında tuttu. Kimse onunla konuşmadı. Kadın ne yazık ki kütüphaneye giden kablonun düzgün bir şekilde kesilmiş olduğunu fark etmemişti.

Claude Lebel, kahvaltıdan kısa süre sonra helikoptere binip Paris'e geri döndü. Daha sonra Caron'a söylediği gibi, köylülerin onu zora koşmalarına rağmen Valentine birinci sınıf bir iş çıkarıyordu. Kahvaltıya kadar Çakal'ın izini Egletons'daki bir kafeye kadar sürmüştü. Adamın orada bir taksi çağırdığını öğrenmişlerdi. Egletons'un çevresindeki yirmi kilometrelik alandaki tüm yollar öğlen olmadan kesilmiş olacaktı.

Valentine'in sağlam bir adam olduğunu kavrayan Lebel ona, Çakal'ı yakalamanın neden bu kadar önemli olduğuna dair ufak bir ipucu vermişti. Bunun üzerine Valentine, Egletons'un etrafını su bile sızmayacak şekilde kuşatmayı kabul etti.

Haute Chalonniere'den yola çıkan küçük Renault dağların arasından hızla geçip Tulle'e doğru ilerledi. Çakal, önceki geceden beri sor-

gulamalarını sürdüren polislerin şafağa doğru Egletons'a ulaşacaklarını hesaplamıştı. Kafedeki barmen konuşurdu. Taksi şoförü konuşurdu. Kendi lehine bir gelişme olmadığı sürece, polisler öğleden sonraya doğru şatoya ulaşırdı.

Ama öyle olsa bile, sarışın bir İngiliz arıyor olacaklardı. Kimsenin onu gri saçlı bir rahip olarak görmemesine dikkat etmişti. Yine de ucu ucuna bir kaçış söz konusuydu. Arabayı dağ yollarından geçirip sonunda RN8'e vardı. Tulle'e kadar önünde hâlâ yirmi kilometre vardı. Saatini kontrol etti: 9:40.

Kendisi diğer yöne ilerlerken, Egletons yönünden gelen ufak konvoyu fark etti. Bir araba ve iki kapalı minibüsten oluşuyordu. Konvoy Çakal'ı geçtikten hemen sonra yolun ortasında durdu ve altı polis yolu kapatmak üzere çelik bir bloğu yerleştirmeye koyuldu.

"Ne demek gitti?" diye bağırdı Valentine, Egletons'daki taksi şoförünün hüngür hüngür ağlayan karısına. "Nereye gitti?"

"Bilmiyorum mösyö, bilmiyorum. Her sabah Ussel'den gelen sabah trenini karşılamak üzere istasyon meydanına gider. Eğer taksiye binmek isteyen yolcu olmazsa buraya, garaja dönüp araba tamiriyle ilgilenir. Eğer buraya dönmemişse bir müşteri almış demektir."

Valentine sıkılmış gözlerle etrafa bakındı. Kadına bağırmanın bir yararı yoktu. Adam tek kişilik bir taksi şirketi işletiyor ve kalan zamanında da araba tamir ediyordu.

"Cuma sabahı birini bir yere götürdü mü?" diye sordu daha sakin bir sesle.

"Evet mösyö. İstasyondan eve döndü çünkü orada kimse yokmuş ama kafeden telefon açıp birinin taksi istediğini söylediler. Tekerleklerden birini çıkarmıştı, müşterinin başka bir taksiye binmesinden endişe-

lendi. Tekerleği geri takmakla uğraştığı yirmi dakika boyunca küfredip durdu. Ardından yola çıktı. Müşteri onu beklemiş. Ama adamı nereye götürdüğünü söylemedi." Kadın burnunu çekti. "Benimle pek konuşmaz," diye ekledi açıklama olarak.

Valentine nazikçe kadının omzuna dokundu.

"Tamam madam. Kendinizi üzmeyin. Kocanız geri dönene kadar bekleriz." Teğmenlerinden birine döndü. "İstasyona birini yollayın, bir kişi meydanda bir kişi de kafede beklesin. Taksinin numarasını biliyorsunuz. Adam ortaya çıktığı anda hemen onunla görüşmek istiyorum."

Garajdan ayrılıp arabasına doğru ilerledi.

"Karakola gidiyoruz," dedi arabayı kullanan polise. Aramanın idari merkezini, yıllardır böyle hareketli günler yaşamamış olan Egletons polis karakoluna kurmuşlardı.

Çakal, Tulle'ün on iki kilometre dışındaki uçuruma vardığında İngiliz giysilerini ve Alexander Duggan'ın pasaportunu uçurumdan aşağı attı. Bu eşyalar iyi iş görmüştü. Valiz uçurumun derinliklerinde kayboldu.

Tulle'ün etrafından dolanan Çakal tren istasyonunu buldu, arabayı üç sokak ileriye park edip iki valizi yarım kilometre boyunca taşıdı. Bilet gişesinin önüne gelince durdu.

"Paris'e gidiş bileti istiyorum, lütfen. İkinci sınıf olacak," dedi görevliye. "Fiyatı nedir?" Gözlüğünün üzerinden görevlinin çalıştığı küçücük kabine baktı.

"97 yeni frank mösyö."

"Bir sonraki tren ne zaman?"

"11:50. Neredeyse bir saatiniz var. Platformun ilerisinde bir restoran var. Paris treni birinci platformdan kalkıyor. Bir şey değil."

Çakal valizlerini alıp istasyonun girişine doğru ilerledi. Görevli biletini deldiğinde valizleri yeniden eline alıp, gidiş salonuna geçti. Yolu, mavi üniformalı biri tarafından kesildi.

"Vos papiers, s'il vous plait."*

Karşısındaki görevli genç bir adamdı. Yaşının elverdiğinden daha ciddi bir duruşu vardı. Omzunda taramalı tüfek asılıydı. Çakal valizlerini bırakıp Danimarka pasaportunu çıkardı. CRS görevlisi pasaportu karıştırdı ama tek kelime bile anlamamıştı.

"Vous etes danois?"**

"Pardon?"

"Vous... danois?" Pasaportun kapağına vurdu.

Çakal gülümseyip neşe içinde başını salladı.

"Danske... Ja, ja."

CRS görevlisi pasaportu geri verip, başıyla platforma ilerlemesini işaret etti. Ardından dikkatini içeri giren başka bir yolcuya yöneltti.

Louison geri geldiğinde saat öğlen 1'i bulmakla kalmamış, üstelik adam bir iki kadeh de şarap yuvarlamıştı. Öfkeli karısının ona söyleyecek bir çift sözü vardı. Anlatılanları dinleyen Louison dizginleri eline aldı.

"Pencereden tırmanıp içeri bakacağım," diye planını açıkladı.

Öncelikle, merdivenle ilgili sorunlar yaşadı. Merdiven sürekli devrilecek gibi duruyordu, ama sonunda onu baronesin yatak odasının pencere pervazına yaslamayı başardı. Üst kata tırmandı. Beş dakika sonra aşağı indi.

---

* Kağıtlarınız lütfen.

** Danimarkalısınız?

"Barones uyuyor," diye açıkladı.

"Asla bu saate kadar uyumaz," diye itiraz etti Ernestine.

"Bugün uyuyor," diye yanıt verdi Louison. "Onu rahatsız etmemeliyiz."

Paris treni biraz geç kaldı. Tren Tulle'e tam saat 1'de geldi. Binen yolcular arasında gri saçlı Protestan bir rahip de vardı. İçinde sadece orta yaşlı iki kadının oturduğu bir kompartımanın köşesine yerleşti, altın çerçeveli okuma gözlüğünü takarak, katedrallerle ilgili bir kitap çıkarıp okumaya koyuldu. Öğrendiği kadarıyla tren Paris'e o gece 20:10'da varacaktı.

Charles Bobet yolun kenarına çektiği taksisinde oturmuş, saatine bakıp küfrediyordu. Neredeyse 13:30 olmuştu. Öğle yemeği zamanıydı ama kendisi Egletons ve Lamaziere arasındaki yolda kalmıştı. Kahrolası şaft. *Merde* ve *merde*. Arabayı bırakıp bir sonraki kasabaya yürüyebilir, Egletons'a giden otobüse binip çekiciyle beraber akşam geri gelebilirdi. Ama bunu yapmak bir haftalık kazancına mal olurdu. Ayrıca arabasının kapıları kilitlenmiyordu. Onu çekebilecek bir kamyonun geçmesini beklemek daha akıllıcaydı. Öğle yemeği yememişti ama torpido gözünde bir şişe şarap vardı. Gerçi şarap artık neredeyse bitmişti. Taksicilik insanı susatan bir meslekti. Beklemek için arabanın arkasına uzandı. Yol aşırı sıcaktı ve hiçbir kamyon bu sıcakta yoldan geçmezdi. Köylüler de şekerleme yapıyor olmalıydı. O da rahat bir pozisyon bulup uykuya daldı.

"Ne demek daha gelmedi? Bu serseri nereye gitti?"diye kükredi Komiser Valentine telefona. Egletons karakolundaydı. Taksi şoförünün evine telefon açıp, oraya bıraktığı polisle görüşmüştü. Bütün sabah ve öğle saati boyunca devriye arabaları telsizle durumu rapor etmişti. Kimse uzun boylu sarışın bir İngiliz'e az çok benzeyen birine rastlama-

mıştı. Sanki Ussel ve Clermont Ferrand'dan iki yüz polis orayı işgal etmemiş gibi tüm kasaba yaz sıcağı yüzünden uykuya dalmıştı.

Ernestine ancak saat 4'e doğru kocasına sözünü geçirmeyi başardı.

"Oraya gidip madamı uyandırmalısın," dedi Louison'a. "İnsanın bütün gün uyuması doğal bir şey değil."

Aklına kendisine söyleneni yapmaktan daha iyi bir şey gelmeyen yaşlı Louison karısına hak vermese de Ernetine'le tartışmanın bir işe yaramayacağını bildiğinden yeniden merdivene tırmandı. Merdiven bu sefer öncekinden daha sağlam bir şekilde pervaza yerleşmişti. Ernestine aşağıdan olanları izledi.

Birkaç dakika sonra yaşlı adam başını pencereden dışarı uzattı.

"Ernestine," diye seslendi karısına, "galiba madam ölmüş."

Merdivenden inmeye hazırlandığı sırada, Ernestine adama bağırıp içerden yatak odasının kapısını açmasını söyledi. Birlikte kadının ifadesiz gözlerine baktılar.

Ernestine dizginleri eline aldı.

"Louison."

"Evet hayatım."

"Köye koşup Doktor Mathieu'yu getir. Acele et."

Birkaç dakika sonra Louison bütün gücüyle pedal çeviriyordu. Kırk yıldır Haute Chalonniere'deki hastalarla ilgilenen Dr. Mathieu'yü bahçesindeki kayısı ağacının altında uyuklarken buldu. Yaşlı adam hemen şatoya gelmeyi kabul etti. Arabası şatonun avlusuna girdiğinde saat 16:30'du ve 15 dakika sonra yataktaki cesedi incelemeyi bırakıp kapının eşiğinde duran iki hizmetkâra baktı.

"Madam ölmüş. Boynu kırılmış," diye özetledi. "Polisi çağırmalıyız."

Jandarma Caillou metodik bir adamdı. Kanun görevlilerinin işlerinin ne kadar zor olduğunu ve gerçekleri öğrenmenin önemini bilirdi. Mutfak masasının etrafına toplanan Ernestine'in, Louison'un ve Dr. Mathieu'nün ifadelerini aldı.

"Hiç şüphesiz," dedi jandarma, doktor ifadesini imzalarken, "burada bir cinayet işlenmiş. İlk şüpheli burada kalan ve madamın arabasıyla ortadan kaybolan sarışın İngiliz. Durumu hemen Egletons'daki karakola rapor edeceğim."

Ve bisikletine atlayıp tepeden aşağı doğru yola çıktı.

Claude Lebel saat 18:30'da Komiser Valentine'i aradı.

"Alors, Valentine?"

"Henüz bir şey yok," diye yanıt verdi Valentine. "Bütün yolları kestik ve öğlenden beri girip çıkan herkesi kontrol ediyoruz. Çemberin içinde bir yerlerde olmalı. Onu Egletons'dan götüren kahrolası taksi şoförü cuma sabahı olduğu halde hâlâ ortalıkta yok. Adamlarımı onu aramaları için yolladım. Bir dakika, şimdi bir rapor geldi."

Hatta kısa bir sessizlik oldu. Lebel, Valentine'in hızlı konuşan biriyle tartıştığını duyabiliyordu. Ardından yeniden Valentine'in sesi duyuldu.

"Şu işe bak, burada neler oluyor? Bir cinayet işlenmiş."

"Nerede?" diye sordu Lebel canlanan bir ilgiyle.

"Yakınlardaki şatoda. Köye bakan jandarma şimdi rapor verdi."

"Ölen kim?"

"Şatonun hanımı. Bir kadın. Bir saniye... Barones de la Chalonniere."

Caron, Lebel'in bembeyaz olduğunu fark etti.

"Valentine, beni iyi dinle. Bu o. Şatodan kaçmış mı?"

Egletons karakolunda polislerin birbirleriyle konuştuğunu duydu.

"Evet," dedi Valentine, "bu sabah baronesin arabasıyla uzaklaşmış. Ufak bir Renault. Cesedi öğleden sonra bahçıvan bulmuş. Önce kadının uyuduğunu düşünmüşler. Ancak saatler geçince pencereden tırmanıp kontrol etmişler."

"Arabanın tarifi var mı?" diye sordu Lebel.

"Evet."

"O zaman hemen bir arama emri çıkartılsın. Artık gizli kapaklı davranmaya gerek yok. Bir katilin peşindeyiz. Ulusal çapta bir alarm verilmesini sağlayacağım. Ama mümkünse, olay yeri yakınlarında izini bulmaya çalışın. Ne tarafa doğru kaçtığını öğrenelim."

"Tamam. Hepsini halledeceğim. Şimdi gerçekten işe koyulabiliriz."

Lebel telefonu kapattı.

"Yaşlanıyor olmalıyım. Barones'in adı, Çakal'ın orada kaldığı gece Hotel du Cerf'in müşteri listesindeydi."

Araba, Tulle'ün arka sokaklarından birinde saat 19:30'da devriye gezen bir polis tarafından bulundu. Polis karakoluna geri döndüğünde saat 19:45'ti ve karakoldakiler Valentine'le temasa geçtiklerindeyse 19:55. Auvergne komiseri, Lebel'i 20:05'te aradı.

"Araba tren istasyonunun beş yüz metre uzağında bulunmuş," dedi Lebel'e.

"Elinizin altında tren saatlerinin çizelgesi var mı?"

"Evet, buralarda bir yerde bir tane olacak."

"Tulle'den Paris'e giden sabah treni kaçta yola çıkmış ve Austerlitz Garı'na kaçta varacakmış? Acele edin, Tanrı aşkına acele edin."

Egletons karakolundakiler kendi aralarında konuştu.

"Tulle'den Paris'e günde iki tren varmış," dedi Valentine. "Sabah treni 11:50'de yola çıkmış ve Paris'e... 20:10'da varması..."

Lebel cümlenin ortasında telefonu bırakıp ofisten dışarı fırlayıp, Caron'a kendisini takip etmesi için seslendi.

20:10 ekspresi dumanlar saçarak tam zamanında Austerlitz Garı'na girdi. Parıltılı kapıları açılıp yolcular platforma dökülmeye başladığında tren daha tam olarak durmamıştı. Bazı yolcular akrabaları tarafından karşılandı, geri kalanlar bekleme salonunu geçip taksi sıralarına yöneldi. Bu yolculardan biri de rahip yakalığı takmış gri saçlı bir adamdı. Taksi sırasına varan ilk kişi o oldu. İki valizi ve bir el çantasını Mercedes'in arkasına yerleştirdi.

Şoför taksimetreyi çalıştırdı ve istasyondan şehrin sokaklarına doğru yola çıktı. İstasyondan çıkan yol çember şeklindeydi. Bir kapıdan girilip bir kapıdan çıkılıyordu. Taksi çıkışa doğru ilerlerken hem şoför hem yolcusu yolcuların ve trenlerin gürültüsünü bastıran siren seslerini duydu. Taksi çıkış kapısına ulaşıp duraksadığı sırada, üç devriye arabası ve iki Black Maria giriş kapısından içeri dalıp son hız tren istasyonuna ilerledi.

"Anlaşılan bu gece polisler oldukça meşgul," dedi taksi şoförü. "Nereye gitmek istiyorsunuz rahip?"

Arka koltuktaki adam ona Grands Augustins'teki ufak bir otelin adresini verdi.

Saat 21:00 olduğunda Claude Lebel ofisine dönmüştü. Masasında Komiser Valentine'i aramasını söyleyen bir mesaj vardı. Beş dakika sonra konuşmaya başlamışlardı. Valentine konuşurken Lebel söylenenleri not aldı.

"Arabada parmak izi aradınız mı?" diye sordu Lebel.

"Elbette. Şatodaki odayı da aradık. Yüzlerce parmak izi var ve hepsi

birbirini tutuyor."

"Onları olabildiğince çabuk buraya ulaştırın."

"Tamam. Tulle istasyonundaki CRS görevlisini de yollayayım mı?"

"Hayır, teşekkürler. Zaten bildiği her şeyi söylemiştir. Her şey için teşekkürler Valentine. Artık sizinkilere durmalarını söyleyebilirsin. Çakal bizim bölgemize geçti. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Danimarkalı rahibin o olduğuna emin misin?" diye sordu Valentine. "Tesadüf olabilir."

"Hayır," dedi Lebel, "Rahip o. Valizlerin birinden kurtuldu, Haute Chalonniere ve Tulle arasında bir yerlere atmış olmalı. Nehirleri ve uçurumları deneyin. Ama diğer üç valiz tarife uyuyor. Karşımızdaki o."

Telefonu kapattı.

"Bu sefer bir rahip," dedi Caron'a. "Danimarkalı bir rahip. Adı bilinmiyor, CRS görevlisi pasaporttaki adı hatırlayamamış. Sorun her zaman insanlardan kaynaklanıyor. Taksi şoförü yol kenarında uyuyakalıyor, bahçıvan işvereninin saat dörde kadar uyumasından şüphelenmiyor, polis görevlisi pasaporttaki adı hatırlamıyor. Sana şu kadarını söyleyebilirim ki Lucien, bu benim son vakam. Artık yaşlanıyorum. Yaşlandım ve beynim yavaşladı. Arabamı hazırlatır mısın? Azar işitme zamanım geldi."

Bakanlıktaki toplantı oldukça gergindi. Grup kırk dakika boyunca Egletons ormanında bulunan arabayı, taksi şoförünün ortalıkta olmayışını, şatodaki cinayeti ve Paris ekspresine binen gri saçlı Danimarkalı'yı dinledi.

"Uzun lafın kısası," dedi Saint-Clair buz gibi bir sesle, "katil şimdi Paris'te. Yeni bir adı var ve yine kılık değiştirdi. Anlaşılan bir kere daha başarısız oldunuz Komiser."

"Suçlamaları şimdilik bir tarafa bırakalım," diye duruma müdahale etti bakan. "Bu gece Paris'te kaç Danimarkalı var?"

"Büyük ihtimalle birkaç yüz sayın bakan."

"Onları kontrol edebilir miyiz?"

"Ancak sabah olduğunda ve otel kayıt kartları geldiğinde," dedi Lebel.

"Gece yarısında, saat 2'de ve saat 4'te bütün otellerin kontrol edilmesini sağlayabilirim," dedi polis müdürü. "Otele kaydolurken meslek kısmına rahip yazmış olmalı yoksa resepsiyon görevlisi durumdan şüphelenebilir."

Odadakiler neşelenir gibi oldu.

"Rahip yakalığının çevresine bir fular bağlamış ya da onu çıkarmış olabilir," dedi Lebel. Masanın etrafındakiler neşelerini kaçırdığı için öfkeyle ona baktı.

"Bu noktada beyler, yapılacak tek bir şey kaldı," dedi bakan. "Cumhurbaşkanıyla yeni bir görüşme talep edip, biz bu adamı yakalayana kadar halk içine çıkmamasını rica edeceğim. Bu sırada bu akşam Paris'teki otellere kayıt yaptıran bütün Danimarkalılar tek tek kontrol edilecek. Bu iş için size güvenebilir miyim?"

Lebel ve Papon başlarını salladı.

"Öyleyse hepsi bu beyler."

"Asıl canımı sıkan," dedi Lebel, Caron'a, "tüm bunların onun şansından ve bizim aptallığımızdan kaynaklandığına inanmaları. Şansının yaver gittiği doğru ama aynı zamanda son derece zeki biriyle karşı karşıyayız. Bizim şansımızın da kötü gittiği, hatta yer yer hata yaptığımız da doğru. Ben hata yaptım. Ama bir faktör daha var. İki kere onu sadece birkaç saat farkla kaçırdık. Birincisi yeni boyadığı arabayla Gap'tan kaç-

tığı zaman, ikincisi Alfa Romeo bulunduktan birkaç saat sonra evin hanımını öldürüp şatodan ayrıldığı zaman. Her seferinde bu olaylar, ben bakanlıktaki toplantıda neler bulduğumuzu anlattıktan sonra gerçekleşti. Ne zaman bakanlığa gelip onu yakaladığımızı ve on iki saat içinde ele geçirileceğini umduğumuzu söylesem elimizden kaçmayı başardı. Lucien, sevgili meslektaşım, sanırım bana verilen yetkiyi kullanıp, birilerinin telefonunun dinlenmesini sağlayacağım."

Pencerenin kenarına yaslanıp parlak ışıklar ve kahkaha sesleriyle dolu Latin Mahallesi'ne doğru akan Seine Nehri'ni izledi.

Aynı yaz gecesi, sadece üç yüz metre ötedeki başka bir adam, pencerenin kenarında durmuş düşünceli gözlerle Notre Dame'ın kubbelerinin soluna düşen Policie Judiciaire binasını izliyordu. Siyah pantolon ve rahat ayakkabılar giymişti. Polo yakalı ipek kazağı beyaz gömleğini örtüyordu. Uzun İngiliz sigaraları içen adamın yüzü, gri saçlarına uymayacak kadar gençti.

İki adam diğerinden habersiz Seine Nehri'nin suları üzerinden birbirlerine bakarken, Paris kiliselerinin çanları günlerden 22 Ağustos olduğunu haber verdi.

ÇAKAL

III
Bir Suikastın Anatomisi

19. Bölüm

Claude Lebel kötü bir gece geçirmişti. Saat 1:30'du ve Caron sarsarak onu uyandırdığında uykuya daha yeni dalmıştı.

"Şef, özür dilerim ama bir fikrim var. Çakal denen herif Danimarka pasaportu kullanmıyor mu?"

Lebel başını sallayıp kendine geldi.

"Devam et."

"Eh, pasaportu bir yerlerden almış olmalı. Ya sahte bir pasaport kullanıyor ya da onu çaldı. Ama bu pasaportu kullanmaya başlayacağı zaman saçının rengini değiştirdiğine göre, çalmış olması ihtimalinin daha yüksek olduğu sonucuna ulaşabiliriz."

"Mantıklı. Devam et."

"Bu herif, temmuzda Paris'e yaptığı araştırma yolculuğunu saymazsak, Londra merkezli çalışıyor. Yani pasaportu bu iki şehirden birinde çalmış olması ihtimali yüksek. Söyler misiniz, bir Danimarkalı pasaportunu kaybettiğinde veya pasaportu çalındığında ne yapar? Konsolosluğuna gider."

Lebel uykunun son kırıntılarını da üzerinden attı.

"Bazen sevgili Lucien, bu işte çok ilerleyeceğini düşünüyorum. Hemen başkomiser Thomas'ın bağlanmasını sağla, ardından Paris'teki Danimarka konsolosuna ulaş. Bu sırayla."

Telefon görüşmeleri yaklaşık bir saat sürdü. Carson, her iki adamı da yataklarından çıkıp ofislerine dönmeye ikna etti. Lebel ancak sabah saat 3:00 civarı uykusuna geri dönebildi. Saat 4:00'te karakoldan arayıp, Paris otellerinden Danimarkalılar tarafından doldurulan 980 kayıt kartı geldiğini ilettiler. Kartlar gece yarısından sonra saat 2'de toplan-

mış, 'mümkün', 'ihtimal dahilinde' ve 'diğerleri' diye kategorilere ayrılmıştı.

Saat 6:00 olduğunda Komiser Lebel hâlâ uyanıktı. DST'deki mühendislerden telefon geldiği sırada kahvesini içmekle meşguldü. Yeni haberler vardı. Yanına Caron'ı alarak arabaya atlayıp sabahın erken saatlerinde boş olan sokaklardan geçti ve DST karargahına gitti. İletişim laboratuarının yer aldığı bodrum katında kaydı dinlediler.

Kayıt gürültülü bir klik sesiyle başlıyor ardından biri yedi numara çeviriyormuş gibi bir dizi tıkırtı duyuluyordu. Bundan sonra telefonun çalışıyla devam eden bir sessizlik ve diğer taraftaki telefon açıldığında duyulan kiik sesi vardı.

Boğuk bir ses, "Alo?" dedi.

Bir kadın sesi. "İci Jacqueline."

Erkek sesi karşılık verdi. "İci Valmy."

Kadın hızlı hızlı konuştu. "Danimarkalı bir rahip kılığında olduğunu biliyorlar. Bütün gece Paris'teki otellere kayıt yaptıran Danimarkalıların kayıt kartları incelendi. Kartlar gece yarısı, 2'de ve 4'te toplandı. Sabah bütün Danimarkalılar tek tek kontrol edilecek."

Ufak bir sessizliğin ardından yeniden erkek sesi duyuldu. "Merci." Adam telefonu kapattı ve kadın da aynısını yaptı.

Lebel dönmeye devam eden kasete baktı.

"Hangi numarayı aradığını biliyor musunuz?" diye sordu Lebel, mühendise.

"Evet. Numaralar arası boşluktan, kadranın sıfıra dönerken geçirdiği zamanı hesaplayabiliyoruz. Aranan numara Molitor 5901.

"Adresi buldunuz mu?"

Adam bir kağıt parçası uzattı. Lebel kağıda göz attı.

"Haydi Lucien. Gidip Mösyö Valmy'yi ziyaret edelim."

"Ya kız ne olacak?"

"Sıra ona da gelecek."

Kapı çalındığında saat 7'ydi. Okul müdürü kendine kahvaltı hazırlıyordu. Kapının çalındığını duyduğunda kaşlarını çatıp ocağı kapatarak, kapıyı açmak için oturma odasını geçti. Karşısında dört adam vardı. Valmy, kim ve ne olduklarını adamlar hiçbir şey söylememiş olsa da gayet iyi biliyordu. Üniformalı iki polis saldıracakmış gibi duruyordu ama kısa boylu, sakin görünüşlü adam bir el hareketiyle oldukları yerde kalmalarını sağladı.

"Telefonu dinledik," dedi ufak tefek adam. "Sen Valmy'sin."

Valmy, duygularını belli etmedi. Bir adım geri çekildi ve içeri gimelerine izin verdi.

"Giyinebilir miyim?" diye sordu.

"Evet, elbette."

İki üniformalı polis başında dikilirken pijamalarını çıkarmaya zahmet etmeksizin üstüne bir pantolon ve bir gömlek geçirmek sadece birkaç dakikasını aldı. Sivil giysili adamlardan genç olanı, kapının eşiğinde duruyordu. Daha yaşlıca olan daireyi dolaştı, kitapları ve gazeteleri inceledi.

"Bu küçük daireyi aramak yüzyıllar sürecek Lucien," dediğinde kapının eşiğindeki genç homurdandı.

"Neyse ki bizim bölümün işi değil."

"Hazır mısın?" diye sordu ufak tefek adam, okul müdürüne.

"Evet."

"Onu aşağı, arabaya götürün."

Diğer dördü giderken komiser arkada kaldı. Müdürün önceki gece üzerinde çalıştığı kağıtları inceledi. Hepsi düzeltilmeyi bekleyen sıra-

dan sınav kağıtlarıydı. Anlaşılan adam dairesinden çalışıyordu, Çakal'ın araması ihtimaline karşı bütün gün dairede kalması gerekirdi. Telefon çaldığında saat 7:10'du. Lebel birkaç saniye telefona baktı. Ardından eli ahizeye uzanıp telefonu açtı.

"Alo?"

Telefonun diğer ucundaki ses düz ve donuktu.

"İci Chacal."

Lebel dinledikleri konuşmayı düşündü.

"İci Valmy," dedi. Ufak bir duraksama oldu. Başka ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu diğer taraftaki ses.

"Hiçbir şey yok. Correze'de izi kaybettiler."

Alnında ter damlaları birikmişti. Adamın birkaç saat daha olduğu yerde kalması, hayati önem taşıyordu. Bir klik sesi duyuldu ve bağlantı kesildi. Lebel ahizeyi yerine bırakıp, koşar adım merdivenlerden inip onu bekleyen arabaya gitti.

"Hemen ofise dönüyoruz," diye bağırdı şoföre.

Çakal, Seine Nehri kıyısındaki küçük otelin lobisindeki telefon kabininden çıktı. Hiçbir şey mi? Hiçbir şeyden fazlası olmalıydı. Komiser Lebel aptal değildi. Egletons'daki taksi şoförünü bulup Haute Chalonniere'e ulaşmış olmalıydılar. Şatodaki ceset bulunmuş ve kayıp Renault öğrenilmiş olmalıydı. Renault'yu Tulle'de bulmaları kaçınılmazdı. Gar personeli sorguya çekilmiş ve...

Hızlı adımlarla lobiyi geçti.

"Hesabımı hazırlayabilir misiniz," dedi resepsiyon görevlisine. "Beş dakika içinde aşağı inmiş olurum."

Lebel saat 7:30'da ofisine döndüğünde Başkomiser Thomas aradı.

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi İngiliz polis. "Danimarka konsolosluğu personelini uyandırıp ofise dönmelerini sağlamak yüzyıllar sürdü. Haklıymışsınız. 14 Temmuz'da Danimarkalı bir rahip pasaportunu kaybettiğini rapor etmiş. Otel odasından çalındığından şüpheleniyormuş ama bunu ispatlayamamış. Şikayette bulunmamış. Adamın adı Rahip Per Jensen, Kopenhag'dan. Tarifi şöyle, 1.80, mavi göz, gri saç."

"Kesinlikle aradığımız adam." Teşekkürler başkomiser." Lebel telefonu kapattı. "Bana kayıt bürosunu bağla," dedi Caron'a.

Dört Black Maria, Grandes Augustines'deki otelin önüne 8:30'da vardı. Polis 37 numaralı odayı öyle bir altüst etti ki, içinden hortum geçtiği sanılabilirdi.

"Özür dilerim komiser bey," dedi otel müdürü aramayı yürüten dedektife. "Rahip Jensen bir saat önce otelden ayrıldı."

Çakal bir taksiye atlayıp önceki akşam Paris'e giriş yaptığı Austerlitz Garı'na gitti. O bölgeyi çoktan aramış olmaları gerektiğini hesaplamıştı. Tüfeğin, askeri paltonun ve hayali Fransız Andre Martin'in giysilerinin yer aldığı valizi emanete bırakıp, Amerikalı öğrenci Marty Schulberg'in eşyalarıyla, evraklarının olduğu valizle, makyaj malzemelerinin yer aldığı el çantasını yanına aldı.

Üzerinde hâlâ siyah takım vardı ama giydiği kazak rahip yakalığını örtüyordu. İstasyonun köşesindeki otele girip tek kişilik bir oda istedi. Resepsiyon görevlisi kendi kayıt kartını kendisinin doldurmasına izin verdi ve kuralların gerektirdiği gibi kartta yazanlarla pasaportta yazanları karşılaştırmadı. Sonuç olarak Çakal'ın Per Jensen'in adını dahi yazması gerekmedi.

Çakal odaya çıkıp yüzü ve saçları üzerinde çalışmaya başladı. Bir

çözücü yardımıyla gri boyayı saçlarından temizleyip yeniden sarışın oldu. Ardından kestane rengi boyayla, saçlarını Marty Schulberg'in saç rengine boyadı. Mavi kontak lensler gözünde kaldı ama altın çerçeveli gözlüğün yerini, Amerikan tarzı kalın çerçeveli yönetici gözlüğü aldı. Siyah yürüyüş ayakkabıları, çoraplar, gömlek ve rahip takımı Jensen'in pasaportuyla beraber valize tıkıştırıldı. Onların yerine spor ayakkabı, çorap, kot, tişört ve New York Syracuse'den Amerikalı bir üniversiteli ceketi giydi.

Sabahın ilerleyen saatlerinde gömlek cebinde Amerikalı'nın pasaportu ve cebinde Fransız franklarıyla yola çıkmaya hazırdı. Rahip Jensen'den kalanları içeren valizi dolaba tıkıp, dolabın kapağını kilitledikten sonra anahtarı klozete atıp sifonu çekti. Dışarı çıkmak için yangın çıkışını kullandı ve o otelde bir daha görülmedi. Birkaç dakika sonra el çantasını da Austerlitz Garı'ndaki emanete bıraktı. El çantası için verilen fişi de, valiz için verilenin yanına koyup yola çıktı. Bir taksiye atlayıp Saint Michel Bulvarı'yla Huchette Sokağı'nın köşesinde inip, Latin Mahallesi'ni dolduran öğrencilerden oluşan insan kalabalığına karıştı.

Ucuz bir öğle yemeği yedikten sonra geceyi nerede geçireceğini düşünmeye başladı. Lebel'in o vakte kadar Rahip Per Jensen'i öğrendiğine emindi ve Marty Schulberg'e de 24 saatten uzun süre tanımıyordu.

"Kahrolası Lebel," diye düşündü içinden ama garson yanına geldiğinde yüzünde rahat bir gülümsemeyle kıza baktı. "Teşekkürler tatlım."

Lebel saat onda Londra'daki Başkomiser Thomas'ı aradı. Talebi Thomas'ın homurdanmasına yol açtı ama nazikçe elinden geleni yapacağı yanıtını verdi. Telefon görüşmesi bittiğinde Thomas, önceki hafta araştırmayı idare eden kıdemli müfettişi çağırdı.

"Tamam, lütfen otur," dedi. "Sevgili Fransızların yine bize işi düştü.

Anlaşılan Çakal'ı yine kaçırmışlar. Şimdi Paris'teymiş ve elinde bir sahte kimlik daha olduğundan şüpheleniyorlar. Şimdi birlikte Londra'daki konsoloslukları tek tek arayıp 1 Temmuz'dan itibaren çalınan pasaportların listesini isteyeceğiz. Zencileri ve Uzakdoğuluları unut. Sadece beyazlar. Her vakada adamın boyunu öğrenmek istiyorum. Boyu 1.65'in üzerindeki herkes şüpheli. İşe koyulalım."

Paris'teki bakanlıkta yapılan günlük toplantı, öğleden sonra 2'ye alınmıştı.

Lebel her zamanki monoton konuşmasıyla raporunu verdi ama aldığı karşılık buz gibiydi.

"Kahrolası herif," diye bağırdı bakan raporun ortalarına doğru. "Şeytan kadar şanslı!"

"Hayır sayın bakan, hepsi şanstan ibaret değildi. Soruşturmamızın bütün etaplarında ona bilgi verildi. Bu yüzden Gap'tan aceleyle ayrıldı ve bu yüzden La Chalonniere'deki kadını öldürüp tuzak kapanmadan kaçabildi. Her gece size gelişmeleri rapor ettim. Üç kere onu neredeyse yakalayacaktık. Bu sabah Valmy'nin tutuklanması ve benim telefonda Valmy'yi taklit etmekteki beceriksizliğim, bulunduğu yeri değiştirip başka bir kimliğe bürünmesine yol açtı. Ama ilk iki olayda Çakal, ben bu toplantılarda sizi bilgilendirdikten sonra neler olup bittiğini öğrendi."

Masanın etrafında buz gibi bir sessizlik oluştu.

"Bu iddiayı daha önce de ortaya attığınızı hatırlıyorum sayın komiser," dedi bakan buz gibi bir sesle. "Umarım sözlerinizi destekleyebilirsiniz."

Lebel yanıt vermek yerine ufak kayıt cihazını masaya koyup düğmesine bastı. Odanın sessizliğinde telefon kaydının metalik ve kaba bir tı-

nısı vardı. Konuşma bittiğinde odadaki herkes teybe baktı. Albay Saint-Clair bembeyaz olmuştu ve evrakları dosyaya yerleştirmeye çalışırken elleri titriyordu.

"Bu, kimin sesiydi?" diye sordu bakan.

Lebel sessizliğini korudu. Saint-Clair yavaşça ayağa kalktığında odadaki bütün gözler ona döndü.

"Özür dileyerek itiraf etmem gerekiyor ki... sayın bakan... o ses... bir arkadaşıma ait. Kendisi şu an için benimle kalıyor... Çok özür dilerim."

Odadan çıkıp istifasını yazmak üzere saraya döndü. Odada kalanlar konuşmaksızın önlerine bakıyordu.

"Pekala komiser." Bakan alçak sesle konuştu. "Devam edebilirsiniz."

Lebel raporunu bitirdi, Başkomiser Thomas'a önceki elli gün içinde çalınan bütün pasaportların izini sürmesi için yaptığı talebi aktardı.

"Umarım ki," diye konuşmasını sonlandırdı, "bu akşam, Çakal'ın tarifine uygun birkaç isim içeren kısa bir liste elimizde olacak. Liste elime geçtiği anda bu kişilerin bağlı oldukları konsolosluklarla temasa geçip fotoğraflarını isteyeceğim. Çakal bence artık Calthrop'a da, Duggan'a da Jensen'e de benzemiyor. Şansımız yaver giderse yarın öğlene kadar fotoğraflar elimize geçmiş olur."

"Ben de Cumhurbaşkanı de Gaulle'le olan konuşmamı sizlere aktarabilirim," dedi bakan. "Katilden korunmak için programını değiştirmeyi kesinlikle reddediyor. Dürüst olmak gerekirse zaten bunu yapmasını bekliyordum. Neyse ki bir konuda onu ikna etmeyi başardım. Artık işi halka duyurma şansımız var, çünkü Çakal bir cinayet işledi. Chalonniere baronesini kendi evinde öldürdü. Ama elbette, amacının hırsızlık olduğunu söyleyeceğiz. Paris'e kaçtığından şüphelenildiği duyurulacak. Anlaşıldı mı beyler?

Komiser Lebel, bu bilgi öğleden sonra gazetelerine dağıtılacak. Yeni kimlikten emin olduğunuz anda veya alternatifleri ikiye ya da üçe indirdiğinizde, bu isimleri basına iletme yetkisini size veriyorum. Böylece sabah gazeteleri yeni ipuçlarının da dahil olduğu şekliyle haberi yayınlayabilir.

Londra'da pasaportunu kaybeden şanssız turistin fotoğrafı geldiğinde onu akşam gazetelerine, radyolara ve televizyonlara verip, katil avında yeni bir ipucunun ele geçtiğini söyleyebilirsiniz.

Bunun dışında bir isme ulaştığımız anda Paris'teki bütün polisler ve CRS görevlileri sokaklara düşüp tarife uyan herkesi kontrol edecek."

Polis müdürü ve CRS'nin şefi söylenenleri not aldı. Bakan konuşmasına şöyle devam etti:

"DST, Merkez Arşivi'ndekilerin de yardımıyla bütün OAS sempatizanlarını kontrol edecek. Anlaşıldı mı?"

DST'nin ve Arşiv'in şefleri başlarını salladı.

"Polis Judiciaire bütün dedektiflerine neyle uğraşıyorlarsa bırakmalarını söyleyip onları bu katil avına transfer edecek."

Max Fernet başını salladı.

"Saraya gelince, cumhurbaşkanının bu andan itibaren yapmayı planladığı her şeyin tam bir listesine ihtiyacım olacak. Kendisine bu konuda bilgi verilmese bile güvenliği için yedek önlemler almalıyız. Bu da onun iyiliği için öfkesiyle yüzleşmemizi gerektiren durumlardan biri. Cumhurbaşkanının çevresindeki güvenliğin artırılması konusunda size güvenebilir miyim Komiser Ducret?"

De Gaulle'ün koruması olan Jean Ducret başıyla onaylayarak karşılık verdi.

"Cinayet masası..." Bakan gözlerini Komiser Bouvier'ye dikti, "yeraltı dünyasından pek çok kişiyle temas içinde. Bütün muhbirlere gözleri-

ni açık tutmalarının söylenmesini istiyorum. Hepsine adamın adı ve tarifi verilsin. Anlaşıldı mı?"

Maurice Bouvier bir şeyler homurdanarak başını salladı. Daha önce de insan avları görmüştü ama bu seferki devasa boyutlardaydı. Lebel bir isim, tarif ve pasaport numarası ilettiği anda güvenlik kuvvetlerinin yüz binlerce adamından sokaklardaki muhbirlere kadar herkes, tek bir kişiyi aramaya başlayacaktı.

"Atladığım herhangi bir şey var mı?" diye sordu bakan.

Albay Rolland çabucak General Guibaud'ya ve sonra Komiser Bouvier'ye baktı. Öksürdü.

"Korsikalılar Birliği de her zaman elinizin altında."

General Guibaud tırnaklarına baktı. Bouvier öfkeli görünüyordu. Geri kalanlar utanmış gibiydi. Korsikalı Kardeşliği'ne dahil olan Korsikalılar Birliği, Ajaccio Kardeşliği'nden geliyordu. Fransa'daki en büyük suç örgütüydü. Marsilya ve güney kıyısının çoğu onların elindeydi. Bazıları bu örgütün köklerinin, mafyadan daha eskilere dayandığını ve çok daha tehlikeli olduklarını söylerdi. Hiçbir zaman mafya gibi Amerika'ya göç etmemiş, adlarını duyurmaktan kaçınmış ve mafyanın bütün suçları üstlenmesine izin vermişlerdi.

De Gaulle'cüler o güne kadar zaten iki kere Birlik'le ittifak kurmuştu ve her iki seferde de sonuçlar yararlı olmaktan çok utanç vericiydi. Çünkü Birlik, her zaman yardımlarının karşılığında bir şey isterdi. Örneğin polis takibinin bir süre için azaltılmasını talep ederlerdi. Birlik, ittifak kuvvetlerinin 1944 Ağustos ayında Fransa'nın güneyini ele geçirmesine yardım etmişti ve o günden beri Marsilya ve Toulon onların kontrolündeydi. 1961 Nisan'ından sonra OAS ve Cezayirli yerleşimcilere karşı hükümete destek vermiş ve karşılığında kuzeye, Paris'e kadar parmaklarını uzatmayı başarmıştı.

Maurice Bouvier bir polis olarak, bu adamların cüretkarlığından nefret ediyordu ama Rolland'ın Eylem Servisi'nin sık sık Korsikalılardan faydalandığının da farkındaydı.

"Gerçekten bir yararları olur mu?" diye sordu bakan.

"Çakal söyledikleri kadar kurnazsa," diye karşılık verdi Rolland, "Paris'te onu bulabilecek birleri varsa o da Birlik'tir."

"Aralarından kaçı Paris'te?" diye sordu bakan şüpheci bir ses tonuyla.

"Seksen kadarı. Bazıları poliste, gümrükte, CRS'de, Gizli Servis'te ve elbette bir kısmı da yeraltı dünyasında çalışıyor. Çok iyi organize olurlar.

"Onlarla konuşurken temkinli davranın," dedi bakan.

Başka bir öneri yoktu.

"O zaman bu kadar. Komiser Lebel, şimdi sizden tek istediğimiz bir isim, bir tarif, bir fotoğraf. O noktadan sonra Çakal'a en fazla altı saat özgür kalma şansı tanıyorum."

"Aslında üç günümüz var," dedi gözünü pencereye dikmiş olan Lebel. Diğerleri şaşırmış göründü.

"Bunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Max Fernet.

Lebel birkaç kere gözlerini kırpıştırdı.

"Özür dilemeliyim, bunu daha önce fark etmemiş olmam aptallık. Bir haftadır Çakal'ın bir planı olduğuna ve cumhurbaşkanını öldürmek için bir gün seçtiğine eminim. Gap'tan ayrıldığında neden hemen Rahip Jensen'e dönüşmedi? Neden Valence'e gidip Paris ekspresine binmedi? Fransa'ya geldikten sonra neden bir hafta vakit öldürdü?"

"Eee, neden?" diye sordu biri.

"Çünkü suikastı işleyeceği günü seçmişti," dedi Lebel. "Ne zaman saldıracağını biliyor. Komiser Ducret, cumhurbaşkanının bugün, yarın

veya cumartesi günü saray dışında yapacağı herhangi bir şey var mı?"

Ducret başını olumsuz anlamda iki yana salladı.

"Peki 25 Ağustos Pazar günü ne?" diye sordu Lebel.

Masanın etrafındaki herkes aynı anda iç çekti.

"Kurtuluş Günü," dedi bakan. "Daha da delice olan, çoğumuzun 1944'te Paris işgalcilerden kurtarılırken burada onunla olmamız."

"Kesinlikle," dedi Lebel. "Çakal psikolojik çözümleme konusunda çok usta. 25 Ağustos'ta General de Gaulle'ün Paris dışında hiçbir yerde olmayacağını gayet iyi biliyor. Geri kalan herkesin olduğu kadar generalin hayatında da büyük önem taşıyan bir gün ve hatta ifademi mazur görürseniz onun günü. Suikastçının beklediği bu."

"Durum gerçekten buysa," dedi bakan, "onu ele geçirmişiz demektir. Bilgi kaynağı gittiğine göre Paris'te saklanabileceği bir yer yok. Hiçbir Parisli onu yanına almayacaktır, onu korumayacaktır. Artık elimizde. Komiser Lebel, bize bu adamın adını bulun."

Claude Lebel kalkıp kapıya gitti. Diğerleri de doğrulmuş, öğle yemeği için odadan ayrılmaya hazırlanıyordu.

"Bir sorum olacak," diye seslendi bakan, Lebel'in arkasından. "Albay Saint-Clair'in dairesinin telefonunu dinlemeniz gerektiğini nereden biliyordunuz?"

Lebel bakana dönüp omuz silkti.

"Bilmiyordum," dedi. "Bu yüzden dün gece hepinizin telefonlarını dinledik. İyi günler beyler."

Aynı öğleden sonra saat 5'te gözünde her zamanki gibi güneş gözlüğüyle, Odeon Meydanı'nın hemen dışındaki bir kafenin önündeki masalardan birine oturmuş birasını yudumlayan Çakal'ın aklına bir fikir geldi. Bu fikri, sokakta el ele dolaşan iki adamı gördüğünde bulmuştu.

Birasının parasını ödedi, kalkıp kafeden ayrıldı. Sokağın yüz metre ilerisinde aradığını buldu. Kadınlar için bir güzellik salonu. İçeri girip alışveriş yaptı.

Saat 6 olduğunda gazetelerin başlığı değişti. Son sayılarda koca harflerle yazılmış bir başlık vardı: *Assassin de la Belle Baronne se refugie a Paris.** Altında Chalonniere baronesinin Paris'teki bir sosyete davetinde beş yıl önce çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Bir fotoğraf ajansının arşivinden bulunduğu için bütün gazeteler aynı fotoğrafı kullanmıştı. Saat 18:30'da Albay Rolland kolunun altında France Soir gazetesiyle Washington Caddesi'ndeki ufak bir kafeye girdi. Siyah saçlı barmen başıyla salonun arka tarafındaki bir adama bakıp başını salladı.

İkinci adam ayağa kalkıp Rolland'ı karşıladı.

"Albay Rolland?"

Eylem Servisi'nin şefi başını salladı.

"Lütfen beni takip edin."

Bir kapıdan geçip kafenin arka tarafına çıktılar. Birinci kata geldiklerinde büyük ihtimalle kafenin sahibinin odası olan ufak bir oturma odasının önüne vardılar. Adam kapıyı çaldı ve içerden bir ses, "Entres," diye karşılık verdi.

Kapı arkalarından kapanırken, Rolland adamın uzattığı eli sıktı.

"Albay Rolland? Tanıştığıma sevindim. Ben Korsika Birliği'nin Capu'suyum. Anladığım kadarıyla birini arıyormuşsunuz..."

Başkomiser Thomas, Londra'dan Lebel'i aradığında saat 8'di. Adamın sesi çok yorgun çıkıyordu. Kolay bir gün olmamıştı. Bazı konsolosluklar seve seve işbirliği yaparken bazıları büyük zorluk çıkarmıştı.

---

* Güzel baronesin katili Paris'te saklanıyor.

"Kadınlar, zenciler, Uzakdoğulular ve kısa boylular çıkarıldığında önceki elli gün içerisinde pasaportunu kaybetmiş sekiz erkek turist var," dedi. Temkinli bir şekilde hepsinin adlarını, pasaport numaralarını ve tariflerini sıraladı.

"Şimdi aralarından hangilerinin olamayacağını belirleyelim," diye önerdi Lebel'e. "Üç tanesi Çakal'ın Londra'da olmadığını bildiğimiz dönemde pasaportlarını kaybetmiş. Havayolları rezervasyonlarını ve bilet satışlarını 1 Temmuz'dan başlayarak kontrol ettik. Anlaşıldığı kadarıyla 18 Temmuz'da Çakal, akşam uçağıyla Kopenhag'a uçmuş. BEA'ya göre Brüksel'de biletini alıp nakit ödeme yapmış ve 6 Ağustos'ta İngiltere'ye dönmüş."

"Bu bilgi bizim bulduklarımıza uyuyor," dedi Lebel. "O yolculuğun bir parçası olarak 22 Temmuz'dan 31 Temmuz'a kadar Paris'te kaldığını biliyoruz."

"O zaman," dedi Thomas, sesi telefon hattı yüzünden çatlak geliyordu, "o burada değilken çalınan üç pasaportu bir kenara bırakabiliriz. Sizce de haklı değil miyim?"

"Haklısınız," dedi Lebel.

"Kalan beş kişiye gelince. Bir tanesi aşırı uzun, iki metreden fazla. Ayrıca İtalyan, yani pasaportunda boyu metre ve santimetre olarak yazıyor olmalı. Sınırdaki Fransız görevlilerin bunu kaçırmaları imkansız."

"Ne demek istediğinizi anlıyorum, adam tam bir dev olmalı. Onu çıkarabiliriz. Ya diğer dördü?" diye sordu Lebel.

"Biri aşırı şişman. 242 pounds, yani 100 kilonun çok üzerinde. Çakal, onu kullanmış olsaydı kendisini öylesine şişirmek zorunda kalırdı ki yürümekte bile güçlük çekerdi."

"Onu da çıkarabiliriz," dedi Lebel. "Başka?"

"Diğerlerinden biri çok yaşlı. Boyu tutuyor ama yaşı yetmişin üze-

rinde. Çakal, çok ciddi bir tiyatro makyajı olmaksızın o kadar yaşlı görünemez."

"Onu da çıkarabiliriz," dedi Lebel. "Ya diğer ikisi?"

"Biri Norveçli, diğeri Amerikalı," dedi Thomas. "Her ikisi de istenilen özelliklere sahip. Uzun boy, geniş omuz, 20 ile 50 yaş arasında ama Norveçli'nin aradığımız adam olmaması için iki neden var. Öncelikle sarışın; Duggan kimliği ortaya çıktıktan sonra Çakal'ın kendi saç rengine dönmeyi tecih edeceğini sanmıyorum. İkincisi, görünüş olarak Duggan'a çok benziyor. Norveçli'nin konsolosluğuna bildirdiği kadarıyla pasaportu kız arkadaşıyla bota bindiklerinde çalınmış. Tekneye binerken pasaportun göğüs cebinde olduğuna yemin ediyor. On beş dakika sonra tekneden indiği sırada yerinde yokmuş. Diğer taraftan Amerikalı'nın Londra Havaalanı'nda polise verdiği ifadeye göre, pasaportu diğer tarafa baktığı sırada havaalanından çalınmış. Ne düşünüyorsunuz?"

"Bana Amerikalı Marty Schulberg'le ilgili bütün detayları yollayın," dedi Lebel. "Washington'daki pasaport bürosundan fotoğrafını bulurum. Bütün yardımlarınız için size yeniden teşekkür ederim."

O akşam saat 10'da, bakanlıkta ikinci bir toplantı yapıldı. O ana kadar yapılan en kısa toplantıydı. Bir saat önce bütün birimlere Marty Schulberg'le ilgili detaylar yollanmıştı. Sabah olmadan bir fotoğrafın güvenlik kuvvetlerine ulaşması bekleniyordu. Böylece haber sabah saat 10'da dağıtıma çıkarılan akşam gazetelerinin ilk baskılarına yetişebilecekti.

Bakan ayağa kalktı.

"Beyler, ilk buluştuğumuzda Komiser Bouvier'nin Çakal'ın kimliğini bulma işinin temelinde tam bir dedektiflik işi olduğu yolundaki düşüncesine hak vermiştik. Geldiğimiz noktada bu düşünceye katılmadan ede-

meyeceğim. Geçen on gün içerisinde Komiser Lebel'in hizmetlerine sahip olduğumuz için kendimizi şanslı saymalıyız. Suikastçı üç kere kimliğini değiştirip, Calthrop'tan Duggan'a, Duggan'dan Jensen'e, Jensen'den Schulberg'e dönüşmüş olmasına ve hem de bu odadan düzenli olarak ona bilgi sızdırılmasına rağmen, komiser hem onun kimliğini tespit etmeyi hem de izini sürmeyi başardı. Ona teşekkür borçluyuz." Başını utanmış görünen Lebel'e çevirdi.

"Ancak bu noktadan sonra iş bize düşüyor. Elimizde bir isim, bir tarif, bir pasaport numarası ve bir milliyet var. Birkaç saat içerisinde fotoğrafına da kavuşacağız. İnanıyorum ki emrinize verilen kuvvetler düşünüldüğünde birkaç saat içerisinde adamımızı ele geçirmiş olacağız. Şimdiden Paris'teki bütün polisler, CRS'ler, bütün dedektifler bilgilendirildi. Sabah olmadan veya en geç yarın öğlen bu adamın saklanabileceği hiçbir yer kalmamış olacak.

Şimdi sizi yeniden tebrik etmeme izin verin Komiser Lebel. Artık bu soruşturmanın yükünü sizin omuzlarınızdan alıyorum. Önümüzdeki saatlerde paha biçilmez yardımlarınıza gerek olmayacak. Göreviniz burada bitiyor ve iyi bir iş başardınız. Teşekkürler."

Sabırla bekledi. Lebel birkaç kere hızlı hızlı gözlerini kırpıştırdı ve koltuğundan kalktı. Milyonlarca frankı ve binlerce insanı yöneten güçlü adamlardan oluşan topluluğa bakıp başını salladı. Ona gülümseyerek karşılık verdiler. Dönüp odadan çıktı.

Komiser Claude Lebel sonunda, on gündür ilk kez evine, yatağına döndü. Anahtarı kilide sokup çevirdikten sonra karısını günler sonra ilk kez gördüğünde çanlar gece yarısını vurdu. Artık 23 Ağustos olmuştu.

20. Bölüm

Çakal, gece yarısına bir saat kala bara girdi. İçerisi karanlık olduğundan birkaç saniye odanın şeklini algılayamadı. Sol taraftaki duvarın dibinde, ince uzun bir bar vardı, arkasında aydınlatılmış aynalar ve şişeler duruyordu. Kapı kapanırken barmen, saklamaya gerek duymadığı bir merakla ona baktı.

Uzun ince bir salondu, sağ tarafa masalar yerleştirilmişti. Uzak köşede alan genişliyor ve dört beş kişinin bir arada oturabileceği daha geniş masalar yer alıyordu. Bar tezgahının önüne bar tabureleri dizilmişti. Çoğu tabure müdavimler tarafından kapılmıştı.

Müşteriler içeri gireni incelemek için o yöne bakmaya başladıklarında kapının yanındaki masaları bir sessizlik sardı. Kapının eşiğinde duran uzun atletik adamı fark eden diğerleri de bakışlarıyla arkadaşlarını uyardı. İnsanlar fısıldaştı, bir iki kişi gülüştü. Çakal uzak köşede boş bir tabure bulup masaların arasından geçerek tabureye doğru ilerledi. Arkasında yüksek sesli bir fısıldaşma duyuldu.

"Ah, şu kaslara bak! Hayatım, neredeyse kendimi kaybedeceğim."

Barmen yeni geleni daha iyi inceleyebilmek için barın o tarafına gitti. Kırmızı dudaklarda işveli bir gülümseme belirdi.

"Bonsoir...[*] mösyö." Arkadan çoğu kötü niyetli kahkahalar duydu.

"Bir scotch lütfen."

Barmen halinden memnun bir şekilde müşterinin yanından uzaklaştı. Bir erkek, bir erkek, bir erkek. Bu gece içerisi tıklım tıklım olacaktı. Koridorun diğer ucundaki "petites folles"ların[**] pençelerini biledikleri

---

[*] İyi akşamlar.

[**] Travesti.

görebiliyordu. Çoğu, her zamanki müşterilerini bekliyordu ama bazılarının müşterisi yoktu ve bakışlarını yeni gelene çevirmişlerdi. Bu yeni genç, diye düşündü barmen, tam bir sansasyon yaratacak.

Çakal'ın yanındaki müşteri, ona dönüp meraklı gözlerle onu süzdü. Saçları altın rengiydi, diken diken yapılmıştı. Aslında bir Yunan tanrısının saçlarını andırıyordu ama benzerlik saçlarda bitiyordu. Gözlerinde maskara vardı, dudakları kırmızıya boyanmış, yanaklarına allık sürülmüştü. Ama makyaj, yaşlanmış yüzde oluşmuş çizgileri, maskara da aç gözleri saklamaya yetmemişti.

"Bir içki ısmarlar mısın?" Sese dişi bir tını hakimdi.

Çakal başını yavaşça iki yana salladı. Kadın kılığındaki erkek omuz silkip arkadaşına döndü. Fısıltılarına ve alaycı sohbetlerine devam ettiler. Çakal ceketini çıkarmıştı ve barmen tarafından doldurulan içkiye uzanırken omuzlarındaki kaslar tişörtün altından belli oldu.

Barmen zevkten dört köşeydi. Heteroseksüel olabilir mi? Hayır olamazdı, öyle olsaydı burada olmazdı. Ama oğlancılardan da değildi. Yoksa zavallı küçük Corrinne'e neden hayır desin? Öyleyse... ne kadar muhteşem! Genç adam kendini eve götürecek yaşlı bir kraliçe arıyordu. Bu gece gerçekten eğlenceli geçecekti.

Travestilerin müşterileri gece yarısına doğru dökülmeye başladı; arkada oturmuş kalabalığı inceliyor, arada bir barmenle bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Barmen bara dönüp "kızlardan" birini çağırırdı.

"Mösyö Pierre seninle konuşmak istiyor hayatım. Güzel görünmeye çalış ve Tanrı aşkına geçen sefer yaptığın gibi ağlama."

Çakal, gece yarısından kısa süre sonra hedefini seçti. Arkadaki adamlardan ikisi dakikalardır onu süzüyordu. Farklı masalardaydılar ve arada bir birbirlerine zehirli bakışlar fırlatıyorlardı. İkisi de orta yaşın sonlarındaydı. Biri şişmandı, dolgun gözkapakları, küçücük gözleri

vardı. Gıdısı boynunun üstüne toplanmıştı. Domuzumsu ve iğrenç bir görüntüye sahipti. Diğeri zayıf ve zarifti, akbabalarınki gibi bir boynu ve kelleşen saçları vardı. İyi bir terzinin elinden çıktığı belli bir takım elbise, dar paça pantolon ve kolları dantelli bir ceket giymişti. Boynunda ipek bir fular vardı. Bu adam kesinlikle sanat, moda veya kuaförlük işinde, diye düşündü Çakal.

Şişman olan, barmeni çağırıp kulağına bir şeyler fısıldadı. Barmenin dar pantolonuna, dolgun bir banknot sıkıştırdı. Ardından yerine geri döndü.

"Mösyö bir bardak şampanya için ona katılıp katılmayacağınızı merak ediyor," diye fısıldadı barmen ve kaşlarını çatıp Çakal'a baktı.

Çakal elindeki viskiyi bıraktı.

"Mösyöye deyin ki," dedi içerideki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "bana kesinlikle çekici gelmiyor."

Sağdan soldan korku inlemeleri duyuldu, incecik gençlerden bazıları tek bir kelimeyi dahi kaçırmamak için bar taburelerinden inip Çakal'a yaklaştı. Barmenin gözleri dehşet içinde açıldı.

"Sana şampanya teklif ediyor tatlım. Onu tanırız, yüklü biridir. Turnayı gözünden vurdun."

Çakal buna karşılık olarak viski bardağını aldı ve diğerinin yanına gitti.

"Burada oturmama izin verir misiniz?" diye sordu. "O adam beni utandırıyor."

Sanatçı kılıklı adam neredeyse zevkten bayılacaktı. Yediği hakaret yüzünden öfkeli olan şişman adam, birkaç dakika sonra bardan ayrıldı. Kemikli elini, genç Amerikalı'nın elinin üzerine koymuş olan rakibi ise yeni bulduğu arkadaşına bazı insanların ne kadar ama ne kadar görgüsüz olduğundan yakınıyordu.

Çakal ve eşlikçisi saat 1'de bardan ayrıldı. Dakikalar sonra adı Jules Bernard olan eşcinsel, Çakal'a nerede kaldığını sordu. Utanıyormuş numarası yapan Çakal, gidecek hiçbir yeri olmadığını, beş parasız, şansı kötüye giden bir öğrenci olduğunu itiraf etti. Bernard'a gelince, kesinlikle ne kadar şanslı olduğuna inanamıyordu. "Şu işe bak," dedi genç arkadaşına, çok hoş dekore edilmiş, sessiz ve güzel bir dairesi vardı. Tek başına yaşıyordu, kimse asla onu rahatsız etmezdi ve apartmandaki komşularla en ufak bir ilişkisi yoktu çünkü geçmişte ona çok çok kaba davranmışlardı. Genç Martin Paris'te olduğu sürece onun evinde kalırsa çok memnun olurdu. Çakal, abartılı bir minnettarlıkla bu teklifi kabul etti. Bardan çıkmalarından hemen önce tuvalete gitmiş (sadece bir tuvalet vardı) ve birkaç dakika sonra gözlerinde maskara, yanaklarında pudra ve dudaklarında rujla dışarı çıkmıştı. Bernard rahatsız olmuş görünüyordu ama barda oldukları sürece bunu belli etmedi.

Dışarı çıktıklarında itiraz etti. "Bunları sürmenden hoşlanmıyorum. İçerdeki sürtükler gibi görünüyorsun. Sen çok yakışıklı bir gençsin. Bunlara hiç ihtiyacın yok."

"Özür dilerim Jules, hoşuna gideceğini düşünmüştüm. Eve gittiğimizde hepsini silerim."

Biraz olsun sakinleşen Bernard, arabasına giden yolu gösterdi. Yeni arkadaşını, önce bagajlarını alabilmesi için Austerlitz Garı'na götürmeyi kabul etti. İlk yol ayrımında bir polis yolu kesip onlara arabayı kenara çekmelerini işaret etti. Polis başını sürücü penceresinden uzatırken Çakal arabanın iç ışığını yaktı. Polis bir dakika kadar onlara baktı ve ardından yüzünde bir iğrenme ifadesiyle geri çekildi.

"Geçin," dedi başka bir şey sormadan. Araba ilerlerken arkalarından mırıldandı. "Pis nonoşlar."

İstasyondan önce bir kere daha durduruldular. Polis bu sefer evrak-

larını ve kimliklerini sordu. Çakal baştan çıkarıcı bir şekilde kıkırdadı.

"Tek istediğin bu mu?" diye sordu polise.

"Basın gidin," dedi polis ve geri çekildi.

"Onları kızdırmamalısın," diye itiraz etti Bernard alçak sesle. "Bizi tutuklayabilirler."

Çakal emanetten eşyalarını alıp Bernard'ın arabasının bagajına koydu.

Bernard'ın dairesine varmadan önce bir kere daha durduruldular. Bu sefer iki CRS görevlisiydi. Bir teğmen ve bir er onları Bernard'ın yaşadığı evin birkaç yüz metre gerisindeki kavşakta durdurdu. Er, yolcu tarafına gelip Çakal'ın yüzüne baktı. Ardından geri çekildi.

"Aman Tanrım. Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" diye bağırdı.

Çakal ona bir öpücük yolladı.

"Sence nereye gidiyor olabiliriz?"

CRS görevlisi iğrenerek suratını buruşturdu.

"Siz kahrolası eşcinseller beni hasta ediyorsunuz. Devam edin."

"Evraklarını sormalıydın," dedi teğmen, ere. Ama Bernard'ın arabası çoktan gözden kaybolmuştu.

"Haydi ama teğmen," diye itiraz etti er. "Baronesi becerip işini bitiren birini arıyoruz, bir çift nonoş değil."

Saat gece 2 olduğunda Bernard ve Çakal daireye girmişti. Çakal, geceyi oturma odasındaki kanepede geçirmekte ısrar etti. Bernard başta itiraz etse de, gecenin sonunda yatak odasının kapısındaki aralıktan genç Amerikalı'nın soyunuşunu izlemekle yetindi. New York'lu, taş gibi kaslı öğrenciyi baştan çıkarma macerası heyecan verici olacaktı.

Çakal yatmadan önce, cfemine bir şekilde dekore edilmiş mutfaktaki buzdolabını kontrol etti ve bir kişiye üç gün yetecek yiyecek olduğuna kanaat getirdi. Ama iki kişiye yetmezdi. Sabah olduğunda Bernard

taze süt almak için dışarı çıkmak istedi ama Çakal gitmesine izin vermedi. Böylece sabahı içeride sohbet ederek geçirdiler. Öğle olduğunda Çakal televizyonda haberleri izlemekte ısrar etti.

İlk haber 48 saat önce öldürülen Chalonniere baronesinin katiliyle ilgiliydi. Ülke çapında aramalar yapılıyordu. Jules Bernard ufak bir dehşet çığlığı attı.

"Ayy, şiddete dayanamam," dedi.

Bir saniye sonra ekranda başka bir yüz belirdi: Yakışıklı, genç bir yüz, kahverengi saçlar, kalın çerçeveli gözlük. Sunucu bu yüzün katil olduğu tespit edilen Marty Schulberg adlı Amerikalı öğrenciye ait olduğunu söyledi. Bu adamı gören veya nerede olduğunu bilenler varsa...

Kanepede oturmakta olan Bernard, dönüp misafirine baktı. Son düşüncesi sunucunun yanıldığı oldu, çünkü Schulberg'in gözlerinin mavi olduğunu söylemişti oysa boğazını yakalamış olan çelik gibi parmakların arkasındaki gözler griydi...

Birkaç dakika sonra evin girişindeki portmantonun kapısı, Jules Bernard'ın cesedinin üzerine kapandı. Çakal salondaki dergilerden birini alıp, iki gün beklemeye hazırlandı.

O iki gün boyunca Paris'te hiç olmadığı gibi bir arama yapıldı. En pahalısından en ucuzuna bütün oteller, pansiyonlar, konuk evleri ve hatta kerhanelerin müşteri listeleri kontrol edildi. Barlar, restoranlar, gece kulüpleri, kabareler ve kafeler sivil giyimli görevlilerle dolup taşıyor, her biri aranan adamın fotoğrafını garsonlara, barmenlere ve fedailere gösterip onu görüp görmediklerini soruyordu. Bilinen bütün OAS sempatizanlarının evlerine baskın düzenlendi. Çakal'a benzeyen 70 kadar genç adam sorgulanmak üzere karakola götürüldükten sonra, özür dilenerek serbest bırakıldı. Polisin özür dilemesinin yegane nedeni yabancı olmalarıydı. Çünkü onlara yerlilerden daha temkinli yaklaşmak

gerekiyordu.

Sokaklardaki, taksilerdeki ve otobüs duraklarındaki yüz binlerce kişi durdurulup kimlikleri kontrol edildi. Paris'in bütün girişlerindeki yollar kesildi, gece devriyeleri artırıldı.

Yeraltı dünyasında ise Korsikalılar iş başındaydı. Sessizce pezevenkleri, fahişeleri, serserileri, cepçileri, hırsızları ve dolandırıcıları tarayıp, bilgi saklayan olursa Birlik'in öfkesiyle karşılaşacakları konusunda onları uyardılar.

Polislerden askerlere ve jandarmalara, devletin emrindeki yüz bin görevli, görev başındaydı. Yeraltı dünyasındaki elli bin kişi de devlet için çalışıyordu. Turizm işinden para kazananlara gözlerini açık tutmaları söylendi. Genç görünüşlü dedektifler öğrenci kafelerine, barlara ve gençlerin rağbet ettiği derneklere sızdı. Yabancı öğrencileri Fransız ailelerin yanına yerleştirmekle uğraşan acentalar ziyaret edilip uyarıldı.

24 Ağustos Cumartesi akşamüstü, bütün bir günü hırkasını giyip çiçekleri sulamakla geçirmiş olan Komiser Claude Lebel yeniden bakanlığa çağrıldı. Saat 6'da bir araba onu almaya geldi.

Bakanı gördüğünde çok şaşırdı. Fransa'nın güvenliğinden sorumlu olan dinamik adam yorgun ve hayatından bezmiş görünüyordu. 48 saat içinde yaşlanmış gibiydi, gözlerinin etrafında uykusuzluğun verdiği çizgiler vardı. Lebel'e masasının karşısındaki koltuğa oturmasını işaret edip, kendisi de normalde döndürüp pencereden Beauvau Meydanı'na bakmayı sevdiği koltuğuna oturdu. Bu sefer pencereden bakmadı.

"Onu bulamıyoruz," diye sorunu özetledi. "Ortadan kayboldu, dünya üzerinden silinip gitti. OAS'lilerin de Çakal'ın nerede olduğunu bilmediklerine ikna oldum. Yeraltı dünyasında da ne görülmüş ne duyulmuş. Korsika Birliği'ndekiler şehirde olamayacağını söylüyor."

Duraksayıp iç çekti. Gözlerini kırpıştıran ama hiçbir şey söylemeyen dedektife baktı.

"Sanırım iki haftadır nasıl bir adamın peşinde olduğunuzu aslında tam kavrayamamışız. Ne düşünüyorsunuz?"

"O buralarda bir yerlerde," dedi Lebel. "Yarın için ne gibi düzenlemeler yapıldı?"

Bakan acı çekiyormuş gibi göründü.

"Cumhurbaşkanı ne yolun ne de planların değiştirilmesine izin vermiyor. Onunla bu sabah konuştuk. Durumdan hiç memnun değil ama yarın, daha önceden planlandığı gibi gelişecek. Saat 10'da Zafer Takı'nın altında sonsuz ateşi yeniden yakacak. 11'de Notre Dame'da ayine katılacak. 12:30'da Montvalerien'daki direniş şehitleri anıtını ziyaret edip, öğle yemeği için saraya dönecek. Öğleden sonra Direniş'e katılmış on gaziden oluşan bir gruba Özgürlük Madalyası takacak.

Bu tören, saat 4'te Montparnasse Garı önünde gerçekleştirilecek. Orayı kendi seçti. Biliyorsunuzdur, yeni garın temeli atıldı, şimdikinden beş yüz metre geride olacak. Şimdiki istasyonun olduğu yerde ise bir alışveriş merkezi inşa edilecek. Eğer inşaat planlandığı gibi giderse yarınki, tren istasyonunun önündeki son kurtuluş günü töreni olabilir."

"Kalabalık nasıl kontrol edilecek?" diye sordu Lebel.

"Hepimiz bunun üzerinde çalışıyoruz. Öncelikle tören süresince insanlar her zamankinden daha geride tutulacak. Her törenden önce çelik bariyerler yerleştirilerek bariyerin içindeki alan tepeden tırnağa aranacak. Her ev ve daire için de aynısı geçerli. Bütün törenlerden önce, tören sırasında çatılarda ve pencerelerde silahlı nöbetçiler olacak. Resmî görevliler ve törende yer alacaklar haricinde hiç kimse bariyerleri geçemeyecek.

Bu sefer sıra dışı önlemler aldık. Notre Dame'ın her köşesinde, içeri-

de ve dışarıda polisler olacak. Kulelerin tepelerine bile polis yerleştireceğiz. Törene katılan bütün rahiplerden koroda söyleyen çocuklara kadar herkesin üstü aranacak. Törene katılacak polislere ve CRS'lere bile özel yaka iğneleri dağıtılıyor, böylece güvenlik görevlisi kılığına girmesi engellenecek.

Son 24 saati cumhurbaşkanının Citroen'ine kurşun geçirmez cam takarak geçirdik ama bununla ilgili kimseye tek kelime etmemelisiniz çünkü cumhurbaşkanına haber vermedik. Öfkeden deliye dönerdi. Arabayı her zamanki gibi Marroux kullanacak. Ona her zamankinden hızlı gitmesi söylendi. Ducret özellikle uzun boylu polislerden oluşan güvenlik görevlileri seçti, böylece generalin etrafını sarabilecekler.

Bunlar dışında, cumhurbaşkanının iki yüz metre yakınına gelen herkesin üstü aranacak. Hiç istisna olmayacak. Bu durumun diplomatik bir rezalete yol açacağına ve basının isyan edeceğine eminim. Bütün basın mensupları ve diplomatik görevliler bu değişiklikten yarın sabah haberdar edilecek. Uzun görünüşlü bir nesne veyahut da büyük bir paket taşıyan herkesin uzaklaştırılacağını ayrıca belirtmeme gerek yok. Başka bir öneriniz var mı?"

Lebel bir an düşündü, derdini müdüre açıklamaya çalışan öğrenci gibi ellerini dizlerinin arasına sıkıştırdı. Doğruyu söylemek gerekirse, gözünü geri kalan herkesten daha açık tutarak suçluları yakalamaya alışmış biri olduğundan, Beşinci Cumhuriyet'in çalışmalarının biraz aşırı olduğunu düşünüyordu.

"Kendini öldürtme riskine gireceğini sanmıyorum," dedi sonunda. "O bir paralı asker, para için öldürüyor. Kaçabilmek ve aldığı parayı harcayabilmek istiyor. Bu planı önceden, temmuzun son sekiz gününde keşif için buraya geldiğinde yaptı. Eğer planının başarısından veya kaçma şansından şüpheye düşseydi çoktan gitmiş olurdu.

Yani ona avantaj sağlayan son bir numarası olmalı. Kendi başına, General de Gaulle'ün gururunun asla evde oturmasına izin vermeyeceği günün hangisi olduğunu buldu. Ona yönelik tehlike ne olursa olsun dışarıda olacağı günü tespit etti. Varlığı keşfedildikten sonra güvenlik önlemlerinin artacağını da tahmin etmiş olmalı sayın bakan. Yine de vazgeçmedi." Lebel ayağa kalktı ve protokole aldırmayarak odayı turlamaya başladı.

"Geri dönmedi ve dönmeyecek. Neden? Çünkü suikastı başarıp kaçabileceğini düşünüyor. Daha önce hiç kimsenin aklına gelmeyen bir şey bulmuş olmalı. Uzaktan kumandayla tetiklenen bir bomba veya tüfek söz konusu olabilir. Ama bomba olsaydı, mutlaka bir şekilde bulunur ve planları mahvolurdu. Yani bir silah söz konusu. Bu yüzden Fransa'ya arabayla girdi. Silah arabadaydı, büyük ihtimalle şasiye veya panellerin içine saklanmıştı."

"Ama silahla de Gaulle'e yaklaşamaz," diye itiraz etti bakan. "Birkaç kişi dışında kimse de Gaulle'e yaklaşamaz, yaklaşanların da üstü aranacak. Silahı bariyerlerin içine nasıl sokabilir?"

Lebel turlamayı kesip bakana baktı. Omuz silkti.

"Bilmiyorum. Ama yapabileceğine inanıyor, açıkçası şimdiye kadar birkaç kere şansı döndüyse de her şey planladığı gibi gitti. İhanete uğramış olmasına ve dünyadaki en iyi polis kuvvetlerinden ikisinin peşine düşmüş olmasına rağmen buraya ulaşmayı başardı. Silahı, saklanma yeri, hatta başka bir yüzü ve kimliği olduğunu varsayabiliriz. Tek bir şey kesin sayın bakan. O da, her neredeyse yarın mutlaka ortaya çıkacağı. Ortaya çıktığında kimliği tespit edilmeli. Bu da tek bir anlama geliyor – eski dedektiflerin dediği gibi, gözlerimizi açık tutmalıyız.

Güvenlik önlemi olarak önerebileceğim başka bir şey yok sayın bakan. Mükemmel, hatta bana sorarsanız aşırıya kaçılmış gibi görünüyorlar. Tek bir sorum olacak, acaba törenlere katılıp onu tespit edip ede-

meyeceğime bakabilir miyim? Bana kalan tek şey bu."

Bakan hayal kırıklığına uğramıştı. Bouvier'nin, Fransa'nın en iyi polisi diye tarif ettiği adamdan dahiyane bir çözüm ummuştu. Oysa adamın tek önerdiği gözlerini açık tutmaktı. Bakan ayağa kalktı.

"Elbette," dedi, soğuk bir sesle, "lütfen bu dediğinizi yapın sayın komiser."

Aynı akşam geç saatlerde Çakal, Jules Bernard'ın yatak odasında hazırlığa başladı. Yatağın üzerinde bir çift siyah ayakkabı, gri yün çoraplar, pantolon, boynu açık tişört, askeri palto ve siyah bere duruyordu. Savaş gazisi Andre Martin'in eşyaları. Brüksel'de hazırlanan sahte evrakları giysilerin üstüne bıraktı.

Giysilerin yanında Londra'da hazırlattığı kayışlar ve tüfeğin parçalarını içeren tüpler duruyordu. Yan tarafta da beş kurşunun yer aldığı siyah kauçuk vardı.

Kurşunlardan ikisini çıkarıp, alet kutusundan aldığı kerpeteni kullanarak uçlarını söktü. İkisinin de içindeki dumansız barutları çıkardı. Bunları bir yana ayırıp, artık işe yaramaz olan fişekleri çöpe attı. Hâlâ üç kurşunu vardı ve o kadarı yeterdi.

İki gündür tıraş olmadığı için çenesi altın rengi kıllarla kaplanmıştı. Onları birkaç yeri keserek kötü bir şekilde tıraş edecekti. Banyoda ayrıca gri saç boyasıyla dolu tıraş losyonu kutuları duruyordu. Bir kısmını Rahip Jensen için kullanmış olsa da hâlâ yeterince vardı. Marty Schulberg'in kahverengi boyasını çoktan temizlemişti. Banyo aynasının karşısına geçip saçlarını kısacık kesti.

Son bir kez daha sabah için her şeyin hazır olup olmadığını kontrol ettikten sonra kendine bir omlet pişirdi, televizyonun karşısına geçti ve yatma zamanı gelene kadar bir şov programı izledi.

25 Ağustos 1963 Pazar günü hava cehennem gibi sıcaktı.Yaz sıcağı, bir yıl üç gün önce Yarbay Jean Marie Bastien-Thiry ve adamlarının Petit Clamart'ta Charles de Gaulle'ü öldürmeye kalkıştıkları günkü gibi, zirveye ulaşmıştı. Her ne kadar 1962'nin bahsi geçen akşamı komplocuların hiç biri eylemlerinin nasıl bir olaylar zincirini tetikleyeceğini bilmese de, o gün olanlar bu pazar günü bitecek bir süreci başlatmıştı.

Paris, şehrin on dokuz yıl önce Almanlardan kurtarılışını kutlamak için tatilde olsa da mavi gömlekleri ve iki parçalı takımları içinde terleyen yetmiş beş bin kişi hâlâ görev başındaydı. Basının da etkisiyle o günkü törenlere katılım inanılmaz boyutlarda olmuştu. Ama gelenlerin çoğu, güvenlik görevlilerinden ve polislerden oluşan bir duvarla çevrelenmiş olan cumhurbaşkanını görmeyi dahi başaramadı.

Polislerden ve sivil görevlilerden oluşan bir kutunun içine hapsedilmiş olan cumhurbaşkanı, hepsinin ortak özelliğinin uzun boyları olmasına ve insandan bir kalkan görevi gördüklerine dikkat etmedi. Bu yeni güvenlik görevlilerinin dışında, her zamanki dört koruması da General de Gaulle'ün yanındaydı.

Neyse ki generalin miyopluğu, halk içinde gözlük takmama alışkanlığıyla birleşince Roger Tessier, Paul Comity, Raymond Sasia ve Henri d'Jouder'in sürekli etrafında dolandıklarını görmedi.

Basın onlara goriller adını takmıştı ve pek çokları bu lakabın görünüşlerinden kaynaklandığını düşünürdü. Aslında daha çok yürüyüşlerinden kaynaklanıyordu. Bu adamların her biri dövüş sanatlarında ustaydı ve kasla donanmış vücutları vardı. Vücutlarının kasları gerildiğinde, kolları iki yanda sallanıyormuş gibi duruyordu. Buna ek olarak her biri koltukaltında otomatik silah taşıdıkları için görünüşleri gorile daha da fazla benziyordu. Elleri açık, her an silahlarını çekmeye hazır bir şekilde ilerlerlerdi.

Ama sorun çıkaran kimse yoktu. Zafer Takı'ndaki tören, meydanı çevreleyen binaların çatılarına yerleştirilmiş dürbünlü ve tüfekli nöbetçilerin bakışları altında, tam planlandığı gibi gitti. Cumhurbaşkanlığı konvoyu Champs Elysces üzerinden Notre Dame'a doğru ilerlerken, nöbetçiler derin bir nefes alıp çatılardan inmeye başladı.

Katedralde de durum aynıydı. Paris kardinalinin yönettiği tören oldukça kalabalıktı. Orgun yer aldığı bölümde, kardinalin dahi orada olduklarını bilmediği iki tüfekli adam vardı. Cemaatin arasına sivil giysili polisler doluşmuştu. Bu adamlar ne diz çöktü, ne gözlerini kapattı ama bütün güçleriyle eski polis duasını etti: "Lütfen Tanrım, ben görev başındayken kimseye bir şey olmasın."

Katedralin kapılarından iki yüz metre uzakta olsa da, dışarıda bekleyenlerden herhangi biri ceketlerinin içine uzandığı an hemen kenara götürülüyordu. Koltukaltını kaşımaya kalkan bir kişi ve sigarasına uzanan bir diğeri polis tarafından uzaklaştırıldı.

Ve hiçbir şey olmadı. Ne çatıdan görülen bir tüfek, ne de bir yerlere yerleştirilmiş bomba. Polisler birbirlerini dahi aramış, herkesin o sabah dağıtıldığı için Çakal'ın kopyalamış olmasına imkan olmayan rozetlerden taktığına emin olmuştu. Rozetini kaybeden bir CRS görevlisi hemen o anda tutuklanıp minibüslerden birine tıkıldı. Silahı elinden alınıp akşam olana kadar serbest bırakılmadı. Akşam olduğunda bile adamı şahsen tanıyan yirmi meslektaşının ona kefil olması gerekti.

Montvalerian'da ortam gergindi ama cumhurbaşkanı bu gerilimi hissetmedi. Bu orta sınıf mahallesinde güvenlik görevlileri generalin güvende olacağını varsaymıştı. Ama arabası dar sokaklardan hapishaneye yaklaşırken köşelerde yavaşlayacağı için, suikastçı harekete geçebilirdi.

Oysa o sırada Çakal, bambaşka bir yerdeydi.

Pierre Valremy'nin canına tak etmişti. Hava çok sıcaktı, gömleği sırtına yapışıyordu, taramalı tüfeğin kayışı omzunu kesmeye başlamıştı. Susamıştı, öğle yemeği zamanıydı ama öğle yemeği yeme fırsatı olmayacağını biliyordu. CRS'ye katıldığına pişman olmaya başladığı söylenebilirdi.

Rouen'deki fabrikadaki işinden çıkarıldıktan sonra, yeni bir iş bulma umuduyla geldiği İş ve İşçi Bulma Kurumu'ndaki görevli, kendisine duvardaki afişi işaret edip, gülümseyen CRS'li genci göstermişti. Afişe göre CRS'ye katılmak, ilginç bir hayata adım atmak ve geleceği olan bir işe kavuşmak demekti. Afişteki üniforma Balenciaga'nın kendisi tarafından dikilmiş gibi görünüyordu. Böylece Valremy CRS'ye katılmıştı.

Kimse barakaların hapishane gibi göründüğünden bahsetmemişti. Tatbikatlardan, gece antrenmanlarından, giysilerin kaşındırdığından, buz gibi soğuk havalarda veya aşırı sıcaklar altında asla gerçekleşmeyen bir tutuklama için saatlerce beklemeleri gerekeceğinden de bahsetmemişti. İnsanların evrakları her zaman düzenli olduğundan, CRS'dekilerin görevleri sıkıcı, hatta işe yaramazdı. İnsanı alkolik etmek için ideal bir meslekti.

Ve şimdi Paris'teydi, hayatında ilk kez Rouen'in dışına çıkmıştı. Işıklar şehrini görme şansı yakalayacağını umuyordu. Ama Teğmen Barbichet komutadayken hiç şansı yoktu. Yine aynı şeyler. "Şu bariyeri görüyor musun Valremy. Gidip yanında dur, bariyeri izle, yerinde durduğuna emin ol. İzni olmayan kimsenin geçmesine izin verme. Anlıyor musun? Bu sorumluluk gerektiren bir iş evlat."

Hem de ne sorumluluk! Üstelik Paris'in kurtuluş günü için iyice ileriye gidip Paris'teki birliklere destek olmaları için diğer şehirlerden binlerce görevli getirilmişti. O gece en az on farklı şehirden görevlilerle tanışmıştı ve Parisliler bugün birine bir şeyler olmasının beklendiğiyle ilgili dedikodulardan bahsetmişti. Yoksa neden bunca patırtı gürültü ol-

sun. Ama dedikodu sadece dedikoduydu. Sonunda hiçbir şey çıkmazdı.

Valremy dönüp Rennes Sokağı'na baktı. Başında dikildiği bariyer, sokağa dizilmiş bir dizi bariyerden biriydi. Meydanın iki yüz elli metre gerisindeydiler. Tren istasyonunun ön tarafı meydanın yüz metre ötesindeydi ve karşısında tören alanı vardı. O kadar uzaktan bile tören alanına doluşan insanları görebiliyordu. Gazilerin ve resmî görevlilerin duracakları yer belliydi. Diğer taraf Garde Republicaine bandosuna ayrılmıştı. Üç saat daha. Tanrım, bu iş ne zaman bitecekti?

Halk yavaş yavaş bariyerlerin arkasına toplanmaya başlamıştı. Bazıları gerçekten çok sabırlı, diye düşündü. Üç yüz metre öteden geçecek birkaç kafayı görmek için sıcağın altında beklemeye itiraz etmiyorlardı. Ama o kafaların arasında bir yerlerde De Gaulle'ünkü de olacaktı ve halk her zaman De Gaulle'ü görmek için toplanırdı.

Valermy, yaşlı adamı gördüğünde bariyerlerin yüz veya iki yüz metre gerisindeydi. Adam, yarım kilometre daha gidemeyecekmiş gibi topallıyordu. Siyah beresinin altı ter damlalarıyla kaplıydı ve paltosu dizlerine sürtünüyordu. Göğsünde bir dizi madalya vardı. Bariyerin arkasındaki kalabalığı oluşturan insanlar, ona acıma dolu bakışlar fırlattı.

Bu yaşlı askerler her zaman madalyalarını yanlarında taşıyor, diye düşündü Valremy. Sanki şu hayatta ellerinde kalan tek şey onlardı. Belki de bazıları için gerçekten de öyleydi. Belki, diye düşündü Valremy topallayarak ilerleyen yaşlı adamı izlerken, gençken ve kullanabileceği iki bacağı varken koşup kaçmalıydı.

Tanrım, hayatını alüminyum bir koltuk değneğinden destek alıp tek ayağı üzerinde zıplayarak geçirmek ne acıydı. Yaşlı adam zıplayarak ona doğru ilerledi.

"*Je peux passer*?"* diye sordu çekingen bir sesle.

---

* Geçebilir miyim?

"Haydi babalık, evraklarını görelim."

Yaşlı savaş gazisi kesinlikle yıkanmaya ihtiyaç duyan gömleğinin içine uzanıp iki kartı çıkardı. Valremy kartları alıp kontrol etti. Andre Martin, Fransız vatandaşı, yaş 53, Colmar, Alsas. İkametgâh, Paris. Diğer kart da aynı adama aitti. Üstünde şu kelimeler yazıyordu: "*Mutile de guerre.*"*

Eh sakat olduğun doğru ahbap, diye düşündü Valremy.

Kartlardaki fotoğrafları inceledi. Aynı adama ait oldukları belliydi ama farklı zamanlarda çekilmişlerdi. Adama döndü.

"Bereni çıkar."

Yaşlı adam beresini çıkarıp buruşturarak elinde tuttu. Valremy fotoğraflardaki yüzle, adamınkini karşılaştırdı. Karşısındaki adam hasta görünüyordu. Tıraş olurken kendini kesmişti ve kanamış yerlere yapışmış tuvalet kağıdı parçaları vardı. Yüzü solgundu ve aşırı terliyordu. Kafasının tepesindeki gri saçları kötü kesilmişti, bere yüzünden tutamlar ters yönlere yatmıştı. Valremy kartları geri verdi.

"Oraya neden gitmek istiyorsun?"

"Orada yaşıyorum," dedi yaşlı adam. "Emekli oldum. Çatı katında bir dairem var."

Valremy kartı yeniden kontrol etti. Kimlik kartında adres Rennes Sokağı 154 numara olarak görünüyordu. CRS görevlisi karşısındaki binaya baktı. Kapıda 132 yazılıydı. Öyleyse 154 yolun aşağısında olmalıydı. Yaşlı bir adamın evine gitmesini engellemesini gerektirecek bir emir verilmemişti.

"Tamam, geçebilirsin. Ama yaramazlık yapmaya kalkma. Büyük Charlie birkaç saat içinde burada olacak."

---

* Savaş gazisi.

Yaşlı adam gülümsedi, kimlik kartlarını kaldırırken az kalsın düşecekti. Valremy'nin uzanıp ona destek olması gerekti.

"Biliyorum. Arkadaşlarımdan biri madalya alacak. Ben kendiminkini iki yıl önce aldım..." Göğsündeki özgürlük madalyasına dokundu. "Ama benimkini takan silahlı kuvvetler bakanıydı."

Valremy madalyaya baktı. Demek özgürlük madalyası buydu. Bacağını kaybetmeye değmeyecek kadar küçük bir şey. Derken neden orada olduğunu hatırlayıp başıyla adamı selamladı. Yaşlı adam topallayarak ilerledi. Valremy bir anda dönüp aradan kaçmayı deneyen bir başkasını durdurdu.

"Tamam, tamam, bu kadar yeter. Bariyerin arkasında durun."

Yaşlı askeri son gördüğü an, meydanın yanındaki sokağın uzak tarafında gözden kaybolduğu andı.

Madam Berthe, başını kaldırıp üzerine düşen gölgeye baktı. Sabrını zorlayan bir gün olmuştu, polisler bütün daireleri aramıştı ve evlerinde olsalar kiracıların bunu onaylayacağına şüpheliydi. Neyse ki üç kiracı da ağustos ayı boyunca tatildeydi.

Polis gittiğinde kapının eşiğindeki her zamanki yerine geçip örgü örmeye dönmüştü. İki saat sonra yüz metre ötede gerçekleştirilecek tören hiç mi hiç ilgisini çekmiyordu.

"Özür dilerim madam... acaba bir bardak su verebilir misiniz? Töreni bekliyordum ama hava çok sıcak..."

Kadın, uzun zaman önce ölmüş olan kocasının giydiklerine benzer bir palto giymiş olan yaşlı adamı inceledi. Paltonun sol tarafında madalyalar asılıydı. Adam, koltuk değneğine yaslanarak yürüyordu. Sokakta yaşayanları andıran yıpranmış bir yüzü vardı ve ter içindeydi. Madam Berthe örgüyü bırakıp şişleri önlüğünün cebine kaldırdı.

"Ah zavallı mösyö. Bu sıcakta böyle yürümek zorunda kalmak... törene daha iki saat var. Çok erkencisiniz... içeri gelin, içeri gelin..."

Cam panelli kapılardan içeri girip, bir bardak su getirmeye gitti. Savaş gazisi topallayarak kadının arkasından içeri girdi.

Kadın mutfak musluğundan akan suyun gürültüsü yüzünden lobiye açılan kapının kapandığını duymadı. Adamın parmaklarının çene kemiğinin altına yerleştiğini son anda hissetti ve kulağının hemen altındaki kemiklere inen darbeyi hiç beklemiyordu. Akan suyun bardağı doldururken çıkardığı gürültü, kırmızı ve siyah parçalara ayrıldı. Kadının baygın vücudu tek bir gürültü çıkarmadan yere yığıldı.

Çakal paltosunun önünü açıp beline uzandı ve sağ ayağını kalçasına bağlayan kayışları çözdü. Bacağını düzeltip, kramp geçiren dizini esnetirken yüzü acıyla kasıldı. Bacağının üzerine yüklenmeden önce birkaç dakika bekleyip, baldırındaki ve dizindeki kan dolaşımının düzelmesini sağladı.

Beş dakika sonra Madam Berthe'in baygın vücudunu yerden aldı, ellerini ve ağzını bağladıktan sonra mutfağın yanındaki bulaşık odasına taşıyıp, kapıyı üzerine kapattı.

Odayı arayıp, üst kattaki dairelerin anahtarlarını masalardan birinin çekmecesinde buldu. Paltosunun düğmelerini ilikledi, Brüksel ve Milano havaalanlarında kullandığı koltuk değneğini alıp dışarıyı kontrol etti. Hol boştu. Daireden çıktı, kapıyı arkadan kilitledi ve merdivenleri çıkmaya koyuldu.

Altıncı kata geldiğinde Matmazel Beranger'in dairesini seçip kapıyı çaldı. Ses yoktu. Bekleyip yeniden kapıyı çaldı. Ne daireden ne de yan taraftaki Bay ve Bayan Charrier'in dairesinden ses gelmedi. Anahtarları kontrol etti, üzerinde "Beranger" yazılı anahtarı bulup içeri girdi. Kapıyı arkasından kapayıp, kilitledi. Pencerenin yanına gidip dışarı baktı.

Yolun diğer tarafındaki çatılar mavi üniformalı adamlarla doluydu. Tam zamanında varmıştı. Fazla yaklaşmadan pencerenin kilidini açtı. Pencerenin iki kanadını oturma odasının duvarına yapışana kadar araladı. Ardından iyice geri çekildi. Pencereden süzülen ışık halıya döküldü. Bu yüzden odanın geri kalanı daha da karanlık göründü.

Eğer o ışıktan kareden uzak duracak olursa, diğer taraftaki nöbetçiler hiçbir şey göremezdi.

Pencerenin kenarına çekilip, perdelerin gölgesine saklandı. 130 metre ilerideki tören alanını görebiliyordu. Masayı pencerenin sekiz adım gerisine çekti, masa örtüsünü ve plastik çiçekleri kaldırıp, yerlerine koltuktan aldığı minderleri koydu. Burayı ateş etmek için destek olarak kullanacaktı.

Paltosunu çıkarıp kollarını sıvazladı. Koltuk değneğini parça parça ayırdı. En uçtaki siyah kauçuğun vidalarını sökünce, üç kurşun ortaya çıktı. Diğer iki kurşundaki barutları yemenin verdiği mide bulantısı ve terleme yavaş yavaş kaybolmaya başlamıştı.

Koltuk değneğinin sonraki parçasının vidalarını söküp, içinden susturucuyu aldı. Bir sonrakinde dürbün vardı. Değneğin en kalın parçası, birbirine iliştirilmiş iki destek namluyu ve köprü kısmını içeriyordu.

Y şeklindeki kısımdan tüfeğin kasasını oluşturacak iki çelik çubuğu çıkardı. Son olarak koltuk değneğinin omuz desteği kısmını söktü. Bu bölümde sadece tetik yer alıyordu. Tetiği çıkardıktan sonra bu kısmı kasaya yerleştirip, tüfeğin omuz desteği haline getirdi.

Büyük bir zevk alarak ve inanılmaz bir dikkatle tüfeğin parçalarını birleştirdi: Namlu, şarjör, kasanın üst ve alt kısmı, omuz desteği, susturucu ve tetik. Son taktığı parça dürbün oldu.

Masanın arkasına çektiği bir iskemleye yerleşip hafifçe öne eğilip tüfeğin ucunu minderin üstüne yerleştirdi. Dürbünden dışarıya baktı.

Pencerenin ötesindeki aydınlık meydan, karşısında belirdi. Adamlardan birinin kafasını kendine hedef olarak seçti. Tüfekle hedefi takip etti. Kafa, Ardennes'de nişan aldığı kavun kadar büyük ve net görünüyordu.

Sonunda tatmin olarak üç kurşunu askerler gibi sıra halinde masaya dizdi. İşaretparmağı ve başparmağıyla ilk kurşunu namluya sürdü. Tek kurşun yeterli olmalıydı ama iki yedek kurşunu daha vardı. Kurşunun yerine yerleştiğine emin olunca, kolu yarım çevirerek namluyu kilitledi. Ardından tüfeği minderlere bırakıp sigaralarını ve kibritini aradı.

İlk sigarasından derin bir nefes çekip arkasına yaslandı ve kendini bir saat kırk beş dakika daha beklemeye hazırladı.

21. Bölüm

Komiser Claude Lebel kendini hayatı boyunca hiçbir şey içmemiş gibi hissediyordu. Ağzı kupkuruydu, dili damağına yapışmıştı. Bu hissin tek nedeni ortalığı saran sıcak değildi. Hayatında ilk kez gerçekten korkuyordu. O öğleden sonra bir şeyler olacağına emindi ama hâlâ ne olacağına, nasıl olacağına veya ne zaman olacağına dair bir ipucu bulamamıştı.

O sabah Zafer Takı'ndaki törene, Notre Dame'a ve Montvalerian'dakilere katılmıştı. Hiçbir şey olmadı. Öğle yemeği sırasında, son kez bakanlıkta toplanan komite üyelerinin ruh hallerinin değiştiğini hissetmişti. Gerilim ve öfke, yerini yavaş yavaş coşkuya bırakıyordu. Atlatılacak tek bir tören kalmıştı ve herkes 18 Haziran Meydanı'nın güvenli olduğuna onu temin ediyordu.

"Çakal gitmiş olmalı," dedi Rolland, Elysee Sarayı'ndan uzakta olmayan bir kafede hep birlikte öğle yemeği yedikleri sırada. General de Gaulle yemeğini sarayda yiyordu. "Kaçıp gitti. Çok akıllıca bir şey yapmış oldu. Bir gün bir yerde ortaya çıkacak ve adamlarım onu ele geçirecek."

Lebel, Montparnasse Bulvarı'nın iki yüz metre ötesinde tutulan kalabalığa baktı. O kadar uzaktaydılar ki hiçbirinin neler olduğunu görüp anlaması mümkün değildi. Bariyerlerin başında nöbet tutan bütün polisler ve CRS görevlileri aynı şeyi söylemişti. Saat 12'de bariyerler yerleştirildiğinden beri geçen olmamıştı.

Ana yollar kesilmiş, yan yollar kapatılmış, ara sokaklar tutulmuştu. Çatılar nöbet tutan görevlilerle doluydu. İstasyon ve tören alanına bakan binaların çatıları için de aynısı geçerliydi. Her taraf güvenlik görev-

lileriyle doluydu. Normalde istasyona gelecek bütün trenler, Saint Lazare Garı'na yönlendirilmişti.

Bu alan içerisinde kalan bütün binalar, bodrumdan çatı katına kadar tamamen aranmıştı. Daire sakinleri dağlara veya deniz kenarına tatile gitmiş olduklarından dairelerin çoğu boştu.

Kısaca 18 Haziran Meydanı tamamen mühürlenmişti. Valentine olsa "su sızmayacak şekilde kuşattık," derdi. Lebel, Auvergne bölgesindeki polisin kullandığı tabiri hatırlayarak gülümsedi. Ama hemen ardından gülümsemesi kayboldu. Çünkü Valentine de Çakal'ı durduramamıştı.

Lebel, yan sokaklarda ilerleyip, kestirmeden geçmek için polis kartını göstererek Rennes Sokağı'na çıktı. Burada da aynı şey geçerliydi; meydanın iki yüz metre ötesinde yol kesilmişti. Kalabalıklar bariyerlerin arkasındaydı. Sokak, devriye gezen CRS'ler dışında boştu. Devriyelere yeniden aynı soruyu sormaya başladı.

Kimseyi gördünüz mü? Hayır, efendim. Geçen kimse oldu mu? Herhangi biri? Hayır efendim. İstasyon tarafındaki tören alanında, bandonun enstrümanları akort etmeye başladığını duydu. Saatine baktı. General her an gelebilirdi. Kimsenin geçtiğini gördünüz mü? Hayır efendim. Bu tarafa kimse gelmedi. Tamam, devam edin.

Meydanda birilerinin emirler yağdırdığını duyup o yöne bakınca, Montparnasse Bulvarı tarafından gelen bir motorlu konvoyun 18 Haziran Meydanı'na girdiğini gördü. Konvoyun tören alanına dönüşünü izledi, polisler hazır ola geçti. Bütün gözler siyah arabalara dönmüştü. Bariyerin arkasındaki kalabalık ilerlemeye çalıştı. Lebel, başını kaldırıp çatıları kontrol etti. Aferin çocuklar. Nöbetçiler aşağıdaki karmaşayı görmezden geliyordu, gözleri yapmaları gerektiği gibi çatıların ve pencerelerin üzerindeydi. En ufak bir hareket olup olmadığını kontrol etmek için camlara bakıyorlardı.

Rennes Sokağı'nın batı ucuna ulaştı. Son iki bariyerin arasındaki boşlukta genç bir CRS görevlisi duruyordu. 132 numaralı binanın önündeydiler. Adama kimliğini gösterdiğinde adamın duruşu dikleşti.

"Kimse geçti mi?"

"Hayır efendim."

"Ne kadardır buradasın?"

"Saat 12'den, sokak kapatıldığından beri efendim."

"Kimse bu açıklıktan geçmedi mi?"

"Hayır efendim. Şey... Sadece yaşlı sakat bir adam. İlerideki binada yaşıyor."

"Ne sakat adamı?"

"Yaşlı bir askerdi efendim. Çok hasta görünüyordu. Kimliği ve gazi kartı vardı. Kimliğinde yazan adres, Rennes Sokağı 154 numaraydı. Onun geçmesine izin vermek zorundaydım efendim. Gerçekten hasta görünüyordu. Bu havada o palto içinde terlemesine şaşmamalı. Çok aptalca, gerçekten."

"Palto mu?"

"Evet efendim. Uzun palto. Eski askerlerin giydiği paltolardan. Bu hava için fazlasıyla kalın."

"Nesi varmış?"

"Aşırı terliyordu efendim."

"Onu sormuyorum. Gazi olduğunu söyledin. Sorunu neydi?"

"Bir bacağını kaybetmişti efendim. Tek bacaklıydı, koltuk değneğine yaslanarak topallıyordu."

Meydandan trompetlerin sesi duyuldu. Fransa milli marşını çalmaya başladılar. "Haydi anavatanın çocukları, zafer günü geldi..." Kalabalık hep bir ağızdan Marseillaise'i söylemeye başladı.

"Koltuk değneği mi?" Lebel'e kendi sesi bile çok uzaktan geliyormuş gibi geldi. CRS görevlisi tedirgin gözlerle polise baktı.

"Evet efendim. Bütün topal adamların olduğu gibi onun da bir koltuk değneği vardı. Alüminyum bir değnek..."

CRS görevlisine onu takip etmesini söyleyen Lebel, sokağın aşağısına doğru koşmaya başladı.

Gün ışığının aydınlattığı boş meydanda koştular. Arabalar burun buruna istasyonun kenarına park edilmişti. Arabaların tam karşısında, meydanla tören alanını ayıran demirin yanında cumhurbaşkanının madalya takacağı on gazi duruyordu. Alanın doğu tarafı resmî görevlilere ve diplomatlara ayrılmıştı. Gri takım elbiseli yekpare bir kitle. Orada burada Legion d'Honeur madalyalarının kırmızı gülleri görülüyordu.

Batı tarafında Garde Republicaine bandosu vardı. İstasyonun yanındaki arabalardan birinin arkasında saray personeli ve protokol görevlileri duruyordu. Bando Marseillaise'i çalmaya devam etti.

Çakal, tüfeğini kaldırıp tören alanına doğrulttu. Kendisine en yakın olan gaziyi seçti, madalyasını almaya ilk gidecek adamı. Kısa boylu tıknaz bir adamdı ama dimdik duruyordu. Kafası açıkça ortadaydı. Çakal, adamın profilini net olarak görebiliyordu. Birkaç dakika sonra bu adamın tam karşısında, yaklaşık otuz santim daha uzun başka bir yüz belirecekti. Gururlu, kibirli, ön tarafında iki altın yıldızın yer aldığı haki kepli bir yüz.

"Marchons Marchons, a la victoire..." Bumba bum. Ulusal marşın son notaları da çalındı ve yerini derin bir sessizlik aldı. Nöbetçilerin komutanının kükremesi duyuldu. "Rahat... Hazıır ol." Bu sözler üzerine beyaz eldivenli eller hep birden tüfeklerini kavradı ve topuklar birbirine vuruldu. Arabaların yanındaki kalabalık ikiye ayrıldı. Ortada uzun

boylu tek bir kişi belirdi ve savaş gazilerine doğru yürümeye başladı. Onlara elli metre kala kalabalığın geri kalanı durdu. Sadece, gazileri cumhurbaşkanıyla tanıştıracak olan bakan ve kadife minder üzerinde madalyaları taşıyan görevli, De Gaulle'le beraber ilerlemeyi sürdürdü. O ikisi sayılmazsa De Gaulle'ün tek başına ilerlediği söylenebilirdi.

"Bu kapı mı?"

Lebel durdu, nefes nefese kapıyı işaret etti.

"Sanırım efendim. Evet bu kapıydı, sondan ikinciydi. Bu kapıdan içeri girdi."

Ufak tefek dedektif koşarak içeri girdi. Valremy de peşindeydi. Sokaktan ayrılmış olmalarına memnundu, çünkü polisin garip hareketleri insanların dikkatini çekmeye başlamıştı. Eh, eğer onu suçlayacak olurlarsa suçu rahatlıkla o ufak tefek garip adama atabilirdi.

İçeri girdiklerinde dedektif kapıcının dairesinin kapısını çalmaya başladı.

"Kapıcı nerede?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum efendim."

İtiraz etmesine fırsat kalmadan, ufak tefek adam kapıdaki cam paneli dirseğiyle kırdı, içeri uzanıp kapıyı açtı.

"Beni takip et," diye bağırıp içeri daldı.

Elbette seni izleyeceğim kahrolası, diye düşündü Valremy. Şimdi aşırıya kaçtın.

Ufak tefek dedektifi bulaşık odasının kapısında buldu. Adamın omzunun üzerinden bakınca kapıcının bağlanmış ve baygın halde yerde yattığını gördü.

"Kahretsin." Aniden ufak tefek adamın şaka yapmadığını kavradı. Adam bir polis komiseriydi ve bir suçlunun peşindeydiler. Hayalini kur-

duğu an gelmişti ama Valermy şu anda orada değil barakalarda olmayı diliyordu.

"En üst kata," diye bağıran dedektif, Valremy'yi şaşırtan bir hızla merdivenleri çıkmaya başladı. Valremy silahının emniyetini açıp, adamın peşinden koştu.

Fransa cumhurbaşkanı ilk gazinin önüne gelip durdu. Bakanın, gazinin kim olduğu ve on dokuz yıl önce o gün ne gibi bir cesaret gösterisinde bulunduğunu açıklayan konuşmasını dinledi. Bakan konuşmasını bitirince, De Gaulle, başını gaziye doğru eğdi. Böylece minderli adama dönüp madalyayı aldı. Bando, La Marjolaine parçasını çalarken uzun boylu general madalyayı karşısındaki yaşlı adamın göğsüne iliştirdi. Ardından selam vermek için bir adım geri çekildi.

Altı kat yukarda ve 130 metre ötedeki Çakal tüfeğini sağlam bir şekilde tutmuş dürbünden manzarayı izliyordu. Generalin hatlarını net olarak görebiliyordu: Kepin kapattığı alın, delici gözler, sivri burun. Elin selam vermek üzere kepe doğru kalktığını gördü. Hafifçe, nazikçe, tetiğe dokundu...

Çakal, yarım saniye sonra gözlerine inanamıyormuş gibi tören alanına bakıyordu. Kurşun namludan çıkmadan hemen önce Fransa cumhurbaşkanı, ansızın başını öne eğmişti. Suikastçı inanamayan gözlerle cumhurbaşkanının, askerin yanaklarını öpüşünü izledi. De Gaulle en az otuz santim daha uzun olduğundan, gaziyi yanaklarından öpebilmek için eğilmesi gerekmişti. Fransızlarda ve bazı başka milletlerde bu bir gelenekti ama Anglosaksonların böyle bir alışkanlığı yoktu.

Sonradan, kurşunun hareket eden başın birkaç milim ötesinden geçtiği tespit edildi. Cumhurbaşkanının kurşunun sesini duyup duymadığı bilinmiyor. Bakan ve görevli, hiçbir şey duymadı. Elli metre ötedekilerin de hiçbir şeyden haberi yoktu.

Kurşun tören alanına saplanırken, gürültüsü La Marjolaine içinde kaybolup gitti. Cumhurbaşkanı ikinci yanağı da öptükten sonra doğrulup bir sonraki adama geçti.

Tüfeğin arkasındaki Çakal terlemeye başladı. Daha önce hayatında hiç 150 metreden sabit bir hedefi ıskalamamıştı. Ardından sakinleşti. Hâlâ zaman vardı. İkinci kurşunu namluya sürdü ve hedefe baktı.

Claude Lebel altıncı kata vardığında nefes nefeseydi. Kalbi göğsünden fırlayıp çıkacakmış gibi geliyordu. Binanın ön tarafına bakan iki kapı vardı. CRS görevlisi ona yetiştiğinde, kapılardan önce birine sonra diğerine baktı. Lebel iki kapı arasında kararsızlık çekerken dairelerin birinden, kurşunun namluya sürülürken çıkardığı belirgin ses duyuldu. Lebel parmağıyla kilidi işaret etti.

"Kilide ateş et," diye emretti ve geri çekildi. CRS görevlisi sağlam bir pozisyon alıp ateş etti. Ahşap ve metal parçaları etrafa saçılınca, kapı içeri doğru açıldı. Daireye ilk dalan Valremy oldu. Lebel hemen arkasındaydı. Valremy darmadağınık gri saçı tanıdı ama benzerlik orada bitiyordu. Karşısındaki adamın iki bacağı vardı, palto gitmişti ve tüfeği kavramış olan eller güçlü genç ellerdi. Tetikçi zaman kaybetmedi, ayağa fırlayarak, tüfeği kalçasının hizasında tutup ateş etti. Kurşun hiç ses çıkarmadı, Valremy'nin silahının gürültüsü hâlâ kulaklarını çınlatıyordu. Tüfekten çıkan kurşun, gencin göğsüne saplanıp patladı. Ani acının ardından gelen bir parçalanma hissi –derken her şey bitti. Yaz aniden kışa dönmüş gibi bütün ışıklar söndü.

Bir halı parçası yanağına çarptı, aslında halıya çarpan onun yanağıydı. Bütün hisler aşağıdan yukarı doğru, önce bacaklarından, karnından, ardından göğsünden ve en sonunda boynundan uçup gitti. Valermy'nin son hatırladığı, ağzındaki tuzlu tattı, Kermadec'in sularında

yüzüp tek bacaklı martıyı izlediği zamanlarda olduğu gibi. Ardından her şey karardı.

Yere yığılan vücudun arkasında duran Claude Lebel, karşısındaki adamın gözlerine baktı.

"Chacal," dedi. Öteki adam, "Lebel," demekle yetindi. Diğer kurşunu namluya sürmeye hazırlanıyordu. Lebel yere düşen kovanın ışıltısını gördü. Adam namluya kurşunu sürdü. Gri gözleri Lebel'in üzerindeydi.

Beni olduğum yere sabitlemeye çalışıyor, diye düşündü Lebel. Gerçek dışı bir andı. *Ateş edecek. Beni öldürecek.*

Lebel son bir çabayla gözlerini yere çevirdi. CRS görevlisi oğlan yan devrilmişti, elinden düşen silahı ise Lebel'in tam ayaklarının dibindeydi. Lebel tamamen refleks olarak dizlerinin üstüne çöküp MAT49'u aldı ve tetiği çekmeye hazırlandı. Çakal'ın hamle yapmasını beklemeden tetiğe asıldı.

Odayı dolduran kurşunları gürültüsü meydandan duyuldu. Daha sonra neler olduğunu sorgulayan basın mensupları, gürültünün bozuk bir motosikletten geldiği yanıtını alacaktı. 9 milimetrelik kurşunlarla dolu şarjörün yarısı Çakal'ın göğsüne boşalınca, adamın havada yarı dönüp kanepenin üstüne düşmesine yol açtı. Düşerken lambayı da beraberinde götürdü. Aşağıda bando "Mon regiment ve ma patrie" parçasını çalıyordu.

Başkomiser Thomas, o akşam saat 6'da Paris'ten bir telefon aldı. Emrindeki kıdemli müfettişi çağırttı.

"Onu ele geçirmişler," dedi. "Paris'te. Bir sorun çıkmamış ama adamın dairesine gidip kontrol etsen iyi olacak."

Calthrop'un eşyalarını kontrol etmekte olan müfettiş, saat sekize doğru birinin kapının eşiğine geldiğini duydu. Dönüp baktığında iriyarı

bir adamla karşılaştı.

"Burada nc arıyorsunuz?" diye sordu müfettiş.

"Ben de size aynı şeyi sorabilirim. Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Tamam, bu kadarı yeter," dedi müfettiş. "Adınızı söyleyin."

"Calthrop," dedi yeni gelen. "Charles Calthrop ve burası benim dairem. Şimdi burada ne aradığınızı söyleyin."

Müfettiş o anda silahı olmasını diledi.

"Tamam," dedi sakin bir sesle. "Sanırım sohbet etmek için Scotland Yard'a gelseniz iyi olacak."

"İşte bu doğru," dedi Calthrop. "Bana yapmanız gereken bir açıklama var."

Ama açıklamayı yapan Calthrop oldu. Onu 24 saat gözetim altında tuttular. Ancak farklı kaynaklardan kimliği doğrulandığı zaman serbest bırakıldı. Paris, Çakal'ın öldüğünü haber verdi, ıssız Sautherland bölgesindeki bir hanın sahibi Charles Calthrop'un geçen üç hafta boyunca orada balık tuttuğunu doğruladı.

"Eğer Çakal Calthrop değilse," diye sordu Thomas, Calthrop özgür bir adam olarak kapıdan çıkarken, "o zaman kimdi?"

Metropolitan Polis Müdürü, "Elbette Çakal denilen bu adamın İngiliz olduğunu düşünmek söz konusu bile olamaz," dedi ertesi gün Dixon ve Thomas'a. "Şimdilik tek bildiğimiz belirli bir süre boyunca bir İngiliz'den şüphelenildiği ama artık adamın adı temize çıktı. Ayrıca Fransa'daki, şeyy, şimdilik "iş" diyelim, işi sırasında Çakal denilen adamın sahte bir İngiliz pasaportuyla İngiliz kılığına girdiğini biliyoruz ama adam Danimarkalı, Amerikalı ve Fransız numarası da yaptı. İki çalıntı pasaport ve bir dizi sahte Fransız evrakı da kullandı. Bizi ilgilendirdiği kadarıyla suikastçı Fransa'da Duggan adına düzenlenmiş sahte bir pa-

saportla seyahat ediyordu ve bu ismin izi Gap denen yere kadar sürüldü. Hepsi bu kadar beyler. Dava kapanmıştır."

Ertesi gün bir adamın cesedi Paris'in banliyösündeki isimsiz bir mezara gömüldü. Ölüm sertifikasında cesedin, adı bilinmeyen yabancı bir turiste ait olduğu yazıyordu. 1963 yılında 25 Ağustos Pazar günü bir vur kaç olayında ölmüştü. Törende bir rahip, bir polis, bir kayıt memuru ve iki mezar kazıcısı vardı. Sade tabut mezara indirilirken törene katılan tek kişi dışında kimse en ufak bir ilgi göstermedi. Her şey bittiğinde adam dönüp gitti, adını vermeyi reddederek mezarlığın kapısına doğru ilerledi. Ufak tefek, yalnız biriydi ve evine ve ailesine dönmek için sabırsızlanıyordu.

Çakal'ın günü sona ermişti.